

Giới thiệu Sủng Phi (New)

Truyện Sủng Phi (New) của tác giả Triêm Y là một câu chuyện xuyên không dài, sạch – sủng – sắc. Người đời sau đối với Đại Ngụy Kiến An Hoàng Đế vô cùng tôn sùng, khen ngợi thời kỳ khi ngài tại vị, chính là thời kỳ mở màn cho thịnh thế của Đại Ngụy.

Thú vị trong truyện hot này ở chỗ là, trong tất cả các văn hiến ghi lại nhằm ngợi ca công đức của vị hoàng đế ngôn tình cổ đại này, đều vô cùng nhất trí khi cho rằng, cả đời Kiến An Hoàng Đế chỉ có một vết đen duy nhất đó là: Hoàng Đế quá độc sủng Hoàng Quý Phi!

Chu Đồng cảm thấy thật phiền chán. Không hiểu sao cô lại xuyên vào một cổ thân thể đã mất quyền lực, khí tức cũng chưa tắt hẳn, sau đó thì gặp phải một đồng chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sự Khởi Đầu Trái Với Lễ Thường

Lúc Chu Đồng tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường trải lụa mềm. Ánh nến nhu hòa chiếu qua sa trướng, ấm áp mà yên tĩnh. Liếc mắt nhìn lại, xung quanh hoàn toàn xa lạ, trong phòng bài trí hoàn toàn là hình thức cổ xưa, một ý niệm vô cùng vớ vẩn dần dần nảy sinh trong đầu, cô muốn đứng dậy, cũng không ngờ cảnh sắc chung quanh như bị gạt tung lên. Cảm giác buồn nôn mửa đánh úp lại, Chu Đồng đau đầu vô cùng, đành phải nắm chặt tấm mền, toàn thân đè nén, âm thầm nhẫn nại.

Cảm giác không khoẻ qua đi, cô lại trợn mắt, ngoài phòng truyền đến một giọng nữ, tựa như đang giao phó việc gì đó, tiếng bước chân linh hoạt đến gần, không chỉ một người. Không kịp suy nghĩ, Chu Đồng theo bản năng nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng, điều chỉnh hô hấp, nhẹ nhàng hít thở. Một lát sau, trên trán cô có một xúc cảm mềm mại, một giọng nữ vui sướng nói nhỏ: “Thật tốt quá, đã giảm nhiệt rồi, theo như lời của đại phu, tiểu thư quả thật đã không còn đáng ngại, chỉ đợi đến ngày mai sẽ khá lên, mau bẩm báo lão gia và phu nhân, để lão gia và phu nhân biết mọi việc ổn thỏa sẽ vui hơn và không còn lo nghĩ.” Sau khi tỉnh tã sửa sang lại giường chiếu, người kia lưu lại một lát, sau đó lại phân phó người đi xem xét cửa sổ, chỉ để lại một ánh nến, rồi mới dẫn người rời đi.

Lúc này Chu Đồng mới hoàn toàn thả lỏng, suy nghĩ phức tạp trong đầu cũng dần rõ ràng, lập tức phát hỏa, tức giận không chịu nổi: “Không hay ho, xa nhà vạn dặm, chỉ sợ là đi dễ khó về!”

Lần này xuyên không thật kỳ quặc, không đơn giản là linh hồn đoạt xác, còn chiếm được tiện nghi lớn như trời.

Chủ nhân thân thể này là Mộ Tịch Dao, năm nay mười một tuổi, vừa rồi còn đang bị bệnh thương hàn nóng sốt. Không khéo bị yêu nữ Chu Đồng trong lúc xuyên không vô ý đoạt xác.

Mộ Tịch Dao vốn là ở hai mươi ba năm sau thế thâm lia trần. Lúc sắp chết bệnh nặng nôn ra máu, oán niệm quá sâu đậm, lại đứng dịp máu nàng ta dính vào bảo ngọc tùy thân. Ngọc bội có linh khí, cứu chủ trong lúc nguy nan, vì muốn hoàn thành tâm nguyện của Mộ Tịch Dao, hóa giải lệ khí, ngọc bội quyết định: hộ chủ trọng sinh. Vì thế mạnh mẽ xé rách thời không, nhưng ngọc bội không chịu nổi, bị sức ép thời không nghiền nát tiêu tán. Mà linh hồn của Mộ Tịch Dao tùy theo cũng bị hao tổn, chỉ để lại chút hồn tàn.

Linh khí ngọc bội ở trong dòng sông thời gian, lựa chọn một phương pháp tốt nhất dung hợp lại, đang giúp nguyên chủ đạt thành tâm nguyện để Mộ Tịch Dao trở về vào lúc Tiểu Tịch Dao mười một tuổi bị bệnh. Đang định dung hợp thì biến cố thành linh xảy ra.

Văng khách vào dị thể là Chu Đồng, nhanh hơn một bước giành lấy tiên cơ, thành công PK Tiểu Tịch Dao đang bệnh nặng. Linh lực của ngọc bội chỉ còn dư một tia khí linh, không thể làm gì khác, chỉ đành sửa lại chấp nhận Chu Đồng làm chủ, mới thành công che chở tàn hồn của Mộ Tịch Dao cùng dung nhập.

Đến tận lúc này, Chu Đồng chiếm hết cả ưu thế, có được trí nhớ một đời trước và đại bộ phận tính tình của Mộ Tịch Dao, cũng bởi vì đoạt được một phen tạo hóa đó, cô tiếp nhận những nhân quả sau này của chủ cũ khỏi thân thể này.

Được rồi, Chu Đồng căn bản không ý thức được bản thân đã trở thành nhân vật nữ xuyên không có sức lực mạnh nhất trong lịch sử. Ở trong vô số thời không, nàng là người duy nhất, sau khi xuyên không, lập tức có đại thần che chở cho cô nóc mới trọng sinh. Có nhiều ưu thế lắm đó, con nóc ~~~

Biết được cảnh vật vạn vật lúc đầu và con đau đầu như bị kim đâm, đều là kia khí linh tạo thành, Chu Đồng hận đến nghiến răng nghiến lợi, càng ghét bỏ khỏi linh khí mang đến phiền toái này, lại cảm thấy bị ông trời ức khuất. Cái linh khí này rất không tốt, hộ chủ bất lực, thế mà không thể đem nàng đá ra khỏi thân thể này, để nàng vẫn có thể đáp chuyến bay về nhà! Còn để lại cho nàng một đồng chuyện rắc rối! Có thể tưởng tượng tâm trạng Chu Đồng vô cùng không tốt.

Đương nhiên, nữ nhân này tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân mình đã chiếm tiện nghi còn khoe mẽ.

Đột nhiên, Chu Đồng nhớ đến: Mộ Tịch Dao ba mươi mấy tuổi đã có linh ngọc bên người, vậy Mộ Tịch Dao lúc mười một tuổi có lẽ cũng có? Sau khi

thông suốt , nàng sờ soạng một hồi trên người, không tìm được thứ gì giống ngọc bội. Nàng lại đi đến bàn trang điểm tìm kiếm trong hộp trang sức, quả nhiên, mới liếc mắt một cái. Muốn không nhìn thấy còn khó hơn, trong một đồng đồ trang sức cũng chỉ có nó độc nhất một cái, mỏng manh toả sang, cần bàn không cần phân biệt. Ngọc bội có cái đầu khéo léo, điều khắc tinh mỹ, chất ngọc trơn mịn, xúc tua sinh ra cảm giác ấm áp. Rõ ràng sau này có khí linh kích hoạt, nhưng giờ gọi nó cũng không có phản ứng, hơn nữa ánh sáng của nó có vẻ không như lúc cũ. Chu Đồng tính toán một hồi, đây là bảo vật tự biết giấu mình ? Đành phải cầm khối ngọc có khả năng giúp mình tìm được về về nhà kia, cất vào trong người.

Ở hiện đại nàng đang vui vẻ phát tài, đường chức tước đặc ý, tình trường càng đặc ý hơn, đương nhiên không có khả năng có chỗ nào không đứng, tuy là tính tình có chút tự tôn, chút kiêu ngạo, chút lười nhác, nhưng đại sự thì chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Trước khi xác định có thể trở về điểm xuất phát, vẫn là thành thật làm Mộ Tịch Dao cho tốt. Trọng điểm là phải nghiền cứu trí nhớ về hơn hai mươi năm sau đang ở trong đầu, tốt nhất là chính ra những mốc quan trọng. Nhưng mà chưa cần xem kỹ, chỉ mới lướt qua xem một phen, sắc mặt nàng càng ngày càng kém, cuối cùng trở thành xanh mét. Tâm tình rơi xuống đáy cốc, đầy trời hăm hực, như xung quanh đầy đặc mây, cuốn lấy nàng khiến nàng thở không nổi.

Hiện giờ là xuân năm thứ chín niên hiệu Chương Hoà triều Đại Ngụy, cũng là năm thứ ba mươi mốt Nguyên Thành hoàng đế tại vị .

Hoàng đế là con trai trưởng của Cao tổ Nguyên hậu Tô thị. Từ nhỏ được cao tổ sủng ái dốc lòng dạy dỗ, trí tuệ quả cảm, đối với trường bối vô cùng hiểu thuận.

Khi Hoàng đế ba tuổi, Cao tổ Nguyên hậu Tô thị qua đời, hoàng đế cực kỳ bi ai, từ đó thường hoài niệm mẹ đẻ, càng hiểu kính trọng bối. Sau đó ông ta được Cao tổ đưa về dưới gối Kim thị. Kim thị cả đời không con cái, đối với Nguyên Thành hoàng đế luôn là dày rộng từ ái.

Hoàng đế thiếu niên đặc chí, hùng tâm rất cao. Sau khi Cao tổ băng hà, mười hai tuổi kế vị. Lại được Kim thái hậu toàn lực phụ tá, nội an triều đình, ngoại kháng man di. So sánh với Cao tổ khi xưa, càng bén nhọn xuất sắc. Sau khi lên ngôi thu phục Ký Bắc tam châu, bình loạn phiên vương. Lại khai toán học, phát tân luật, nâng đỡ nông thương. Trong lúc nhất thời, Đại Ngụy luôn trong tình trạng thái bình thịnh thế.

Hoàng hậu của Nguyên Thành hoàng đế là Chu thị, sinh một nam một nữ. Đại công chúa Tông Chính Trân, đã xuất giá. Nhị hoàng tử Tông Chính Huy, năm nay hai mươi lăm. Sau khi Chu thị mất đi, hoàng đế lập con trai trưởng của Chu thị là nhị hoàng tử Tông Chính Huy làm thái tử, cũng đón đến càn nguyên điện tự mình giáo dưỡng. Cả đời không lập hậu nữa.

Hoàng quý phi Ân thị, có hai con gái. Tam công chúa Tông Chính Dung, đã xuất giá. Ngũ công chúa Tông Chính Như, chưa kịp kê, năm nay vừa mới mười ba tuổi.

Trong tứ phi, quý phi Lí thị, cũng có một nam một nữ. Nhưng nhị công chúa sớm đã tuổi nhỏ mệnh bạc, chỉ còn sót lại Đại hoàng tử Tông Chính Thuần, năm nay hai mươi chín tuổi.

Đức phi Trần thị, có tứ công chúa Tông Chính Oánh, năm nay mười bốn. Tam hoàng tử Tông Chính Thanh, sớm đã không còn.

Thục phi Điền thị có hai con trai. Tứ hoàng tử Tông Chính Vân, năm nay hai mươi hai tuổi, trong lúc Điền thị mang tứ hoàng tử bị người hạ độc, sinh ra liền có tật ở tai, thính lực yếu ớt, nếu không cao giọng nói sẽ không thể nghe thấy. Lục hoàng tử Tông Chính Lâm, năm nay mười ba.

Hiền phi Đồng thị thân thể yếu nhược, chương cùng ba năm đã qua đời, chỉ có một con trai. Tức ngũ hoàng tử Tông Chính Minh, năm nay mười tám.

Sau này, Tề phi còn có thất hoàng tử Tông Chính Hí, nhưng đã sớm không còn.

Bình tu nghi sinh được bát hoàng tử Tông Chính Hàm, năm nay chín tuổi.

Còn lại các hoàng tử ,công chúa khác đều còn nhỏ, là do các phi tần địa vị thấp sinh ra.

Mộ thị Tịch Dao là đích thứ nữ của quan ngũ phẩm Tri Châu Mộ Kính Châm, từ nhỏ vô cùng được sủng ái. Bên trên có bào huynh (anh cùng cha cùng mẹ) Mộ Cẩn Chi, đích tỷ Mộ Tịch Chanh, đối với nàng luôn là trân trọng có thừa; Bên dưới có thứ muội muội do di nương sinh ra là Mộ Tịch Đình. Về vấn đề trong nhà, nàng đứng là kẻ gặp may khoe mẽ. Nàng được cha mẹ trưởng bối cưng chiều, ngàn kiểu trăm sủng đều dồn trên một thân nàng. Mộ lão gia ngưỡng mộ vợ cả Vu thị, nhiều năm qua rất ít đặt chân đến sân viện của thiếp thất. Cho tới bây giờ, trong phủ chi còn lại Ngô di nương là thứ muội bên nhà mẹ đẻ, cũng chính là nha hoàn hồi môn Mộ phu nhân mang theo khi vào phủ. Còn lại những thị thiếp thông phòng đều không có con cái bên mình, tất cả đều bị đuổi đi.

Mộ Tịch Dao lớn lên trong cảnh sống hòa thuận như thế, sống an nhàn sung sướng, đôi khi tuy rằng cũng có chút khí tức điều ngoa, nhưng là nhìn chung cũng là người đơn thuần lương thiện. Tịch Dao hoạt bát, không kiên nhẫn học với những sự phụ được mời đến trong phủ dạy học. Cho nên vô luận là thi từ âm luật, nữ hồng trù nghệ, đều chỉ miễn cưỡng thấy qua. Mộ phủ luôn hoà thuận vui vẻ, gia phong chính phái, là toàn bộ thời gian đơn thuần ấm áp mà thiếu nữ Mộ Tịch Dao có được, nhưng cũng vì thế mà gián tiếp làm cho nàng không thể thích ứng với những đấu tranh âm u đầy huyết tính ở hậu trạch. Tự bảo vệ mình còn không thể, chứ đừng nói đến báo thù rửa hận sau khi bị hại!

Mộ gia cũng không phải là trăm anh thế gia hoặc vương tộc trăm năm, nhưng chưa bao giờ có ý niệm thấy người sang bắt quàng làm họ .

Trưởng nữ sớm đã có hôn ước, chỉ đợi thời điểm đến, liền có thể xuất giá.

Thứ nữ rất là xinh đẹp, tuy yêu thích làm âm ỉ, nhưng vô thân tài nghệ, bộ dạng cũng miễn cưỡng coi là thanh tú. Vốn tính toán sau khi bị lược bài từ lúc tham gia tuyển tú, sẽ vì nàng tìm một hộ gia cảnh giàu có , tìm một phu quân sẵn sóc ngưỡng mộ nàng. Không cầu sĩ đồ đỗ đạt, nhưng cầu an ổn trôi chảy, cả đời bình an, từ tôn đầy đủ, hưởng thiên luân.

Không biết vì sao trong đợt tuyển tú bốn năm mới có một lần kia, hoàng gia lại vì con cháu hoàng thất chọn lựa thị thiếp, sủng phi. Nguyên Thành hoàng đế có lệnh, phàm là thiếu nữ đã mãn mười ba, chưa kết hôn, là nữ tử nhà quan từ quan lục phẩm đều tham tuyển. Mộ Tịch Dao trốn không thoát, chỉ đành lấy thân phận lấy tú nữ vội vàng đi Thịnh Kinh tham tuyển. Nhờ có khuôn mặt no đủ, đáng người đẩy đà, bị Thực phi chọn trúng làm thị thiếp cho lục hoàng tử.

Bi kịch của Mộ Tịch Dao, bởi vậy mà bắt đầu.

Mới đầu Tịch Dao không có nhan sắc quá hơn người, cũng không được sủng ái lắm. Lục hoàng tử Tông Chính Lâm không nặng nữ sắc, làm người ngay thẳng nghiêm túc, đậm mực ít lời. Tịch Dao mỗi tháng cũng chỉ được hai ba hồi thị tẩm mà thôi. Tông Chính Lâm chưa có tước phong, chưa có chính phi, được ở trong cung, hậu viện thị thiếp ít ỏi mấy người. Nhưng Tịch Dao xinh đẹp linh động, cùng người vô tranh, nửa năm sau dần dần được Lục hoàng tử yêu thích.

Liên tục ba tháng được sủng ái, Tịch Dao chán ra có thai, sau đó sinh hạ Trưởng nữ cho Tông Chính Lâm. Nhưng ngờ đâu hậu viện âm u, trưởng nữ không đợi được trăng tròn đã chết non. Tịch Dao bị thống bị bệnh, lúc đó còn đang giữa tháng (ở cữ) bị thương nguyên khí, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, càng vô pháp thị tẩm (không có cách nào thị tẩm được). Tông Chính Lâm bận việc Hình bộ, lại phụ tá thái tử xử lý công việc Lại bộ, sự tình bận rộn, rất ít đặt chân hậu viện.

Sau khi chính phi nhập phủ, lại liên tiếp nâng nhập các mỹ nhân qua cửa, Tịch Dao cùng Tông Chính Lâm cảm tình còn thấp, không kịp cổ sủng, đã bị phân ân trách, chậm rãi lưu lạc trở thành thị thiếp tẩm thường có cũng được mà không có cũng không sao của phủ hoàng tử.

Một Mộ Tịch Dao hoạt bát thích cười, trải qua trận đả kích này, tính tình đại biến (thay đổi lớn). Cả người bi ai nặng nề, như mất đi sinh khí.

Đợi đến khi Tông Chính Lâm ra ngoài lập phủ, Mộ Tịch Dao theo chúng nữ quyến cùng ra khỏi cung, nhập vào phủ Lục Hoàng Tử. Nhập phủ bốn năm sau mới lại có một nữ nhi. Lần này tất cả cẩn thận, không thể tin cậy người giúp đỡ, nhưng sau một trận phong hàn, thứ nữ cũng đi. Lại hai năm sau, Tịch Dao có thai tháng hơn 7, bị sủng phi Giang thị ám hạ độc thủ, rơi ra đã là một thai nhi thành hình, là nam thai. Sau lần đẻ non này, Tịch Dao không có hoài thai nữa.

Tranh quyền đoạt địch càng ngày càng nghiêm trọng, vốn Tông Chính Lâm có hùng tâm đầu diếm không thể phân thân mọi nơi xử lý, càng thêm vắng vẻ hậu trạch. Tịch Dao là một thị thiếp không có sủng ái, lại cô độc, vô từ nữ dựa vào, triệt để bị thừa thớt, không người hỏi thăm.

Mặc dù cuối cùng Lục Hoàng Tử đoạt địch thắng lợi, đăng cơ, Mộ Tịch Dao cũng không có duyên làm chủ vị hậu cung, chỉ là một sung hoa tứ phẩm, sống tại một góc thiên cư. Lại hàng năm ốm đau, thiên điện nàng ở cũng chẳng khác lãnh cung. Trước khi chết chỉ có một tiểu tỳ không hề có căn cơ trong cung phụng dưỡng trước giường.

Sau khi tuyển tú vào cung, thời gian hai mươi năm, Mộ Tịch Dao không hề gặp được người nhà một lần. Trên người lệ khí quá nặng, oán niệm trùng sinh, nếu không phải được ngọc bội che chở, ngay cả việc chuyển thế đầu thai cũng không thể.

Đời này của tiểu Tịch Dao, sớm đã bị Chu Đồng đoạt lấy, không có thống khổ, thủy chung cũng không biết bản thân đã trải một đời trước thâm trầm tuyệt vọng như thế. Đây chưa hẳn đã không là một loại giải thoát.

Mà Mộ Tịch Dao bản thắng cấp bị lưu lại hiện nay, đang nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận khó tiêu, hai mắt hàn quang lẫm liệt: “Được lắm, vô duyên vô cớ mà bị kéo đến, rơi vào cơ khổ cả đời? ? ?” Mộ Tịch Dao của hiện tại, trải qua sự giáo dục của bao nhiêu tiểu thuyết cung đấu cùng phim truyền hình đặc thù, không cần biết là tranh thủ tình cảm, mưu quyền, dưỡng dục tử nữ, đều đã sớm có lý luận trên phương diện chiến đấu. Làm sao có thể dễ dàng tha thứ khi bản thân sẽ phải đi trên một con đường đen tối. Trong nhận thức của nàng sẽ không có cái bi kịch này. Là một người ngoan độc, “Bị người đâm một dao, ta sẽ trả người trăm ngàn dao”, Mộ Tịch Dao oán hận ghiền răng kêu vài cái tên, nhắm mắt trầm tư, cân nhắc nên như thế nào bắt đầu nghịch đấu với số phận nữ xứng này...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Mộ Phủ Một Năm

Thanh châu, Tri châu Mộ phủ

Đầu xuân, ánh nắng ấm áp xuyên qua từng tầng cành lá trùng điệp, chiếu lên trên chiếc váy lụa mỏng dài màu vàng. Lụa mỏng thêu hoa phủ trên gối, trong viện mùi cỏ xanh nhàn nhạt toả hương. Mộ Tịch Dao thoải mái nhắm mắt. Nằm nghiêng trên sạp mềm, cong một bên khuỷu tay, bên cạnh có đại nha hoàn Huệ Lan, hầu hạ bê quả roi (hay còn gọi là trái mận trong miền nam, đây chỉ là một trong họ hàng nhà trái này thôi nhé. Hình nè: <http://photo.pchome.com.tw/duck0705/127580242458>). Thịt quả vừa đưa vào miệng, vừa mềm vừa nhiều nước, thật là ngon.

Lúc này Mộ Tịch Dao đã “Lành bệnh” được hai ngày, trong hai ngày này, nhờ có trí nhớ của chủ cũ của thân xác này, Tịch Dao thoải mái làm quen với những thói quen trong sinh hoạt của Mộ Tịch Dao cũ, còn ghét bỏ chủ cũ không đủ yêu kiều, không đủ tiêu dao, không đủ câu ~ nhân (hấp dẫn người khác phái = câu nhân). Sau khi tận lực, Tịch Dao mới khỏi bệnh càng được người yêu thương. Vu thị đau lòng ai nữ bị bệnh thương hàn mới khỏi, thân thể hư nhược đi nhiều, tình tế dặn dò hai đại nha hoàn bên người nhị tiểu thư hầu hạ chu đáo, có thích cái gì cũng thiên vị, để ý dâng lên. Những buổi học

nữ hồng hay công khoá trong ngày cũng tạm nghỉ nửa tháng, lại miễn vắn an vào sáng sớm, để nàng dưỡng mình cho tốt . Điểm tâm cũng truyền đến trong viện dùng, chỉ cần giữa trưa và buổi tối đi qua chủ viện dùng cơm là được.

Trưởng tử của Mộ Tịch Dao là Mộ Tịch Trùng, từ nhỏ đã có hôn ước cùng với Lương Hữu Chiêu, con trai trưởng của Tế Tửu quốc tử giám Lương Bác Vãn, thường ngày cũng chỉ ở trong nhà làm chút nữ hồng, buổi chiều cũng đến chỗ Vu thị học quản gia, nghe mẫu thân phân phó quản gia mà làm việc ra sao, sử lý việc nhà thế nào. Cho nên cũng không thường xuyên đến Ánh Thủy Hiên của Mộ Tịch Dao .

Huynh trưởng Mộ Cẩn Chi, từ khi ba tuổi học võ lòng, liền thích võ ghét văn. Mặc kệ phụ thân Mộ Kính Châm răn dạy ra sao, đều vô tâm với khoa cử, chỉ một lòng nhập binh, hy vọng có thể kiến công lập nghiệp sa trường, hồi báo ân dưỡng dục của cha mẹ, nở mặt tộc nhân. Năm mười hai tuổi đã rời nhà tông quân, hiện thời đã qua năm năm, đang làm chức phó úy thất phẩm. Hàng năm đều ở bên ngoài, đến lễ tết mới về nhà đoàn tụ.

Lúc Mộ Cẩn Chi rời nhà, Tịch Dao tuổi còn nhỏ, lại nhu thuận nghe lời, thấp bé nhỏ nhắn, nụ cười như một quả cầu thịt, trắng trắng non mềm, mắt to chớp chớp nhìn chăm chăm người đối diện , thích nhất là bám lấy huynh trưởng, đeo dính không thôi. Thường xuyên đi theo phía sau bảo huynh kêu “Ca ca, ca ca”, âm thanh tiểu hài tử mềm nhũn, làm cho Mộ Cẩn Chi trong tâm tê dại, lại thấy ánh mắt ý lại trong veo như nước , dẫn tới Mộ Cẩn Chi đối với nàng luôn vô cùng dung túng.

Mỗi lần hồi phủ, nhất định sẽ có một rương lớn những vật thú vị, chuyên môn dành cho Mộ Tịch Dao. Đến nay cũng đã đổi thành xiêm y xinh đẹp, hương phấn, lưu ly, điều, búp bê, phẩm là đến ngày lễ tết hay sinh thần, nhất định sẽ đưa đến trước thời gian, chưa bao giờ quên.

Mộ Tịch Dao khẽ vuốt lên gối mềm, thanh thần tản mạn, đầu óc lại không dừng xoay xoay suy nghĩ. Hai năm sau chính là tổng tuyển tú , đến lúc đó tất nhiên tránh không khỏi. Muốn khi quân, chỉ bằng nàng dĩ nhiên còn không thể làm được. Cổ nhân mặc dù không theo kịp người đời sau, không có tri thức uyên bác phổ biến, nhân giới cũng chưa mở rộng, nhưng tuyệt đối không ngu. Nếu dám khinh thị những thứ lễ giáo cổ hủ, đến lúc đó bản thân sẽ không hay ho . Huống chi còn có phụ mẫu huynh tỷ, còn mạng sống của trên dưới trong phủ, không thể chỉ bởi vì Mộ Tịch Dao nàng đưa ra chút sai lầm mà chịu khổ. Huống hồ chấp niệm của phần tàn hồn quá sâu, phải sớm đi kết thúc, miễn cho ảnh hưởng đến bản tính.

Nhắc chân ngủ lại, đại nha hoàn Mặc Lan chạy nhanh đến sửa sang lại quần áo cho nàng, đỡ nàng đứng dậy. Liền tiếp đó là tiểu nha đầu trong viện đánh lên cây dùi, đưa qua quạt tròn, một đám người hướng về chủ viện mà đi.

Cách ngoài mấy trượng, ma ma hầu hạ liền khom người nói: “Thỉnh an Nhị tiểu thư “. Sau đó đứng sang một bên nhắc lên rèm cửa, lớn tiếng thông truyền vào bên trong: “Phu nhân, nhị tiểu thư vội tới vắn an ngài.”

”Nữ nhi tới rồi, mau vào để mẫu thân nhìn xem, hôm nay có tốt hơn chút nào không ? Con ta có đói bụng không?” Nữ nhân đang ngồi ngay ngắn bên trong, tầm hơn ba mươi tuổi, bộ dạng đoan trang, quần áo lịch sự tao nhã, đúng là Vu thị , mẹ đẻ của Tịch Dao. Sau đó là một chồng âm thanh phân phó đưa thêm canh cá ngon lên, mặt khác cũng thúc giục nha hoàn dâng đồ ăn vặt mà Tịch Dao yêu thích.

Lúc này Mộ Tịch Dao thực tế mới mười ba tuổi, cho tới bây giờ không biết như thế nào trang nộn, như thế nào thu liễm. Thu xếp cười duyên vắn an xong, lại xoay người qua ôm lấy cánh tay Vu thị làm nũng, không biết xấu hổ hỏi: “Mẫu thân là có nhớ thương ta ? Tịch Dao rất tưởng nhớ mẫu thân . Buổi sáng nay ngủ dậy liền nhớ kỹ Hạch Đào tổ ở chỗ nương ~~~.” Thanh âm kia thật ngọt ngào, ngọt lịm làm Vu thị cười toe toét. Rất là ôn nhu từ ái sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thân thể nàng có còn chỗ nào không thoải mái, đám người hầu hạ có chu toàn không, lúc này lại nghe thấy ngoài cửa báo đại tiểu thư đến.

Mộ Tịch Trùng vừa vào cửa, liền thấy tiểu muội quả nhiên là dính ở trên người mẫu thân tỏ vẻ gặp may khoe mẽ. Nàng đứng đắn hành lễ vắn an mẫu thân , sau đó đi qua chê cười tiểu muội không có bộ dáng thế gia tiểu thư, còn nhẹ nhàng liếc vài cái, ý tứ là: muội đang giả bộ. Đối với việc Mộ Tịch Dao ở trước mặt cha mẹ trưởng bối nhu thuận biết chuyện, sau lưng liền hưng phấn đi theo Mộ Cẩn Chi leo tường dỡ ngói cãi vã, Mộ Tịch Trùng quá rõ ràng , nhưng mà tiểu muội tuy từ nhỏ đến lớn như chú khi hoang, cũng không ít lần thay nàng đỡ chuyện.

Trong phòng đang cười nháo thành một đoàn, Ngô di nương dẫn Mộ Tịch Đình tiến vào, cung kính thỉnh an, chào hỏi mọi người, sau đó tự giác ngồi vào ghế dưới, an phận nghe Vu thị cùng hai vị đích tiểu thư nói chuyện, ngẫu nhiên cũng đáp ứng vài câu, thêm cái nào nhiệt. Ngô di nương không được sung, lại biết đứng mực, thủ bản phận. Vu thị đối với thứ nữ cũng là đối xử tử tế, chưa bao giờ trách móc nặng nề. Đích tiểu thư có xiêm y trang sức, giáo dưỡng ma ma, nữ hồng sư phụ, cũng đều cấp cho Mộ Tịch Đình một phần. Loại quan tâm yêu thương từ nữ, đối xử bình đẳng rộng lượng của Vu thị, càng được Mộ lão gia kính trọng.

Dùng xong cơm canh, Ngô di nương liền dẫn Mộ Tịch Đình trở về nghỉ trưa. Mộ Tịch Dao lúc này lại mở miệng, trước hớn hờ khen vừa thông suốt bản thân rất cục cũng là nữ nhi của tri huyện, đem Vu thị và đích tỷ cười đến ngã trái ngã phải. Lại nhân cơ hội đưa ra ý muốn nửa tháng sau sẽ dọn dẹp lại những bài tập đàn cổ thi họa, châm tuyến trù nghệ mà trước đây học qua. VU thị có chút giật mình, hôm nay thế nào lại nghe thấy từ miệng của con khi nhỏ không thích yên tĩnh này muốn tự luyện tập cầm, còn có nữ hồng trù nghệ cũng muốn ôn tập. Mộ Tịch Dao nhếch cằm nhô lên, dào dạt đắc ý, vẫy vẫy tay nói: “Hôm qua ta xem một thoại bản chuyện xưa, bên trong tuyệt thế tiểu mỹ nhân đều có bộ dáng này. Ta nơi nào có thể kém ?”

Vu thị cười đến đỏ người, Mộ Tịch Trùng che miệng cười lặc giọng. Vu thị vốn nuông chiều ấu nữ, lúc này mở miệng đáp ứng, chỉ kêu nàng đừng có ôm trong mình tính tình như đang chơi đùa là được. Buổi chiều Mộ lão gia nghe nhắc tới việc thú vị của tiểu khuê nữ, Mộ lão gia đưa tay vuốt râu, trong mắt tất cả đều là ý cười.

Nửa tháng sau, Tịch Dao sáng sớm tập viết vẽ tranh, sau ngủ trưa sẽ học nữ hồng trù nghệ, buổi tối càng siêng năng với cầm nghệ. Tịch Dao ở thời hiện đại cũng là xuất từ dòng dõi thư hương, có tổ phụ tổ mẫu dốc lòng dạy dỗ. những thứ có ích với giáo dục trụ cột như, cầm kỳ thư họa, chỉ cần phân biệt cổ kim khác biệt, liền mọi sự trôi chảy. Nhưng điều đầu đầu là, Tịch Dao không hề có thiên phú với nữ hồng, càng không có trụ cột về mặt này, mất thấy tiêu chuẩn còn không bằng kiếp trước, chỉ có thể than thở không thôi. Dù sao đời trước khi ở hiện đại cô cũng từng luyện qua, mà này đường đường là một thiếu nữ đẹp cổ đại lại từ nhỏ ngày cả kim cũng chưa chạm qua .

Ngày tháng vui chơi đã qua hơn tháng. Hôm nay Tịch Dao còn đang ngủ trưa, mộng đẹp say sưa, lại bị thanh âm đột nhiên xuất hiện trong đầu đánh thức. Hầy còn ngán người, còn chưa kịp định thần, mới phát hiện lại là khối ngọc bội đèn treu chọc nàng. Được thôi, Mộ Tịch Dao thật không muốn gặp khối ngọc bội này. Lúc tìm nó thì nó giả chết; không tìm nó, lại có chuyện này. Không phải khiến nàng đau đầu, thì là quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng.

”Kêu cái gì mà kêu? ? ?” Nữ nhân này đang phát tác con ngái ngủ.

Nhưng ngọc bội cũng ầy khuấy a! Đây là chuyện gì chứ! Tại sao không thể bảo vệ chủ nhân, còn gặp phải cái mụ dạ xoa! ! Thật chặt vật nhận chủ, mất hết thể diện không nói, còn bị cô ta từ chối không muốn gặp. Thật vất vả lấy lại chút khí lực, có chuyện quan trọng bẩm cáo, vừa nói vài tiếng, liền bị ăn mất. Nó thật khó sở. Nhưng mà chính sự quan trọng hơn.

Có người còn gấp hơn so với nó. Nữ nhân này hung dữ ra lệnh: “Người hại ta đau đầu, ta trước không đề cập tới. Nhanh , đưa ta trở về! !”

”Không có linh lực, không thể quay về...”

”Khi nào thì mới có linh lực? ?”

”Không có, xé rách thời không một lần, cô cho là dễ dàng như vậy sao ?”

Mộ Tịch Dao sắc mặt không tốt. Suy nghĩ. Ngữ khí bình tĩnh trở lại: “Nơi này còn có tu sĩ không? ?”

”Người biết tu sĩ? ? Nhưng đó là chuyện thời thượng cổ. Hiện tại linh khí mỏng manh, không cách nối thông. Ta cũng chỉ là linh khí, bản thể là linh ngọc của đại tu sĩ thượng cổ cấp cho tộc nhân làm hộ thân. Là cực phẩm linh khí.”

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình nhìn thấy cái đuôi của ngọc bội ve vẩy .

”Vậy người có ích lợi gì? ?”

Không phải là ảo giác, Mộ Tịch Dao cảm thấy khí linh thể mà có cảm tình, còn thờ dài .

”Hiện tại cũng không có trọng dụng gì. Chỉ là nếu đeo bên người, tránh được độc vật của phạm giới, không bị xâm hại. Đồi Ngọc bội trước dĩ nhiên đã dập nát, không còn tồn tại. Đồi này, lúc ta mạnh mẽ nhập vào, bị hao tổn nghiêm trọng. Đại bộ phận công năng vĩnh viễn không thể khôi phục , không gian mang theo cũng từ chỗ là một cái sân trở nên chỉ còn lại khoảng không như một cái hòm nhỏ . Đây cũng là hậu quả sau khi điên đảo thời không.”

Âm thanh linh khí âm trầm, nhin không được mà đau buồn. Lại nghe nữ nhân này so nó còn bị thương hơn hỏi lại: “Không gian chỉ bằng cái hòm? ? ? Ta không vào được? ? ? Linh tuyến đâu? ? ? Cây ăn quả đâu? ? ? Linh thú đâu? ? ?”

Khí linh đen mặt, nữ nhân này, người suy nghĩ quá nhiều. Ngay cả khi ngọc bội hoàn hảo như lúc ban đầu, cũng chỉ là linh khí, không phải là tiên khí. Không thèm để ý đến nữ nhân thần bí đang lăm lăm, chỉ nói: “Không chỉ có ngọc bội bị hao tổn, liền ngay cả ta cũng sắp tiêu tán. mặt phong ấn sở hữu linh lực đều bị hao tổn hết, bên ngoài giới cũng xưa đâu bằng nay, linh khí tự nhiên vô pháp tồn tại . Ta chính là đến nói cho người một chút việc, rồi kết liễu đoạn nhân quả này.”

Mộ Tịch Dao biết đến lúc trọng điểm, nghiêm cẩn lắng nghe, phá lệ vô cùng lưu ý.

” Không gian trong ngọc, người không có linh thức, vô pháp vận dụng. Chỉ có dưỡng sinh kinh, chủ nhân khi được tôn sự ban tặng, lúc luyện khí, có tác dụng đối với tướng mạo, nét đẹp nội tâm của nữ tử. Trong bình là đan dược, người cứ tận lực dùng, vốn cũng không có bao nhiêu, chỉ có bốn loại, mỗi loại một bình. Mất đi linh khí, lại bị thương nặng, ngọc bội tất nhiên giáng xuống thành pháp khí cấp thấp. Khi gặp nguy hiểm sẽ có cảnh báo, nhưng vô lực hộ chủ. Người phải thật cẩn thận.

Hiện giờ người là Mộ Tịch Dao, người có thể nhập thân thể này cũng là một cơ duyên lớn, vậy cho thấy số mệnh người không tồi. Nhưng người và tàn hồn hoà nhập với nhau, những oán phần ,những không cam lòng, những yêu ghét tiếc nuối của nàng, hết thảy nhân quả tạo thành đều sẽ chuyển sang cho người. Thời gian quá dài, sẽ ảnh hưởng đến sự tinh thuần của linh hồn người. Vậy một đời này phải kết liễu rõ ràng, bằng không với cơ duyên kia cũng không tác dụng, thậm chí linh hồn bản thân còn gặp dơ bẩn, sau khi chết sẽ bị vây hãm , vô pháp chuyển thế. Thôi, thời gian đã đến, tự người giải quyết cho tốt.”

Nói xong không đợi Mộ Tịch Dao nhiều lời, liền triệt để tiêu tán. Linh khí cuối cùng từ thời Thượng cổ còn bảo tồn được, chung quy cũng đi vào mặt lộ (đường cùng).

Mộ Tịch Dao mặc dù hận vị đại thần quản lý xuyên không quá ngoan độc, có đến mà không có về, nhưng cô cũng biết, sự tình đã định, nghĩ nhiều vô ích. Thử lấy Dưỡng Sinh kinh ra, thấy có thể xem hiểu, liền gác lại một bên, tiếp tục xem các loại đan dược. Dưỡng nhan đan... Trú nhan đan (trú nhan = lưu giữ về thanh xuân)... Thánh linh đan (thuốc tiên giải độc)... Hương thể hoàn (đan dược làm cho thân thể có mùi thơm)... , ần, tốt lắm, Mộ Tịch Dao vui sướng vụn phần, đây đều là tiền vốn đó.

Vì thế, trong một năm sau đó, Mộ Tịch Dao tiếp tục trải qua từng bước của cuộc sống khuê nữ. Chỉ để lại Thánh Linh đan, còn lại tất cả đan dược đều dùng. Chỉ qua có một năm, mặt mũi nàng đã nảy nở, luyện Dưỡng Sinh kinh, thân thể được điều chỉnh, lại có vẻ yếu điệu. Đan dược từng bước bộc lộ tác dụng, mặc dù cũng vẫn chỉ là một Tịch Dao thanh tú, khí vận dần dần hình thành, mặc dù không có mỹ mạo khuynh thành, cũng là như hoa như ngọc, được người yêu thương.

Mộ Tịch Dao tự biết bí mật của mình quá nhiều, lại kinh thế hãi tục, cũng không dám nói cùng người khác. Quyết tâm giấu kín, cuộc đời này cũng chỉ mình Tịch Dao nài biết mà thôi. Không có nhiều đan dược, nhưng Dưỡng Sinh kinh đối với nữ tử có tác dụng rất lớn, sau khi nghiên cứu sáu chương đầu, liền chép lại đưa cho Mộ lão gia cùng đại ca tập sử dụng, chỉ nói là vô tình thu thập ở thư quán khi tìm thoại bản. Để hai người bọn họ tự đi phân biệt, tự quyết định có luyện tập hay không. Còn riêng về phần Vu thị, nàng đem nửa phần sau về dưỡng nhan dưỡng thân cứng rắn nhét vào tay Vu thị, khuyên mẫu thân và Mộ Tịch Trừng cùng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đi Thanh Châu

Chung Hoà mùa thu năm thứ mười, còn sáu tháng là đến tổng tuyển tú, chiếu lệnh của triều đình cũng sẽ đưa đến các châu vào đầu năm sau.

Mộ Tịch Dao tự nhận không dám kháng mệnh, lại càng không muốn mình sau khi chết rơi vào cảnh vô pháp chuyển thế đầu thai, liền sớm chuẩn bị. Hai đại nha hoàn bên người Huệ Lan, Mặc Lan, được chủ tử tận lực bồi dưỡng, đối với y thuật có đọc lướt qua, phần lớn đều là thủ pháp cấp cứu, hiểu rõ trong lòng. Mặc dù y lý không tinh thông, cũng không thể xem mạch khai đơn thuốc, nhưng những thứ độc vật phổ thông đã biết bảy tám phần. Hai nha hoàn Hoa lan, Nhục lan biết chữ, thông số thuật, có thể xử lý tục vụ. Nha hoàn cấp hai trong Ánh Thủy Hiên con cái trong phủ, có ký khắc ước, Tịch Dao liền đem bản trích của dưỡng sinh kinh để mọi người tập luyện, nhưng mệnh lệnh rõ ràng không thể ngoại truyền. Mọi người cũng có hơn nửa năm thời gian kiên trì tu tập, tay chân nhẹ nhàng, thân thể khoẻ mạnh. Tuyệt đối sẽ không trúng gió bệnh thương hàn này nọ.

Tịch Dao biết rõ, hậu trạch như chiến trường, mình soái trên cao cũng có lúc không quân nổi binh. Mà không thành kế, hiển nhiên không phải kiểu của Mộ Tịch Dao. Nàng ở hiện đại là yêu nữ có tiếng chiến lực cao. Lúc mới xuyên qua, liền trong chớp mắt, diệt cỏ tận gốc. Trục tiếp diệt trừ khiến tàn hồn không xuất hiện nữa, may mắn không xuất bản nữa vốn là đại thần, được một đoạn thời gian thờ đóc, khả đúng là vẫn còn không tránh thoát đi. Nay vẫn là cùng nàng không cừu không oán. Càng không nói đến không lâu tương lai, này cái nhất nhất gặt hái hắc danh, nhưng là chặt chẽ bị nàng nhớ thật lâu.

Mộ Tịch Dao sau khi dùng linh đan, lại có tất cả ưu việt dưỡng sinh kinh hỗ trợ, cảm giác phát triển sâu sắc, đặc biệt có một đôi mắt đẹp, chỉ thấy ngăm đen lóe sáng, rung rung tươi ngọt bộ dáng, câu người không khống chế nổi mà được tâm ngứa. Kiếp trước đáng người vốn đầy đủ, cho tới bây giờ mặt ngoài càng có trí, ẩn theo lời nói của Tịch Dao, chính là có yêu khí ~~~

Đêm, trong hoàng cung, thư phòng của Lục Hoàng Tử.

Tông Chính Lâm xem xong hồ sơ, tựa vào gối mềm, tùy ý giãn hai chân thẳng tắp. Một tay xoa nhẹ mi tâm, một tay nhẹ vuốt mặt bàn.

Vệ Chân tùy thị ở bên, càng thêm trầm mặc. Thấy lãnh khí quanh thân điện hạ, chỉ biết là có người sẽ không hay ho.

Làm thị vệ tùy thân cho Tông Chính Lâm, từ khi lên sáu đã làm bạn bên cạnh, Vệ Chân tự nhiên biết rõ thói quen của vị điện hạ này, đang lúc đáy lòng vui sướng khi người gặp họa, nghĩ xem sẽ là kẻ nào không may mắn, liền nghe tiếng trầm thấp nam vang lên: “Phân phó cho Diệp Khai, ba ngày sau, khởi hành đi Thanh Châu.”

Đang muốn trả lời, đại quân sự Điện Phúc Sơn từ gian ngoài đi vào.

Điện Phúc Sơn, là con thúc bá, bà con xa của mẫu phi của Tông Chính Lâm, Điện Thục phi, lúc Lục hoàng tử bảy tuổi được Thục phi đặc ban thưởng, chuyên môn xử lý sự việc tại trạch nội. Điện Phúc Sơn bốn phần trung hậu, khôn khéo giỏi giang, lại là người bên ngoài có thể tin dùng, vì vậy được Tông Chính Lâm trọng dụng.

”Bẩm điện hạ, muốn bày com nơi nào?”

Lại bổ sung thêm: “Ban ngày thị thiếp Khổng thị có đưa canh đến tiền viện.”

Tông Chính Lâm trên mặt không hiện vẻ gì, nhưng Điện Phúc Sơn dám khẳng định, điện hạ đang mất hứng.

Quả nhiên nghe được: “Đặt tại gian ngoài thư phòng. Kêu Khổng thị hảo hảo học quy củ, chưa được phép thì không được ra khỏi viện môn.”

Trực tiếp bị giam cầm.

Khổng thị xinh đẹp, cũng không được sủng ái. Trong ngoài hai viện của Lục hoàng tử đều biết. Khổng thị vốn là thông phòng thị thiếp mà Thục phi an bày khi Tông Chính Lâm mới mười lăm tuổi. Đến đã mấy tháng, mỗi tháng chỉ thị tắm hai ba lần, cũng không lưu từ. Thường chỉ có thể một mình trông phòng.

Một vị khác được ban tặng cùng lúc là Ngũ thị, nhưng luôn theo khuôn phép cũ, làm người chất phác, không hề phong tình. So với Khổng thị còn không bằng, qua mấy tháng tổng cộng mới thị tắm hai lần, trong phủ trách ai cũng chỉ cho là người vô hình, có cũng như không.

Tất cả đám huynh đệ của Tông Chính Lâm, thấy hán lúc nào cũng mặt lạnh lạnh tình, không ý giai nhân, đều cười nhạo hán không biết thú vị trong đó.

Sau khi bị lãnh khí cường đại của hấn áp bức, ào ào phân bua, cũng không đề cập đến việc hậu viện của hấn nữa.

Trên quan đạo hướng đến Thanh Châu, tùy tùng Diệp Tự đánh xe ngựa an ổn đi trước. Thị vệ thống lĩnh Nghiêm Thừa Chu mang theo hai gã hộ vệ cười ngựa đi theo.

Vệ Chân đã đi trước một bước, cười ngựa đến thành Thanh Châu dàn xếp chuẩn bị mọi việc.

Lần này tới Thanh Châu, đoàn người đều hoá trang phổ thông, chỉ có vẻ hơi có thể diện, giống như phú gia công tử đi du lịch.

Tông Chính Lâm ngồi dựa vào trong xe ngựa, tay trái cầm một quyển sách, nhàn nhàn lật xem. Tay phải nâng chén trà Quân Sơn Ngân Châm đưa tới bên môi, nhấp một ngụm nhỏ, liền dồi thường thức.

Hay cho một cái Tuân Phủ Thanh Châu. Khi ở kinh, thu nhận hối lộ; đến địa phương nhận chức, lại chen ép khắp nơi, tư thông với tổng binh, cấu kết tạo vận.

Tự cho là làm việc kín đáo, không biết rằng Thái tử sớm đã phát hiện, lúc trước chẳng qua là cố ý buông tha, chỉ đợi nhân chứng vật chứng đều đã lấy được, chỉ cần kéo dây là tóm được cả đồng châu chấu. Đại Hoàng Tử là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Thái Tử, trên triều đình hai người đối chọi gay gắt, ngầm ngầm cũng không thiếu giao phong. Lần này tìm được cơ hội, Thái Tử nhất định là muốn đánh áp Đại Hoàng Tử cùng Lí quý phi, thuận tiện chặt đứt tài lộ của vị hoàng huynh mất cao hơn đầu kia, khiến hấn ta không còn nhiều tiền nhàn rỗi để đấu với bản thân.

Tông Chính Lâm biết rõ những ngoắt ngoéo bên trong, cũng rõ ràng lần này hấn chính là bị lấy ra làm bia đỡ đạn. Thái Tử không muốn nhảy ra đắc tội với người sớm như vậy, lại sợ việc này lớn như vậy, rất dễ lộ dấu vết, khiến cho chúng huynh đệ chú ý, và công kích. Giờ đây, Hoàng Tử mặt lạnh là hấn phải xuất mã phân ưu. Làm phe cánh bên ngoài của Thái Tử, đương nhiên phải nghe lệnh làm việc. Nguyên Thành hoàng đế chẳng phải là bồi dưỡng bản thân hấn để làm việc giúp đỡ Thái Tử hay sao?. Vậy phải làm người con tốt, ngoan ngoãn nghe lời. Lần này tiến đến Thanh Châu, là vì Thanh Châu Tuân Phủ Quách Kiến Bình.

Xe ngựa đến Thanh Châu, mấy người đều tự động làm việc.

Tông Chính Lâm ở trong sân của chỗ nghỉ tạm được chuẩn bị trước, rửa mặt chải đầu, chỉ chờ ngày mai làm việc.

Buổi chiều nhàn hạ, hấn dẫn theo Vệ Chân đến Tụ Tiên Lâu trong thành dùng cơm, thuận đường thể nghiệm và quan sát dân tình.

Hôm nay Mộ Tịch Dao theo mẫu thân là Vu thị, nhận lời mời của Phu Nhân Bị Phủ Thanh Châu, đến phủ Thủ Bị làm khách. Mộ Tịch Trừng có hôn ước trong người, là đang đợi gã, Mộ Tịch Đình tự biết thân phận, rất ít theo mẹ cả ra ngoài. Tịch Dao mừng rỡ vô cùng, ở trước mặt các vị tiểu thư như cá gặp nước. Lại nhân năm nay vừa mới mười ba, nhỏ hơn phần lớn thể gia tiểu thư ở đây, diện mạo ngây thơ tươi ngọt, thanh âm tỏ mềm yếu nhuần, gọi tỷ tỷ này tỷ tỷ kia, khiến người yêu thích. Nữ nhân này đúng là chưa bao giờ giác ngộ tâm lý ở tuổi ba mươi cả. Chỉ biết có lợi ích, mặc kệ là mình, hay là ám, đều phải vớt hết vào mình. Một cái thanh danh tốt đương nhiên không có nhiều người ghét bỏ.

Yến hội qua đi, Tịch Dao lại bắt đầu quần quýt si mê Vu thị muốn ăn bánh sữa da giòn của Tụ Tiên Lâu. Thực ra chính là nhớ mong thấy cảnh náo nhiệt bên ngoài, nhớ những đoạn đường nhiều đồ hay. Vu thị làm sao không biết nàng suy nghĩ gì, điểm lên cái trán nàng, liền đáp ứng lên khiếu, đi về hướng thành tây.

Tông Chính Lâm ngồi trên ghế ở lầu hai, vị trí dựa vào cửa sổ, tùy ý để chân, cầm tách trà dưỡng thần.

Vệ Chân trước sau như một đóng một bộ mặt lạnh băng, đứng sau chỉ khoảng một bước không nói lời nào.

Chủ tớ hai người đã có cái thói quen này khi ở chung. Chỉ là nếu người khác nhìn vào, không khỏi sẽ cảm thấy quạnh quẽ.

Dưới lầu vang lên tiếng nói mềm mại của nữ tử, rõ ràng cho thấy chủ nhân rất là vui sướng. Ở trong buổi tối cuối mùa thu, giọng nữ ngọt ngào, mang theo hơi thở ấm áp, rất là dễ nghe.

Tông Chính Lâm đảo mắt nhìn xuống, chỉ còn kịp thấy một cánh tay trắng thuần nhỏ bé buông màn che, khiếu nhỏ hướng về phía nam.

Lại qua nửa tháng, chính sự trên tay Tông Chính Lâm đã hoàn thành, chỉ đợi hồi kinh báo cáo công việc.

Từ nay đợi đến lúc khởi hành hồi kinh. Thủ hạ của Tông Chính Lâm, đều có tố chất, được huấn luyện, năng lực bắt phạm. Toàn bộ Thanh Châu, không một người nào biết được, Lục Hoàng Tử điện hạ của Đại Ngụy đích thân tới mấy ngày nay, sắp liên lụy cả một sự việc lớn sắp xảy ra.

Mộ Tịch Dao mang theo Mặc lan và hai tiểu nha đầu ở Thuyết Trúc Trai lật xem cẩm phở.

Chọn một cái sáo màu xanh trúc, chuẩn bị đợi đến ngày tết khi Mộ Cẩm Chi về nhà sẽ đưa hấn làm quà đáp lễ.

Được hấn tặng rất nhiều đồ chơi, nữ nhân này mới bắt tri bắt giác nhận ra, nhất định phải bồi dưỡng tình cảm huynh muội sâu sắc, phải cùng cố chiến tuyến cách mạng. Tịch Dao tập đàn, Cẩm Chi lại yêu sáo. Cũng không phải chỉ là nói suông thôi, bảo huynh nhà mình tòng quân, khó nói về sau có thể chính là quan to một phương. Còn nữa, người nhà mẹ đẻ là sống yên ở hậu viện giai cấp tư bản. Bồi vậy thường thường biểu đạt một chút loại tình cảm ngưỡng mộ của bản thân, lại dùng chiêu thức cũ, chớp chớp ánh mắt, triệt để không chế trái tim huynh trưởng tù binh kia, việc này quả thực rất có tính tất yếu !!!

Mộ Tịch Dao ra khỏi Thúy Trúc Trai, liền thấy phía trước mấy trượng có một bóng lưng nam tử khoác thanh sam.

Trong lúc nhất thời như bị sét đánh. Đương nhiên không phải nàng nằm mộng, mà là chấp niệm của tàn hồn phản ứng quá mức kích động.

Mộ thị Tịch Dao dữ dội mang theo hận thù, lập tức hiểu rằng nam nhân kia là ai, thật sự là đã chết cũng quên không được.

Híp lại hai mắt, chỉ đình trệ một lát, ngay cả Mặc Lan ở phía sau cũng không phát giác có gì không thích hợp. Mộ Tịch Dao phân phó Mặc Lan một tiếng, liền xoay người hướng về chiều ngược lại mà đi, bước đi là vẻ thướt tha đa dạng, nhận được ánh mắt người đường. Vào cửa hàng sơn phấn, trên mặt cao hứng, cho Mặc Lan và nhóm tiểu nha hoàn tùy ý chọn. Trong lòng suy nghĩ lại hoàn toàn bất đồng, âm thầm nảy sinh ý nghĩ ác độc muốn cho Tông Chính Lâm đẹp mắt, muốn mê đảo hân hồn phách điên đảo, muốn đem nữ xứng bị thời kia xoá bỏ thay thành nữ chính được sủng ái. Muốn sinh hơn ba đứa nhỏ, toàn bộ nuôi lớn, muốn triệt để hoàn thành tâm nguyện của Mộ Tịch Dao đời trước. Cứ như vậy đời này nếu làm không xong sủng phi, nàng liền bồi thường cho chủ cũ thân thể này một cái mệnh! Cũng không chỉ thế thôi đâu, nếu không hoàn thành tâm nguyện, không được đầu thai, thành cô hồn dã quỷ, đây không phải chỉ là một cái mạng người? ? ? Cho nên, kiếp này ai đui mù, tìm đến nàng chuốc lấy phiền toái, chọc nàng thấy không được tự tại, làm chậm trễ con đường thành sủng phi của nàng, thì sẽ thành mối hận sinh tử, không chết không xong! ! !

Tông Chính Lâm mang theo Diệp Khai, tựa như nghe thấy một giọng nữ rất quen tai, đột nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy một bóng lưng nữ tử, ý vị độc đáo, liễu yếu đù đưa theo gió, đảo mắt liền vào cửa hàng.

Diệp Khai thấy điện hạ chuyển hướng, mặt không biểu cảm mặt, không biết vài giây vừa rồi điện hạ nhìn gì ?????, cũng không dám mạo muội mở miệng hỏi. Chỉ đi theo phía sau Tông Chính Lâm nửa bước, tùy thân luôn theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thị Thiếp

Giờ hội, hoàng cung, thư phòng ngoại viện phủ Lục Hoàng Tử

Tông Chính Lâm viết xong tấu chương, chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, nhìn những khoảng loang lổ của bóng cây ở bên ngoài và những luồng khí oi bức đè nén báo hiệu một cơn mưa đang tới trên bầu trời phía xa. Không một ánh sao, chỉ thấy một đám mây đen kịt. Không khí cũng càng ngày càng oi.

Tốt lắm, thật hợp với tình hình. Mưa gió đến rồi...

Vệ Chân đứng kế bên cạnh bàn, tiếp tục thấp giọng bẩm báo những tin tức ám vệ truyền về, trong mắt thấy được bóng lưng thẳng tắp của điện hạ, tay ngài khoanh trước ngực, không hề có ý dừng hỏi nửa chừng. Liền biết điện hạ trong lòng chắc hẳn đã có tính toán.

Tông Chính Lâm nghe Vệ Chân bẩm báo, lại nghĩ đến thế cục triều đình hiện giờ, trong lòng sâu sắc nghĩ, sau khi chuyện của thanh châu tuần phủ triệt để kết thúc, cần phải “bị bệnh” một hồi, để tránh phong ba sau đó. Không lý nào mình đã phải thay thái tử ra mặt, lại còn phải vội vàng thay hân chẩn thương. Nếu như hân tính toán không sai thì, vụ án ở Thanh Châu, Thái tử ở mặc dù đề ép được Đại Hoàng tử một lần, nhưng mà chẳng có ai là thiện trà cả. Đại hoàng tử lần này bị thiệt, rõ ràng là bị người khác tính kế, người thông minh chỉ nhìn là biết người đứng sau lưng Tông Chính Lâm là ai.

Dựa theo tình khí của Đại hoàng tử Tông Chính Thuận, sau này khẳng định hẳn sẽ trăm phương nghìn kế tìm cách trả thù. Bên Thái tử thì không ít những chuyện không thể cho người ta biết, làm sao có thể chuyện gì cũng không lưu lại dấu vết. Muốn thoát thân, hừ, thật khó khăn.

Nhưng bản thân hẳn cũng không sợ. Nếu Đại hoàng tử nóng nảy đến tìm phiền toái, vậy thì không còn gì tốt hơn, vừa hay có thể cho Nguyên Thành hoàng để nhìn xem đứa con ngoan này vì thay Thái tử làm việc, chịu bao nhiêu ủy khuất.

Còn phải phân phó những thám tử hân sắp xếp trong các phủ, phải yên lặng bất động một khoảng thời gian. Chỉ cần ngồi im xem diễn là được.

Mọi việc trong thư phòng đã xong, đại quân sự Điền Phúc Sơn cung kính hỏi: “Điện hạ, có cần phải đến hậu viện thu xếp?”

Không phải hẳn muốn quản đến việc trong nhà điện hạ, mà là điện hạ rồi kinh thành đi làm việc đã hơn nửa tháng, lúc trở về lại ở thư phòng bàn việc hơn hai canh giờ. Thực phi nương nương đã lộ ra chút bất mãn, đoán già đoán non xem có phía con mình không thích hai nô tì kia không.

Nhớ tới hai người kia, Thực phi liền cân nhắc, bọn họ đều là bản thân bà có ý lựa chọn. Khổng thị có vài phần nhan sắc, thân hình một bộ dạng dễ coi. Thiếu niên mới lớn đương nhiên sẽ yêu thích sắc đẹp, lạ càng nguyện ý thân cận những nữ tử có thân thể mê người, bà là mẫu phi đương nhiên sẽ thành toàn cho con mình một phen.

Thực phi không hề lo lắng tiểu nhi tử sẽ trầm mê nữ sắc, bởi vì Tông Chính Lâm từ nhỏ đã tự hạn chế một cách đáng sợ.

Ngũ thị là người có bốn phận thành thật, thoát nhìn cũng rất có giáo dưỡng, tính tình nhất định sẽ không tranh chấp với Khổng thị, không làm rối loạn hậu viện. Tính toán như vậy, đáng ra hẳn là không sai mới đúng. Nhưng không ngờ lại không giống với những gì mà Thực phi nương nương mong muốn. Điều này làm cho Thực phi thật sự đau đầu. Chẳng lẽ là... Con mình có khẩu vị đặc biệt?

Được rồi, Thục phi nương nương, người cũng thật là thú vị, bây giờ lại còn hoài nghi giới tính của con trai mình nữa. Nếu không đặc biệt, cũng sẽ không thể đề ý đến Mộ yêu nữ rồi. Đường nhiên đây là chuyện sau này.

Nhưng lúc này Thục phi vẫn chưa biết điều đó, bà còn đang suy nghĩ, theo tính tình của nhi tử, chắc chắn là không hỏi ra được điều gì. Cuối cùng cũng không có cách nào, chỉ đành ngóng trông hoàng thượng đến để nói vài lời bên gối, cầu cái ân điển, lại ban cho hai nữ tử con nhà gia thế, tướng mạo không tồi đến phủ hấn. Nhiều người hơn, tự nhiên sẽ có người thỏa mãn hấn.

Tông Chính Lâm vốn là người khôn khéo, sau vài lần tiến cung thỉnh an, tự nhiên phát hiện tâm tư của Thục phi.

Thục phi Điền thị được sủng ái, tuy có hai tử, con lớn nhất lại có nhi tật (bị tàn tật ở tai), coi như đã bị chặt đứt tiền đồ. Ngày thường luôn thấy mình nợ tứ hoàng tử, nên luôn yêu thương chăm sóc, khắp nơi che chở, sủng đến mức không có điểm dừng, coi như lấy điều đó để bồi thường.

Thực ra Thục phi biết, bản thân mình cuối cùng thì cũng vẫn phải trông cậy vào ấu tử (Thục phi có 2 hoàng tử, con lớn là Tử hoàng tử, con thứ hai là Lục Hoàng tử). Bởi vậy đối với Tông Chính Lâm vô cùng coi trọng, mặc dù từ ái, nhưng luôn yêu cầu khắc nghiệt. Năm Tông Chính Lâm tròn sáu tuổi, đã theo cung quy chuyển sang ở trong khu của hoàng tử. Từ đó, dù là có chút gió thổi cỏ lay, tâm tư của Thục phi cũng đều vô cùng khẩn trương.

Mất thấy con sang năm sẽ đến Quan lễ (Thời cổ đại Quan lễ chính là lễ trưởng thành dành cho các thanh niên quý tộc, sau lễ trưởng thành này họ sẽ được coi là một người trưởng thành trong họ tộc), đại hôn cũng không xa, sau hôn lễ sẽ phải khai nha kiến phủ, thành lập phủ riêng bên ngoài cung. Nhưng hiện giờ, với cái tính tình này, quá mức lạnh lùng, căn bản không hề đề bụng đến hậu viện. Nay vẫn đang ở trong cung, có Thục phi ở phía sau sự ám chỉ này nọ, mới ngẫu nhiên đến phòng thiếp thất. Nếu ra khỏi cung, lập phủ riêng, cách khá xa, trong phủ lúc đó sẽ lại có vương phi thực sự quản lý mọi việc, Thục phi sẽ không tiện nhúng tay vào việc ở hậu viện của con mình. Khi đó nếu Chính Phi không có được tâm của con mình, thậm chí còn khiến hấn càng lãnh hơn, nếu thực sự như thế thì phải làm sao cho phải? Hoàng gia rất con trọng con nối dòng, thậm chí... Thục phi càng nghĩ càng sốt ruột, nhưng lại bắt đầu cẩn thận tính toán đến hôn sự cho con mình. Khi Tử hoàng tử đại hôn, trước tiên bà cũng hỏi qua ý tứ của hấn, lại chọn cho hấn người hấn thích. Hiện nay đối với Lục hoàng tử bên này phải cẩn thận hơn nhiều, không thể bỏ qua bất cứ dấu vết đề lại nào, khiến cho hấn có đường lui. Thục phi bắt đầu cẩn thận điểm lại xem còn có thiên kim thế gia của phủ nào, vừa vặn có thể kịp tham gia vào lần tuyển tú sắp tới.

Tông Chính Lâm nghe Điền Phúc Sơn tận lực nhắc tới hậu trách, liền đoán được mẫu phi quả nhiên có ý chiều cố đề ý đến. Nhưng dù sao thì đó cũng là hiếu thuận, hơn nữa trước sau đã có hơn một tháng không vào hậu viện, nếu nói trên thân thể không có chút xao động nào cũng không đúng. Lặng im một lát, nhắc chân bước vào hậu viện.

Bước chân khá vững chắc, nhưng trong đầu chỉ cần nghĩ đến mình phải đi đến phòng của thị thiếp, lại cảm thấy không hề thú vị. Nhớ đến hai người ngày thường vẫn làm về ta đây, một chút xao động cũng không đứng dậy nổi. Không thị thì mùi son phấn quá nặng, thực quá tục. Thân mình mặc dù xinh đẹp, nhưng khi mở miệng lại khiến cho người khác vui không nổi. Làm ra vẻ mềm mại, nhìn thật chướng mắt. Tông Chính Lâm chưa từng nghĩ chân tướng là gì, theo như cách nói của Mộ Tịch Dao, Không thị đúng chỉ một từ "Giả".

Một Thị thiếp khác là Ngũ thị, còn lợi hại hơn, Tông Chính Lâm nhìn thấy liền sốt ruột. Tính khí như hũ nút, đánh mấy roi cũng chẳng nói nổi lời nào. Cả người từ trên xuống dưới tựa như khúc gỗ. Lá gan lại nhỏ, khúm na khúm núm. Tông Chính Lâm vốn đã lãnh đạm, ở cùng một chỗ với Ngũ thị, càng lười mở miệng.

Vệ Chân luôn theo ở phía sau, phát hiện trên người điện hạ đột nhiên có luồng khí lạnh kéo đến, đầu óc vừa chuyển liền hiểu ra vì sao lại thế này. Vội từ cửa hậu viện chạy đi. Dựa vào sắc mặt của điện hạ, Vệ Chân có thể đoán được chuyện kế tiếp. Khi Điện hạ như thế này sẽ phải dùng đến nước, Vệ Chân vội nhanh đi tiền viện chuẩn bị, lại an bày hai thị vệ trực đêm ở cửa hậu viện cách đó không xa, đợi đến khi điện hạ đi ra thì cẩn thận hầu hạ người trở về tiền viện.

Tông Chính Lâm cuối cùng vẫn vào sân viện của Không thị.

Mới nhìn rõ người nghênh đón ngoài cửa, sắc mặt hấn liền khó coi. Đúng là tiếc cho cái thân hình đẹp của Không thị, tâm tư lại quá không hiểu nhu tình, không thể cứu nổi cái thân hình là lướt xinh đẹp kia. Nhìn nữ nhân trước mặt run rẩy đến trước mặt khom người vãn an, Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu.

Bỗng nhiên nhớ tới một bóng lưng nho nhỏ, lại kinh sợ khi thấy bản thân hoang đường, hấn vội áp chế chút khác thường đó lại.

Vào phòng, Tông Chính Lâm trực tiếp phân phó: "An trí đi."

Rõ ràng không để cho Không thị có cơ hội thích ứng với bản thân.

"Vâng, Điện hạ." giọng nói chuyển điệu của Không thị vang lên.

Tông Chính Lâm cảm thấy bản thân rất khó sở, phá lệ nhăn mày lại.

Không thị đúng là bị oan, những nam nhân hiểu tình thú, đều nên biết, đây chính là tiểu ý ôn nhu, không thẳng thắn thùng! ! Nhưng Tông Chính Lâm cố tình vững như Thái Sơn, cũng không dính chiêu.

Từ khi được ban thưởng nhập hậu viện phủ Hoàng tử, đây là lần đầu tiên Không thị nhìn thấy Tông Chính Lâm biểu lộ cảm xúc của bản thân, cho dù chỉ là nhú mày! Thị sợ tới mức nhũn cả chân, vội vã im tiếng, không dám nhiều lời, chỉ đi qua dè dặt cẩn trọng hầu hạ hấn rửa mặt.

Không thị tự biết mình không được sủng, đã thu liễm rất nhiều, lại không tìm được điểm Tông Chính Lâm yêu thích, thị cũng căm tức! Hậu viện cũng chỉ

có hai nữ nhân, bản thân không được sủng, còn Ngũ thị càng thể thảm hơn. Muốn tranh sủng cũng không có biện pháp. Muốn tranh thủ tình cảm cũng phải có cái để so đo, nhưng thứ có thể khiến vị Lục hoàng tử này “Sủng” ở đâu đây? ? ? Không có hình mẫu để tham khảo học hỏi, Không thị lại không thể cứ hai ba ngày là thử biến đổi đa dạng. Chỉ có thể thu xếp lại, cẩn thận hầu hạ, vụng trộm lưu ý sắc mặt của Tông Chính Lâm để làm việc.

Không thị vốn cũng biết vài hình thức tình thú, biết chút phong nguyệt, nhưng vấn đề là đối phương quyền cao chức trọng, rất dọa người. Lành khí trên người Tông Chính Lâm, Không thị dù có nhiều thủ đoạn hơn, cũng không có can đảm xuất chiêu. Lúc này, xiêm y hai người đã cởi bỏ, Không thị triệt để câu nệ, không dám hơi động. Tông Chính Lâm càng rõ ràng, nhìn thân thể nữ nhân trước mắt, trong mắt chỉ có dục vọng, không hề có thương tiếc. Lập tức động thân, chỉ có thân thể làm việc.

Phát dục xong, Tông Chính Lâm cảm thấy bản thân còn chưa thực sự thoải mái, nam nữ hoan ái quả thực về vơi thêm chuyện. Vẫn theo lệ thường, ngay cả tắm rửa cũng không, liền ra sân, hướng chỗ ở tiền viện mà đi. Nếu Mộ Tịch Dao biết ý tưởng của Tông Chính Lâm lúc này, khẳng định sẽ thất thanh khóc rống: mẹ nó, người là đồ cầm thú! Người nhận là chỉ ép buộc ta? ? ?

Sau một tháng, Tông Chính Lâm lại miễn cưỡng đến chỗ Ngũ thị một lần. Sau đó cũng không bước vào hậu viện.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn bôn chôn, không biết nên hỏi bẩm Thục phi nương nương như thế nào. Muốn nói điện hạ tính tình lãnh đạm, ngay cả chuyện này cũng lãnh đạm, điều này không có khả năng. Thường ngày hầu hạ trước mặt Tông Chính Lâm đều là mấy gã sai vặt, nữ tử gần hần, cũng chỉ có hai thị thiếp kia. Điện hạ quen dùng gã sai vặt, từ nhỏ không dung nha hoàn, Thục phi nương nương cũng không có miễn cưỡng. Đến nay tâm điện của Tông Chính Lâm đều là Điện Phúc Sơn ngày ngày tự mình thu thập. Cho nên đại quân sự thật sự rõ ràng, Tông Chính Lâm không phải là không có dục vọng. Hần từng thấy tiết khổ ô uế, hiển nhiên nói rõ Tông Chính Lâm thà là tự bản thân giải toả, cũng không muốn tìm người đến thị tẩm.

Điều này đúng là làm khó hần rồi, đây là điện hạ không thích nữ nhân, hay là những nữ nhân này không hợp tâm ý điện hạ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đệ Ngũ Dật Triều

Edit: Linh

Trên Thái Hoà điện, một đám triều thần ai cũng mang bộ dạng cụp mắt phục tùng.

Nguyên Thành hoàng đế vừa ở trên triều đình phát hỏa. Tuần phủ Thanh Châu là Quách Kiến Bình bị mất chức, đợi tra xét, tổng binh Tống Ngọc tạm thời cách chức, giao cho Hình bộ thẩm tra. Còn lại tất cả những người có liên quan đều bị bắt giữ, chờ thẩm án. Lại giao trách nhiệm cho Lại bộ thượng thư trong ba ngày phải dâng tấu đề cử người giữ chức tuần phủ mới. Từ trước tới nay Nguyên Thành hoàng đế làm việc lúc nào cũng mạnh mẽ vang dội, lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi bãi triều, Nguyên Thành hoàng đế yên lặng quan sát chúng hoàng tử nhưng không tìm ra dấu vết. Chỉ thấy con lớn nhất là Tông Chính Thuận đang cùng thái tử Tông Chính Huy về ngoài mặt vô cùng hòa thuận, huynh hỏi đệ đáp một cách cung kính. Lục hoàng tử Tông Chính Lâm vẫn là một trương mặt lạnh lùng đối mặt với lời khen ngợi của chúng thần tử, chỉ gật đầu, thái độ hơi có chút không kiên nhẫn. Mà ngũ hoàng tử Tông Chính Minh lại tươi cười ôn hòa, thậm chí còn có phong phạm ứng đối một đám người. Hoàng đế theo bước dẫn đường của tổng quản thái giám Cố Tráng Đức đi về phía ngự thư phòng, chỉ có đầy mắt đen thui không rõ cảm xúc.

Biến cố trên triều, thực đã đánh cho các bên một cú trở tay không kịp. Nhưng thực tế đúng là ba đào gợn sóng, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào mấy chức quan béo bở đang chọn người bổ nhiệm kia, xem xét làm thế nào mới thu xếp thuộc hạ tâm phúc của bản thân vào đó.

Tông Chính Lâm trước sau như một tỏ ra chuyện này không liên quan đến mình, thật lãnh đạm, toàn bộ thần sắc đều biểu hiện thái độ không kiên nhẫn khi bị dây dưa vào việc kia, người không biết còn tưởng rằng đại án ở Thanh Châu không liên quan đến hần. Trên thực tế, từ trước khi Thái tử phân phó làm việc này Tông Chính Lâm sớm đã có chủ ý tới Thanh Châu, sau này cũng chỉ là không một dấu vết mượn nước đẩy thuyền, những gì nên an bày thì sớm đã chuẩn bị từng bước một cách thỏa đáng. Sau này, các vị huynh trưởng tốt của hần nhất định sẽ phân tranh cao thấp dù sáng hay tối, người của các bên cũng sẽ thường xuyên hoạt động. Mà hần, sẽ ở trong trận tranh đấu này, được bọn họ tự tay đẩy lên một bước, cái chức tuần phủ kia không xa cũng sẽ thu vào trong túi thôi. Việc này rất kín đáo, ngay cả thị vệ Vệ Chân cũng không biết chuyện. Có thể thấy không thể khinh thường những lực lượng bí mật âm thầm trên tay của Tông Chính Lâm.

Thái tử mặc dù lớn tuổi hơn Tông Chính Lâm, đáng tiếc ham mê rộng lớn, chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, thuở nhỏ đã được lập làm người kế vị quân vương, cho tới nay luôn vênh mặt hất hàm sai khiến huynh đệ nhà mình, coi mình hơn người. Rất nhiều chuyện cảm thấy đó là đương nhiên, ý vào việc được Nguyên Thành hoàng đế sủng ái thiên vị, âm thầm làm không ít việc không hợp quy củ. Đối với lục đệ Tông Chính Lâm này, một bên thì mượn sức, một bên lại phòng bị, nhưng trong lòng lại cảm thấy lão Lục là người khô khan, không biết nhân tình thế thái, thực nhìn không ưa mắt. Nhưng hần không vì thế mà cảm thấy Tông Chính Lâm không có sức uy hiếp, chỉ cần là hoàng tử lớn lên trong hoàng cung, không ai đơn giản, cho nên người người đều phải đề phòng. Không nói đến lục đệ Tông Chính Lâm ngày thường làm về ta đây, mặc dù là ngụy trang thế nào đi nữa, đến cùng căn cơ yếu, tư lịch cạn, chỉ dựa vào mình hần, muốn xoay người là không thể. Hiện thời kẻ địch đứng đầu, vẫn là đại hoàng tử Tông Chính Thuận! gia tộc mẫu phi của Đại hoàng tử, tức nhà mẹ đẻ Lí quý phi là vọng tộc trăm năm, ngoại tổ phụ của Tông Chính Thuận là An Quốc Công, cậu hần lại là thống lĩnh hộ quân, trợ lực không thể nói là không lớn.

Lần này mượn chuyện Tuần phủ Thanh Châu, đánh Tống Chính Thuận một cú, chẳng qua chỉ có thể coi đó là tiền lãi. Còn rất nhiều khoản nợ, thời gian còn nhiều ta từng khoản từng khoản tính với hần !

Lại nói Thanh Châu bên này, Mộ Tịch Dao cũng không nhàn rỗi. Nàng tuy là nữ tử nội viện, các lộ tin tức bị hạn chế, nhưng thường có thể ở trước buổi cơm chiều, nghe Mộ lão gia và Vu thị nói chuyện phiếm, cũng nắm được đôi câu ba lời. Hôm nay lại nghe Mộ Kính Châm báo cho Vu thị biết, mấy ngày nữa sẽ không dùng cơm chiều trong phủ, bởi vì Ngũ hoàng tử vài ngày nữa sẽ đến Cẩm Châu làm việc, trên đường đi qua Thanh Châu sẽ lưu lại hai ngày. Ba chữ “Ngũ hoàng tử” vừa thốt ra, là tên một người, bỗng nhảy vào trong óc: Đệ Ngũ Dật Triều! !

Đệ Ngũ Dật Triều, người này là kẻ đại tài! Mưu tính sâu xa, tài trí gần như yêu quái. Phàm không phải mưu sĩ không thể cùng hần tranh đua! Sự phụ là danh sĩ đệ nhất Mục Xa Chân, có khát vọng báo đời, nhưng lại vô tình với khoa cử, lại rất có khí khái, chỉ chậm rãi đợi mình chủ. Còn một điều nổi tiếng tương đương với mưu trí của Đệ Ngũ Dật Triều đó là, người này ái thể như mạng. Cho dù thể từ lúc còn ở khuê phòng (tức là chưa gả đi) bị người làm hại, không dễ sinh dưỡn, chỉ sinh một nữ nhi , Đệ Ngũ Dật Triều cũng không thêm để ý, thậm chí cải lại mệnh của mẫu thân, thể không nạp thiếp. Không muốn thể từ ở nhà chịu chỉ trích của mẫu thân, hằng năm đều ở bên ngoài cùng thể nhi, cả đời cũng chỉ có nhất thể nhất nữ.

Kiếp trước thể nữ của Đệ Ngũ Dật Triều, từng ở bên ngoài Pháp Hoa Tự của thành Thanh Châu, ngộ phải tên hoàn khổ dây dưa. Đúng lúc gặp được Tống Chính Minh đi qua, ra tay giúp đỡ. Buổi chiều hôm đó Đệ Ngũ Dật Triều liền dâng bái thiếp, tới cửa nói lời cảm tạ. Lại cùng Ngũ hoàng tử tâm tình thâu đêm mới rời đi. Sau đó hai người này kết bạn. Tống Chính Minh hồi kinh, nhiều lần viết thư tỏ vẻ ngưỡng mộ tài hoa, muốn mời làm phụ tá. Đệ Ngũ Dật Triều thấy Tống Chính Minh làm người đoan chính, chiều hiền đãi sĩ, khiêm tốn nhân nghĩa, luôn có chính kiến. Ông cảm thấy người này mặc dù vô tài làm thánh chủ, nhưng cũng có tiềm chất minh quân. Lại cảm niệm ân nghĩa của hần đối với thể nữ, đồng ý tự nguyện nhập phủ, vì hần mưu toan. Tống Chính Minh có được sự giúp ích này, trong quá trình tranh đoạt sau này, nhiều phen có được ưu việt. Hơn nữa còn thân không biết quý không hay, mượn tay Bát hoàng tử Tống Chính Hàm, một cú khiến bè đảng Thái tử bị thương nặng, cũng thành công giả họa cho Đại hoàng tử tội danh lòng không thần phục, chọc Nguyên Thành hoàng đế nổi giận, phế danh hiệu An Vương của Đại hoàng tử, cả đời cảm tức tại Thịnh Kinh. Có được biến đổi kinh thiên đến vậy, phải kể đến công sâu của Đệ Ngũ Dật Triều.

Cũng không ngờ rằng trong phủ Ngũ hoàng tử có tiểu nhân khó chịu khi ông được trọng dụng, lo sợ ảnh hưởng lợi ích bản thân, sau nhiều lần mưu tính, khiến người xử ngục sùng phi của Ngũ hoàng tử sử dụng mấy kế nơi hậu viện, tại yến hội trong phủ, liên hợp với các quý nữ nhân trong kinh, khắp nơi cô lập thể nữ của Đệ Ngũ Dật Triều, đối với hai người bọn họ minh trào ám phủng (có trào phủng trước mặt, có chỉ trở sau lưng), nói những lời không chịu nổi. Lại ám chỉ thể tử của ông không hiền đức, rõ ràng là hồ mị tử (hồ ly tinh) chuyển thế. Cho dù hai người bọn họ có tâm né tránh, cũng không né tránh nổi thị phi. Người ở sau lưng âm thầm hạ thủ, ấu nữ của Đệ Ngũ Dật Triều bị thứ nữ của Ngũ hoàng tử lỡ tay đẩy vào hồ nước, bệnh nặng một hồi. Đệ Ngũ Dật Triều là người vô cùng bao che khuyết điểm người bên cạnh, ái thể và ấu nữ chính là vậy rỗng không thể đụng vào của ông ta! Một người khôn khéo như ông, sao lại không đoán ra ân tình bên trong, cũng không đồng ý để thể tử ấu nữ của bản thân chịu nửa phần ủy khuất. Thi triển thủ đoạn, cùng thể nữ bình yên rời đi, toàn thân rời khỏi vòng danh vọng an toàn, cũng không tái nhậm chức. Mộ Tịch Dao hoài nghi, những uẩn khúc bên trong chắc phải có dấu vết của Lục hoàng tử Tống Chính Lâm.

Đã nhớ tới việc này, liền tuyệt đối không thể để lỡ mất Đệ Ngũ Dật Triều. Cần thận thăm tra thời gian, đúng là tháng này, Đệ Ngũ Dật Triều và gia quyến đến Thanh Châu bái phỏng bằng hữu. Ngày mười sáu, thể nữ hần sẽ đến Pháp Hoa Tự ngoài thành dâng hương ước nguyện.

Mộ Tịch Dao mới về đến Ánh Thủy Hiên, liền kêu Huệ Lan phân phó truyền một người tới gặp.

Nửa nén hương sau, đã thấy một thiếu niên cao lớn bước nhanh tới, mới đứng vững, liền cung kính thi lễ với Mộ Tịch Dao. Người này ánh mắt thanh minh, dáng người to lớn, bước chân trầm ổn, vừa nhìn liền biết là người học võ.

Người này là Triệu Thanh con trai của Triệu Văn hộ vệ bên người của Mộ Kính Châm, năm nay hai mươi một tuổi. Bình thường khi Mộ Tịch Dao ra ngoài, đều là Triệu Thanh làm hộ vệ theo cùng. Mộ Kính Châm rõ ràng là đem Triệu Thanh cho Mộ Tịch Dao, cũng xem như là một nửa người của Ánh Thủy Hiên. Mộ Tịch Dao coi trọng Triệu Thanh, mỗi lần xuất hành đều để hần tùy thị, trong ngày thường có cần, cũng phân phó hần ra ngoài làm việc. Trải qua một năm quan sát, phát hiện hần làm người trung thực, làm việc giới giang, ý nghĩ linh hoạt, không chỉ biết võ, còn biết chữ, đương nhiên có thể dùng. Lần này tìm hần, đó là một đại sự.

”Lần này gọi ngươi, là có một chuyện, cần ngươi đi làm.” Mộ Tịch Dao hiếm khi lại ngồi đoan chính đến thế, vẻ mặt nghiêm cẩn, có chút nghiêm túc. Lại phân phó hầu hạ nha hoàn toàn bộ lui ra.

Đây là lần đầu Triệu Thanh thấy nhị tiểu thư thận trọng giao đãi như thế, lập tức càng lấy lại mười phần tinh thần, cẩn thận lắng nghe .

Mộ Tịch Dao lại : “Lần này sự tình trọng đại, mặc dù là đại nhân hỏi đến, cũng không thể nói. Trừ ta ra, chuyện này chỉ có thể để trong tai một người thôi! Ngươi có làm được không?” Cái gì là “Chỉ có thể để trong tai một người “ ? Đó là nói, ngoài Mộ Tịch Dao ra, chỉ có thể một mình Triệu Thanh biết được.

Hơi do dự một lát, hần đánh bạo nhìn về phía Mộ Tịch Dao, lúc sau liền cúi đầu khom người: “Triệu Thanh sẽ đem hết khả năng.” Dám trả lời như vậy, hần cũng không hề lo lắng qua. Từ khi Mộ đại nhân để hần đi theo nhị tiểu thư tới nay, tuy rằng còn chưa được hai năm, nhưng hần là người thông minh, tự nhiên nhìn ra được một ít manh mối. Trong ngày thường ở Ánh thủy hiên, nhị tiểu thư làm việc liên khác hần về nhu thuận nghịch ngợm trước mặt cha mẹ. Chỉ nhìn nàng tuy còn nhỏ tuổi đã có thể đem sân viện của bản thân ý đến giọt nước không rỉ, là biết nhất định không phải là dạng người thiên chân vô tà, không biết thế sự như thế. Thậm chí có đôi khi Triệu Thanh cảm thấy, bản thân không nhìn rõ vị nhị tiểu thư tuổi mụ chưa quá mười ba này, giống như bản thân hần nhìn thấy chính là một loại biểu tượng. Thường ngày nhị tiểu thư an bày mọi việc trong viện, tựa hồ như cũng chẳng phải hưng trí cho phép, phảng phất là có chút liên hệ nào đó, nhưng mà hần không cách nào nhìn thấy. Ngay cả loại ý tưởng kỳ quái này, Triệu Thanh cũng không có cùng bất luận kẻ nào đề cập qua, chỉ một lòng làm chuyện được giao. Đây cũng là một trong những lý do vì sao Mộ Tịch Dao trước sau cũng chỉ trọng dụng tin tưởng mình hần.

”Ngày mười sáu tháng này, ta sẽ đi pháp hoa tự...” Cứ thế, Mộ Tịch Dao chậm rãi báo cho Triệu Thanh biết phải chuẩn bị những gì, không gì không có, kín đáo phi thường.

Triệu Thanh càng nghe sắc mặt càng quái dị, nhưng chung quy cũng không có hỏi, chỉ yên lặng ghi nhớ, hành lễ lui ra.

Ngày mười sáu, thời tiết trong, ánh nắng đầu mùa đông ấm áp, khiến cho người ta tâm tình sung sướng.

Mộ Tịch Dao mang theo một đoàn nha hoàn hộ vệ, cáo biệt Vu thị, liền ngồi lên xe ngựa đi Pháp Hoa Tự.

Hôm nay Mộ Tịch Dao cố ý trang điểm, che lấp dáng vẻ xinh đẹp lười nhác ngày thường, ra dáng đúng vẻ đại gia tiểu thư, quan gia quý nữ. Tất cả đều sử dụng những thứ tốt nhất Thanh Châu, ngay cả áo khoác cũng là gấm đỏ nhạt viền sắc, huân hương trên người đều là danh phẩm mới “Đỉnh chỉ” nổi tiếng của hương quán. Phía sau xe ngựa, các nha hoàn cũng ăn mặc chỉnh tề, đều là một hàng hào phóng thỏa đáng, tươi sòng mà không phô trương. Thị vệ cũng đều là tinh tế tuyển chọn, cao lớn cường tráng, tất cả hộ vệ đều mặc một thân y phục màu xanh sậm, rất có tính thần. Triệu Thanh càng toả sang.

Đến chân núi Pháp Hoa Tự, Mộ Tịch Dao xuống xe ngựa, thần sắc điều chỉnh một chút, một bộ dáng đúng là đến dâng hương hứa nguyện, hy vọng khải cầu Phật Tổ che chở, bảo hộ toàn gia trôi chảy an khang.

Là người duy nhất biết rõ sự tình, Triệu Thanh đi theo phía sau đám nữ quyến, chăm chú nhìn nhị tiểu thư nhà mình, trên mặt nàng hết sức thành kính, biểu cảm thánh khiết đoan trang, đúng là chịu đựng thật sự là rất vất vả.

Đến cửa chùa, Mộ Tịch Dao chỉ để lại nha hoàn đi theo, còn thị vệ đều ở bên ngoài. Sau khi đi vào, tất nhiên là dâng hương, cầu nguyện, bốc xấp xem hung cát, lại kêu Huệ Lan đi dâng tiền dầu hương, mọi việc cứ thế lần lượt mà làm. Buổi trưa lại ở trong tự dùng cơm bỏ thí, nghỉ tạm một chút, mới ước tính canh giờ, dẫn người rời đi.

Triệu thanh ở cửa liếc mắt một cái liền thấy nhị tiểu thư nhà mình đi ra, vội tiếp đón mọi người, chậm rãi xuống núi hồi phủ. Trong lòng cũng rất là tò mò, nhị tiểu thư hao hết tâm tư như vậy, an bày hết thảy, đến cùng là vì aim à bày bố? ? Huống chi ở trên quan đạo, bản thân nghe lệnh đã an bày hai tên côn đồ vô lại, đây là muốn ngăn trở người nào? ? ? Tuy rằng bản thân hoàn toàn làm việc theo dặn dò, nhưng nguyên do trong đó thì nửa điểm cũng không biết. Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy phía trước truyền đến âm thanh âm ý.

Ánh sáng trong mắt Mộ Tịch Dao chợt lóe. Nhưng cũng không nóng nảy đuổi đến, chỉ vững vàng bình tĩnh, thái độ khuê tú như trước, tựa như căn bản không biết tình hình phía trước. Chỉ quay lại phía sau phân phó Triệu Thanh đi xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đạt Được Mục Đích

Edit: Linh

Trên đường lớn, xe ngựa của Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh đang đi về phía Pháp Hoa Tự. Lần này đến đây cũng là do đã đáp ứng di, tiện đường đến đón tiểu biểu muội Mạc Oản Thanh hồi phủ. Di của Tông Chính Minh, chính là thân muội của vị Đồng Hiền phi đã qua đời, hiện giờ đang mang theo tiểu nữ ở trong biệt trang ôn tuyền (khu biệt thự có suối nước nóng) ngoài thành Thanh Châu. Mẫu phi của Tông Chính Minh đã sớm, nhờ tác dụng của việc thay thế tình cảm, hân ái với ngoại gia có nhiều thân cận. Khi Hiền phi còn tại thế, di của Tông Chính Minh thường mang theo hai vị biểu muội vào cung, cũng thường nói chuyện trên ghẹo, mỗi khi vào cung đều cố ý mang chút sách vở tập tranh mà hân thích cho hân. Cho nên Tông Chính Minh và hai vị biểu muội cũng rất thân quen. Đại biểu muội năm kia đã gả đến Huy Châu, ngày thường cũng chỉ thư từ vãn an, đã lâu không gặp mặt. Tiểu biểu muội còn là khuê nữ, lại theo dượng ở bên ngoài, hàng năm không ở trong kinh, cũng rất khó được gặp. Hiện giờ hân đến Thanh Châu, thật vất vả mới có cơ hội cùng di và biểu muội gặp mặt, đương nhiên sẽ có nhiều chiều cổ chăm sóc với Mạc Oản Thanh. Hôm nay Mạc Oản Thanh đến Pháp Hoa Tự lễ tạ thần linh, vừa hay tiện đường nên đến đón nàng về, hân bèn ngồi xe ngựa, vội vàng đi đến.

Căn nhắc thời gian hân là vừa vặn, đột nhiên xe ngựa có một trận lay động, Tông Chính Minh nhất thời cũng không bắt bẻ, chén trà trong tay hơi sánh ra ngoài một chút. Bên ngoài cũng đã loạn thành một đoàn, âm thanh quát lớn dồn đến. Chờ xe ngựa dừng lại, hân mới vén màn xe lên, lại thấy phía trước vài bước có một nam nhân tầm trung niên đang lăm lăm lết, quần áo lôi thôi, ngã trên đất, hiển nhiên đúng người đã làm kinh sợ ngựa kéo xe. Người nọ đang bị một đại hán có diện mạo dị thường hung ác, mặc một kiện thô y vải bố xoay trụ cánh tay. Hai người tuy biết đã gây họa, nhưng cũng không bỏ qua, còn đang lôi kéo. Tông Chính Minh nhíu mày, mệnh lệnh cho thị vệ đi qua đem hai người tránh sang. Ai biết bên này hân còn chưa có dặn dò xong, bên kia đã đánh người.

”Hôm nay ngươi không đem nợ thanh toán xong, gia đây sẽ cho ngươi không đứng dậy nổi!” Đại hán kia thần sắc dữ tợn, khí thế như thổ phi phát ra bốn phía. Nam nhân tuổi trung niên cũng chẳng phải dạng hiền lành, luôn miệng mắng “Ngươi dám! Đụng đến ta thử xem, xem Khôn Gia sử trí ngươi thế nào!” Dứt lời liền ngồi dưới đất, thuận thế hung hăng đạp cho đại hán kia một cước. Thừa dịp người này bị đau, tránh thoát hai tay, bò lên. Cũng không nhìn xem sau đó ra sao, ông ta lập tức nhấc chân liền chạy. Nào biết đại hán phía sau phản ứng cực nhanh, phốc một tiếng đi lên lại vung tay đến, hai người vung quyền đấu cước, lại xoay thành một đoàn lộn lộn. Lúc này người từ bốn phía đều dừng lại vây xem, người cũng càng ngày càng nhiều, những tiếng xì xầm nghị luận càng tăng.

Tông Chính Minh lạnh mắt xem, sai thị vệ tiến lên trực tiếp lôi đi. Đại hán đang động thủ, lại thấy người đến chỉ mặc quần áo phổ thông, căn bản không để ý, còn uy hiếp dừng chỗ mồm vào. Nam nhân trung niên kia càng quá đáng, chút không cảm kích, lại như đột nhiên mở miệng, rõ ràng đồ đồng đánh lảo một phen, bắt đầu lớn tiếng ồn ào nói vừa rồi hắn bị xe ngựa đụng vào, toàn thân không một chỗ nào không đau nhức, muốn đi thỉnh đại phu bốc thuốc. Lại chỉ vào thị vệ mà nói với vị đại hán hung ác kia: “Người kêu hắn bồi tiền, ta trả nợ cho người.” Người vậy xem nghe vậy ồ ồ cười vang, vụ nào nhiệt này càng ngày càng có hứng thú. Ngay cả vị đại hán kia cũng quay đầu đi, nhìn về phía người thị vệ. Lúc này Tông Chính Minh sao còn không rõ ràng là mình gặp phải vô lại, hắn cũng lười đi phán đoán xem người nam nhân tầm trung kia muốn ăn vạ đòi tiền, hay là hai người bọn họ là một cố ý giờ trò. Ngũ Hoàn tử còn bận tâm đến việc trong người cần giải quyết, không tiện phô trương, chỉ sai người không cần nhiều lời, trực tiếp đi đem hai người kia kéo ra. Lại sai người hầu quanh mình đến giải tán đám người đang xem náo nhiệt, xong mới đánh xe ngựa, tiếp tục đi trước. Tông Chính Minh lúc này căn bản không hề hay biết, khoảng thời gian chỉ một lát này bị trì hoãn, đầu chỉ là nhất thời một lát đơn giản như vậy.

Đáng tiếc là, Tông Chính Minh chỉ cho rằng hắn gặp phải hai tên giang hồ vô lại, vẫn không nghĩ nhiều. Vô hình chung đã thành toàn cho quỷ kế của Mộ Tịch Dao, sự tình tiến triển thuận lợi một cách dị thường. Điều này cũng là lí do vì sao lúc trước khi Triệu Thanh nghe Mộ Tịch Dao phân phó, sắc mặt lại quái dị như vậy. Cái gì là “Muốn chuyển nghiệp”, “Muốn làm là phải đẹp”, “Ngân vạn lần đừng khản trương, diễn xuất phải có bản sắc”, khiến Triệu Thanh cảm thấy nhị tiểu thư đối với kỹ nghệ có hiểu biết, cũng không kém ai, vô cùng “Chuyên nghiệp”.

Bên kia, phía Mộ Tịch Dao, thị vệ rất nhanh cũng hồi bẩm, nói phía trước có người dây dưa nữ tử gia đình hoàng đế, khiến cho đường lớn không thể thông hành.

Mộ Tịch Dao nhướng mày, liền mang theo mọi người đi qua. Đã thấy ba thanh niên nam tử ăn mặc có chút ý vị, cùng bảy tám gã sai vặt theo hầu, đang chặn hai nữ tử một lớn một nhỏ, lời nói dơ bẩn, bộ dạng ngả ngớn. Trong đó có một người mắt sắc sảo, phát hiện đoàn người Mộ Tịch Dao, chỉ liếc mắt một cái, đã chột lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào Mộ Tịch Dao đang bị mọi người ủng ở bên trong. Mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thô bỉ hiển không thể nghi ngờ.

Huệ Lan, Mặc Lan vừa thấy tiểu thư nhà mình bị nam tử kia nhìn một cách vô lễ mạo phạm như thế, đang muốn quát lớn, lại bị người này to giọng đoạt mất: “Vị tiểu nương tử này, là từ trong tự lễ tạ thần linh trở về sao? Hôm nay sắc trời không còn sớm, ...” Vừa nói vừa tiến tới gần, ánh mắt lại đứng ở trên người Mộ Tịch Dao, lảo lảo vô cùng, không chút nào thu liễm.

Ái chà, Mộ Tịch Dao vốn muốn hành động cứu mỹ nhân, còn chưa kịp thi triển, không ngờ bản thân lại lôi đến thù hận trước một bước. Lại nghe tên thô鄙 kia đi bắt chuyện, trong lúc nhất thời liền chỉ còn lại cảm giác ghét bỏ. Được rồi, nữ nhân này căn bản không hề cảm thấy mình bị mạo phạm, còn cảm thấy mình bị thằng nhãi này bắt chuyện hạ thấp tiêu chuẩn.

Hai người khác nghe được tiếng vang, cũng quay đầu đến, đánh giá đoàn người đang đi đến. Đây vừa nhìn cũng không có gì, nhưng vị tiểu thư ở giữa, dáng vẻ sinh đẹp, đoan trang cao hoa, quần áo quý báu. Chỉ nhìn khí phái toàn thân, cũng biết là không phải tiểu thư nhà bình thường có thể sánh bằng. Chung quanh có nha hoàn thị vệ, cũng đều là bộ dáng xuất chúng, ăn mặc hào phóng thỏa đáng, rất có quy củ. Trong lòng thấy không tốt, sợ là gặp phải quý nhân, không phải người mà mình có thể chạm vào. Sốt ruột, muốn kéo cái người không nhân lực kia đi, chạy nhanh, trước khi còn chưa có việc gì, sớm đi khỏi mới tốt. Chợt nghe kẻ không đầu óc lại bắt đầu nói: “Tiểu nương tử bộ dạng đẹp mắt như vậy, da trắng mặt xinh, sợ là không khỏi có nhiều người có tâm tư nhớ thương, không bằng nàng và ta kết bạn đồng hành, cũng để ta bảo hộ nàng.” Dứt lời liền muốn đi về phía Mộ Tịch Dao.

“Lớn mặt!”

“Làm càn!”

Lời trách cứ của Huệ Lan Mặc Lan đồng thời vang lên. Thị vệ cũng vội vàng đứng ở phía trước, ngăn cách tay ăn chơi, bảo vệ nữ quyến. Hai đóa hoa lan tức giận đến cả người phát run, đi theo tiểu thư nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được việc này. Sợ chủ tử bị kinh hách, vội nhanh chóng nhìn về phía tiểu thư nhà mình. Nhưng lại phát hiện chủ tử nhà mình hoàn toàn không quan tâm, nào có bộ dáng lo lắng hải hùng. Ngược lại hai mắt chủ tử sáng ngời hữu thần nhìn về phía trước hai nàng, cũng không biết có nghe thấy những lời bản tai này không.

“Phu nhân và tiểu thư phía trước là muốn xuống núi? Vậy vừa hay có nguyên ý đồng hành.” Gọng nói uyển chuyển thanh tao, không hề nhìn đến nam tử đang dây dưa kia, lại chỉ hỏi hai nàng. Lúc này mọi người sao còn không biết Mộ Tịch Dao là muốn duy hộ hai người, lại nghe nàng phân phó thị vệ bên trái: “Triệu Thanh, đi thỉnh phu nhân và tiểu thư lại đây.” Liền thấy một thị vệ tuổi trẻ cao lớn cất bước đi ra, bộ pháp vững vàng, vẻ mặt nghiêm túc. Hai nam nhân phía sau tò mò đoán không ra thân phận đối phương, chỉ im lặng không nói. Gã sai vặt bên cạnh thấy chủ nhân không phân phó, cũng liền không có động tác. Mắt thấy Triệu Thanh đi qua cung kính thỉnh người, sắp đi qua đứng cùng Mộ Tịch Dao. Lúc này mấy tay ăn chơi mới phản ứng lại, tiểu mi nhân chẳng những không có để ý đáp lại chính mình, còn phân tâm nhìn đám người không có liên quan, lập tức mặc kệ, lớn tiếng kêu to: “Tiểu mi nhân, ...”

Lời nói còn chưa nói xong, chỉ thấy “Tiểu mi nhân” kia, đầu tiên là đi đến hai nàng bên cạnh gật đầu ý bảo, lại thêm trấn an, quay đầu phân phó: “Triệu Thanh, sai người đem vị công tử này thỉnh về Thanh Châu, giao cho phủ nha. Nếu kia hai vị công tử này sau đó vẫn còn hưng trí, thì thỉnh toàn bộ về phủ Đồng tri phủ Thanh Châu dùng trà.” Vẻ mặt lạnh như băng, lời nói sắc bén.

Hai người liền phát hoảng, vội vàng rút thành một chồng xin lỗi, rồi dẫn dẫn người đang hoang mang rối loạn quay đầu bỏ chạy. Chỉ để lại một người, người này còn chưa lấy lại tinh thần đã bị kéo đi luôn.

Lúc này Mộ Tịch Dao mới buông thả thần sắc, xoay người dịu dàng hành lễ vấn an với hai nàng, lại hỏi thăm gia thế.

Quả nhiên, hai nàng đúng là gia quyến của Đế Ngũ Dật Triều, Ôn thị mang theo nữ nhi Đế Ngũ Ngọc Oánh, chạy nhanh đến nói lời cảm tạ, thái độ thành khẩn, thật là cảm kích. Mộ Tịch Dao đưa ra lời mời hai người đồng hành, hai người đều đáp ứng, biết được đối phương là cố ý chiếu cố, hai mẹ con nàng lại liền thanh nói lời cảm tạ. Mới vừa cất bước, Mộ Tịch Dao đã thấy dưới váy của Đế Ngũ Ngọc Oánh bị rách ra một lỗ hồng, chắc là hồi nãy né tránh, không cẩn thận bị cỏ cây sờ cọ, liền sai Huệ Lan lấy một chiếc áo choàng đến. Sau khi sửa sang lại một phen, mọi người mới lại ra đi.

Tới chân núi, Mộ Tịch Dao đưa hai người lên xe ngựa, lại phái hai gã thị vệ hộ tống, mới nói cáo từ.

Vừa xoay người đi hai bước, lại nhìn thấy phía trước có người đang từ trong toa xe đi ra, là Ngũ Hoàng tử Tông Chính Minh! Mộ Tịch Dao trong lòng kinh thán, nhưng mặt không đổi sắc, chỉ lướt thân cùng Mạc Lan nói chuyện. Không ngờ từ phía sau có một nữ tử bước nhanh lướt qua, hướng về phía Tông Chính Minh nũng nịu oán giận, ngữ khí ủy khuất cực kỳ: “Biểu ca, huynh để muội chờ thật lâu!”

Thì ra là nàng!”Mạc – Oản - Thanh”. Mộ Tịch Dao trong lòng âm thầm gọi lên cái tên này, tâm tình tất nhiên không thể thoải mái. Vị Mạc Oản Thanh người khá tốt, nhưng nàng ta có vị bạn thân nơi khuê phòng, đó là từ địch của Mộ Tịch Dao! Kiếp trước làm hại Mộ Tịch Dao đẻ non, rơi ra là một tiểu nam hài đã thành hình, là sườn phi Giang Thị, hiện giờ hẳn là tiểu cô nương tuổi mười mới mười lăm Giang thị Sính Đình! !

Tốt lắm, những người nàng cần thanh toán, nàng sẽ không bỏ qua một ai.

Mộ Tịch Dao lên xe ngựa, bắt đầu tính toán, Mạc Oản Thanh hiện tại ở Thanh Châu, vậy sẽ có không có khả năng ở bên người nàng sắp xếp người vào, dù sao Mạc Oản Thanh sau này cũng là sườn phi của Tông Chính Minh, vẫn là chỗ rất hữu dụng. Rung chuyển của hậu trạch, thời điểm mấu chốt còn có thể đòi mạng. Ân, chuyện này phải sớm chuẩn bị, Mộ Tịch Dao nghiêm cẩn mưu tính.

Được thôi, cái cô gái này nhập vai quá sâu rồi, so đo quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tờ Giấy

Edit: Linh

Mộ Tịch Dao trở về phủ đệ, tới trước chủ viện vẫn an Vu thị. Tịch Dao vào lúc này, thái độ thực sự nhu thuận, ra dáng tư thái của một tiểu nữ nhi, dính vào Vu thị, tí tẹo thì thăm kè lại trên đường thấy được những thứ mới mẻ, còn nói nữ tử nhà ai búi tóc thật đẹp hoặc là tiểu thư nhà nào dùng huân hương thật sự không bằng “Đĩnh chi” mà nàng dùng. Tất cả đều là những đề tài nữ nhân quan tâm để ý, qua một hồi lâu, Mộ Tịch Dao mới làm như giật mình nhớ tới, nhắc lại việc bản thân gặp được một đôi nữ nhi ngoài thành.

Huệ Lan đứng ở phía sau đã vô cùng quen với hình tượng chủ tử nhà mình khi vừa vào chủ viện liền cười đến mức ngọt ngào, vừa đến trước mặt lão gia và phu nhân là có thần thái ngoan ngoãn mềm yếu. Nhưng mà đã nghe tiểu thư ti tẹo cả một lúc lâu, chủ tử cũng không nhắc tới việc trên đường gặp phải chuyện kia, mặc dù thấy bồn chồn, nhưng vẫn giữ quy củ, không xen mồm. Thật vất vả mới chờ được chủ tử nhắc tới đôi mẫu nữ kia, cuối cùng có chút yên lòng, nhưng tại sao nàng có cảm giác càng nghe càng không thích hợp? ?

Đối với Huệ Lan mà nói, chuyện đó rõ ràng là mấy người thấp hèn mạo phạm tiểu thư, tiểu thư bị ủy khuất, không phải là nên tìm Vu thị khóc lóc kể lể, nói thương tâm hay sao? ? Nhưng mà tại sao khi nghe tiểu thư nói, chuyện đó lại thành chủ tử trượng nghĩa động thân ra tay, cứu cả đại lẫn tiểu mỹ nhân, tiểu thư dừng cảm đau đớn oán hận có ý xấu đi, vô cùng săn sóc đưa áo choàng cho vị cô nương kia, cuối cùng còn sai hai thị vệ hộ tống về. Chỉ có thể thôi? ? ? Nếu Huệ Lan biết câu chuyện chỉ có như vậy, nàng khẳng định sẽ mặc niệm ở trong lòng “Chủ tử, đây không là trọng điểm có được hay không, người bị mạo phạm, mạo phạm đó?”.

Mộ Tịch Dao đương nhiên sẽ không để bản thân cũng bị liên lụy vào, bằng không về sau nếu có chuyện gì, sao nàng có thể xin xuất môn tán bộ? Ngay cả việc hôm nay đi Pháp Hoa Tự, dựa vào lý do đi cầu nguyện, cũng mất cả một ngày công phu mới cầu được. Nàng ngớ ngẩn hay sao mà tự vác việc khó vào mình. Nếu để Vu thị biết được mấy lời nói bản thủ của đám oán hận kia, bà chắc chắn sẽ tức giận đến ngực đau? ? Nếu thế lần sau nàng còn có thể một mình ra phủ không? ? ? Mặc dù Mộ Tịch Dao mơ mơ hồ hồ làm lẫn lộn trọng điểm của câu chuyện, dời đi mục tiêu, nhưng Vu thị vẫn nghĩ mà cảm thấy sợ hãi. Cứ hỏi đi hỏi lại, xác định Tịch Dao không có chuyện gì, lại cẩn thận dặn dò lần sau xuất môn phải mang thêm vài thị vệ, chuyện này mới được bỏ qua.

Mộ Tịch Dao ra khỏi chủ viện, lập tức phân phó Huệ Lan, chuyện hôm nay chính là giống như nàng vừa kể lại, không cho phép thêm bớt bản tán một câu nào. Lại sai người đi báo cho Triệu Thanh biết, chuyện bị miệng người khác nhất định hẳn phải tự mình làm cho thỏa đáng. Lúc này mới trở về Ảnh Thủy Hiên thoải mái tắm rửa một cái, thay thường phục ở nhà.

Nếu nàng tính toán không nhầm thì, đêm nay Đệ Ngũ Dật Triều sẽ không đến. Bản thân nàng và Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh không giống nhau. Hẳn là hoàng tử điện hạ của Đại Ngụy, còn bản thân nàng chỉ là nữ quyến của quan lại Thanh Châu. Đương nhiên ông ta không thể vội vàng đến cảm tạ một cô nương trong buổi tối khuya. Như vậy, rất có khả năng là ngày mai.

Quả nhiên ngày hôm sau, đầu tiên Đệ Ngũ Dật Triều dâng bái thiếp đến Mộ đại nhân, lại đợi đến khi Mộ Kính Châm ở trong phủ, mới cùng thê nữ đến bái phỏng. Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao nhìn thấy Đệ Ngũ Dật Triều, ở kiếp trước, nàng chẳng qua cũng là chỉ nghe kỳ danh chứ chưa từng thấy người.

Không ngờ Đệ Ngũ Dật Triều lại là một nam tử trẻ tuổi bình thường, chiều cao cũng trung bình. Trên mặt cũng không để râu, da mặt trắng nõn. Thần sắc bình thản, không hề có thái độ thanh cao kiêu căng. Nhưng cử chỉ phong độ, lại có một phong cách rõ ràng. Mộ Tịch Dao có chút há hốc mồm, đây là

Đệ Ngũ Dật Triều, người mà ở kiếp trước thiếu chút nữa đã tận diệt cả Thái tử cùng An Vương sao? ? ? Thôi đi, điều này không thể trách nằng trông mặt mà bắt hình dong, trông tượng của nữ nhân đối với mưu sỹ phụ tá nổi tiếng, luôn luôn là nẩy hình tượng như “Mỹ nam tử Quách Gia”** hay “Dung nhan cũng tựa Gia Cát Võ Hầu”**. Đột nhiên thấy trước mặt cũng chỉ là một người vô cùng bình thường, cũng khó trách nằng không kịp thích ứng.

*Quách Gia- tự Phụng Hiếu: Mưu sỹ nổi tiếng của Tào Tháo, người thời cuối Đông Hán, đầu Tam Quốc. Nổi tiếng là người đa mưu túc trí, vô cùng thông minh, người đời gọi ông là ‘Quy Trĩ’ - ý nói không những thông minh còn vô cùng狡 hoạt, bày mưu tính kế giúp Tào Tháo loại bỏ Lữ Bố, Viên Thiệu.... Ông là một trong 3 người được một người đa nghi như Tào Tháo tin tưởng. Đáng tiếc mất năm 37 tuổi, nhiều người cho rằng nếu người này còn sống thì chưa chắc danh hiệu thông minh nhất thiên hạ đã giành cho Khổng Minh.

ảnh minh hoạ từ hình tượng trong phim truyền hình

**Gia Cát Võ Hầu-tự Ngọa Long : tức Gia Cát Khổng Minh, mưu sỹ của Lưu Bị, nổi tiếng là người thông minh nhất thiên hạ. Là một người vô cùng thông minh, giúp Lưu Bị lập nước thành công. Vị này chắc không cần nói nhiều nhì. Nằng nào không biết có thể hỏi Mr Google. Hoặc Pm mình.

ảnh minh hoạ từ hình tượng trong phim truyền hình.

Rất nhanh nằng cũng vội hoàn hồn, đã thấy Đệ Ngũ Dật Triều nói lời cảm tạ với Mộ Kính Chân, lại chuyển hướng sang Mộ Tịch Dao, thần sắc cung kính nghiêm cẩn bái tạ. Mộ Tịch Dao vội nhanh đứng dậy đáp lễ, chỉ nói không dám nhận. Sau đó nữ quyền đi đến viện phía Tây dùng trà nói chuyện, Mộ Kính Chân tiếp đón Đệ Ngũ Dật Triều tại thư phòng.

Đệ Ngũ Ngọc Oánh rất là thân cận với Mộ Tịch Dao, Ôn thị cũng liên tục khen Tịch Dao có khí khí độ, dịu dàng hiền thực. Vu thị nghe người khác khen ngợi cô con gái được mình nuông chiều, trong lòng rất vui mừng, trên mặt đương nhiên cũng khen lại Đệ Ngũ Ngọc Oánh vài câu. Cứ như thế Ôn thị và Vu thị càng lúc càng thân thuộc, hai người cùng một chỗ khá vui vẻ.

Mộ Tịch Dao còn đang có chút khúc mắc, nay đột nhiên có một Đệ Ngũ Ngọc Ánh, vây quanh nằng gọi Mộ tỷ tỷ dài, Mộ tỷ tỷ ngắn, hai người cán lỗ tai thì thăm to nhỏ chuyện thiếu nữ, rất nhanh đã vô cùng thân thiết. Lúc ra về càng lưu luyến không rời, bữu đôi môi nhỏ rõ ý phản đối. Ôn thị cười, gõ lên chóp mũi nhỏ của Ngọc Oánh, nếu muốn có thể mời Tịch Dao đến nhà, hoặc là có thể thư từ qua lại, sau đó mới mang theo Đệ Nhất Ngọc Oánh đã có chút vừa lòng rời đi, đến phía trước viện gặp được Đệ Ngũ Nhật Triều, cũng nhau hỏi phủ.

Mộ Kính Chân và Đệ Ngũ Nhật Triều nói chuyện ở thư phòng, Mộ Tịch Dao cũng không có ý đồ thám thính. Nằng rất rõ ràng, chỉ dựa vào Mộ Kính Chân, chắc chắn không thể thuyết phục được ông ta. Từ đầu đến cuối, Bá Nhạc mà nằng tìm cho Đệ Ngũ Nhật Triều, đều chỉ có một người, tức Lục hoàng tử Tông Chính Lâm. Đây không phải là nằng còn chưa có nhập môn đã bắt đầu tính toán giùm Tông Chính Lâm, mà là nằng muốn Tông Chính Lâm có thể nhanh chút thượng vị, như thế tài năng cũng sẽ có thể tùy ý phô trương, nằng cũng nhanh có thể làm sủng phi.

Được rồi, cô gái này chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ phải giải quyết không hết mấy hắc danh, trò dơ bẩn ở hậu trạch, đã bắt đầu mưu toan hoàn thành nhiệm vụ bố trí đại thần cho ai kia, đã bắt đầu nghĩ phải hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp sau này ra sao rồi

Từ lần Đệ Ngũ Nhật Triều tới chơi trước, cho tới nay cũng đã một tháng. Khoảng thời gian này, đầu tiên Mộ Tịch Dao đáp lễ nhận lời mời đến thăm đáp lễ một lần, sau đó thường xuyên viết thư kết giao với Đệ Ngũ Ngọc Oánh, hai người đã thành bạn thân chốn khuê phòng. Trong lòng Mộ Tịch Dao vang vang mấy tính toán nhỏ nhặt: mượn sức hai mẫu nữ này, để bản thân thêm chỗ dựa. Sau này vào phủ Lục hoàng tử, có thể ngẫu nhiên ngầm chiếu cố cũng tốt. Đây chính là một cái chân vàng ở bên ngoài ngoại trừ đại boss đó, phải ôm chặt.

Mộ Tịch Dao đang ở chờ tin tức của Triệu Thanh, dựa theo thời gian, người kia hẳn là đã biết được. Nếu như vậy, sau tết, hẳn hẳn phải tự đi gặp mặt một chuyến.

Triệu thanh gần đây đối với Mộ Tịch Dao càng cung kính. Theo huynh đệ Triệu Vân nhà mình nói đại nhân vô cùng tôn sùng Đệ Ngũ Nhật Triều, tán dương người này trí cao kế nhiều, là nhân tài mưu sỹ kiệt xuất! Lại kết hợp với sự phân phó của Mộ Tịch Dao, mệnh lệnh ngầm đưa tin tức, một manh mối mơ hồ, chậm rãi trôi lên mặt nước. Như vậy, nếu bản thân đoán không sai, nhị tiểu thư nhà mình đang mưu tính, nhưng đây là chuyện mà hẳn không thể nào nghĩ đến, đảm đương nổi. Bên trong thế nhưng lại sáng khoái liên lụy đến hai vị điện hạ! !! Đây là bố cục dữ dội khủng bố đến mức nào. Chủ tử của hẳn mới chỉ là một thiếu nữ a!

Dưới ánh nến, Tông Chính Lâm nhìn tờ giấy trên tay.

Giấy chất phổ thông, là một trang giấy chế tác thô sơ có thể tìm thấy ở bất cứ đâu. Trên tờ giấy to bằng bàn tay, chỉ có ít ỏi bốn chữ. Kiểu chữ chẳng những không có chút khí khái, ngay cả đoạn chính cũng không rõ. Tựa như chỉ là một nét bút nguệch ngoạc vẽ ra, Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra là bút tích của người nào. Ngay cả hương vị lưu lại dưới nét bút, cũng là loại phổ không. Khó trách ám vệ dù điều tra thế nào cũng không tra dấu vết của chủ nhân mảnh giấy này để lại. Lại cảm một phần văn kiện khác trên bàn lên, mặt trên chỉ chít chữ viết theo mặt mã, vền vền chỉ bảy trang. Tất cả đều là tư liệu từ những thủ hạ tinh nhuệ nhất của Tông Chính Lâm phải mất nửa tháng tìm kiếm sưu tập sửa sang lại mà thành.

Tông Chính Lâm đứng dậy đi ra khỏi thư phòng, đứng trong viện. Chậm rãi, chà xát tờ giấy đang cầm trong tay hoá thành tro. Người đưa tờ giấy này cho hẳn, thật sự là tốt lắm, rất tốt.

Mục đích của người này, chỉ có một, tuyệt không có ý khác. Chính là tiến cử!

Đầu tiên có thể bài trừ, việc xếp một quân cờ cho hẳn.

Theo hành động của người này, liền có thể nhìn ra, người này không biết Đệ Ngũ Nhật Triều, một mình làm việc. Bằng không một nhân vật như Đệ Ngũ Nhật Triều, tuyệt đối không có khả năng sẽ làm ra hành vi như vậy. Có thể hiểu rõ chỗ phi phạm của Đệ Ngũ Nhật Triều, có năng lực tính kế sau lưng

hắn , sắp sắp từng bước để hắn đi vào, nhưng cũng khiến hắn tự điều tra, có thể thấy được thật sự là thông minh. Người thồn minh như vậy, sao có thể để người bên người thành quân cờ. Huống hồ người này đã lựa chọn hắn, thì hắn là đối với bản thân cũng đã nhìn thấu vài phần. Có thể nhìn thấu hắn, đương nhiên cũng rõ ràng năng lực của hắn. Như thế càng không thể có ý tưởng sắp xếp vào bên hắn một quân cờ.

Người này biết rành mạch như thế, bản thân người này khẳng định hiểu rõ mục đích của hắn, như vậy kế tiếp chính là, người kia rõ ràng biết được, nhưng phải cam tâm tình nguyện đặt thành nguyện vọng cho hắn. Đây là rõ ràng đang tính kế với hắn.

Đầu tiên là Đệ Ngũ Nhật Triều, sau là Tông Chính Lâm hắn, người này là gan thật không nhỏ! Tông Chính Lâm cũng từng cân nhắc, ai có thể đồng thời tiếp xúc Đệ Ngũ Nhật Triều và bản thân hắn, lại là người có tầm lược thông minh sáng suốt. Kết quả là, không có, hoàn toàn không có người như thế tồn tại. Hiện giờ, Tông Chính Lâm đối với Đệ Ngũ Nhật Triều, quả thật là vô cùng coi trọng, nhưng mà, còn có một người, có lực hấp dẫn lớn hơn nữa! Chỉ tiếc người này quá mức thần bí, không chỗ nào có thể tra ra.

Tông Chính Lâm khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn xa xa. Đây là lần đầu tiên gặp phải việc không thể khống chế từ sau khi hắn bảy tuổi. Đây quả thực có thể nói là chuyện lạ hiếm có .

Vệ Chân nấp ở một nơi bí mật gần đó, trên mặt biểu cảm thật sự phản kích. Điện hạ, thế mà lại thở dài ! ! ! Đây chính là chuyện chưa bao giờ gặp qua. Chẳng lẽ là... Nhớ tới tờ giấy trước đó hắn dâng lên điện hạ, mấy chữ trên mặt giấy, còn có tư liệu mới nộp lên, hay là năng lực của Đệ Ngũ Nhật Triều, đã lớn đến mức khiến điện hạ phải thở dài? ? ?

Đáng tiếc, hai chủ tử đều quá kém. Vệ Chân đoán được là có người khiến Tông Chính Lâm thở dài, nhưng đoán sai đối tượng. Tông Chính Lâm đoán đúng có người khiến bản thân không có cách nào đối phó, nhưng cũng đoán sai ,đây cũng không phải chuyện không thể có, lại càng không là chuyện lạ gì. Những điều hắn không làm gì được, sau này còn đợi hắn chậm rãi tiêu thụ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hoang Đường

Edit: Linh

Mộ Tịch Dao cũng đã lường trước tình hình, thời gian Tông Chính Lâm đến Thanh Châu. Tông Chính Lâm không đợi sau tết mới đến, mà là trước tết hai ngày, đặc biệt chạy tới Thanh Châu, mặc thường phục bái phỏng Đệ Ngũ Nhật Triều. Mộ Tịch Dao rất hiếu kỳ, đoán rằng liệu sẽ có việc ba lần bái phỏng linh tinh gì đó không?

Kết quả là giữa trưa ngày thứ hai, Mộ Tịch Dao nhận được thư cáo biệt của Đệ Ngũ Ngọc Oánh, nói là muốn theo Đệ Ngũ Nhật Triều về nhà, kết thúc chuyến lữ hành lần này. Căn cứ vào việc này, Mộ Tịch Dao kết luận, chuyện này hơn phân nửa là đã thành công. Sau khi Đệ Ngũ Nhật Triều về nhà, an bày thỏa đáng mọi việc, bức thư sau chắc chắn sẽ là thư đến từ kinh thành.

Lần mừng năm mới này, đối với Mộ Tịch Dao rất quan trọng. Không nói chuyện khác, đây là lần cuối cùng Mộ Tịch Dao còn được ở nhà mẹ đẻ trải qua những giây phút đoàn viên ấm áp . Đợi nàng ở phía sau đó chính là chiếu lệnh của hoàng đế.

Cho nên, khi Mộ Cẩn Chi cuối cùng cũng chạy về đến Tri Châu phủ vào lúc giao thừa, đón chào hắn là một Mộ Tịch Dao càng thêm nhiệt tình nghênh đón và ân cần thăm hỏi hơn so ngày xưa. Khiến cho trong lòng hắn cảm thấy bất ổn, sợ Mộ Tịch Dao lại muốn đưa ra cái yêu cầu gì khủng khiếp, hoặc là bản thân sẽ phải chịu tiếng xấu? ? ?

Người một nhà hòa thuận nể nể chào năn nỉ, Mộ Tịch Dao lưu luyến không rời đưa tiễn Mộ Cẩn Chi. Nàng nhìn người thanh niên hăng hái, tiêu sái lên ngựa, quay đầu tặng nàng một nụ cười sang sảng ấm áp sau đó mới đánh ngựa rời đi.

Khoé mắt Mộ Tịch Dao có chút ướt át, nàng áp chế cảm xúc, quay về hậu viện. Không còn nhiều thời gian , nhưng còn có rất nhiều chuyện, cần chuẩn bị.

Ngồi ở vị trí bên cửa sổ trên lầu hai của Tự Tiên Lâu, nhìn cảnh tượng náo nhiệt người đến người đi phía dưới, Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ tới, buổi tối cuối mùa thu năm trước, một giọng nói thật ấm áp ngọt ngào, cũng không có ý mềm mại làm ra vẻ nữ nhi. Còn có một cánh tay trắng trẻo kia nữa.

Đêm nay, vị Lục hoàng tử điện hạ đoàn chính nghiêm túc nhất của Đại Ngụy triều, lần đầu tiên lâm vào cảnh xấu hổ. Trong giấc mộng của hắn chỉ có một bàn tay trắng nõn để an ủi, lại thêm tiếng nói ngọt ngào cao thấp nối tiếp, thế mà lại khiến hắn ở trong mộng phóng ra dục vọng tích tụ đã lâu. Sáng sớm khi hắn thức dậy, vẫn mơ hồ nhưng có ấn tượng mong lung. Sắc mặt Tông Chính Lâm rất khó coi, ngồi dậy kéo chăn bông, quả nhiên.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Vệ Chân: “Điện hạ, người đã dậy rồi?”

”Vệ Chân, đưa nước ấm vào rồi lui ra.” Tiếng nói trầm thấp của Tông Chính truyền vào trong tai Vệ Chân.

Ngoài việc rửa mặt chải đầu ra thì Tông Chính Lâm vẫn oong một vẻ mặt không biểu cảm ngồi ở trên giường ngẩn người. Tâm tình của hắn thật phức

tạp.

Cho đến bây giờ, tỉnh tỉnh hẳn luôn đậm mặt, cử chỉ phong độ, chưa từng khó coi đến mức này? Hơn nữa, đây đã là lần thứ hai vô duyên vô cớ, trong đầu hẳn hiện lên hình ảnh này. Thân ảnh yếu điệu thướt tha, bàn tay trắng thuần mềm mại, giọng nói ấm áp mượt mà. Càng nghĩ sắc mặt hẳn càng kém. Tông Chính Lâm tự nhận bản thân không nặng nữ sắc, hậu viện chỉ có hai thị thiếp, nhưng không thể kích thích nổi dục vọng trong hắn. Mỗi lần bản thân mặt đối với các nàng đều rất là miễn cưỡng trải qua.

Nhưng mà hiện giờ đang xảy ra chuyện gì? Bản thân hẳn lại đối với một tổ nữ chưa hề biết mặt, sinh ra tâm tư xấu xa như thế, đây quả thực cũng là một loại mạo phạm. Nội tâm Tông Chính Lâm dị thường phiền chán.

Rốt cục đợi được đến khi điện hạ nhà mình đẩy cửa bước ra, Vệ Chân ngẩng đầu nhìn sắc trời đã muộn, đã là giờ Ty. Trong ngày thường điện hạ giờ mẹo đã thức dậy, đánh quyền luyện kiếm ở trong sân. Tại sao hôm nay lại phá lệ, ngay cả việc luyện quyền cũng bỏ lỡ? Phải biết rằng, từ khi Lục hoàng tử Tông Chính Lâm bốn tuổi, đã bắt đầu đứng tấn đánh quyền, sau lại tập kiếm. Mỗi ngày cần cù luyện tập, chưa bao giờ gián đoạn. Dù là đồ mưa hay rơi tuyết, cũng chuyển thành luyện công trong phòng, chưa từng buông lỏng.

Sáng sớm hôm nay điện hạ, lại gọi nước, chẳng lẽ... Nhưng điều này cũng không đúng a, dù có là chuyện đó thì thời gian cũng không thể lâu như vậy. Vệ Chân cảm thấy đoạn thời gian gần đây, điện hạ càng ngày càng cổ quái. Hơn nữa ngoài việc thờ dài lần trước, đây là lần thứ hai điện hạ rất khác thường.

Lại đánh giá một chút, biểu cảm của điện hạ không hề thua kém băng đá. Vừa rồi bản thân chỉ lo đánh giá canh giờ, lại phân tâm nghĩ đến những điều kỳ lạ của điện hạ. Lúc này mới chú ý đến, một thân băng hàn của người phía trước, đây là cái loại hơi thở mãnh liệt của người khác chứ đến gần. Sao lại thế này? Cũng chỉ mới một buổi tối, tại sao tất cả đều không giống với trước? ? Lúc đi ngủ tối hôm qua vẫn còn rất tốt mà.

Kể cả Vệ Chân bị đánh vỡ đầu, cũng tuyệt đối không thể tưởng được, tất cả mọi nguyên do, đều chỉ là một hồi mộng xuân của Lục điện hạ.

Trong khoảng thời gian này cuộc sống của Mộ Tịch Dao rất khá. Tuy rằng luyện tiếu khoảng sân viện này, luyện tiếu gia đình này, trong mỗi đêm dài yên tĩnh, cũng rất thất vọng, nhưng có thể ở trước khi thánh chỉ truyền đến, lại có thể xuất môn thêm vài lần nhìn xem thế gian bên ngoài, tự do hô hấp không khí ở triều đại này, coi như cũng là một loại an ủi.

Đại Ngụy là một triều đại tương đối cởi mở, cũng không cấm nữ tử đọc sách biết chữ. Mặc dù không tiến bộ đến mức cho nữ tử đi học, ai ai cũng đều có thể đến học đường, nhận được sự giáo dục mọi trình độ, nhưng cũng có thư quán tư nhân mở ra. Mỗi Châu mỗi Thành đều có thư quán, học đường, người người đọc sách, có người có công danh, các công tử tiểu thư thế gia đều có thể đến mượn đọc hoặc là sao chép sách.

Mộ Tịch Dao mỗi tháng đều sẽ đến học quán vài lần. Tuy rằng trong nhà có không ít sách, nhưng đều là kinh sử tử tập, sách luận, thống trị sông hồ, hoặc chuyện quan trọng nông thương. Mộ Tịch Dao ở trong Châu Thành học quán, mượn đọc khá nhiều du ký, tạp ký, truyện ký về các nhân vật, thậm chí còn mượn cả các bộ sách thoại bản, hí kịch, hoặc là sách về tài nghệ kỹ môn. Những loại này Mộ Tịch Dao đều rất thích.

Hôm nay nàng cũng đang ở trong thư quán chậm rãi lật xem tạp ký Dự Châu, xem sách mới thấy khác xa so với phong thổ Thanh Châu, Mộ Tịch Dao bị thu hút. Đang chuyên chú xem tạp tục thường hôn của Dự Châu, đang mê mải xem sách, lại bị Mặc Lan nhắc vẩy chạy tới nhắc nhở là đã đến thời điểm hồi phủ. Mộ Tịch Dao cũng không nỡ bỏ, vẫn khép sách, vừa cẩn thận vuốt gáy sách, mới đứng dậy đi đến trước giá sách, nâng tay đem bộ sách để về chỗ cũ.

“Tiểu thư, người là người yêu quý sách vở nhất mà Mặc Lan được gặp qua đó.”

“Đáng tiếc, nhiều như sách tốt như vậy, lại không đủ thời gian.” Mộ Tịch Dao cười nói, trong giọng nói là nỗi tiếc nuối thật sự rất rõ ràng.

“Vậy qua mấy ngày Mặc Lan lại theo tiểu thư đến.”

Mộ Tịch Dao hơi giật mình một lát, lại cười mà không nói. Không phải là thời gian hôm nay không đủ, là sau này, chắc sẽ khó mà được giống như hiện thời tự do ra vào thư quán như vậy. Mộ Tịch Dao nghĩ, thần sắc lại có thêm vài phần âm trầm.

“Về thôi.” Liền mang theo Mặc Lan nhẹ bước chân, hướng ra phía ngoài mà đi. Cũng không ngờ rằng, cách cửa lớn của thư quán có vài bước, một thanh niên đáng vẻ thư sinh, bỗng nhiên đi đến rồi thì lễ, sau đó đứng lại, bất an không yên ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Dao. Mộ Tịch Dao kỳ quái nhìn người vừa đến, không phải người nàng quen biết. Lại nghiêng đầu nhìn Mặc Lan, Mặc Lan cũng là không hiểu ra sao, nhẹ nhàng lắc đầu.

Vị thư sinh kia hình như cũng có chút không được tự nhiên, sắc mặt càng ngày càng đỏ, sau đó thở sâu, nghiêm cẩn nói với Mộ Tịch Dao: “Quấy rầy tiểu thư thật sự là không phải. Nhưng mà”, người đó lại điều chỉnh hô hấp: “Tại hạ ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu. Mỗi lần tiểu thư đến thư quán, tại hạ đều ngồi cách bàn cùng tiểu thư mà.” Sau lại nói không nên lời nói, chỉ ngốc ngốc đứng đó, khoanh tay nắm chặt.

Mộ Tịch Dao hóa đá. Mặc Lan thì tròn tròn mắt, vừa sợ hoảng quay đầu nhìn Tịch Dao, hoàn toàn không biết việc này là như thế nào. Ở Đại Ngụy, cũng không cấm nữ tử chưa kết hôn được xuất môn giao hữu, cho nên ngẫu nhiên cũng có người lớn mật, biểu đạt ái mộ đối với những nữ tử mà mình hâm mộ.

Vấn đề là, nơi đây là thư quán, nhưng lại là trước mắt bao người. Biểu cảm trên mặt của Mộ Tịch Dao như bị đông cứng lại. Con bà nó (khụ: nguyên văn nhé), đây là lưu luyện tình cảm ở trong thư viện cổ đại? ? ?

Mặc Lan cũng sắp muốn khóc, tại sao lần trước là hoàn khổ, lần này thay thành thư sinh? ? ? Tuy rằng sự việc hoàn toàn khác nhau, nhưng lại đều là một loại vô lễ rất đường đột. Nếu để phu nhân biết được, thì nên như thế nào cho phải? ?

Vẫn là Mộ Tịch Dao điều chỉnh lại trước. Cũng không trực tiếp cùng vị thư sinh kia nói chuyện, mà là hỏi Mặc Lan: “Mặc Lan, vị công tử này là? ?” Cũng không cần Mặc Lan trả lời, sau đó lại như bưng tỉnh đại ngộ nói với vị thư sinh kia: “Xin chào Trương công tử. Chắc là lần trước tiểu nữ chưa nói rõ ràng. Đây là do tiểu nữ không tốt. Nhưng mà, này... Thật sự không quá thích hợp.” Dứt lời, hơi thi lễ tỏ vẻ có lỗi, liền tiêu sái rời đi.

Hiện tại đầu óc Mặc Lan đang xoay như chong chóng. Cái gì mà Trương công tử, còn có lần trước. Lần trước? ? Hay là... Thì ra là thế, chắc là tiểu thư cố ý. Lại lặng lẽ thấy tiểu thư thật sự là rất nghịch ngợm. Trong lòng cười thầm không thôi.

Mặc Lan thì có tâm tình thật tốt, nhưng không có nghĩa là tâm tình mọi người đều tốt. Vị thư sinh kia vẫn đứng thẳng tắp lẳng lẳng ngốc ngốc ở nơi đó, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, bộ dáng như là chịu đá kích lớn, một mình thấp giọng thở dài: “Ta không là Trương công tử gì gì đó...” Sau đó thất hồn lạc phách âm thầm rời đi.

Còn có một người tâm tình liên càng tệ hơn. Tông Chính Lâm toàn thân cương trực đứng ở bên cạnh giá sách, sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung.

Tông Chính Lâm vốn là xem xong cuốn 《son thủy kinh》, đang tính thay đổi cuốn sách khác tiếp tục xem. Cũng không ngờ vừa nhắc đầu liền nhìn thấy một bóng lưng nữ tử đi qua, bóng dáng ấy phẳng phất giống như đã từng quen biết, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau. Đây là vì Mộ Tịch Dao lại cao thêm một chút, hôm nay lại mặc quần áo đơn giản, khác hẳn với dáng vẻ thướt tha phiêu dật trước kia. Tông Chính Lâm có thể cảm thấy quen thuộc, đã là không dễ dàng rồi. Sau đó hần lại nghe thấy nữ tử kia đối đáp với vị thư sinh, âm điệu mềm yếu nhu hoà. Tông Chính Lâm thoáng chốc kinh sợ.

Là nàng! ! Lục hoàng tử điện hạ của Đại Ngụy triều, thế mà lại sinh ra cảm giác có tật gậy mình. Mãi cho đến khi bóng lưng kia triệt để biến mất, Tông Chính Lâm cũng không nhúc nhích nửa bước. Chuyện buổi sáng sớm hôm ấy, khiến hần cảm thấy trong lòng vô cùng xấu hổ, căn bản không thể có gì để nói. Đó chính là lần đầu tiên Tông Chính Lâm có cảm giác xấu hổ. Còn lúc này hần lại cảm thấy bức mình khó chịu, Tông Chính Lâm không rõ loại cảm giác này từ đâu mà có, nhưng lại biết khi trong miệng nàng gọi tên vị Trương công tử kia, giáp mặt cùng người kia đối lễ, lại khiến bản thân hần không thoải mái, trong lòng rất là nôn nóng.

Vệ Chân thì lại không hay ho rồi. Sau khi điện hạ từ thư quán đi ra liền lạnh lùng bỏ đi. Mới đi vài bước, lại lại đột nhiên dừng lại, chỉ trong chốc lát, sắc mặt lại đen thui, sau đó lại gia tăng bộ pháp đi nhanh về phía trước, toàn bộ quá trình không nói một câu. Trên đường khuôn mặt tuấn tú càng lạnh như băng, ngay cả bước chân cũng nặng nề hơn vài phần so với bình thường. Vệ Chân theo hầu bên cạnh, nhìn tình hình cũng đành thành thành thật thật nhắm mắt theo đuôi theo ở phía sau.

Khi Tông Chính Lâm về biệt viện, lập tức phân phó ngày mai sẽ khởi hành hồi kinh. Ở Thanh Châu, quá gần nữ tử này, Tông Chính Lâm cảm thấy bản thân có chút không đúng mực. Vừa rồi đột nhiên dừng lại, là vì suy nghĩ cẩn thận trong giây lát, vừa rồi những lời nàng nói với chàng thư sinh kia, còn có phản ứng lúc ban đầu của nha hoàn. Nếu đoán không sai thì, đó là một tiểu kỹ sảo của nàng, thật là đáng yêu. Nhưng nàng đáng yêu thì có liên quan gì đến bản thân? Vì sao tâm tình buồn chán lại chậm rãi bình phục? ? Nghĩ như thế, thấy bản thân thế mà lại bị một nữ tử quấy nhiễu cảm xúc, quả thực là quá hoang đường! !

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhập Kinh

Edit: Linh

Tông Chính Lâm về đến Thịnh Kinh, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Hần tự cho rằng chỉ cần rời khỏi nơi xấu hổ là thành Thanh Châu kia, liền có thể khôi phục lại thành Lục Hoàng tử - người ngày thường làm việc kín đáo, bình tĩnh tự chủ. Mà bản thân hần cũng quyết sẽ không để cho bản thân bởi vì phần áy náy mà khiến cho cả người khó chịu. Những cảm xúc kỳ quái, cũng không còn nữa tồn tại.

Sự thật đã đúng như hần suy nghĩ, mấy ngày sau đó, Tông Chính Lâm quả nhiên tâm tình đã bình phục, tuy làm việc có chút bất loạn. Vì thế Lục Hoàng tử Tông Chính Lâm càng thêm nghiêm cẩn kiểm chế bản thân, cảm thấy đúng là vì bản thân không đủ đoan chính, mới dẫn đến cảm giác hoang đường kia, có sự dao động trong tâm tình. Vì vậy, bình thường khi rảnh rỗi Tông Chính Lâm có vài phần thiên vị với việc vẽ tranh luyện chữ để giúp tu thân dưỡng tính.

Tâm tình của Thục phi nương nương hơi khác với Tông Chính Lâm, khác với sự bình tĩnh của Tông Chính Lâm, Thục phi lại là nóng vội. Sau khi tiểu nhi tử hồi kinh, nghe Diên Phúc Sơn hỏi thăm, tính tình hinh như lại thêm vài phần đậm bạc, nếu cứ thế này thì phải thế nào cho phải? ? ? Vì thế Thục phi đành phải nghĩ biện pháp, ra sức dùng chút thủ đoạn với Nguyên Thành hoàng đế.

Lời bên gối lần này của Thục phi, Nguyên Thành hoàng đế để ở trong lòng. Ông cũng sai người âm thầm điều tra tình hình hậu viện các hoàng tử, lại phát giác ra đâu chỉ một mình Tông Chính Lâm có vấn đề!

Đại hoàng tử Tông Chính Thuần vắng vẻ chính phi, sủng ái một tiểu thiếp có gia cảnh là thương gia, độc sủng đã ba tháng. Thái tử thì càng vô liêm sỉ! dám nuôi dưỡng tiểu quán! Tử hoàng tử Tông Chính Vân tuy cùng chính phi rất hòa thuận, nhưng con nôi dòng dưới gối quá mức đơn bạc, chỉ một nam một nữ. Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh có hai nam một nữ, nhưng cũng nuông chiều quá mức thứ phi, dám dung túng thứ phi còn được phép đưa vào tông diệp hoàng gia, vị trí còn trên cả sủng phi. Quả thực còn thể thống gì! Lục hoàng tử bởi vì chưa đại hôn, hậu trạch cũng không có người không hiểu

quy củ . Nhưng mà toàn bộ hậu viện của Lục hoàng tử lại quá biết quy củ , phủ viện lại giống như toà miếu vậy!

Nguyên Thành hoàng đế cả ngày bận việc chính sự, lúc rảnh rỗi lại có giai nhân làm bạn, liến sợt việc hậu viện của nhi tử. Bấy giờ điều tra thấy, tức giận đến mức ném cả khay trà. Đi đi lại lại trong ngự thư phòng một lúc lâu, trực tiếp đưa ra một đạo thánh chỉ, gửi đến các châu. Một ngày sau lại tuyên mọi người đến ngự thư phòng, răn dạy một chút, nghiêm lệnh quản lý hậu trạch của mình, cũng phải giáo dưỡng con nối dòng. Thái độ vô cùng cứng rắn. Còn đặc biệt lưu Thái tử lại, phát một con giận thật lớn.

Kể từ đó, Tông Chính Lâm trở lại thành một vị hoàng tử với sắc mặt không hề đẹp mắt.

Thực hiện đúng theo ý chỉ của Nguyên Thành hoàng đế, Tông Chính Lâm về phủ liền tuyên triệu Không thị và Ngũ thị đến nói chuyện. Đến khi hai người bọn họ đều đã đến, thì chỉ trầm mặc nhìn hai người một lát, rồi lạnh lùng mệnh lệnh: “Từ hôm nay trở đi, thủ nghiêm bốn phận, cẩn thận ngôn hành, không được gây chuyện.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Không thị và Ngũ thị vô duyên vô cớ bị giáo huấn, cẩn thận cân nhắc trong ý tứ trong lời nói của hắn, hoàn toàn không hiểu.

Điền Phúc Sơn ở một bên nghe Tông Chính Lâm răn dạy hai nàng xong, há hốc mồm.

Được rồi, Tông Chính Lâm nghe Nguyên Thành hoàng đế trách cứ xong, không hề nghĩ ngợi, tự động đem trọng tâm đặt vào việc quản lý hậu trạch cho tốt, còn cái việc muốn chú trọng vào con nối dòng, coi như là thuận tiện nghe thấy mà thôi.

Sau khi Nguyên Thành hoàng đế nghe ám vệ hồi báo việc Lục hoàng tử sau khi trở về đã răn dạy thị thiếp , quả thực bất đắc dĩ đến cực điểm. Đưa con trai này thật sự là rất giữ quy củ . Không hề nghe ra ý tứ của ông. Chẳng lẽ phải tuyên hấn vào, chỉ vào hắn mà nói: “Người đi ngủ với nữ nhân cho ta” ? ? Nguyên Thành hoàng đế còn chưa mặt dày đến thế! Nhưng cũng rất may mắn, ý chỉ tuyên tú nữ đã đưa đến các châu, tông tuyên tú năm nay cũng không còn xa, đến lúc đó cẩn thận chọn vài cô nương có dáng vẻ xuất chúng, nhân phẩm tốt một chút, lại xuất thân thế gia cho Lục hoàng tử vậy, chắc chắn sẽ có người hữu dụng. Cũng nên trách ánh mắt Thục phi không tốt, chọn cho con trai hai kẻ như đưa vạ táo nết, ông ta lại thêm chán ghét với hai thị thiếp kia.

Một ngày sau, Tông Chính Lâm nghe được ý chỉ tuyên tú trước tiên , về mặt hơi giật mình. Lúc đến thỉnh an Thục phi, lại nghe nói Nguyên Thành hoàng đế sẽ chọn cho bản thân hắn vài người đức hạnh đoan chính, tương mạo xuất chúng để nhập hậu trạch, trong lòng liền có vài phần không kiên nhẫn. Đáng tiếc hoàng mệnh không thể trái, huống chi mẫu phi nhà mình hình như rất là cao hứng. Tông Chính Lâm luôn là một đứa con hiếu thảo, nên không thể vì “Việc nhỏ” này mà khiến cho Thục phi không vui, nên hắn chỉ đành thấp giọng đồng ý.

Tháng 3 năm Chương Hoà thứ mười một, Mộ Tịch Dao bái biệt Mộ Kính Châm và Vu thị, lại tạm biệt với Mộ Tịch Trùng, sau đó mang theo thứ muội Mộ Tịch Đình ngồi xe ngựa đi Thịnh Kinh.

Trên đường mất hơn một tháng, sau khi đến Thịnh Kinh. Phân phó Triệu Thanh trực tiếp đánh xe đến nhà ngoại tổ của Mộ Tịch Dao , lại sai Huệ Lan và Mặc Lan chuẩn bị sẵn lễ gặp mặt chào hỏi mọi người .

Ngoại tổ phụ Mộ Tịch Dao, làm quan chưa đến mức được tấu bái trước điện rồng, là quan tam phẩm Thái Thường Tự Khanh. Ngoại tổ mẫu sớm đã qua đời. Hai người cậu, cũng đều nhậm chức ở Thịnh Kinh. Đại cữu là quan tứ phẩm Thiếu Khanh ở Đại Lý Tự, nhị cữu là quan ngũ phẩm chức Tham Nghị Thông Chính Tư. Hai vị biểu ca còn đang đọc sách ở bên ngoài, chuẩn bị tham dự kỳ thi mùa xuân sang năm. Trong nhà cô nương chưa lấy chồng cũng chỉ còn một vị biểu tỷ, chỉ lớn hơn so với Mộ Tịch Dao tám tháng. Cũng là tú nữ đợt này, về sau cũng sẽ cùng tiến cung tham gia tuyển tú.

Mộ Tịch Dao mang theo Mộ Tịch Đình bái kiến một nhà ngoại tổ phụ, lại sai Mặc Lan chuẩn bị lễ chào hỏi, đưa những loại đặc sản mà Vu thị đã chuẩn bị sẵn dâng lên. Người một nhà vui vui mừng mừng, hòa thuận ăn cơm xong, là thu xếp nghỉ ngơi, sau hi nói vài câu, liền đều tự về chỗ ở. Hiện giờ cách ngày sơ tuyển chỉ hơn nửa tháng, Mộ gia tỷ muội liền ở cùng một sân. Cách vách là sân viện của biểu tỷ của Mộ Tịch Dao.

Sau mấy ngày, nhóm ba người biểu tỷ muội Mộ Tịch Dao cũng dần quen thuộc, thường xuyên cùng nhau nói chuyện dùng trà.

Mấy ngày trôi qua, một phong ngoài ý muốn gởi tới, khiến Mộ Tịch Dao vô cùng vui sướng. Thì ra Đệ Ngũ Ngọc Oánh nghe được tin nàng đến Thịnh Kinh, liền mời nàng ngày hôm sau tham gia hội ngắm hoa. Hội ngắm hoa này vốn đã vang danh, lúc ngày lại là cuối xuân đầu hạ, đúng là thời tiết tốt nhất để ngắm hoa. Tịch Dao vội đáp ứng. Biết Đệ Ngũ Dật Triều đã trở thành phụ tá cho Lục hoàng tử Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao tâm tình thoải mái, chỉ cảm thấy mình đã không uổng công tâm tư tính toán một phen.

Ngày đó, Đệ Ngũ Ngọc Oánh mang theo tỷ nữ, từ sớm đã đến đình hóng mát đã hẹn trước. Khi kiệu mềm của Mộ Tịch Dao đến nơi, đã thấy nàng ở bên kia nhìn quanh, khẽ cười bên đứng lên. Lại sai Triệu Thanh dẫn theo thị vệ đi xung quanh bảo vệ, còn mình thì tự đi vào quán trà.

Đầu tiên lại là một màn giới thiệu, Mộ Tịch Dao lại trêu ghẹo Đệ Ngũ Ngọc Oánh càng lúc càng xinh xắn. Bốn người nói nói cười cười, một phen náo nhiệt. Trong vườn gắm hoa rực rỡ, đủ các loại hoa quý hiếm thấy, màu sắc sinh động , tươi sáng, nhìn ngắm vô cùng đẹp mắt. Lúc này vừa đúng là thời gian các tú nữ nhập kinh chuẩn bị tuyển tú, dọc đường đi liền gặp vài cô nương tuổi trẻ, đều là từng nhóm tốp năm tốp ba, khe khẽ nói nhỏ. Vừa đứng với câu, người còn kiêu diễm hơn hoa.

Đợi đến khi mọi người du ngoạn vui vẻ, nói lời từ biệt với Đệ Ngũ Ngọc Oánh, Mộ Tịch Dao liền đề nghị tiện đường đi điều hương quán chọn mua huân hương. Vì thế biểu tỷ muội ba người liền ngồi kiệu đi.

Đối với huân hương, Mộ Tịch Dao cũng không thích lắm. Mua “Đĩnh chỉ “, cũng chỉ vì để dùng lúc ra ngoài, có thể che đậy mùi thơm của cơ thể tự phát ra sau khi dùng đan dược. Dù sao đối với nam nhân mà nói, có chút diệu dụng, chỉ có thể để một mình người đó biết. Cho nên đối với chút tiểu tiết này, Mộ Tịch Dao từ trước đã cẩn thận suy nghĩ, chuẩn bị rồi.

Ước chừng ngồi kiệu khoảng một một nén nhang, là tới cửa điều hương quán. Mộ Tịch Dao vén nửa rèm kiệu, vừa ngẩng đầu, liền thấy quán điều hương của Thịnh Kinh cũng là một cửa hàng bốn gian thông nhau, so với phân quán ở Thanh Châu thì thực sự hơn rất nhiều. Trong quán người đến người đi, tất cả đều là nữ tử trẻ tuổi. Ngoài cửa cũng là nghênh đón người tới tiền bước người đi, làm ăn rất là thịnh vượng. Chủ quán còn có ý ở thiết kế mặt sau cửa mở rộng, đặt thêm mấy chiếc ghế ngồi và phòng nhỏ, để cho tỳ nữ hoặc thị vệ đi cùng khách quý nghỉ tạm hoặc những xe ngựa tạm dừng trong điểm đều có chỗ dừng chân, rất chu đáo.

Chúng nữ đi vào, đều tự chọn được huân hương, được chủ quán tiễn khỏi đại môn, nhuyển kiệu lại khởi hành hồi phủ.

Đột nhiên bên kia ngã tư truyền đến tiếng tuân mã cùng đám người khóc la. Mộ Tịch Dao cảm giác thường sâu sắc và nhạy cảm hơn người khác, lập tức quay đầu, đã thấy một con ngựa điên, đột nhiên từ góc đường lao ra, lao thẳng về hướng nữ khách đứng trước cửa quán.

Mộ Tịch Đình đứng và đám tỳ nữ đứng ở phía trước, vừa hay thành người đứng mũi chịu sào.

”Tịch Đình!” Mộ Tịch Dao kinh hô.

Mộ Tịch Đình sớm đã bị dọa ngây ngốc, sợ tới mức chân đều nhũn ra run lên. Nha hoàn bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch, không hề có phản ứng lại. Mộ Tịch Dao bất chấp tất cả, chạy vội hai bước, một tay giơ ra, lôi kéo muội muội chạy về phía trong quán. Vừa chạy vừa dẫn nhóm nữ quyến xung quanh chạy vào cửa tránh né.

Mới bước vào cửa hàng, hai người liền ngã ngồi trên đất, há mồm thở dốc, chân mềm nhũn đến mức không đứng dậy nổi. Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng kinh hô của biểu tỳ. Thì ra là nhóm người trên đường bị kinh sợ, chạy trốn khắp nơi, không hề thành một khối nữa, nhưng lại sảy ra chuyện giẫm đạp lên nhau. Biểu tỳ của Mộ Tịch Dao bị đẩy ngã xuống đất, trên người còn bị người khác đè lên. Mắt thấy là không thể đứng dậy được.

Mộ Tịch Dao thấy con ngựa điên càng ngày càng gần, buông chủ tớ Mộ Tịch Đình ra, lại lao ra khỏi cửa hàng, lại bị dòng người đang hoảng loạn ngăn cản, kéo dài thời gian. Chỉ còn kịp đẩy vị cô nương đè lên biểu tỳ, đã thấy con ngựa kia lao tới rất gần, không thể nào kịp chạy về trong quán. Nàng vô cùng sốt ruột, đã thấy Triệu Thanh từ phía sau chạy qua dòng người, nhảy vào ngã tư đường, chạy như điên về phía mình.

Mộ Tịch Dao miễn cưỡng nâng biểu tỳ dậy, quay đầu cao giọng hét ra lệnh: “Triệu Thanh, tiến lên trăm mã!”

Triệu Thanh tuân lệnh, trực tiếp rút bội đao, tiến lên phía trước, dốc toàn lực trăm một đao về con ngựa điên đang lao tới. Phía sau hẳn lại có một mũi tên bắn ra, bắn vào giữa đầu ngựa. Ngựa điên âm ỉm đồ xuống. Máu tươi khắp nơi, nhìn rất ghê người, dính cả vào vạt áo của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao thấy tình hình nguy hiểm đã qua, còn chưa kịp thở phào một hơi, lại phát hiện biểu tỳ bị dọa đến hôn mê bất tỉnh. Vội luống cuống tay chân nâng nàng dậy tựa vào trên người mình.

Lúc này Mặc Lan và Huệ Lan bị tách dòng người ra khóc chạy đến, lên tiếng trách cứ: “Tiểu thư, sao người có thể bỏ chúng nô tỳ qua một bên, còn lao ra đi cứu người! !” Cũng không để ý đến tôn ty phép tắc.

Mộ Tịch Dao trấn an hai dóa hoa lan, để hai người nhanh chóng đỡ biểu tỳ vào kiệu. Lại quay đầu tìm Mộ Tịch Đình, lại an ủi nhẹ nhàng, mới khuyên nàng lên kiệu.

Cuối cùng lại trấn an với mọi người một lần, lại sai người thu thập chính đồn, không được khóc náo, chuẩn bị hồi phủ. Những người này đều có quy củ, nhanh chóng hành động. Trên đường cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Chỉ còn xác của con ngựa điên dưới đất, huyết tinh dày đặc, không ai dám tới gần.

Mộ Tịch Dao lo lắng cho biểu tỳ, liền dẫn người vội vàng rời đi. Chỉ kịp sai Triệu Thanh cảm ơn chủ nhân, tha thứ việc hôm nay thất lễ rồi đi, ngày sau nhất định đến phủ nói lời cảm tạ.

Sau khi hồi phủ lại là một phen bận rộn, chờ mọi việc an bài thỏa đáng, đến khi đi ngủ, đã là lúc trăng lên. Mộ Tịch Dao mệt mỏi trực tiếp đi ngủ.

Lại nói về chủ nhân của mũi tên bắn trúng con ngựa điên kia - Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh, lúc chàng vụng về thăm tra vụ việc về con ngựa điên kia, đến Hộ bộ xử lý công việc. Ban đêm phản hồi phủ hoàng tử. Chỉ đến khi rảnh rồi xuống, mới nhớ đến nàng kia, thật sự không tầm thường. Xem cách trang điểm, sợ là tú nữ tham tuyển lần này. Hôm nay cách khá xa, không thể nhìn rõ ràng, cũng không biết nữ tử quả cảm như thế sẽ có bộ dáng gì, khiến hắn có chút tiếc nuối. Lại nói nàng kia không phải nói sẽ đến phủ cảm tạ sau. Như vậy chẳng phải vừa hay, đây cũng vừa đúng ý của Tông Chính Minh. Chỉ không là, ngày sau nàng đến là mất bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Giác Mộng Diễm Lệ Chập Chờn

Edit: Linh

Một nơi khác, Tổng Chính Lâm cũng đang yên tĩnh nằm trên tấm sạp, trong đầu vẫn còn vang vang giọng nữ tử kiên định tràn trề sức lực mà hắn nghe thấy ngày hôm nay. Một câu “trăm năm”, khiến nội tâm Tổng Chính Lâm chấn động. Còn có thân ảnh lao ra cứu người kia, những hình ảnh lại ở trước mắt lần lượt thoáng qua, càng ngày càng rõ ràng. Những cảm giác quái dị hắn đã cố gắng áp chế sau khi rời khỏi Thanh Châu, giờ phút này lại xuất hiện, càng thêm mãnh liệt.

Lại là nàng! ! ! Lúc này nàng đến kinh thành, không phải là tham gia tuyển tú nữ chứ? Tổng Chính Lâm chỉ vừa nghĩ đến rất có khả năng nàng sẽ bị chỉ phúc cho người khác, toàn thân hắn liền không thoải mái. Trăn trở không yên, khó có thể ngủ được. Lại nhớ tới cảnh tượng trong mộng, nếu đó là một nam tử khác... Tổng Chính Lâm bật ngồi dậy, nhưng bản thân hắn cũng cảm thấy những cảm giác này có vẻ quá táo bạo.

Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra? ? ? Vì sao những hành động, lời nói của nữ tử kia lại có thể ảnh hưởng như đến cảm xúc của bản thân đến thế? ? ? ? Tính cả ngày hôm nay, hắn cũng chỉ gặp qua nàng có bốn lần. Hoặc có thể nói là chỉ thấy hình ảnh, hoặc là chỉ nghe thấy âm thanh phát ra nơi nàng. Ngay cả ngày hôm nay, cũng là bởi vì hắn và Tổng Chính Minh đang cùng nhau thương nghị chính sự, đi ngang qua ngã tư đường ồn ào, lại nghe thấy nàng la lên, mới từ xa xa nhìn lại, thực sự cũng không thấy rõ hình dáng nàng. Nữ tử đó nếu nghiêm túc mà nói thì hắn cũng không thể coi là có quen biết nàng, thế mà nàng lại khiến cho hắn ba lần bốn bận không khống chế được cảm xúc của bản thân, điều này dĩ nhiên không thể cứ mặc kệ như thế! Đợi khi hắn suy nghĩ cẩn thận nguyên do, sẽ đi xử trí.

Lần này thật đúng là đã khó xử Tổng Chính Lâm rồi. Tính cả tuổi mụ thì Tổng Chính Lâm mới mười sáu, tuy rằng được coi trưởng thành, cũng có phủ riêng từ lâu, nhưng lần này hắn lại đối mặt với một loại tình cảm hoàn toàn mới mẻ, hắn chưa từng hiểu được, làm sao có thể biến sự việc trở nên rõ ràng? ? ? Tuy từ trước tới nay Tổng Chính Lâm luôn là một người hiểu biết trước mọi việc, nhưng đối với nữ tử lại không hề có lòng thương tiếc, sau khi phóng thích dục vọng, trong lòng không hề có chút dấu vết gì. Ngày thường những người phụng dưỡng bên cạnh hắn, lại đều là nam tử. Khó trách chậm chạp không hiểu chuyện tình cảm của nam nữ.

Đêm nay, mãi đến đêm khuya Tổng Chính Lâm mới đi vào giấc ngủ. Trong mộng lại có hình ảnh của người con gái kia. Nhưng trong giấc mộng của hắn, nữ tử nghiêng người chậm rãi cúi ngoại sam, chỉ còn trung y. Dưới chiếc áo trung y màu trắng, đường cong đầy đặn của người con gái trẻ tuổi mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được. Cô có một đôi tay mềm mại tuyết trắng, đôi bàn tay ấy đang mờ từng nút áo trung y, mắt hắn có thể cảm thấy trung y sẽ rơi xuống... Tổng Chính Lâm đột nhiên bừng tỉnh, đứng dậy thở hổn hển. Dưới thân dục vọng đã trở nên đau, cả người khô nóng khó chịu. Ý đồ hắn vất vả áp chế kia lại càng thêm rõ ràng. Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh cánh tay tay nhỏ bé trắng thuần, trông tượng thấy cảnh sau khi trung y rơi xuống, dục vọng dưới thân Tổng Chính Lâm nhện không nổi mà rung động. Cũng không có thể ngăn chặn được cơn tức, trước kia, hắn dựa vào đầu giường, tay phải thâm nhập vào phía trong quần lót, động tác nơi tay hắn cao thấp liên tục. Trước mắt hắn hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ mà bản thân tưởng tượng ra trong mộng, nàng cúi trung y bộ, kiều đình đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, chân dài thẳng tắp... Tổng Chính Lâm hưng phấn không khống chế nổi, kêu rên thành tiếng. Động tác nơi tay càng nhanh hơn, thờ dốc nặng nề, mãi đến khi dục vọng phun ra, hương thụ loại sung sướng ngập đầu xong mới dần dần bình ổn.

Dục vọng thịnh linh phóng ra, Tổng Chính Lâm ngồi xuống, chỉ cảm thấy chưa bao giờ mình thoải mái như vậy. Cái loại này tìm đập như muốn lao ra khỏi ngực, tê dại đánh sâu vào trong tâm khảm, thật sự là, suốt đời khó quên.

Đến khi tâm tình thực sự bình phục, Tổng Chính Lâm mới mở hai mắt, vẻ mặt vẫn kín như bưng. Đây đã là lần thứ hắn phát tiết khi nghĩ đến nàng, cái loại ham muốn mãnh liệt này, thế nhưng hắn lại không hề nắm được trong tay thậm chí chỉ là một chút. Tổng Chính Lâm không cách nào hiểu được, rốt cục loại xúc động này là gì, cứ như vậy hắn ngồi một đêm.

Đã không cách nào áp chế, vậy phải đi thăm dò lý do, để còn có mưu tính khác. Nghĩ thông suốt, Tổng Chính Lâm liền giống như bình thường đứng, dậy đánh quyền luyện kiếm.

Mộ Tịch Dao được Triệu Thanh cho biết, chủ nhân của mũi tên hôm qua lại là Ngũ hoàng tử Tổng Chính Minh, vẻ mặt liền mặt mày. Bản thân lúc trước còn dò gót tường của người ta (dò gót tường = câu mất nhân tài của người khác, mọi người còn nhớ Mr Đệ Ngũ Dật Triều chứ?), lúc này lại biết người giúp đỡ mình là hậu quả thật đúng là có chút kỳ quái. Phủ Hoàng tử dĩ nhiên tuyệt đối không thể đến, thân là tú nữ, trước khi sơ tuyển mà ra vào phủ hoàng tử, vậy cô còn muốn thanh danh nữa hay không? Càng không nói nếu để cho Tổng Chính Lâm biết bản thân từng đến phủ Ngũ hoàng tử, vậy đại đại không ổn rồi. Giờ phút này, tuyệt đối không cho phép có chút biến cố gì xảy ra. Nhưng hôm qua nàng lại hứa hẹn sau này sẽ dâng món bái phóng, cũng không thể thất tín với người ta. Mộ Tịch Dao đau đầu nghĩ đôi sách.

Sau giữa trưa hôm đó, quân sự phủ Tổng Chính Minh báo lại, nói trước cửa đến một chiếc kiệu nhoe, nhưng nữ tử bên trong chưa hề lộ diện, chỉ nói là dâng món cảm tạ việc hôm qua hoàng tử giúp đỡ, cũng không nói tí mĩ. Chỉ cho tỳ nữ ra mặt, đưa lên một phong thư, nói là làm phiền chuyển giao cho Ngũ hoàng tử phi. Sau nói cảm tạ, quay đầu rời đi.

Tổng Chính Minh hí mắt, tốt lắm, làm việc cẩn thận đến giọt nước cũng không rỉ. Chuyển thư cho Ngũ hoàng tử phi? Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, chẳng qua là thay đổi cái danh mà thôi. Thật thật là dè dặt cẩn thận, cẩn thận có thừa.

Mở bức thư, trên mặt giấy nét chữ nhỏ như trăm hoa xinh đẹp tuyệt trần linh động, văn chương lưu loát, cũng đủ làm cho người khác cảm thấy chủ nhân những dòng chữ này tất nhiên cũng rất có linh khí, xác thực cũng là một giai nhân. Trong thư cũng nói rõ nàng là thân phận tú nữ, lại nói thật không tiện tự mình nói lời cảm tạ, lời nói vô cùng khẩn thiết, dịu dàng chân thành tha thiết, loại tình cảm kích không thể biểu hiện nổi. Đối với việc mình thất lễ, luôn bày tỏ ý thỉnh tội. Chỉ một phong thư cũng làm cho người ta cảm thấy thoải mái, loại thoải mái không hề có một tia chậm trễ nào.

Tổng Chính Minh xem trong thư có nhắc tới dòng họ “Mộ”, âm thầm lưu tâm.

Lại nói về bên phía Vệ Chân, hiện giờ biểu tình của hắn giống như gặp quỷ, nghe điện hạ nhà mình phân phó Điện quân sự: “Truyền thị thiếp hậu viện, hai canh giờ sau, đến thiên điện. Lại yêu cầu hai người rửa mặt chải đầu, cẩn thận ăn diện, hoá trang như tú nữ là được, không được quá hạ hoặc.” Sau đó đi thẳng về hướng sảnh chính.

Điền Phúc Sơn trong lòng vui sướng, chứng tỏ điện hạ rốt cục cũng chú ý đến nữ sắc? ? Sau đó ông ta vui vui mừng mừng đi làm việc.

Hai canh giờ trôi qua, Tông Chính Lâm cho lui tất cả người hầu hạ, thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chú vào hai người trước mắt, ánh mắt chuyên chú, như có chút đắm chiêu.

”Giờ tay.” Ngữ khí có thể coi là bình thản.

Hai người Không thị không dám vọng động, chỉ lẳng lặng đứng đó, bộ dạng phục tùng cúi mắt. Một thân điểm trang giống như tú nữ, nhưng lại so với trước kia nhìn qua nhẹ nhàng và khoan khoái hơn. Điện hạ căn dặn, mặc dù không rõ nguyên nhân, vẫn nom nớp lo sợ nâng hai tay lên, phía trước bình phong, bàn tay đưa ra. Ông tay áo chảy xuống, cũng có cổ tay trắng nõn như tuyết lộ ở bên ngoài.

Đợi một hồi lâu, lại nghe điện hạ hạ lệnh: “Trút bỏ ngoại sam.”

Sắc mặt hai nàng lập tức trướng đỏ bừng, cúi mặt không dám ngẩng lên. Tim đập rộn đập. Điện hạ tại sao lại yêu cầu như thế, bây giờ còn đang là ban ngày, lại là ba người ở đây, có một chút... Hoang đường.

Tông Chính Lâm thấy hai người chỉ đỏ mặt, ngại ngừng nhìn lẫn nhau nhưng bất động. Lại hạ lệnh, ngữ khí đã mang chút không kiên nhẫn.

Hai người chỉ đành liếc mắt nhìn nhau, động tay, chậm rãi cởi bỏ ngoại bào, lộ ra trung y bên trong, hai tay thu khấn tay, rất không được tự nhiên. Sau đó lại là một trận lặng im. Ánh mắt Không thị vụng trộm dò qua đi, chỉ thấy điện hạ nhũn mày, ánh mắt xẹt qua xẹt lại trên người bọn họ, vẻ mặt chuyên chú, nhưng lại không có ý khác.

”Lui ra đi.” Trong lời nói lại lộ ra một chút mỗi một.

Tông Chính Lâm thoáng cúi đầu, không giống, không hề giống một chút nào. Cũng là cánh tay phản bạch non mịn, đồng dạng là cơ thể nữ tử tinh xảo, nhưng cuối cùng hẳn lại không hề có chút kích động.

”Vệ Chân!”

Nghe điện hạ triệu hồi, Vệ Chân đẩy cửa mà vào, cúi người cách trước mặt Tông Chính Lâm ba bước.

”Nếu có một nữ tử, ảnh hưởng quá nhiều, nhưng lại không thể nắm trong tay, vậy phải làm như thế nào?” Vệ Chân cứng đờ, đây là lần đầu tiên điện hạ chú ý của hần. Nhưng là, đây là ý gì? ? Theo tính nết của điện hạ, không thể nắm trong tay, lại có uy hiếp thật sâu, không phải là nên trừ bỏ? ? Tại sao còn có câu hỏi này? ?

”Điện hạ, thân phận nữ tử này đặc thù? Không thể dễ dàng xuống tay?” Vệ Chân cẩn thận hỏi. Vừa dứt lời, đã thấy điện hạ nhìn mình bằng vẻ mặt cổ quái, một lát sau, người thờ dài, vẫy tay ý bảo hần lui ra.

Vệ Chân không hiểu ra sao, nhớ lại những lời nói hành động khác thường gần đây của điện hạ, liên hệ đến câu hỏi quý dị vừa rồi, hần hiểu rằng bằng bản thân cũng không có khả năng hiểu được, liền buồn bã ngăn người đứng ở hành lang. Trên thực tế, không phải Vệ Chân không hiểu, mà là cho tới bây giờ hần cũng không dám nghĩ đến phương diện kia, hơn nữa người hỏi câu hỏi này với hần, vẫn là người xưa nay luôn không nặng nữ sắc, rời xa hậu viện, nổi tiếng lãnh đạm toàn triều.

Đang trong lúc không giải thích được những nghi vấn trong đầu, lại thấy Đệ Ngũ Dật Triều chậm rãi đi đến. Vệ Chân do dự một lát, vẫn là khom mình hành lễ, sau đó thấp giọng nói những nghi hoặc của bản thân cho tiên sinh nghe. Tiên sinh là phụ tá điện hạ xem trọng nhất, trí mưu đều xuất chúng, khôn sâu khó lường, chắc chắn là trí tuệ sâu sắc hơn mình nhiều lắm, chắc tiên sinh có thể suy nghĩ cẩn thận hơn.

Đệ Ngũ Dật Triều tinh tế nghe xong, đầu tiên vẻ mặt có chút quý dị, sau trong mắt lại chậm rãi hiện lên ý cười. Lại nghe câu trả lời của Vệ Chân với Tông Chính Lâm, muốn trừ bỏ nàng?, thì đã cười lớn. Gật đầu ý bảo đã sáng tỏ, sau đó khoanh tay mà đi.

Vệ Chân bị cười đến ngơ ngác, lại thấy vẻ mặt tiên sinh khoan khoái, liền biết không phải chuyện xấu, cũng bỏ qua một bên không để ý nữa.

Lúc này, tâm tình của Đệ Ngũ Dật Triều quả thật không tệ. Từ khi vào phủ hoàng tử, cho tới bây giờ ông luôn nhìn thấy một Lục điện hạ với bộ dáng nghiêm trang, lão luyện thành thực. Đối với việc hần khắc nghiệt tự hạn chế, cũng biết rõ ràng. Nhưng ông lại không ngờ con người nghiêm túc kia, thì ra chính là chưa bao giờ thông suốt, cho tới bây giờ vẫn luôn tự ép buộc mình như vậy. Thật là quá mức thú vị. Cuối cùng thì ông có nên giải thích nghi hoặc này cho điện hạ không? ? Ân, vẫn nên không vội, không vội. Có thể nhìn thấy Lục điện hạ bị chê cười, kiếp này chắc cũng chỉ có một lần này thôi, ông vẫn nên vụng trộm vui vẻ một chút đi? ? Nếu Mộ Tịch Dao biết được suy nghĩ của Đệ Ngũ Dật Triều, thì chắc hẳn những ngưỡng mộ trong đầu dành cho vị mưu sĩ đứng đầu thiên hạ, chắc chắn sẽ đổ sập ầm ầm, ngay cả cận vệ cũng không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nhện Ngủ Đông

Sơ tuyến càng tới gần, nội tâm của Tông Chính Lâm càng thêm không yên ổn. Đường như có một loại sự việc gấp gáp cần phải được giải quyết, ngay gần trước mắt. Đối với việc sẽ xử lý nữ tử kia như thế nào, hắn không hề có chút ý tưởng nào cả. Huống chi đến bây giờ hắn cũng chỉ biết nữ tử kia họ Mộ, đang ở tạm trong nhà của ngoại tổ tại kinh thành. Trong tay ám vệ cũng không có bức họa, hơn nữa lại có hai vị tiểu thư họ Mộ ở cùng một sân viện, không cách nào biết được người mà mình muốn tìm là ai. Chẳng lẽ lại muốn hắn đường đường là Lục điện hạ miêu tả thân hình thướt tha yếu điệu của nàng cho người ngoài nghe, lại còn để cho người khác cẩn thận đi nhìn, đi tìm nàng? ? Điều này chẳng phải là không cho người khác có con đường sống hay sao? ? Hay là ban đêm hắn tự mình xông vào khuê phòng, nếu thế thì chẳng phải đã thật sự đã mất hết thể diện? ? ?

Sắc mặt Tông Chính Lâm càng ngày càng kém, đã nhiều ngày hắn luôn lạnh như băng.

Âm thầm quan sát, cười nhạo đến gần nửa tháng, Đệ Ngũ Dật Triều rốt cục cũng nhớ tới mình phải có chừng có mực, giả bộ không biết gì hỏi: “Điện hạ, người đang có việc khó giải quyết hay sao? “

Tông Chính Lâm trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng: “Tiên sinh, Lâm ta có một chuyện không rõ, có thể giúp ta giải thích những nghi hoặc này không?”

“Điện hạ mời nói.” Đệ Ngũ Dật Triều giả mà không đứng đắn, trong lòng vui vẻ vô cùng.

“Nếu có một cô gái tuy chưa hề gặp mặt, nhưng lại quấy nhiễu tâm của mình, không cách nào rũ bỏ, không rõ là vì sao? ?”

“Vậy nữ tử này không hề được điện hạ yêu thích, thậm chí còn vô cùng chán ghét?” Vị phụ tá nào đó bắt đầu giờ trò.

Tông Chính Lâm nhíu mày: “Chưa từng.”

“Vậy nữ tử đó liên quan đến đại kế, đối với điện hạ rất quan trọng?” Vị phụ tá tiếp tục vô si.

Tông Chính Lâm lắc đầu: “Hoàn toàn không có liên quan.” Ngại sai rồi, nữ tử này vô cùng có ích đối với người, thậm chí còn có lợi rất nhiều nữa là khác. (Đôi khi đọc được những giọng tương tự như thế này, các bạn không hiểu?, thực ra đây chính là lời của tác giả, ý như một người theo dõi truyện, biết rõ câu chuyện rồi lại ở bên ngoài nói ké vào, thỉnh thoảng những câu như : “Được rồi...” cũng là nó đó)

“Vậy điện hạ đối với nàng có ý tưởng gì?” Rốt cục có hình có dạng, bắt đầu thực tiễn chức trách của phụ tá.

Lần này Tông Chính Lâm không lập tức lên tiếng, mà hắn cũng thật không được tự nhiên, thậm chí có chút xấu hổ trả lời: “Lâm ta... Trong đầu ta có hình ảnh của nàng. Thậm chí trong mộng khi thấy nàng, không cách nào đè nén dục vọng bản thân. Cũng thử gọi nữ tử khác đến, nhưng chỉ duy nhất đối với nàng mới có cảm giác này...”

Đệ Ngũ Dật Triều không ngờ Tông Chính Lâm còn có thể tư xuân? Lúc này vẻ mặt ngưng trọng. Lục điện hạ đối với nữ sắc chưa bao giờ để ở trong lòng, luôn tự hạn chế, thậm chí còn rất nghiêm cẩn. Như ngay cả khi đối với nữ tử có ý sủng ái, thì với địa vị của một hoàng tử thì cũng không ngại. Dù sao bao đời này hoàng đế cũng đều có phi tần được thiên sủng. Nhưng lần này rõ ràng là...

“Điện hạ là có ý muốn độc chiếm đối với nàng? Không chấp nhận được việc người khác trộm ngắm nhìn nàng?” Thần sắc của Đệ Ngũ Dật Triều ngưng trọng, vẻ mặt trước nay chưa từng có.

Tông Chính Lâm cũng bắt đầu có cảm giác, hình như ý niệm này có khả năng không ổn lắm, nhưng cũng không thể phủ nhận: “Đúng!”

“Điện hạ có thể cho lão biết, là tiểu thư nhà nào?”

“Nàng là Mộ gia tiểu thư của Tri phủ Thanh Châu. Nhưng cuối cùng là vị tiểu thư nào của Mộ phủ, Lâm ta cũng không biết rõ.”

Câu trả lời này khiến Đệ Ngũ Dật Triều thấy kinh sợ. Thanh Châu, Mộ phủ? ? Đây là gấp lại cổ nhân sao? ? ? Nếu thật thì đúng là duyên phận. Cũng không hoàn toàn là duyên phận, nếu không thì vì sao Mộ Tịch Dao lại phí nhiều tâm sức như vậy, đưa ông đề cử đền phủ của Lục hoàng tử? ?

Tiểu thư của Mộ phủ, Đệ Ngũ Dật Triều trong lòng đã có thể đoán rằng. Nếu thực là vị tiểu thư kia, Tông Chính Lâm đối với nàng có động tâm muốn thân cận, cũng rất có khả năng. Dù sao thì vị tiểu thư kia nhân phẩm quý trọng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa thê tử và nữ nhi của ông nhiều lần khen ngợi, vài lần đề cập qua. Khi Ngọc Oánh biết được nàng đến Thịnh Kinh, liền vội vã chạy đi muốn tìm gặp. Chỉ không hiểu điện hạ ngay cả người cũng chưa từng gặp, làm thế nào lại động tâm tư? ? ? Rất kỳ quái.

“Điện hạ, vị tiểu thư kia có phải là rất thích đọc sách?” Mộ phủ chưa xuất giá chỉ có hai vị tiểu thư, duy nhất đích nữ Mộ thị Tịch Dao, là yêu đọc sách. Ngọc Oánh rất sùng bái vị cô nương này, sau khi quen biết luôn khen Mộ Tịch Dao tri thức uyên bác, đầy bụng đều là những lời hay ý đẹp.

“Đúng thế.”

“Vậy thì không sai. Nàng chính là đích thứ nữ của Mộ Kính Châm Tri phủ Thanh Châu Mộ đại nhân, Mộ thị Tịch Dao. Là cổ nhân quen biết với nữ nhi của Dật Triều.” Đệ Ngũ Dật Triều lại đem chuyện giữa thê tử và nữ nhi nhà mình với Mộ Tịch Dao, chậm rãi nói cho Tông Chính Lâm nghe.

Tông Chính Lâm không ngờ lại còn có chuyện trùng hợp như thế, nhưng lại trùng hợp là tìm đúng người rồi. Hắn cảm thán, thì ra chuyện trăm năm ở thượng kinh, là cử chỉ trọng nghĩa nàng thường quen làm. Nữ tử này cũng không biết sợ hãi sao?

“Bây giờ tiên sinh có thể cho Lâm được biết, những cảm giác kỳ quái mà Lâm dành cho nàng, đây là vì sao? Lâm nên ứng phó chuyện này như thế nào?” Tông Chính Lâm đến bây giờ vẫn giữ thái độ như đang giải quyết việc chung, như đang tham thảo chính sự vậy, cảm thấy sẽ có người đưa ra sách lược

chu toàn cho hần.

Đệ Ngũ Dật Triều rút cục nhện không nổi nữa, thở dài : “Điện hạ, người đã trúng vào chữ tình rồi.”

Tông Chính Lâm vốn cho rằng ngay lập tức là có thể triệt để giải quyết vấn đề đang quấy nhiễu bản thân, nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế. “Trúng vào chữ tình?” Toàn thân Tông Chính Lâm bị chấn động, cương cứng.

“Đúng vậy. Trong tâm ngài nhớ tới nàng, có ý muốn thân cận nàng, lại không các nào dễ dàng tha thứ cho người khác nhìn trộm nàng. Đây rõ ràng chính là tình yêu nam nữ .”

Tông Chính Lâm thẳng lưng, ngồi ngay ngắn. Thật lâu không nói một câu. Sau đó đột nhiên cười to, những u ám khó chịu mấy ngày gần đây, đều được tiêu tán theo tiếng cười. Nếu như ngay cả khi không biết chuyện này lại có thể động tâm, vậy không cần phải nghĩ nhiều nữa. Hần Tông Chính Lâm nếu đã muốn gì, tự nhiên sẽ rơi vào trong tay hần. Ngay cả nữ tử, cũng không ngoại lệ!

Ngày hai mươi ba tháng sáu năm Chương Hoà thứ mười một, dưới triều đại của Nguyên Thành hoàng đế, tổng tuyển tú nữ bắt đầu.

Nhóm ba người biểu tỹ muội của Mộ Tịch Dao đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm, ở bên ngoài phủ bái biệt mọi người, lên kiệu đi về phía hoàng thành. Lần đi này, rất nhiều chuyện đã không còn giống như trước nữa.

Trong Vạn Tú cung, sau khi quân sự ma ma giáo huấn, liền dựa theo trình tự gọi lên danh phận và sân ở cho từng người. Sơ tuyển sẽ cử hành vào ngày mai, những tú nữ được thông qua, sẽ lưu lại đây một tháng, sẽ được các ma ma lớn tuổi trong cung dạy cung quy, lễ nghi. Hai tỹ muội Mộ thị và hai tú nữ đến từ Cẩm Châu bị phân ở tại Hi Hoà điện. Biểu tỹ của Mộ Tịch Dao ở cùng với ba tú nữ đến từ Thịnh Kinh ,ở Cảnh Phúc Điện khá xa chỗ nàng. Điều này giống với trí nhớ của Mộ Tịch Dao cũ. Như vậy người ở Vĩnh Phương điện cách vách, hẳn là Giang thị Sinh Đình.

Hôm sau, ba tỹ muội thuận lợi thông qua sơ tuyển. Sau đó là một loạt cung quy, lễ nghi phiền phức. Đám tú nữ dự tuyển như thế nào Mộ Tịch Dao không biết, nhưng nàng thì ứng phó khá thoải mái, còn được chút khen ngợi. Kịp trước đã sống trong hậu cung nhiều năm như vậy, nếu nay cả chút cung quy lễ nghi cũng không ứng phó xong, còn dựa vào cái gì để đấu đây? ? ?

Mộ Tịch Dao trải qua cuộc sống như cá gặp nước ở hậu cung, Tông Chính Lâm cũng không nhàn rỗi. Mỗi ngày đều có người đến hỏi thăm tình huống Mộ Tịch Dao ở hậu cung cho hần. Nàng đứng là ở đâu đều có thể ép buộc. Mới chỉ mười ngày ngắn ngủi, ngay cả Thục phi cũng nghe qua tên nàng . Đám tú nữ sau giờ mảo là học quy tắc, khi trở về cũng tranh đấu gay gắt. Mộ Tịch Dao thì lại khác, không có giống với người khác, ban ngày thì thành thành thật thật học tập, sau khi trở về liền trực tiếp đi ngủ.

Những tú nữ khác đương nhiên là xem nàng không vừa mắt, làm ra các loại cô lập, bài xích, minh trào, ám phúng, Mộ Tịch Dao chỉ làm như hoàn toàn không biết. Ai kêu khi mọi người còn đang gặp ghênh học quy củ thì nàng đã thuần thục rồi, nếu đề so đo, đúng thật là khiến cho người ta không thoải mái. Huống chi, hiện giờ Mộ Tịch Dao còn lo sợ bản thân còn chưa đủ nổi bật, dựa vào gia thế, nếu như nàng chỉ biết thành thành thật thật, cũng chỉ có thể là một thị thiếp, đương nhiên nếu có điểm xuất sắc, mới có thể tranh với người ta.

Hôm đó Mộ Tịch Dao về tắm điện, mới tới gần giường thì phát hiện khối ngọc bội thật lâu không hề có động tĩnh, hơi hơi nóng lên. Đây là... Cảnh báo? ? ? Mộ Tịch Dao dè dặt cẩn trọng tới gần, điều tra xong liền xác nhận dưới gối mềm bị giờ trở. Trong phòng cũng chỉ một mình nàng, trong lòng vừa động, vội đem gối mềm tiến đến gần ngọc bội, liền thấy phía dưới có bảy tám điểm đen đang đi động, vội nhanh tay thu vào, đưa gối mềm trở lại như cũ. Động tác của nàng chỉ trong chớp mắt, sạch sẽ lưu loát. Đến khi cảm giác ngọc bội khôi phục như lúc ban đầu, mới đi một vòng quanh tắm điện , xác định đã an toàn, mới thả lỏng tâm thần, điều tra mấy điểm đen trong ngọc bội. Thật sự là giỏi , đây là việc vô cùng ác độc.

Nhện Ngũ Đông, là một loại nhện biến chủng, là đặc sản Dự Châu, rất là hiếm gặp. Độc tính của loại côn trùng này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại có điểm đặc dị. Bị loài này đốt, thế nào cũng phải dùng ngải thảo để chà lau niệng vết thương. Nếu trong thời gian hai khắc không giải độc của chúng, hai ngày sau toàn thân có mùi tanh tươi. Hơi thở đến mức không chịu nổi, không có được liệu nào có thể giải được. Sau một tháng, mùi hôi tanh sẽ tự tiêu tán, mặc dù không ngại đến tánh mạng, nhưng rất ghê tởm. Bởi vì cái đầu của Nhện Ngũ Đông thật nhỏ, vết đốt giống hệt vết muỗi, không dễ bị phát hiện, chỉ lát sau mới xuất hiện cảm giác ngứa. Người bình thường khi phát hiện ra, đã không kịp giải độc.

Mộ Tịch Dao nở nụ cười. Nếu không phải biết rõ tập tính loài côn trùng này, mặc dù nàng có ngọc bội, không sợ nhện độc, nhưng muốn tìm ra người đứng phía sau, khả năng rất ít . Đáng tiếc nàng lại biết được. loài Nhện Ngũ Đông này tuy là loại nhện biến chủng, nhưng lại là côn trùng ăn chay . Đồ ăn của nó chỉ có một loại: Mậ tu hoa!

Mậ tu hoa, là một loại của loài đình hương, không dễ nhận ra. Nhưng Mậ tu hoa có thể lưu mùi hương rất dài, có thể liên tục trong ba ,năm ngày. Mà chỉ cần dùng bạch quyền nhúng qua nước có linh lãng ,khi tiếp xúc với mùi hương của Mậ tu hoa, bạch quyền lập tức sẽ bị nhuộm màu, biến thành màu tím nhạt, rất xinh đẹp.

Người dùng độc kể này, đúng là tính toán rất tốt. Hai ngày sau chính là tết Chiêu Chương truyền thống của Đại Ngụy. Đây là ngày kỷ niệm thi nhân Mạnh Tích Chiêu, một thi nhân vĩ đại trong lịch sử văn thái tuyệt thế của Đại Ngụy, một ngày trọng đại.

Đầu tháng bảy hàng năm là lễ Chiêu Chương, học quán các nơi đều sẽ cử hành tái thi hội. Mà trong cung sẽ ở ngự hoa viên tổ chức Thường thi yến, cũng có cả trò đồ đèn mang lại niềm vui. Đến lúc đó, không chỉ có thái hậu và Nguyên Thành đế, còn có hậu trạch các trọng thần trong triều đều dự hội. Đối với tú nữ mà nói, đây là cơ hội triển lãm thi từ tài hoa tuyệt diệu, rất hiếm có.

Từ trước đến nay Thường thi yến luôn được văn nhân tôn sùng, Đại Ngụy là một quốc gia với văn phong nồng đậm. Những tác phẩm xuất sắc trong Thi yến và những chuyện kỳ văn, nhất định sẽ được lan truyền đi ra ngoài, khiến cho người đời nói chuyện say sưa. Đến lúc đó nếu ai ở trên yến hội bị bôi xấu, sẽ là một chuyện rất dọa người chuyện, ngay cả gia tộc cũng sẽ hổ thẹn.

Mộ Tịch Dao cấu giận nhất chính là điểm ấy.

Dự châu... Nếu như nhớ không lầm thì, năm nay những Tú nữ của Dự Châu thông qua sơ tuyển có mười ba vị. Có tám vị ở tây cung, căn bản không thể đến bên này. Hai cung bị ngăn cách dễ giáo đường .

Cùng ở Đông Cung với Mộ Tịch Dao , chỉ có năm người. Năm người, nhưng nếu muốn làm rõ từng người. Vốn chưa hề quen biết, đã xuống tay nặng như thế, có thể thấy được tâm tư rất ác độc. Mộ Tịch Dao gặp phải loại hắc danh này, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng không biết cái gì gọi là nhân từ nương tay.

Ám vệ cũng truyền đến tin tức cho Tông Chính Lâm, thấy có hai tú nữ, vụng trộm tiến vào tắm điện của hai tỷ muội Mộ thị, chỉ trong chốc lát liền đi ra. Đã điều tra rõ là hai người đến từ Dự Châu, lại điều tra tắm điện, cũng không có dị thường. Ám vệ không biết là có nên tiến vào tắm điện của Mộ Tịch Dao điều tra hay không, nên lần này đặc biệt đến xin chỉ thị.

Tông Chính Lâm đen mặt. Để cho nam tử tiến vào tắm điện của Mộ Tịch Dao? ? ? Nếu không cẩn thận nhìn thấy cái gì... Yêu cầu Vệ Chân đi điều động nữ vệ của Nhạc Lai các chuyên quân tình báo đến, tra xét rõ ràng. Nhạc Lai các chuyên doanh kỹ quán, tửu lâu, tiêu cục ... , là nơi thu thập và phát ra tin tình báo quan trọng của Tông Chính Lâm. Trừ Tông Chính Lâm, cũng chỉ có Vệ Chân, Đệ Ngũ Dật Triều biết được. Ngay cả Thục phi cũng hoàn toàn không biết gì cả. Lần này là lần đầu tiên, điều động đến các nữ vệ thâm nhập hậu cung làm việc. Đủ thấy được Tông Chính Lâm thận trọng đến nhường nào.

Cổ quái là, sau đó bốn người Mộ Tịch Dao đều bình yên vô sự, nữ vệ cũng không tra được dấu vết gì để lại. Lại phái người theo dõi hai nàng kia, cũng cũng không có động tác bất thường, việc này chỉ có thể tạm thời gác lại.

Tông Chính Lâm đương nhiên không tra được gì, thiếu mất manh mối mấu chốt, ám vệ căn bản không thể tra ra. Nhưng Mộ Tịch Dao lại tiến triển thuận lợi. Lấy cớ lỗi kéo Mộ Tịch Đình đi chung quanh bãi phóng, rất nhanh đã tìm được tắm điện có mùi Mậ tu hoa, vấn đề duy nhất là trong tắm điện này, có hai vị tú nữ đến từ Dự Châu. Cũng không biết là trong đó một người lập mưu, hay là hai người cùng hợp mưu.

Nhưng mà Mộ Tịch Dao lười lo lắng, ở trong mắt nàng, hai người đều đến từ Dự Châu, đối với mùi Mậ tu hoa đương nhiên rất quen. Đã biết Mậ tu hoa, vậy khẳng định có thể liên tưởng đến Nhện Ngủ Đông. Nếu như nói trong đó không có âm mưu gì, Mộ Tịch Dao đều không tin. Không phải là cùng phạm tội, cũng sẽ là tòng phạm. Xử lý cả hai người đi nữa, Mộ Tịch Dao cũng sẽ không ngại nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đền Con Thỏ

Lễ Chiêu Chương

Hôm nay những tú nữ chỉ học có nửa ngày, thời gian còn lại, có thể nghỉ tạm, trang điểm, vì vào giờ Dậu ngoài ngự hoa viên sẽ chuẩn bị Thươngng Thi yến.

Mộ Tịch Dao hôm nay mặc rất thanh lịch. Áo cẩm sa có hoa văn mây bay trắng sáng , váy dài miêu hoa màu xanh vân sa, viền váy có hoa văn hoa thêu chìm bằng chỉ bạc, lúc bước đi làn váy dài lay động, những cánh hoa tầng tầng lăng đăng. Giữa đó còn thêu lẫn những sợi tơ phát xạ quang khiến những bông hoa long lánh, mơ hồ như gần như xa. Trên đầu gắn một cây trâm cài với bốn chú bướm vờn hoa, được khảm đá quý màu xanh, theo mỗi động tác của nàng, những cánh bướm tựa như giương cánh muốn bay, vô cùng lung lẫy, thực là một cảnh tượng sinh động. Mái tóc rối tung sau thắt lưng, búi thành kê về phía bên trái, phía gần cây trâm cài hai ba đoá thụy lan, trông rất đẹp mắt. Đặc biệt nhất là bên hông nàng có hai chiếc nơ bằng tơ bạc không đồng màu, dưới nơ là một tú câu hình hoa anh đào hoa, càng tôn lên vẻ đẹp người thiếu nữ.

Mộ Tịch Dao vốn được tác dụng của đan dược nuôi lớn, cho tới bây giờ đúng là một nụ hoa đợi nở rộ, thân hình cao gầy đầy đà, mỗi bước chân uyển chuyển, hiện ra một vòng eo nhỏ nhắn. Một thân trang điểm làm nổi bật vẻ yếu điệu , nhẹ nhàng xinh đẹp tuyệt trần. Trên mặt cũng chỉ trang điểm nhàn nhạt. Khuôn mặt nhẵn nhụi trắng trẻo, hàng lông mi thon dài kiều mị, phía dưới là một đôi mắt đẹp đen láy long lanh ánh nước thật đẹp, làn thu thủy gọn sóng dập dờn trong đó, như có cả thiên ngôn vạn ngữ, nói hoài không hết. Đôi môi phơn phớt ửng đỏ, khiến người mơ màng. Thật là một gai nhân, một linh vật! ! !

Mộ Tịch Dao một tay phe phẩy chiếc quạt tròn có hoạ hình sông núi, một tay kéo biểu tỷ, đi bên cạnh là Mộ Tịch Đình cũng thanh tú không kém . Ba người kết bạn đi về phía ngự hoa viên. Chung quanh đều là những tú nữ đang rất hưng trí ngắm cao đầu, tụ ba tụ năm, chơi đùa náo nhiệt .

Giờ Dậu, Thươngng Thi Yến bắt đầu. Ghế ngồi của Nguyên Thành đế, thái hậu và các phi tần có địa vị cao đều an bày ở nhà thủy tạ Trầm Hương. Còn lại mọi người trong hậu cung toàn bộ đều ở gian ngoài bên trái của nhà thủy tạ. Phía bên phải là ghế của các gia quyến của những hoàng tử đã có phi tần. Những hoàng tử đủ bảy tuổi trở lên cũng có đến dự. Sau đó mới là ghế của các triều thần và học sinh của quốc tử giám.

Bên phía các hoàng tử, giai nhân đang được Thái Từ sủng ái là Hoàn thị, thế mà lại dẫn theo năm người bên nội quyến. Thái từ phi có thai, ở trong phủ tỉnh dưỡng, chưa từng đến. Đại hoàng tử Tông Chính Thuần, Trắc phi và Chính phi sủng thiếp ngồi cùng một chỗ , hân ái ôm phái ấp, vô cùng sáng khoái. Tử hoàng tử Tông Chính Văn, ngũ hoàng tử Tông Chính Minh đều chỉ có chính phi làm bạn, vợ chồng cũng là tương kính như tân. Tông Chính

Lâm thì một mình ngồi ngay ngắn sau án, vẻ mặt chăm chú, thân hình thẳng đứng. Chỉ có Vệ Chân đứng phía sau hai bước hầu hạ. Cuối cùng là bát hoàng tử Tòng Chính Lâm mới tròn mười một tuổi, tuổi tuy nhỏ, nhưng đã có khí thế của hoàng gia.

Tâm trạng của Tòng Chính Lâm không tồi, có lẽ hôm nay, không chừng có thể “Nhìn thấy” Mộ Tịch Dao cũng không chừng. Tòng Chính Lâm không hề để ý bản thân lại động tâm đối với Mộ Tịch Dao, đối phương lại còn không hề biết hẳn. Ở trong kế hoạch của hắn, tâm ý của Mộ Tịch Dao như thế nào, hắn chưa từng lo lắng. Chỉ cần hắn động tâm, cái khác dĩ nhiên là thuận lý thành chương, Mộ Tịch Dao chỉ có thể chờ nhập phủ mà thôi.

Mộ Tịch Dao ngồi xuống ghế của tú nữ phía sau hàng ghế của phi tần trong hậu cung, cùng bàn với Mộ Tịch Đình. Không thể nào ngờ, ngồi bên trái là Giang Sính Đình, Mộ Tịch Dao có chút vui vẻ. Hôm nay Giang Sính Đình cũng có ý trang điểm, thoạt nhìn thực là xinh đẹp tuyệt trần. Bởi vì gia thế và dáng vẻ đều xuất chúng, tự khi nàng ta vào cung liền tranh cường hão thắng, mọi thứ đều phải hơn hẳn người khác. Đối với Mộ Tịch Dao, thật sự là không muốn giáp mặt. Nàng ta cao cao tại thượng ngồi ở trên ghế, trong nhóm tú nữ ai cũng đang cười vui vẻ chỉ có nàng ta là ngồi ngay ngắn, rất là gây chú ý. Nhưng mà, lát nữa Mộ Tịch Dao sẽ giúp nàng ta một phen, để nàng ấy càng nổi bật càng tốt.

Mộ Tịch Dao cũng đang cùng người khác nói chuyện, nhưng tâm tư lại sớm chạy đến nơi khác. Tòng Chính Lâm hẳn là cùng ngồi với các hoàng tử, cách quá xa, nàng không thấy rõ. Nàng suy tính có nên tạo ra một lần gặp gỡ tình cờ, để khởi động một chút nhỉ? ? ? Thôi, vẫn là quên đi. Nhiều người như vậy, lại cách nhau khá xa, thiết kế việc gặp gỡ bất ngờ rất phiền toái, tốt nhất là cứ thoải mái ép buộc mấy người phụ nhân kia mới có ý tứ.

Trong Thi Yến ăn uống linh đình, Nguyên Thành hoàng đế cũng hưng trí bừng bừng, hạ lệnh phạm là làm ra thơ hay, đều có thể dâng lên, để mọi người thưởng thức ở trên yến hội, nhưng không thể kí tên. Quốc Tử Giám, Hoàng Văn xã và Thịnh Kinh thư quán cùng tuyển ra mười bài thơ xuất sắc nhất. Những tác giả này, sẽ trọng thưởng. Vì thế bầu không khí càng thêm náo nhiệt, nhóm tài tử, thanh niên học sinh đều là nóng lòng muốn thử. Ngay cả chư vị hoàng tử cũng muốn tham gia náo nhiệt, Ngũ hoàng tử Tòng Chính Minh và Lục hoàng tử Tòng Chính Lâm lại một lần nữa đoạt được vị trí thứ tư và thứ bảy, Nguyên Thành hoàng đế rất vừa lòng. Dù sao trọng tâm học tập của hoàng tử không phải là thi từ, phải học tập nặng nề mà còn có thể có thành tích như thế này, đã có thể coi là không tồi.

Đám triều thần đang ra sức nịnh bợ thơ của hai vị hoàng tử thì một tiếng kinh hô của nữ tử đột nhiên truyền tới.

Trong nháy mắt Yến hội lâm vào lặng im. Đây là tội ngự tiền thất nghi đó, ánh mắt mọi người vội chuyển qua. Chỉ thấy một tú nữ, hoa dung thất sắc, sợ tới mức từ bàn án nhảy lui về sau, không ngừng giữ quần áo, giống như trên đó có vật gì đó rất đáng sợ.

Thị vệ vội nhanh qua điều tra, mới phát hiện trên bàn có bảy tám con Nhện Ngủ Đông, hai con đang hấp hối, còn lại đều đã chết. Sắc mặt của Nguyên Thành hoàng đế trở nên âm trầm, hạ lệnh quý phi đi tra rõ việc này, nghiêm trị không tha. Trong cung quyết không cho phép có thứ vật ác độc như vậy. Lại sai người đem vị tú nữ đã thất nghi trước ngự tiền kéo xuống đánh hai mươi đại bản. Nếu như còn không biết quy củ, loại bỏ tư cách tú nữ, trả về nhà! Đây là xử phạt khá nghiêm trọng, tú nữ nếu bị hoàng gia trả về, chính là vô vọng cưới gả.

Sắc mặt Giang Sính Đình trắng bệch, bị thị vệ kéo xuống, vừa sợ vừa hận, lại không biết là người nào ám hại bản thân. Vừa rồi chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, cảm thấy như có cái gì rơi xuống, đến khi cẩn thận xem xét, mới phát hiện trên bàn có Nhện Ngủ Đông. Nhất thời đã quên mất mình đang ở trong trường hợp nào, sợ hãi kêu lên, gặp phải tai họa. Vốn dĩ nếu dựa vào gia thế và dung mạo của mình, chỉ cần thông qua chung tuyển, vị trí sườn phi chính là dễ như trở bàn tay. Nhưng hôm nay đến lúc này, nếu có thể nhập vào phủ hoàng tử làm thị thiếp đã là rất may rồi. Trong lúc nhất thời mất hết can đảm.

Mộ Tịch Dao cũng lâm bộ như bị kinh hách, đỡ Mộ Tịch Đình đứng ở một bên, trong lòng rất là sáng khoái. Dùng Giang Sính Đình để dẫn ra hung phạm của việc Nhện độc, nhất cử lưỡng tiện, quá tốt.

Việc này xảy ra, Mộ Tịch Dao tâm tình sung sướng, cùng Mộ Tịch Đình đi dạo ngắm đèn đoán câu đố. Mộ Tịch Đình vẫn có tính tình của một thiếu nữ, thích đoán câu đố, đứng ở phía sau âm thầm cân nhắc. Mộ Tịch Dao thì không có cái tính nhẩn nại đó, chỉ ngắm hoa đăng khắp nơi. Đột nhiên, hai mắt Mộ Tịch Dao sáng lên, phát hiện một hoa đăng hình con thỏ, liền bước nhanh đi đến đứng ở dưới đèn, ngẩng đầu cẩn thận thưởng thức. Lại đột nhiên nhớ tới ở hiện đại có một nước nào đó hình con thỏ mập, liền ha ha cười rộ lên. Cuối cùng lại đi vòng quanh nhìn một vòng, chỉ cảm thấy con thỏ béo này hơn hẳn đám hoa đăng ở đây kia, thật sự rất đáng yêu. Rất muốn mang về nhà...

”Thích hả?”

Mộ Tịch Dao nghe thấy phía sau có giọng nói của người thanh niên tuổi còn trẻ rất thuần hậu, lấp bắp kinh hãi. Chậm rãi quay lại, chỉ thấy Lục hoàng tử Tòng Chính Lâm, một thân mặc bào phục hoàng tử màu thâm lam, dáng người thẳng đứng, khuôn mặt tuấn lãng, chỉ có đôi mắt phượng đen nháy đang nhìn bản thân mình.

Mộ Tịch Dao đột nhiên hoàn hồn, đang muốn điều chỉnh tư thế, vô cùng đúng tiêu chuẩn hành lễ vẫn an: “Thanh châu tú nữ Mộ thị Tịch Dao, thỉnh an điện hạ.”

Quả nhiên là nàng. Tòng Chính Lâm nhìn một dung mạo xuất chúng dưới ánh đèn, khí chất nhẹ nhàng, dáng người thiếu nữ thướt tha, trong nháy mắt hẳn sững sờ. Gắn khắc sau hoàn hồn, trên mặt không có chút biểu tình nào. Ngẩng đầu nhìn hoa đăng mặt một cái, liền có chút ghét bỏ hỏi: “Hoa đăng này, nàng thích sao?”

Mộ Tịch Dao trong lòng bắt đầu mắng thầm. Tại sao với khuôn mặt kia, một bộ mặt nỡ mạo lại có thể dùng ngữ khí như thế để đặt câu hỏi? ? Giọng điệu đó rõ ràng ghét bỏ, so với biểu cảm hoàn toàn không hòa hợp được không hả? ? ?

Nhưng bây giờ là đối mặt với đại boss, Mộ Tịch Dao không dám làm càn, chỉ thấp giọng trả lời: “Vâng, là thích.” Dộ dạng phục tùng cúi mắt đứng ở nơi đó, giả vờ câu nệ.

Tông Chính Lâm thấy nàng thủ lễ vô cùng quy củ, trong mắt loé qua ý cười, nếu không phải vừa rồi còn nhìn thấy nàng vòng quanh ngọn đèn kia, có lẽ sẽ thật không biết nàng cũng có lúc trẻ con như thế. Lại sai Vệ Chân: “Lấy xuống đây, đưa cho nàng.” Sau đó đứng ở một bên, cũng không nói lời nào.

Chân tay Vệ Chân cứng ngắc, rõ ràng còn chưa có hoàn hồn, động tác máy móc. Đợi đến khi lấy hoa đăng xuống, lúc đưa đèn qua, mới nhân cơ hội lại gần liếc mắt nhìn Mộ Tịch Dao một cái. Sau đó ngay lập tức cung kính lui xuống.

Mộ Tịch Dao chỉ ngây ngốc cảm đèn con thỏ, cảm thấy trí nhớ có chút không đáng tin cậy. Trong trí nhớ cũ ban đầu Tông Chính Lâm đối với Mộ Tịch Dao rất lãnh đạm, sau này cũng có chút thân cận qua, nhưng cũng chỉ là thích ở trong viện của nàng lật xem sách vở, ngồi lại lâu một ít mà thôi. Có lẽ hẳn đối với nàng cũng có nhân nhạ thích ý, nhưng chắc có lẽ càng thích loại không khí thoải mái ở trong viện của nàng mà thôi.

Hiện tại cái gì đang diễn ra? ? ? ? Kiếp trước Tông Chính Lâm cũng chưa đưa cho nàng cái đèn nào. Hơn nữa hiện tại hai người còn không quen! Trí nhớ cũ cũng không hề có việc Lục hoàng tử có quen biết...

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp phân tích rõ ràng những biến hoá của Tông Chính Lâm, lại nghe hắn nói: “Thích thì cầm lại xem. Đi vòng vòng làm gì, ngốc nghếch.”

Mộ Tịch Dao hóa thạch. Giả, đây tuyệt đối là giả, thẳng nhai này khẳng định cũng bị xuyên qua rồi!!

Tông Chính Lâm không hề biết Mộ Tịch Dao đang oán thầm hắn, chỉ nhìn nàng chỉ ngây ngốc xuất thần, cảm thấy rất thú vị.

Mộ Tịch Dao thoát khỏi mớ hỗn độn trong óc xong, mới phản ứng lại, cô bị ghét bỏ, lại còn nói nàng ngốc!! Nhất thời cũng không thèm để ý gì nữa, tròn tròn mắt, hạ quai hàm, rất là ủy khuất nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt cũng không thèm chớp.

Tông Chính Lâm thấy nàng như gặp phải cảnh khôn cùng, vừa ngắm hình con thỏ béo ở bên cạnh, cảm thấy... Thật giống nhau. Nhưng lại hơi hơi nhếch khóe miệng, thâm sâu nhìn nàng một cái, liền mang theo Vệ Chân, khoanh tay mà đi.

Mộ Tịch Dao thấy người đã đi xa, mới thu về mặt biểu cảm như bánh báo vừa rồi về, mang theo đèn con thỏ, trở về tìm Mộ Tịch Đình. Một cô nương mới mười mấy tuổi dĩ nhiên phải có biểu hiện hồn nhiên nghịch ngợm, mới càng khiến cho người yêu thích không phải sao? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thứ Phi

Ngày hôm sau, quý phi bắt đầu điều tra lai lịch của Nhện Ngủ Đông. Bởi vì đặc tính của Nhện Ngủ Đông khá đặc biệt, nên rất nhanh đã điều tra tới những tú nữ đến từ Dự Châu, lại thêm có những người chuyên phụ trách trừng phạt trong cung đến giúp đỡ, hung phạm bí ẩn phía sau màn đã có manh mối.

Kỳ lạ là, hai tú nữ thừa nhận sơ xuất mang Nhện Ngủ Đông vào cung nhưng lại luôn miệng kêu oan với việc hãm hại tú nữ Giang Sính Đình. Nhưng dù sao hai người đó cũng hiểu rõ đạo lý, không dám khai việc hãm hại Mộ Tịch Dao ra nếu không bản thân sẽ tăng thêm tội danh quá nặng.

Cuối cùng, thẩm định đạo đức tú nữ Dự Châu không tốt, vi phạm cung quy, rút bỏ tư cách tú nữ, trả về giáo dưỡng.

Mộ Tịch Dao không tìm ra được hai người này và nàng có gì khúc mắc, nhưng có thể hơi đoán được, là nhân tính ti tiện. Có một số người không thể chịu được khi người khác xuất sắc hơn mình, trước tiên sẽ nghĩ cách phá hủy, miễn cho chính mình bị đe dọa. Không cần biết là người đó không quen biết mình, không thù không oán gì mình.

Mộ Tịch Dao đối với kết cục các nàng bị trả về về nhà, tỏ vẻ vui mừng. Theo ý của nàng thì, đây là đi cải tạo.

Sau đó đám tú nữ sinh sống càng ngày càng hoà thuận với nhau, có việc này cũng như giết gà dọa khỉ, khiến cho những chú khỉ hoang dã khiếp đảm mà thu liễm. Đợt tuyển sau rất nhanh cũng đã đến, lần này là tiến hành kiểm nghiệm cung quy lễ nghi và thi triển tài nghệ ở Dao Hoa cung của Hoàng Quý phi.

Mộ Tịch Dao đánh một khúc đàn cổ 《Lưu Thương》, thuận lợi vượt qua, chiếm được lời khen “Người đẹp giai nhân, tâm nhà như đàn”.

Sau phục tuyển, biểu tỳ Mộ Tịch Dao bị lược bài tử, chỉ còn lại tỳ muội Mộ thị tiếp tục chờ ba ngày sau tham gia chung tuyển. Đến lúc đó, Nguyên Thành hoàng đế sẽ giả lâm, chọn lựa lương xứng cho các hoàng tử và con cháu tôn thất. Đương nhiên, cũng nhân tiện mưu chút tư lợi cho chính hắn.

Tông Chính Lâm đứng trên lầu Vị Ương nhìn Vạn Tú cung ở xa xa, không nói một lời. Sáng sớm hôm nay ám vệ báo lại, hôm qua Ngũ hoàng tử phi đặc biệt đi thỉnh an Đức phi nương nương, dụng ý nhắc tới muốn chọn tú nữ đến từ Thanh Châu là Mộ thị, vào phủ Ngũ hoàng tử phủ làm thứ phi.

Điều này thật đúng là không nghĩ tới, con thỏ kia, thế mà cũng có năng lực làm âm mưu, có năng lực gây sự chú ý! Ý tứ của Ngũ hoàng tử phi? Ngũ hoàng tử phi ngày cả người cũng chưa từng thấy mà đã biết Mộ thị “tính tình thành thật rất giữ bản phận” ? ? ?

Tông Chính Minh từ khi nào thì đã chú ý tới con thỏ kia rồi? ? ? Cũng tốt, còn vài ngày, đợi có được thánh chỉ, sẽ ghi thêm sau này tính sổ.

Lại nghĩ tới việc hấn sai ám vệ theo dõi hai tú nữ Dự Châu, còn chưa có tra ra manh mối gì, người đã được giải quyết . Thật sự là quá mức đúng dịp. Liệu đó có thật sự là kẻ sách của nàng, Tông Chính Lâm nhớ tới một câu nói: Con thỏ nóng này còn có thể cắn người. Trong mắt ý cười vụt qua.

Mộ Tịch Dao còn chưa biết bản thân đã thành con thỏ của ai đó, chỉ đang oán thán trí nhớ của thân xác này càng ngày càng không đáng tin . Hôm qua ở trong vườn cô thấy được “Sùng phi “ kiếp trước của Tông Chính Lâm, thứ phi Đường thị Nghi Như.

Nữ nhân này sao có thể xuất hiện ở trong này? ? ? Không phải nàng ta vì bị phong hàn mà lỡ mất sơ tuyển, đợi đến lần tuyển tú tiếp mới bị chỉ nhập phủ Thân Vương sao? ? ? Thế mà bây giờ lại chạm mặt, vậy chắc chắn là nàng ta ở Tây cung bên kia, khó trách trước đó nàng không phát hiện ra “Tình địch” mới nảy sinh này.

Mộ Tịch Dao quyết định yên lặng xem xét, Giang thị Sính Đình còn chưa có ra khỏi cung, đã sắp bị nàng đầu tòn , về sau làm sao còn lực đầu tiếp. Đường thị đến vừa hay. Dù sao một người cũng là đầu, hai người cũng là đầu, nhiều người hơn ngược lại càng dễ đục nước béo cò. Mặt chước còn phải có bốn người mới đánh được cơ mà, hướng chỉ về sau hậu viện phủ hoàng tử là nơi phồn hoa rực rỡ, đều có thể mở cả mấy bàn mặt chước , Mộ Tịch Dao nghĩ muốn có kế hoạch làm sao để có thể một lần quét gọn!

Chung tuyển đã đến, ở lại cung tú nữ tổng cộng còn bảy mươi ba người. Mọi người ăn mặc giống nhau, theo quân sự ma ma đi về hướng Phụng An cung của Thái hậu.

Nguyên thành hoàng đế ngồi ở chính giữa, một bên là đương kim Thái Hậu. Những phi tần nhị phẩm trở nên ngồi theo thứ tự phân vị. Thái giám tổng quản gọi tên mười tú nữ thành một tổ đi vào , đứng thành hai hàng.

Mộ Tịch Dao nhìn những tú nữ , ai ai đều có vẻ mặt vui sướng, có người còn thất hồn lạc phách. Thậm chí có một người bởi vì quá mức khản trương mà hôn mê bất tỉnh, đương nhiên là bị lược bài tử bị nâng ra ngoài. Té xiu thật tốt, Mộ Tịch Dao rất là hâm mộ, thậm chí hoài nghi có phải là làm bộ hay không? Thôi đi, nữ nhân này thật sự quá không rõ tình huống. Ở Đại Ngụy, những tú nữ thông qua chung tuyển được hoàng đế chỉ hôn, đối với gia tộc mà nói đều là vinh quang rất lớn. Nói cách khác, chính là thế diện. Không có ai lại vô duyên vô cớ không biết xấu hổ mà ngất đi cả.

Lúc này hơn một nửa tú nữ đều đã được gọi tên, ngay cả Mộ Tịch Đình đã đi vào. Mộ Tịch Dao cảm thấy rất kỳ quái, trình tự kêu tên, không phải là là dựa theo gia thế sao? ? ? Ngay cả Mộ Tịch Đình đều đi vào, tại sao bản thân nàng vẫn còn chờ ? ? ?

Cái này thì phải hỏi Lục điện hạ Tông Chính Lâm. Lục điện hạ vì thấy Ngũ hoàng tử phi báo cho Đức phi biết muốn nạp Thanh Châu Mộ thị vào phủ, vậy sẽ cho nàng ta được như mong muốn. Trước sẽ cho Mộ Tịch Đình đi vào trước, tặng cho Ngũ hoàng tử làm thứ phi, cũng coi như tạo hóa của nàng ấy. Quả nhiên, Đức phi nương nương thật sự rất giữ chữ tín , trước đó bà đã đáp ứng người ta , liền mở miệng để lại bài tử của Mộ Tịch Đình.

Chờ đến khi Mộ Tịch Dao đi vào, Đức phi rất là bồn chồn, tại sao lại có thêm một người họ Mộ nữa? ? ? Lại nhìn nhan sắc thân hình Mộ Tịch Dao nếu so với nàng tú nữ trước đó, quả nhiên, câu nói “thành thật, giữ bổn phận” mà ngũ hoàng tử phi nói hẳn là nói cô phía trước. Người vào sau có nhan sắc rất tốt, Ngũ hoàng tử phi hẳn là không đến mức đem nữ tử này đón trở về để cho chính bản thân ngọt ngào. Hướng chỉ nàng tú nữ này có ánh mắt linh động ngập nước, nhìn thế nào cũng không thành thật.

Đây đúng là hiểu lầm tai hại, vị Ngũ hoàng tử phi sau khi nghe xong ám chỉ của Tông Chính Minh, lại chưa thấy qua người ta, đành phải tìm cái hình dung tốt nhất để lấy cớ, dù sao hậu viện nhà ai chả hy vọng đón được nữ nhân thành thật giữ bổn phận, “Hiền lành” cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi. Nào biết lại làm thành nhầm lẫn kinh người.

Lúc này tâm tình Thục phi nương nương rất tốt. Bà đã để lại ba bài tử, chọn những tú nữ phong cách khác nhau, chắc cũng trúng được một người làm cho con mình thích? ? ? Lại thấy Mộ Tịch Dao mới vào, dung mạo xuất chúng, gia thế cũng không tệ, thân hình lại là trước nở nang sau yếu đuối, mỹ người không tầm thường, cả người có vẻ thật sạch sẽ, hương thơm nhẹ nhàng. Đã sớm nghe nói nàng là người học quy củ rất tốt. Lại nhớ lại con mình trong lúc vô ý nói Ngũ thị khô khan chất phác, nhìn tú nữ này đôi lập hoàn toàn, nàng mặt mày linh động, tốt lắm, thật thích hợp, liền nhanh nói, để lại bài tử. Ánh mắt ý bảo Nguyên Thành đế, người này nhất định phải cấp cho con trai .

Nguyên Thành hoàng đế nhìn Mộ Tịch Dao đi vào, hai mắt cũng sáng ngời, đang định nạp trước phong danh mỹ nhân, lại bị Thục phi nhanh hơn trước một bước nói, để lại bài tử. Nghĩ rằng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, không đáng giá nhắc tới. Nữ tử này chỉ phúc cho Lục hoàng nhi cũng không tệ, liền gật đầu đồng ý.

Nếu Mộ Tịch Dao biết chuyện nàng xem chút nữa là bị Nguyên Thành hoàng đế trâu già gặm cỏ non, chỉ sợ ngay cả chuyện hành thích vua trước để đoạt vị sau đó lại tái giá cũng rất có khả năng sẽ làm được. May là, Nguyên Thành Hoàng đế vẫn thật thánh minh , không đem yêu nữ này vào hậu cung.

Qua chung tuyển, chúng tú nữ ra cung đợi chỉ. Mộ Tịch Dao lại trụ ở nhà của ngoại tổ, an an ổn ổn ngủ thoải mái.

Đêm nay Tông Chính Lâm cũng ngủ rất ngon, chỉ chờ ngày mai thánh chỉ đến , tất cả đều coi như đã định.

Hôm sau, phó tổng quản thái giám mang theo nghị thức đến Vu phủ tuyên chỉ.

Thanh Châu Mộ thị đích nữ, Mộ thị Tịch Dao, nhập phủ Lục hoàng tử phủ làm thứ phi.

Thanh Châu Mộ thị thứ nữ, Mộ thị Tịch Đình, nhập phủ Ngũ hoàng tử phủ làm thứ phi.

Chiếu chỉ này khiến cho toàn bộ cho phủ đều kinh ngạc. Đây chính là có hai vị hoàng tử thứ phi đó. Hơn nữa hai vị thứ phi còn là thân tỷ muội. Vận may của Thanh Châu Mộ phủ cũng quá khiến người ganh tỵ. Huống chi, bây giờ tuy là thứ phi, nhưng cũng không ai có thể nói chính xác được, nếu có con nối dòng, có phải hay không cũng sẽ được nhắc lên trên? Như trở thành sủng phi, cũng đã là vinh quang to lớn. Đó chính là phúc phận có thể vào tông điệp của hoàng gia.

Mộ Tịch Dao lại buồn bực, kiếp trước Mộ Tịch Đình là bị chỉ cho con cháu tôn thất làm thị thiếp, tại sao nay lại thành hoàng tử thứ phi? ?? Cái trí nhớ này quả thực không đáng tin? ?? Mà kiếp trước bản thân cũng là thị thiếp, đời này cũng là thứ phi, chắc hẳn là có liên quan đến việc trước đây nàng cố gắng thể hiện bản thân.

Chuyện này không quan trọng, Mộ Tịch Dao cho tới bây giờ cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ cần Mộ Tịch Đình giống như bây giờ, biết đứng mực, giữ quy củ, tự nhiên cũng sẽ không kém ai. Dù sao Ngũ hoàng tử phi cũng là người rộng rãi. Huống chi, chẳng phải còn có Mặc Oản Thanh nữa? ?? Bên người nàng ấy, Mộ Tịch Dao cũng có người.

Lúc này Mộ Tịch Dao để ý nhất là, sau này nàng còn có đồng sự là ai. Tin tức từ Triệu thanh rất nhanh đã đến: Đường thị Nghi Như quả nhiên vẫn là thứ phi. Trừ điều đó ra, còn có hai thị thiếp: Trương thị và Tề thị. Ân, đều là người quen, lần này rốt cục cũng không có lệch quá xa. Cùng với việc đấu với những người không biết, không bằng cùng những người mình hiểu rõ chậm rãi đấu. Về phần Giang thị, Mộ Tịch Dao thật xin lỗi, bị nàng tặng một kẻ. Bây giờ còn không biết người ở đâu đâu.

Theo ý của thánh chỉ, hai cái thị thiếp vào hậu viện phủ Lục hoàng tử vào trung tuần tháng sáu. Còn Mộ Tịch Dao và Đường Nghi Như sẽ đợi thêm một tháng sau khi thị thiếp vào phủ, thượng tuần tháng đó sẽ hành lễ nhập phủ cùng một ngày. Phần vị Thứ phi trở nên đều có thể làm nạp lễ đơn giản. Vì thế, cuộc sống chờ gả của Mộ Tịch Dao bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chiêu Giác Tự

Tông Chính Lâm biết Mộ Tịch Dao lấy thân phận thứ phi nhập phủ, cũng chỉ gật gật đầu. Dù sao với phẩm cấp Mộ Kính Châm, con gái có thể được làm thứ phi đã là không dễ. Nhưng những điều đó đều không quan trọng, chỉ cần có con nối dòng, chắc chắn sẽ có thể phong lên thành sủng phi. Nữ nhân mà chính bản thân yêu thích, dù thế nào đi nữa cũng phải có vài phần thể diện trong phủ. Tuy đích tử không thể từ nàng sinh ra, vậy cho nàng sinh trưởng tử, dù thế nào cũng coi như là một phần tôn quý. Về phần hai thị thiếp ở hậu viện, trước sau gì cũng sẽ có người mới nhập phủ, trước khi trưởng tử của Mộ Tịch Dao sinh ra, chỉ cần an phận đợi, bản thân hẳn cũng không khó khăn ác ý.

Mộ Tịch Dao còn chưa biết đến tính toán của Tông Chính Lâm, nếu biết, thì chắc chắn sẽ vui đến điên rồi. Cho nên lúc này Mộ Tịch Dao vẫn còn đang vui đùa nỗ lực chỉnh sửa lại trí nhớ cũ, cố nhớ lại xem Tông Chính Lâm yêu thích những gì, để sau khi nhập phủ là có thể một lần liền ôm chặt được cây đại thụ bằng vàng kia. Đương nhiên, xét thấy trí nhớ cũ đã nhiều lần không đáng tin cậy, lại kết hợp đến cảnh lần đầu gặp mặt, Tông Chính Lâm dường như có chút dấu hiệu của người xuyên không, Mộ Tịch Dao cảm thấy, những trí nhớ trước kia phải cẩn thận chọn lọc. Nếu có thể trước khi nhập phủ có thể có thêm vài lần tiếp xúc với Tông Chính Lâm, đoán tính tình của hắn, hoàn thiện lại cơ sở dữ liệu, vậy mới có thể hoàn mỹ.

Thừa dịp còn hai tháng nhàn rỗi, Mộ Tịch Dao rốt cục cũng có thể trải nghiệm cảm giác làm sâu gạo. Vào ban ngày, hơn nửa thời gian nàng đều luyện viết chữ, đánh đàn, còn làm nữ hồng thì cả nhà từ trên xuống dưới không có việc gì cần nàng động tay, đều có tú nương được trong phủ thỉnh đến làm việc. Mộ Tịch Dao được tự do thoải mái, rất là vừa lòng. Sau trưa thì đi dạo trong sân viện, truyện trò cùng biểu tỷ muội, buổi chiều thì xem thoại bản, du ký, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Tiệc nuôi duy nhất là, sau khi bị chỉ hôn, Mộ Tịch Dao không tiện thường xuyên đi đến Thịnh Kinh thư quán, sách vở, tranh chữ vẫn luôn là thứ khiến lòng nàng ngứa ngáy, không được thường xuyên chạm đến chúng ruột gan nàng như bị móng vuốt cào cấu, rất khó chịu.

Tin tức Mộ Tịch Dao và Mộ Tịch Đình đều bị chỉ nhập phủ hoàng tử làm thứ phi rất nhanh đã truyền khắp Thanh Châu. Những người đến tri châu phủ chúc mừng, thật đúng là nối liền không dứt. Ban đầu vợ chồng Mộ thị kinh ngạc vô cùng, chưa nói đến Mộ Tịch Dao, Mộ Tịch Đình chỉ là thứ nữ của một quan viên ngũ phẩm, vậy mà lại có thể bị chỉ tiến phủ hoàng tử làm thứ phi? ? Mặc dù Mộ Tịch Dao là đích nữ, nhưng gia thế cũng không thể so với người khác? ? Việc này... đúng là không thể ngờ được.

Sau đó lại là bất đắc dĩ và đau lòng. Dựa vào gia thế và tướng mạo của Mộ Tịch Dao, nếu như có thể nhập vào hậu trạch của một vị quan gia thì cũng có cơ hội làm chủ mẫu, không ngờ là bị thiên gia coi trọng, chỉ đành làm thiếp. Ngày sau còn có nghiêm phi, sủng phi ở bên trên, như vậy thật sự không biết cuộc sống sau này sẽ ra sao. Vụ thị càng nghĩ càng cảm thấy Mộ Tịch Dao vốn hồn nhiên thuần lương sẽ bị ủy khuất, lệ rơi đầy mặt.

Quả nhiên, trước mặt vợ chồng Mộ thị, Mộ Tịch Dao giả bộ quá tốt, bị bọn họ coi thành một đoá hoa nhỏ mong manh.

Đến lúc này thì Mộ đại nhân thật nhẫn nại khuyên nhủ Vu thị, để bà đừng tiếp tục khóc lóc, nếu để người khác biết được, thì sẽ bị coi là đại nghịch bất kính. Vu thị vừa nghe cũng vội nhanh chóng thu thập một phen, nhưng những lo lắng trong lòng dù thế nào cũng không bỏ xuống được. Hoàng gia nhiều quy củ, nữ nhi nhà mình từ nhỏ học kiêu, làm sao có thể học nổi quy củ. Huống chi Lục hoàng tử tuổi mới mười sáu, hậu viện đã có nhiều nữ nhân như vậy rồi, sau này khẳng định cũng không chỉ từng ấy. Nữ nhi nhà mình chưa hề trải qua những việc tranh đấu ở hậu trạch, sau này phải làm thế nào mới được?

Mộ đại nhân thấy trên khuôn mặt nương tử vẫn u sầu, chỉ đành thở dài. Bây giờ vẫn còn chuyện quan trọng hơn phải thương lượng, tốt nhất vẫn phải chuẩn bị chu đáo cho nữ nhi. Nhập vào phủ hoàng tử là việc không thể thay đổi được, vậy thì dù sao cũng phải chuẩn bị cho nữ nhi nhiều hơn một chút, như vậy mới có thể để các nàng đứng được ở trong hậu viện nhà người ta.

Thứ phi của Hoàng tử vốn là phân vị đã được định, nhưng có thể mang theo nha hoàn hồi môn nhập phủ. Những người cũ trong viện của Mộ Tịch Dao đều không tồi, đều là con của những gia đình trong phủ, ký khế ước bán thân, nàng lại quen dùng, đều đưa đến cho nàng. Cũng phải đưa một ma ma đặc lực bên người Vu thị đến đó, có rất nhiều việc, người già vẫn có kinh nghiệm hơn so với nha đầu trẻ tuổi so được với. Còn phải thay mới những đồ cưới, nha hoàn trước kia đã chuẩn bị. Đồ cưới thì cố gắng đổi thành ngân phiếu và vài cửa hàng ở Thịnh Kinh, thị tì cũng muốn chọn lão nhân đặc lực của Mộ phủ, tránh trường hợp vì đường xá xa cách, khiến đám hạ nhân nảy sinh những tâm tư không đáng có, che mắt chủ tử. Vì thế vợ chồng Mộ thị thương lượng cả đêm, rốt cục cũng an bài thỏa đáng. Vu thị nghỉ tạm một ngày, sau đó liền đón Ngô di nương, mang theo người vợ vàng đi Thịnh Kinh.

Mộ Tịch Dao thấy Vu thị thì vô cùng vui mừng. Biết Vu thị lo lắng, nên luôn chọn những điều khiến người khác vui vẻ mà nói. Cái gì mà bán thân vào phủ hoàng tử, lập tức sẽ sinh một tôn tử mập mạp cho Vu thị, nếu thăng lên làm sùng phi sẽ lập tức mua một tòa nhà lớn ở Thịnh Kinh cho Vu thị, còn muốn cầu điện hạ tìm cho đại ca một vị tẩu tử tốt, linh tinh vui vẻ nói không dứt, nghe Mộ Tịch Dao nói cũng cảm thấy nếu nàng vào phủ hoàng tử tức là tìm được một toà bảo khố, nếu không nhanh chóng chiếm lấy chút ưu việt cho trong nhà, thì sẽ không mặt mũi gặp người, khiến cho Vu thị và nha đầu bên cạnh vui vẻ không thôi. Làm sao Vu thị lại không biết tâm tư khuê nữ nhà mình, chỉ âm thầm hy vọng Lục điện hạ có thể nhìn thấy điểm tốt của Mộ Tịch Dao, mà đối xử tử tế với nàng.

Mộ Tịch Dao gặp được Vu thị, tâm tình càng khoái trá, liền bắt đầu tính toán, nếu không có cơ đến thư quán, thì cũng phải nghĩ biện pháp khác đi ra ngoài một vòng, nếu không thì chẳng phải là rất bạc đãi bản thân sao? ? Lúc này còn chưa nhập phủ, nhưng thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Hơn nữa, thực ra nàng cũng muốn tìm một nơi, chính là nơi nổi danh nhất ngoài thành Thịnh Kinh, nơi người đời có câu “Nhập môn không thấy Tự, mui dậm nghe tiếng gió”: Chiêu Giác Tự.

Vì thế, chọn một ngày lành, Mộ Tịch Dao lôi kéo Mộ Tịch Đình, mang theo Quê ma ma cùng nha hoàn thị vệ mà Vu thị chuẩn bị, liền đi Chiêu Giác Tự. Lần đi này, Mộ Tịch Dao thật vô si, lấy danh nghĩa khấu tạ thiên ân, đi chùa cầu phúc.

Tông Chính Lâm nhận được tin tức ám vệ đưa lên, là biết tất xấu thích gây sự của con thỏ nhỏ lại tái phát. Toàn bộ tú nữ ở Thịnh Kinh còn giữ quy củ hơn nàng nhiều, chỉ có đúng nàng là hiểu phải biết đi tạ ơn? ? Thôi thôi, cách ngày nàng nhập phủ cũng không còn bao nhiêu ngày, liền tùy nàng ý, cũng coi như là nhắm một mắt mở một mắt.

Điều này đúng là điển hình của việc khác nhau trong đối đãi của Tông Chính Lâm. Hai thị thiếp ở hậu viện, gì cũng chưa kịp làm, đã bị hấn ghét bỏ churong mắt, sau khi bị nghiêm khắc răn dạy phải biết “An thù bốn phận” mà sống qua ngày. Còn đến phiên Mộ Tịch Dao thì, dường như biến thành đã ủy khuất nàng vậy. Tông Chính Lâm cũng không có tâm tư đặt vào người không liên quan, hấn đang lo lắng, ngày mai làm cách nào mới mau chóng xử lý mọi chuyện, rồi nhanh chóng đi Chiêu Giác Tự gặp Mộ Tịch Dao.

Trong Chiêu Giác Tự, sau khi bái lễ phật tổ, Mộ Tịch Dao liền mang theo mọi người đến phía sau núi thượng lâm. Phía sau núi hoàn cảnh rất thanh u, gần với cổ tháp ngàn năm, làm cho tâm tình con người trở nên bình thản, xa xa ả ả tiếng chuông, âm thanh quanh quẩn bên tai, chỉ cảm thấy tất cả hỗn loạn của thế gian, cũng chỉ trong nháy mắt bị đẩy lùi, nhường chỗ cho sự thanh tịnh. Tự như ngôi cổ tự này, chùa cổ đã nhìn biết bao nhiêu người, đến lại đi, cuối cùng cũng chỉ còn tiếng chuông làm bạn, im lặng trải qua ngàn năm.

Mộ Tịch Dao thở dài một hơi đầy cảm thán, sau đó liền chuyển đến một đình hóng mát ở giữa sườn núi, một mình nhắm mắt dưỡng thần, lẳng lặng dựa vào rào chắn, hưởng thụ sự thanh tịnh hiếm có.

Lúc Tông Chính Lâm đến, thấy liền một bức tranh an bình như thế. Mỹ nhân trong tranh, toàn thân đều tràn đầy thanh thản, điềm tĩnh tốt đẹp. Khuôn mặt nhìn nghiêm, rất là nhu hòa, khóe miệng lại hơi hơi dẫn theo ý cười. Chỉ nhìn xa xa như vậy thôi, cũng cảm thấy mềm lòng, muốn ôm lấy người kia, ôm thật chặt.

Vệ Chân cũng đã thấy nhưng không thể trách, từ sau khi cùng tiên sinh nói chuyện thông suốt, điện hạ liền trở nên kỳ quái. Ngoài lúc thương lượng chính sự thì vẫn nghiêm túc lạnh lùng như trước, khi bày mưu nghĩ kế, đã âm thầm đã thay đổi đáng về. Đương nhiên chỉ nhằm vào một người nào đó thôi, những người khác, tất cả đều như cũ. Mỗi ngày khi điện hạ xem xét tin tức về nữ tử này, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra ý cười. Vệ Chân cảm thấy những hỗn loạn mà trước đây bản thân gặp phải, rốt cục cũng tìm được bí quyết hầu hạ điện hạ. Quả nhiên là rất không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ôm Ấp

Tông Chính Lâm đứng tại chỗ nhìn một lúc lâu, vẫn không nhin được mà tới gần, Vệ Chân thấy thế, vội đuổi đám nha hoàn thị vệ chung quanh đi, bản thân hấn cũng chỉ đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát, tránh tự mình gây họa khi làm mất hứng của điện hạ.

Bước chân Tông Chính Lâm rất nhẹ, nhưng sự cảnh giác của Mộ Tịch Dao còn tốt hơn. Chậm rãi mở hai mắt, đã thấy người kia đứng ở trước thân, cúi đầu nhìn nàng chăm chăm. Còn chưa kịp hoàn hồn, liền bị Tông Chính Lâm ôm lấy. Người nọ không một chút hoang mang, tìm tư thế, thoải mái ngồi

xuống. Lại đem nằng đặt lên trên đùi, tựa vào trước ngực hần, chỉ lẳng lặng ôm, cầm đặt lên đỉnh đầu của Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng ve vuốt.

Mộ Tịch Dao sợ ngây người. Đây là bước nhảy vọt gì thế này? ? Hần muốn nghỉ tạm một lát, hay là không phải? ? Người hầu hạ bên người nàng đâu? ? Tại sao ngay cả một tiếng thông truyền cũng không có? ? Còn nữa, đây có phải là Lục điện hạ Tông Chính Lâm không? ? Mộ Tịch Dao vô cùng dám khẳng định, người nam nhân này là giả, tuyệt đối là giả!!

Nàng có nên thử một chút không? ? Có thể là đồng hương của nàng thì sao? ? Lại nghĩ một chút, không vội, sự việc quan trọng, đợi sau khi vào phủ, chậm rãi thử cũng vẫn kịp, bây giờ còn rất nhiều chuyện chưa suy nghĩ cẩn thận, không thể vội vàng.

Con nhóc này, người thật sự là, suy nghĩ quá nhiều~~~

Còn đang miên man suy nghĩ, lại nghe âm thanh thuần hậu của nam tử từ trên đỉnh đầu vang lên: “Ngẩn người cái gì?”

Mộ Tịch Dao lúc này nhớ tới nàng còn chưa có hành lễ vấn an, liền giầy dựa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích, hãy cứ để như thế này.” Tiếng nói của Tông Chính Lâm nặng nề vang lên, vòng tay ôm quang lưng Mộ Tịch Dao một cách nhẹ nhàng.

Mộ Tịch Dao liền dần dần trầm tĩnh lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Điện hạ.”

“Ừ.”

“Điện hạ sao lại ở đây?” Thực ra nàng muốn hỏi là, người không có việc gì lại chạy đến làm gì? ?

“Tiện đường thôi.”

Mộ Tịch Dao không khỏi cau kinh, thuận đường kiểu gì mà lại có thể thuận đến tận ngọn núi? ?

Trầm mặc một lát, vẫn là Tông Chính Lâm mở miệng trước: “Vì sao lại gọi là Tịch Dao?”

“Hả? ??”

“Tên của nàng là Tịch Dao, là từ đâu mà có?”

“‘Sớm dạo bước ruộng đồng, chiều uống nước ao trong’.”

· Nguyên tác : 朝戏于芝田, 夕饮乎瑶池

Hán Việt : triều diễn cho chi điền, tịch ẩm hồ dao trì.

Đây là hai câu trong bài phú “Điệu múa của Hạc” hay còn gọi là Vũ Hạc Phú – của Bao Chiếu đời Nam Triều. Đây là một bài phú tả về vẻ đẹp của những chú hạc, sáng sớm thì dạo bước trong đồng ruộng, chiều tà kiếm ăn bên bờ ao, hoặc sông.

“À.” Tông Chính Lâm dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu nàng, sau đó hạ thấp xuống, rõ ràng đem đầu gác lên một bên trên bờ vai, úp vào gáy nàng.

“Thơm quá.”

Lúc này thì Mộ Tịch Dao thật sự hóa đá, đây là đùa giỡn, là có ý đùa sao? ? Thân thể cũng thoáng cứng lên.

Tông Chính Lâm cảm nhận được nữ tử trong lòng có chút kháng cự, liền đưa một bàn tay nhẹ nhàng mon trón lưng nàng.

Mộ Tịch Dao bừng tỉnh, sao giống đang vuốt ve lông của thú cưng vậy...

“Điện hạ đã từng nuôi sủng vật hả?”

“Chưa từng nuôi. Nhưng mà khi còn bé trong cung mẫu phi có một con chó nhỏ, cũng từng đùa nghịch một lần.” Giọng nói của hần có chút tiếc nuối.

Quả nhiên.

“Điện hạ thật thích con chó nhỏ đó hả?”

Tông Chính Lâm hơi hơi ngẩng đầu, chăm chú nhìn nàng, trong mắt lại có ý cười: “Ta thích con thỏ hơn.”

Mộ Tịch Dao không rõ ngọn nguồn trong đó, gật gật đầu, tiếp lời hần: “Vâng, ta cũng thích con thỏ béo tròn mập mập.”

Tông Chính Lâm khẽ cười một tiếng, bả vai có chút lay động.

Sau đó hai người cũng không nói chuyện nữa, chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ. Tông Chính Lâm nhìn phiến rừng bên ngoài, trên ngọn cây sương mù lượn lờ từng vòng mờ ảo, cảm thấy nếu có thể cứ ôm lấy nữ tử này trong lòng, thật là một sự yên tĩnh chưa từng có.

Mộ Tịch Dao trực tiếp tựa vào trong lòng Tông Chính Lâm, thoải mái ngủ. Tông Chính Lâm đưa mắt ý bảo Vệ Chân cầm áo choàng đến, lại cẩn thận thay nàng phủ lên trên người. Hai người lẳng lặng như thế tựa vào nhau, thoáng cái đã qua một buổi trưa.

Đến khi Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm nhẹ nhàng lay tỉnh lại, mới phát hiện đã là giờ Thân. Hai người thu thập một phen, đều tự dẫn người đi về. Đến cổng chùa Chiêu Giác tự, Tịch Dao bị Tông Chính Lâm đưa lên xe ngựa, đang muốn nói lời từ biệt, đã thấy người nam nhân đem vật áo bào phục quăng một cái, rèm cửa xe ngựa dâng lên, liền ôm lấy nàng lên xe.

Mộ Tịch Dao lấy mục tiêu chức nghiệp cả đời là làm sủng phi, đương nhiên sẽ không già mồm cãi láo từ chối, liền thuận thế tùy ý hắn, để hắn ôm ở trong lòng. Mềm yếu dựa vào hắn, cái ôm này thật tốt. Ngực hắn thật rắn chắc, hương vị thật tươi mát, còn có hương mặc trúc nhàn nhạt.

“Điện hạ?”

“Ừ.”

“Người trong phủ có trồng Nha Đam không?” (* nguyên văn là : 象胆- convert: Tượng Đản! Đây là một tên khác chỉ cây Lô Hội, nhưng mình thích tên Nha Đam)

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt sáng ngời.

Nhìn nữ tử trước mắt có một khuôn mặt mịn màng vô cùng, Tông Chính Lâm tùy tâm ý, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, “Trong phủ chưa từng gieo trồng, nhưng nếu muốn, thì lấy chút trong cung mang về là có thể trồng.”

“Được.” Mộ Tịch Dao trên mặt đã dấy lên một màu đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt cũng ướt đẫm, thật khiến người mềm lòng.

Tông Chính Lâm nhìn chăm chú vào đôi môi phần nộn ướt mềm của nàng, cố gắng tự kiềm chế ý muốn cúi người hôn môi nàng, chỉ ôm nàng thêm chặt, nhắm mắt bình phục hô hấp đã có chút hỗn loạn. Từ trên người nữ tử này truyền đến một mùi hương, thật ngọt, cũng không ngấy, có cảm giác ấm áp.

“Có dùng huân hương sao?”

“Vâng, là ‘đỉnh chi’ của điệu hương quán.” Mộ Tịch Dao hạ mi, che khuất vẻ mặt. Nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi sao?

Tông Chính Lâm liền ôm lấy nàng, nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có đầu hắn đôi lúc sẽ ngẫu nhiên cọ cọ lên mái tóc, động tác rất nhẹ nhàng.

Khi xuống xe ngựa, Mộ Tịch Dao quy củ hành lễ với Tông Chính Lâm, “Đa tạ điện hạ, thỉnh điện hạ trên đường về cẩn thận.”

Thấy Tông Chính Lâm sai người đánh ngựa rời đi, mới mang theo mọi người trở về trong sân viện. Dọc đường đi Mặc Lan và Huệ Lan đều mắt hé nhìn Mộ Tịch Dao, lại nhìn Mộ Tịch Dao rồi nở nụ cười. Quê ma ma đến bây giờ còn chưa hoàn hồn, đó là Lục điện hạ? ? Tại sao Lục điện hạ đối với tiểu thư lại như thế, hình như rất quen? ? Nhìn vào còn thấy vô cùng gần gũi. Đây có phải là trước lúc chi hôn đã quen biết rồi không? ? Đây chính là chuyện tốt, phải nhanh nói với phu nhân.

Tông Chính Lâm mang theo Vệ Chân trở về phủ, vừa mới nghỉ ngơi một chút, liền gọi đại quân sự Điền Phúc Sơn tới gặp. Điền Phúc Sơn thấy chủ tử triệu kiến, vội bước nhanh vào nhà, chò phân phó. Không ngờ, Tông Chính Lâm lại sai hắn ngày mai đi điệu hương quán mua “Đỉnh Chi”, lại còn vào trong cung lấy Nha Đam, phải lấy nhiều một chút về trồng vào Đan Như Uyên trong hậu trạch.

“Đỉnh Chi“, đó là cái gì? ? Đan Như Uyên? Đó chẳng phải nhà thủy tạ có đình hóng mát mà trước đây điện hạ cố ý phân phó thu thập sao, ở đó còn có một khu vườn rất rộng? ? Khu vườn đó vô cùng xinh đẹp, bên trong còn có một vườn cây đào, khi mùa xuân đến, hoa nở rực rỡ, ngay cả trong không khí cũng có một mùi hương nhàn nhạt. Phía sau phòng ở còn có rừng trúc mà điện hạ mới phân phó trồng, lại nghĩ đến lúc giữa hè sẽ thật vô cùng mát mẻ. Bây giờ lại muốn trồng thêm Nha Đam vào. Nghĩ đến đây, Điền Phúc Sơn càng ngày càng cảm thấy vườn này chỉ sợ là muốn chuẩn bị cho vị chủ tử nào đó sắp nhập phủ. Thật không biết là vị chủ tử sắp tới sao lại có phúc phận này. Người còn chưa nhập phủ, điện hạ đã tốn tâm tư, chẳng phải là muốn gần gũi hay sao? ? ? Điền Phúc Sơn càng nghĩ càng vui, gương mặt tươi cười đi làm việc.

Ngày hôm sau, Tông Chính Lâm cầm huân hương, đưa lên chớp mũi ngửi ngửi. Chỉ cảm thấy mùi hương thanh nhã nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng lại không quá giống với mùi hương trên người Mộ Tịch Dao. Mùi hương trên người Mộ Tịch Dao càng ngọt, càng ôn hòa, còn có loại hơi thở ấm áp, khiến người yêu mến. Mới nghĩ đến đây, không ngờ thân thể lại có rung động, vội chỉnh lại dáng ngồi, biểu cảm trên mặt không thay đổi.

“Đây là ‘Đỉnh Chi’?”

Thấy Điền Phúc Sơn gật đầu khẳng định, liền nhủ nhủ mày. Không phải là hương vị này. Lại nghĩ, chẳng lẽ... Ý nghĩ của Tông Chính Lâm vừa bị áp chế đi lại bị ép buộc lên. Chỉ có thể vẫy tay cho Điền Phúc Sơn lui ra, còn bản thân thì chậm rãi bình phục xuống. Đây là lần thứ mấy khi hắn nghĩ đến nàng liền không tự chủ được muốn gần gũi? Đặc biệt là khi đêm về, càng khó nhịn. Tông Chính Lâm đã có hơn nửa năm chưa gần nữ sắc, cũng không có dục vọng nhiều lắm, chẳng qua cơ bản toàn bộ đều có liên quan đến nàng, ngay cả khi bản thân hắn tự mình phát tiết, thì cả đầu hắn đều là hình bóng của Mộ Tịch Dao. Tông Chính Lâm cảm thấy còn hơn một tháng nữa mới có thể đón nàng nhập phủ, thật sự là lâu lắm...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mời Mọc

Mộ Tịch Dao nhìn hồ sen bên ngoài cửa sổ, chậm rãi vẽ một phiến lá sen với giọt sương sớm bên trên. Quế ma ma tươi cười đi tới, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, Lục điện hạ cho người đưa mấy đồ vật thú vị đến, nói phải tự tay người mở ra.”

Vừa ngừng đầu đã thấy trên tay Mặc Lan cầm một cái rô trúc, bên trên dùng vải sa màu tím che kín.

Mộ Tịch Dao gác bút, rửa tay rồi mới đi đến tiếp nhận giỏ trúc, phát hiện rô có chút nặng. Lại nhẹ nhàng kéo một góc vải sa, lập tức hô khẽ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

Quế ma ma và Mặc Lan cũng bị tiếng hô của Tịch Dao làm cho phát hoảng, lại thấy nàng vui vẻ kéo vải sa, bên trong hai có hai chú thỏ con nho nhỏ, đang cuộn mình, dựa vào nhau, vô cùng đáng yêu.

Mộ Tịch Dao thấy hai con thỏ mập, vô cùng cao hứng. Một con màu xám, một con màu trắng, cả hai đều như hai trái cầu bằng lông xù, đặc biệt còn có hai cái mõng nhỏ múp míp, Mộ Tịch Dao đưa ngón trỏ nhẹ nhàng chọc vào, con thỏ nhỏ liền động động đôi tai dài, hí mắt, miễn cưỡng dịch chuyển cái mõng. Mộ Tịch Dao ha ha cười rộ lên, nâng rô nhìn ngắm không dứt.

Quế ma ma và Mặc Lan lại cứng người, giọng gao, thấy rất thương hại nhìn hai con thỏ đáng yêu kia. Nên nói làm sao cho phải đây, roi vào nhà ai không roi, lại roi vào tay chủ tử nhà mình.

Đây cũng là có lý do. Sau khi Mộ Tịch Dao ăn đan dược, trên người có một mùi hương linh khí nhàn nhạt, chỉ cần nàng tới gần những sinh vật nhỏ, thì đám động vật rất nhanh sẽ thích gần gũi chung quanh nàng. Nhưng mà cái cô Mộ Tịch Dao này, có tật xấu rất lớn, phạm là nàng cảm thấy đáng yêu, thì sẽ đi đùa nghịch, hơn nữa kéo dài không dứt. Mấy con vật khi mới bị đùa, còn chưa có cảm giác được ác ý của Mộ Tịch Dao, liền thích ý lại trên người nàng, cũng dễ mặc nàng chà xát. Nhưng ngày tháng trôi qua, ai cũng không chịu nổi sự quấy rầy trường kỳ như thế, vì vậy mặc dù thân thể chúng nó khỏe mạnh, nhưng tinh thần lại rất mệt mỏi. Nếu Quế ma ma và Mặc Lan biết đến từ chuyên ngành, thì có thể hiểu rõ, đây là biểu hiện của “chứng Hạm Hực”.

Cho nên mới đầu Mộ Tịch Dao còn có thể nuôi sủng vật, sau này mặc dù là Vu thị dung túng nàng, cũng vẫn hạ lệnh không được đem sủng vật còn sống đến Ánh Thủy Hiên. Ngay cả muội nữ Mộ Cần Chi, cũng chạy trốn mỗi khi thấy đáng sợ lúc nàng năn nỉ. Về việc nuôi dưỡng sủng vật này, Mộ Tịch Dao thật sự là rất buồn bực khổ sở.

Lúc này đột nhiên thấy một đôi sủng vật đáng yêu, vô cùng thân thiết ngồi xổm một chỗ, làm sao Mộ Tịch Dao có thể không sáng mắt, vui mừng như điên đây? ? Đáng tiếc nàng không cao hứng được lâu lắm, Mặc Lan liền vội đi tới đón lấy rô trúc, lùi lại cách nàng vài bước, mới không yên nói: “Tiểu thư, phu nhân có nói, nếu còn để người nuôi sủng vật, ta và Huệ Lan sẽ bị đánh. Huống chi đây là Lục điện hạ đưa tới, người cũng không muốn hai con thỏ đáng yêu như vậy lại giống những con vật trước kia đúng không? ? Người xem như vậy có được không, để nó thay người nuôi, lúc tiểu thư rảnh rỗi thì đi xem chúng nó? ?” Quế ma ma cũng ở một bên dùng sức gật đầu, liên tục cất tiếng đồng ý.

Mộ Tịch Dao ai oán, chị đây là Quý Kiến Sầu hay sao hả, muốn nuôi có con thỏ cũng không yên? ? Rất là không cam lòng nhìn một chút, mới miễn cưỡng gật đầu, tỏ vẻ vào lúc cho ăn mỗi ngày, nàng muốn đích thân làm. Lúc này hai người bên cạnh mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ vừa rồi thật nguy hiểm.

Mộ Tịch Dao nhận được hai con thỏ mập, tâm trạng liền bắt đầu bay lên, nhưng cũng còn nhớ rõ phải có phong thư nói lời cảm tạ lễ tặng của Tông Chính Lâm. Trong thư lời nói khẩn thiết, tràn đầy vui sướng, ngay cả câu chữ cũng cảm thấy linh động vài phần. Còn oán giận bản thân lại chỉ có thể nhìn chúng chứ không được đích thân nuôi dưỡng, nhưng mà như thế cũng đã vô vàn thỏa mãn. Trong thư còn kèm trên một chiến đánh dấu trang sách tự chế, coi như là biểu hiện lòng biết ơn.

Tông Chính Lâm đọc thư, trên mặt liền lộ ra ý cười mềm mại, nghĩ đến cảnh một con thỏ lớn đáng thương hề hề ở một bên nhìn hai con thỏ nhỏ, càng thấy buồn cười. Lại cầm lấy chiếc thẻ đánh dấu sách, tỉ mỉ xem xét. Chỉ thấy thẻ đó là một mảnh lá cây, sắc màu của thịt lá đã phai mờ hết, chỉ còn lại gân lá mờ mờ, được chạm rỗng, rất là tinh xảo. Mặt trên được gắn một chiếc nẹp tựa xanh, toàn bộ thẻ sách thanh lịch hào phóng, dễ dàng nhìn ra được dụng tâm của chủ nhân. Tông Chính Lâm nhẹ nhàng mon tròn chiếc nẹp, đem thẻ sách để vào trong cuốn sách hân thưởng xem, lặng lẽ gấp lại.

Lại qua mấy ngày không thấy, có chút thắc thỏm. Cần nhắc một hồi, Tông Chính Lâm đề bút viết nhanh, sai Diệp Khai tự mình đưa đến Vu phủ giao cho Mộ Tịch Dao.

Đã nhiều ngày, trong Vu phủ đều biết, biểu tiểu thư còn chưa có lấy chồng, đã được Lục điện hạ tặng lễ, cho thấy về sau vào phủ rồi cũng sẽ có thể được sủng, liền vô cùng nịnh bợ. Mộ Tịch Đình là muội muội của Mộ Tịch Dao, đương nhiên cũng nhận được chút ưu việt này. Còn không phải sao, bây giờ còn thấy ma ma bên người biểu tiểu thư, trên mặt ý mừng tươi tắn dần theo một nam tử tuổi trẻ đi về sân viện. Nam tử kia chẳng phải là người hầu của phủ hoàng tử lần trước đến tặng lễ hay sao? ? Lần này lại đến tặng lễ sao? ?

Diệp Khai thấy Mộ Tịch Dao, cung kính vãn an, liền đem thư đưa qua. Trong lòng lại suy nghĩ, lần trước không gặp người, lần này có thể thấy vị chủ tử này. Khó trách được vừa mất điện hạ, vị chủ tử này cũng không phải là tiểu nữ nhân trong veo như nước, ý vị rất cao, so với hai vị ở hậu viện của điện hạ thì..., đã là nam nhân đều biết tuyển chọn. Đột nhiên hắn phát hiện, đây không phải là đang âm thầm nói điện hạ háo sắc hay sao, liền nhanh chóng dừng suy nghĩ, chỉ chờ chủ tử đáp lời.

Mộ Tịch Dao xem thư của Tông Chính Lâm, trên mặt có ý cười nhàn nhạt. Thoảng ngược ngửng gật gật đầu với Diệp Khai, nói là đồng ý việc này, lại sai người ban thưởng, rồi mới tiễn người đi.

Diệp Khai vừa đi, Mộ Tịch Dao liền khôi phục thần sắc bình thường. Quế ma ma thấy vậy lú lủi, chủ tử đúng là, biến sắc mặt cũng không cần hít thở hay sao. Trước kia bà đi theo bên người Vu thị, nhìn thấy khả năng làm nũng khoe mẽ của nhị tiểu thư. Hiện giờ nếu so sánh, sợ rằng mọi người và chính mình đều bị gạt rồi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, chủ tử càng có năng lực, sau khi nhập phủ sẽ càng ổn thỏa, người đi theo tự nhiên cũng có thêm lợi thế. Sau đó mới không nghĩ nhiều nữa.

Lần này Tông Chính Lâm gọi thư, là mời Mộ Tịch Dao vào giờ Thân ngày hai mươi chín tháng này, đi Tây hồ ngoài thành Thịnh Kinh ngắm cảnh, ngày ấy vừa hay có thể gặp được cảnh tượng thả đèn cầu nguyện mỗi năm một lần trên Tây hồ, hàng năm ngày thả đèn cầu nguyện của Thịnh Kinh đều náo nhiệt, nhưng lại rất có mỹ danh. Nữ tử trẻ tuổi đều kết bạn mà đến, chỉ vì mong cầu được một đoạn nhân duyên tốt.

Mộ Tịch Dao xem thư xong, liền đến trong viện Vu thị nói ra chuyện du ngoạn. Vu thị vừa nghe là được Lục điện hạ thỉnh, nào có thể không đồng ý, chỉ đành dặn dò phải ổn trọng tuân theo lễ tắc, không thể làm loạn, kiều căng tùy hứng. Còn có ý dặn, sớm thả đèn rồi hồi phủ. Mộ Tịch Dao chút nữa thì đã tròn mắt. Đây là sợ bản thân nằng đi đêm không về hả? ? ?

Ngày hai mươi chín, Mộ Tịch Dao chọn một chiếc váy đuôi dài tơ màu trắng, trên đầu cũng chỉ cài một trâm cài thủy tinh màu hồng phấn. Trên mặt chỉ thoa một lớp nước hoa thơm tự chế, cổ tay đeo một vòng hoa nhài. Cả người toát ra vẻ sáng khoái thoải mái trong ngày hè, người thiếu nữ như một nụ hoa, động lòng người, óng ánh trong suốt.

Tông Chính Lâm nhìn thấy một Mộ Tịch Dao như thế, ánh mắt nặng nề ngưng chú ở trên người nàng, qua một lúc lâu sau, mới nâng Tịch Dao đang hành lễ dậy, nắm tay nàng, cùng vào trong xe.

“Thật đẹp.” Nam nhân rất nghiêm túc ... Khen một câu.

Mộ Tịch Dao nghe khen xong, liền lộ ra ý cười không hề khiêm tốn. Cũng không ngờ rằng vừa rồi nàng bị dẫn đi nhẹ nhàng, lại biến thành tư thế ôm ấp. Trên mặt có một vết đỏ ửng nhàn nhạt, thuận thế tựa vào trên người Tông Chính Lâm, mặc hấn nhẹ nhàng ôm lấy mình.

“Đã nghĩ ra muốn viết gì trên hoa đăng chưa?” Tông Chính Lâm gần ngay trước mắt, đôi mắt phượng chuyên chú nhìn nàng, lại duỗi tay giúp nàng vén về sợi tóc bên thái dương.

“Hả? Còn chưa nghĩ đến.” Mộ Tịch Dao ngẩng đầu, liền cảm thấy có luồng khí đánh vào trên mặt, hơi thở cương dương của nam tử đập vào, trong ánh mắt bất giác càng thêm ướt át.

Tông Chính Lâm nhìn khuôn mặt khiến bản thân cả đêm không được an bình, hơi hơi nâng cằm Mộ Tịch Dao lên, vuốt nhẹ khuôn mặt nàng.

“Vậy thì từ nghỉ, không vội.” Khuôn mặt lại chậm rãi tiến đến.

Mộ Tịch Dao theo bản năng nhắm mắt lại, liền cảm giác trên môi truyền đến cổ hương thơm của trà xanh, cánh môi mềm của nam tử nhẹ đụng vào phiến môi hồng của nàng. Đầu tiên là chậm rãi cọ xát, sau đó có thêm đầu lưỡi. Mộ Tịch Dao sắc mặt đỏ bừng, ngừng thở, không dám động.

Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy hương vị thanh linh bất ngờ này rất tốt. Lần đầu tiên hôn môi nữ tử, thì ra là hương thơm trong veo như vậy. Nhìn Mộ Tịch Dao lay động lông mi, nhưng cũng không dám thở, cảm thấy càng khiến người yêu thương, liền khẽ mở cánh môi, ở bên trong cuốn lấy cái lưỡi dính hương mềm yếu, làm không biết mệt.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm thám nhập trong miệng, chỉ có thể cuốn theo đầu lưỡi hấn, đang trần trọc liền nghe thấy nam nhân kia thoáng dồn dập thở dốc, tay nàng không tự giác liền nắm chặt vạt áo Tông Chính Lâm, thân thể càng thêm mềm mại như không xương.

“Điện hạ”

Tông Chính Lâm nghe thấy Mộ Tịch Dao la lên, mới khác chế nhạo tìm đập mãnh liệt, và xúc động khô nóng. Liền buông Tịch Dao ra, chỉ nhẹ nhàng ôm.

Chờ khi rung động trên người bình phục, liền cười khế.

Mắt phượng của Tông Chính Lâm khẽ nhú, khẽ vuốt cánh môi của Mộ Tịch Dao, “Thơm ngọt nhẹ, tươi mát.”

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm chế nhạo, không chút ngược ngửng, chỉ ngẩng đầu đắc ý vô cùng, khiêu khích nhìn hấn, “So với giai nhân bên cạnh điện hạ, có hơn vài phần?”

Tông Chính Lâm xem nàng bộ dáng, nghe giọng điệu có chút không “Hiền lành”, đã nhớ ngay tới nữ tử ngày đó cao giọng thét ra lệnh trăm mã, trên mặt ý cười càng đậm: “Giai nhân gần ngay trước mắt, thử qua mới biết.” Lại làm bộ muốn hôn.

Mộ Tịch Dao cười nhẹ liên tục, trốn tránh sự trêu đùa của hấn, bộ dáng thật là vui mừng.

Không lâu, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Vệ Chân bẩm báo, đã đến Bích Ba Đình. Tông Chính Lâm liền nhẹ nắm cánh tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao, đưa nàng chậm rãi tiến vào đình hóng mát.

Bích Ba Đình hiển nhiên đã được dọn dẹp qua, trên bàn đá có trà xanh và điểm tâm, còn có hoa quả phiên bang tiến cống. Ngoài phía đối diện, thì ba

bên đình gác đều treo sa trướng màu xanh, khiến cho không gian tương đối khép kín, tránh bị quấy rầy.

Bên ngoài Bích Ba Đình là một phiến sen rộng, cảnh lá tầng tầng lăng lẳng, một màu xanh ngát. Mấy chú nhện nước chạy đi chạy lại, nếu ngẫu nhiên có con gió thoảng qua, trước mắt như cảm thấy những đốm hoa nắng rơi xuống hồ sen, những ngọn sóng nhỏ hình thành từ gió, chậm rãi mà là lướt. Giữa đám lá sen, là tốp năm tốp ba những bông hoa sen, cao thấp chằng chịt, trắng hồng xen lẫn, có bông đã hoàn toàn nở rộ, cũng có nụ hoa hoặc cũng có những bông chỉ còn trơ nụ, quả thực đây chính là một bức tranh màu nước, làm cho người ta tâm tình phóng khoáng, không dùng được ý muốn rong chơi.

”Nếu thích lần sau lại dẫn nàng đến, hoặc có thể ngồi thuyền du hồ.”

Ánh mắt Mộ Tịch Dao sáng ngời, tràn ngập vẻ chờ mong nhìn Tông Chính Lâm, dùng sức gật đầu. Tông Chính Lâm giữ lấy nàng, tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, tựa như đang an ủi vỗ về sủng vật.

Mộ Tịch Dao chu miệng nhỏ, rất là bất mãn ngẩng đầu liếc Tông Chính Lâm một cái, lại đòi lấy một câu “Đừng nghịch ngợm.”

Mộ Tịch Dao cảm thấy thật bất đắc dĩ, thằng nhãi này chắc là mắc bệnh miễn kháng chế với sủng vật. Đương nhiên, nàng không biết, vị diện hạ nào đó chỉ đối đãi với con thỏ nào đó như thế thôi.

”Điện hạ, có bút mực không ạ?”

Vệ Chân không đợi Tông Chính Lâm lên tiếng, lập tức đi ra ngoài lấy đến một bộ văn phòng tứ bảo, lại dọn đồ ăn đi, mới cung kính đặt lên bàn. Trong lòng Vệ Chân đã rõ ràng, hầu hạ vị này cho tốt, thì bên điện hạ bên liền ôn hòa thỏa. Mộ Tịch Dao lễ phép nói lời cảm tạ vì đã làm phiền, lại quay đầu chớp chớp mắt, nhìn Tông Chính Lâm.

”Tịch Dao biết được Lục điện hạ rất hiếu thư họa, cảnh đẹp hôm nay, liệu có đáng để điện hạ múa bút?”

Tông Chính Lâm sáng khoái đứng dậy, ôm nàng vào trong ngực, một tay chặn ngang, một tay chấp bút. Trước khi hạ bút lại đột nhiên cúi người hôn khuyên tai của Mộ Tịch Dao nói, “Cảnh đẹp ở trước mặt, sao có thể để lỡ mất?” Liền nghiêm cẩn vẽ một bức hà đồ.

Lỗi tai Mộ Tịch Dao ửng đỏ, nghiêng đầu nhìn người nam nhân đang nghiêm cẩn vẽ tranh, lại quay đầu thường thức bức họa.

Không ai biết được là, nội tâm Mộ Tịch Dao lại đang hò hét: kẻ nào nói người nam nhân này không hiểu nhân tình, không nặng nữ sắc, kẻ đó đúng là mắt chó hoặc mù rồi. Cái loại quấy rối điển hình này, muốn chán cũng không ngăn được đó.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bướng Bĩnh

Ở trong Bích Ba Đình một canh giờ, sau đó mọi người mới dời bước đến quán rượu bên Tây hồ. Lúc này đúng là lúc dùng cơm, tiệm rượu có năm tầng này gần như đầy ngập khách. Tông Chính Lâm trực tiếp tiến vào ghế lộ, chọn thức ăn đặc sắc tôm viên rất là nĩ vị. Mộ Tịch Dao ăn đến mức nấc híp lại, sắc môi điểm điểm, không hề chú ý đến dáng vẻ mị nhân của mình. Tông Chính Lâm lướt mắt một cái, đám người hầu hạ chung quanh vội vã cúi đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên có người tiến vào khu ghế lộ, người đến cũng có thể coi là một nam tử tuấn lãng ở thượng khinh, dáng vẻ rất phong lưu, mang theo năm ba tên hộ vệ sai vật, trong lòng còn ôm một nữ tử đầy đặn. một người phía sau đi ra từ trong đám thị vệ: “Làm phiền các vị nhường chỗ, thiếu gia nhà ta nguyện chi trăm lượng bạc trắng, coi như làm bồi thường.”

Mộ Tịch Dao chỉ để ý ăn tôm viên mà Tông Chính Lâm gấp cho nàng, ngay cả mắt cũng chưa nhếch lên một cái. Lục điện hạ từ trước đã chỉ làm theo ý mình, người không liên quan chỉ đều coi như không nhìn thấy. Diệp Khai còn chưa kịp sai thị vệ đuổi người, đã nghe nam tử kia vui mừng nói: “Nơi đây mà lại có mỹ nhân như thế này, quả nhiên quá tốt.” Liền đẩy nữ tử đầy đặn kia ra, chỉnh đốn lại quần áo, roẹt một tiếng mở quạt xép ra, tề mi lộng nhãn nhìn về phía Mộ Tịch Dao: “Không biết tiểu thư có thể cho ta biết phương danh? Ở đây cảnh đẹp như thế, không bằng cùng ta dùng cơm ngắm đèn?”

Dam mặt Vệ Chân co rúm, thậm kê một tiếng không hay, quả nhiên, điện hạ mặc dù chưa nói lời nào, nhưng thần sắc đã trở nên lạnh lẽo.

Nam tử kia có chút khinh thường liếc mắt nhìn Tông Chính Lâm ngồi bên cạnh Mộ Tịch Dao một cái, sau đó mặt mày hớn hở nhìn Mộ Tịch Dao “Tiểu thư mạo mỹ như thế, nơi đây đúng đất thiêng này sinh hiền tài, sao có thể tùy tiện chịu thiệt. Không bằng ủy thân cho ta, ta nạp tiểu thư nhập phủ, làm tiểu thiếp.”

Lúc này Mộ Tịch Dao mới chậm rãi buông đũa, quay đầu nghi hoặc nhìn sang. Cũng chỉ trôi qua khoảng thời gian bằng năm sáu nhịp thở, lại cao thấp đánh giá người đứng đó. Tông Chính Lâm đột nhiên đưa tay xoay đầu nàng lại, để nàng đối diện với hắn.

”Đẹp hả?” Ngữ điệu đã hơi lên giọng.

“Cũng có chút tuần lã.” Mộ Tịch Dao tựa như không biết chuyện, gật đầu tán thưởng. Trong lòng mọi người đều thầm oán thán, cô nài nài của tôi ời, ngài chơi trò gì không chơi, lại chơi trò hồng hạnh xuất tường.

Hànquang trong mắt phượng của Tông Chính Lâm khiến người khác rung mình, “Thích hả?” Đôi mắt ngăm đen như mực, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

“Thích.” Nàng vừa dứt lời, đã thấy Tông Chính Lâm nâng cằm nàng lên, mạnh mẽ hôn xuống. Hoàn toàn không nhìn mọi người quanh bọn họ.

Lần hôn môi này Tông Chính Lâm không hề có chút thương tiếc nào, ý chiếm đoạt mạnh mẽ vô cùng.

“Ồ ồ ~~~ “, Mộ Tịch Dao ra sức giãy dụa, thật vất vả mới đẩy được hắn ra, nhưng thấy sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, trong mắt như có gió lốc cuộn cuộn. Hắn không vui khi bị đẩy ra, điều này chỉ liếc mắt một cái là biết.

“Chán ghét, “ Mộ Tịch Dao hôn dỗi oán trách, “Đau.” Lại chỉ vào đôi môi đỏ au của mình.

Nhìn Tông Chính Lâm vẻ mặt như băng, nàng không hề có chút sợ hãi, đưa tay ôm trụ mặt hắn, chậm rãi vuốt lên khuôn mặt nhưbăng kia, lại kiều mị nói, “Đánh, đánh cho ngay cả nương của hắn cũng không nhận ra, là thích nhất ~~~ “

Thật là, nữ nhân này đúng là thích trò đau tim mà.

Tông Chính Lâm bị nàng ôm lấy mặt, chăm chú nhìn tiểu nữ nhân trước mặt mình một lát, liền cười ra tiếng.

“Vệ Chân.” Ý tứ của hắn không cần nói cũng biết.

Đến khiVệ Chân tha nam tử kia đi, Tông Chính Lâm vẫy mọi người lui xuống, chỉ ôm Mộ Tịch Dao, tiếp tục nụ hôn vừa rồi bị dang dở. Lần này Mộ Tịch Dao thật ngoan, còn vờn đầu lưỡi đáp lại một chút, khiếntoàn thân Tông Chính Lâm cứng ngắc. Mộ Tịch Dao chơi đùa vô cùng cao hứng, còn ôm cô Tông Chính Lâm, gần sát ngực hắn, còn không thành thật xoay qua xoay lại.

Tông Chính Lâm không thể nhịn được nữa, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nàng, chỉ cảm thấy mềm mại đầy tay, lại nheo mắt cái, mới buông tay, gọi người tiến vào tiếp tục hầu hạ dùng cơm.

Vệ Chân quét mắt nhìnMộ Tịch Dao ném đồ ăn màTông Chính Lâm gấp cho nàng về đĩa, còn bắt mắt hừ hừ vài tiếng, lòng của Vệ Chânbị dọa rơi mất một nửa. Chỉ cảm thấy vị chủ tử này không thể trêu vào, ở trước mặt điện hạ cũng dám trêu đùa, bây giờ lại càng không thành thật cũng chẳng khách khí, đối với một người ngày nào cũng lãnh khốc như điện hạ, lại cứ như người này chẳng có gì lạ, quả thực đây chính là một nữ tử kỳ lạ hiếm có trong đám nữ nhân. Lại nhìn điện hạ bị một nữ nhân ôm mặt, thế nhưng không hề có phản ứng, thân nhiên chấp nhận. Vệ Chân cảm thấy, mộtMộ Tịch Dao như thế này đã sắp thành yêu nghiệt .

Giờ Dậu, mọi người rời khỏi tiệm rượu, phố xá đã bắt đầu có người thả hoa đăng, bày bán hoa đăng. Ánh mắt Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm những đèn hoa đăng đủ loại kiểu dáng, nửa người bị Tông Chính Lâm che chở, tròn mắt xoay chuyển. Cuối cùng lựa chọn một đèn liêndăngHoa Sen Vua, tùm tùm cười đưa cho Tông Chính Lâm, rồi lại cảm lấy tay hắn lắc lắc.

Mặc Lan và Huệ Lan đi ở phía sau kinh hồn bạt vía, nhìn tiểu thư nhà mình sai sử điện hạ, mặt hai nàng đều sợ tới mức cứng ngắc . Vệ Chân vàDiệp Khai cũng là đi đứng không vững, một bước nặng một bước nhẹ theo ở phía sau. Chỉ cảm thấy này Dao chủ tử rất dọa người .

Mộ Tịch Dao lại không hề lo lắng, trong lòng tràn đầy sinh lực , cuối cùng thì nàng cũng tìm được một điểm dễ nắm bắt củaTông Chính Lâm, tổng kết lại chính là: không cần khách sáo với hắn, càng khách khí, hắn càng già mồm cãi láo. Vì thế Mộ Tịch Dao thoải mái dựa theo tâm ý của hắn, quả nhiên, Tông Chính Lâm rất là hưởng thụ.

Chờ Tông Chính Lâm thấp đèn, Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng đem hoa đăng thả xuống, chỉ thấy đèn Hoa Sen dập diu trên sóng nước, vừng vàng dần dần trôi xa.

“Đã cầu nguyện gì?” Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chăm chú dõi theo hoa đăng củaMộ Tịch Dao, trên mặt còn vương vài sợi tóc mây do gió.

Mộ Tịch Dao quay đầu, “Bây giờ thiếp không nói đâu, sau này mớinói cho người nghe.” Tông Chính Lâm liền nhếch miệng mỉm cười.

Cũng không còn sớm nữa, Mộ Tịch Dao liền mở lời nói muốn sớm hồi phủ, tránh để cho Vu thị lo lắng. Tông Chính Lâm đồng ý.

Nhưng vừa lên xe ngựa, mới ngồi xuống, Tông Chính Lâm liền cúi người cuốn lấy đôi môi của nàng. Đợi đến khi bị Tông Chính Lâm hôn đến mức không thở nổi, bàn tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao mới đánh nhẹ vào người hắn, còn có chút bất mãn trừng mắt, lên án nhìn hắn.

“Còn càng bướng bỉnh.” Tông Chính Lâm kéo tay nàng, tình tế vuốt ve thương thức. Mộ Tịch Dao bất chợt ngồi thẳng dậy, ấn một cái hôn lênmôi hắn, sau đó lập tức dời đi, còn bản thân nàng thì cười đến vô cùng vui vẻ, Tông Chính Lâm cũng tùy nàng làm loạn.

Đến Vu phủ, mãi tận khi không còn nhìn thấy bóng lưng củaMộ Tịch Dao nữa, Tông Chính Lâm mới dẫn người rời đi. Diệp Khai đánh ngựa chạy về hướng cửa cung, nhưng không ngờ đầu ngõ đột nhiên có một chiếc xe ngựa lao ra, chút nữa thì đụng vào xe hắn. Vội vã điều khiển cho xe ngựa chạy lệch sang một bên, mới vững vàng ngừng lại. Người đánh xe của đối phương lại không có năng lực tốt như vậy, sau một trận người ngã ngựa đổ mới có thể dừng lại.

Tông Chính Lâm dựa vào ghế ngồi, suy nghĩ vừa trong đầu lại bị người quấy nhiễu, đã thấy không vui. Lại nghe bên ngoài xe ngựa hình như có nữ tử đang nhỏ giọng nói.

Là nữ tử ngồi trên xe ngựa kia đã xuống xe, muốn đích thân xin lỗi chủ nhân xe ngựa bị xe nhà mình va chạm, nhưng đã bị Vệ Chân ngăn lại, bắt nàng ta đứng chờ.

“Điện hạ, là tiểu thư Tề phủ của Thịnh Kinh.” Vệ Chân nghe nàng ta tự báo gia môn, liền biết vị này cũng có thể coi là nửa chủ tử, nên phải bẩm báo điện hạ mới được.

“Có liên quan gì không?” Giọng nói trầm thấp từ trong xe truyền ra.

Vệ Chân nhìn tiểu thư Tề phủ đang đứng phía sau ba bước, da mặt co rúm, không thay đổi biểu cảm vội trả lời, “Điện hạ, tiểu thư Tề phủ là thị thiếp hoàng thượng chỉ cho ngài, tháng sau sẽ nhập phủ.” Trong lòng lại nghĩ, tâm tư điện hạ, sợ là toàn bộ đều rơi trên người của Dao chủ tử rồi.

“Ừ.”

“Tề tiểu thư muốn lên vấn an ngài, xin lỗi chuyện va chạm vừa rồi.”

“Không cần. Hồi cung.” Sau đó liền không nói thêm gì nữa.

Vệ Chân tuân lệnh, liền từ biệt mọi người của Tề phủ.

Xe giá của Lục hoàng tử vừa rời đi, nha hoàn bên cạnh tiểu thư Tề phủ mới dám cất tiếng, “Tiểu thư, về thôi.” Nàng kia cũng xoay người lên xe, về phủ.

Trong xe ngựa, tiểu thư của Tề phủ đang nói chuyện với tỷ nữ bên cạnh, “Có xác định không, người kia có đúng là điện hạ?”

“Lúc đó vị kia chỉ nghiêng người ngồi đó, nô tì không dám đến quá gần để nhìn kỹ, nhưng nghe nữ tử bên cạnh hân xung hô là điện hạ. Còn hai người thị vệ phía sau, đúng là người vừa ngăn trở tiểu thư.” Nha hoàn nghĩ đến chủ tử vì chuyện này, mà phải đặc biệt chờ ở đường hồi cung nửa canh giờ, dĩ nhiên không dám chậm trễ, tình thế nói rõ ngọn nguồn.

“Vậy thì có thể khẳng định, đúng là Lục điện hạ không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng nữ tử bên cạnh Điện hạ là ai, có biết không?”

“Không ạ. Điện hạ chưa gọi tên nàng kia, nô tì lại cảm thấy nàng ấy rất là lạ mặt, không giống tiểu thư thế gia ở Thịnh Kinh. Nhưng mà...” Nói đến đây nha hoàn ấp a ấp úng không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nhưng mà làm sao?”

“Nhưng mà, nô tì thấy điện hạ hình như ôm thất lưng nàng ta.” Liền cúi đầu không dám nhiều lời.

Thần sắc tiểu thư trở nên không tốt, khăn quyn trên tay cũng gần bị xoáy rách. Trong đầu tràn đầy nghi hoặc, toàn bộ người ở Thịnh Kinh, đều biết Lục điện hạ không nặng nữ sắc, ngay cả hậu trạch cũng rất ít lưu lại. Nhưng vì sao hôm nay lại có một nữ tử làm bạn, thả đèn ở Tây hồ? Còn thân mật như thế? Quan trọng hơn là, nàng ta là người phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Người Mới

Tông Chính Lâm về đến viện hoàng tử, đi thẳng về thư phòng, đã nghe Điền Phúc Sơn có việc đến bẩm.

“Chuyện gì?”

“Điện hạ, từ tháng sau, số người mới nhập phủ. Tháng sau nữa, còn có hai vị thứ phi do hoàng thượng chỉ hôn. Vậy sân viện ở hậu trạch, người xem...”

“Đan Như Uyển thì để trống, còn những cái khác người tự mình thu xếp đi.” Nghĩ một chút sau đó lại thêm một câu, “Cách Đan Như Uyển xa một chút.” Sau đó không quan tâm nữa.

Điền Phúc Sơn sao còn không biết Đan Như Uyển là chuẩn bị cho Dao chủ tử, cũng vội nhận mệnh, khom người cáo lui.

Hôm sau, Mộ Tịch Dao gọi Triệu Thanh vào trong viện nói chuyện.

“Sau khi ta nhập phủ hoàng tử, sẽ không thể mang theo người. Vậy người đã có tính toán gì chưa?”

Triệu Thanh có chút suy tư, liền nói, “Tất cả đều đợi tiểu thư phân phó.”

Mộ Tịch Dao thấy chính hấn cũng không có ý tưởng gì, liền tinh tế cân nhắc một lát, “Nếu không nhập phủ, người đến chỗ ca ca đi, ta sẽ nói với huynh ấy. Đương kim thánh thượng hùng tài vĩ lược, tuyệt đối sẽ không để mặc bắc balản bốn lượt khiêu khích quân ta. Qua vài năm, chắc chắn sẽ có chiến sự, người cũng theo đó mà tranh lấy một phần công danh đi. Nam nhân vốn tranh hùng nơi sa trường, phía sau hậu trạch chỉ lãng phí nhân tài.” Sau đó lại sai Mặc Lan lấy khế ước bán thân, đưa cho Triệu Thanh cũng để hấn âm thầm tự chuẩn bị. Chỉ cần Mộ Tịch Dao lấy chồng, lập tức khởi hành, đi quân doanh tôi luyện.

Triệu Thanh run rẩy cảm khế thân, cung kính dập đầu, sau đó mới đi nhanh ra cửa.

“Tiểu thư, mặc bắc thật sự sẽ có chiến sự sao?” Mặc Lan dè dặt cẩn trọng thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên. Hai ba năm tới thôi, chiến sự chắc chắn sẽ xảy ra. Sau khi ra khỏi cửa phòng, vẫn phải thận trọng từng lời, từng việc, hôm nay người chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì có liên quan đến mặc bắc.” Mộ Tịch Dao thận trọng phân phó.

“Vâng, Mặc Lan ghi nhớ.”

Ngày mười ba tháng tám, hai chiếc kiệu thanh hoa nhỏ được nâng vào hậu viện của Lục hoàng tử Tông Chính Lâm.

Hôm sau, trời vừa sáng Không thị và Ngũ thị đã đến Lan Đài điện trong hậu viện. Trong phủ có người mới, còn chuẩn bị quét dọn Trúc Âm điện. Bởi vì chỉ là thị thiếp, hai người đó đều không có nha hoàn hồi môn, chỉ lẻ loi một mình tiến vào hậu trạch.

Quản sự trong phủ Hoàng tử dẫn theo bốn nha hoàn mới được nội vụ phủ trong cung phân đến, thêm sáu vị thô sử bà tử, đi đến Trúc Âm Điện. Trương thị rất ôn hòa gật đầu, lại khách khí cảm tạ quản sự, sau đó mới hỏi nha hoàn tên gọi là gì, năm nay mấy tuổi, rồi lại tặng lễ gặp mặt. Sau khi đã an bài sửa sang lại, liền quy củ ngồi ở trên hi giường, chờ Lục điện hạ giá lâm.

Còn bên Tề thị thì vô cùng nhiệt tình tặng cho quân sự một phần hậu lễ, sau đó mới hỏi han tỷ nữ sau này sẽ phục vụ bản thân, lại thăm dò tình hình trong phủ và sở thích của điện hạ. Tỷ nữ này chẳng qua cũng là vừa được phân công đến, không biết gì nhiều, cũng chỉ biết điện hạ không thích hai vị chủ tử vào phủ trước, còn lại thì cái gì cũng không biết. Tề thị ngậm bực bội, thấy bên người không có người thân thiết đặc lực, rất không thuận tiện. Sai người chỉnh trang lại quần áo dung mạo, mới ngồi trên hi giường, chậm rãi đợi.

Tông Chính Lâm xử lý chính sự xong, liền thấy Điện Phúc Sơn tiến vào báo cáo người mới đã chờ ở phía sau viện. Chỉ nhàn nhạt lên tiếng, lại sai Vệ Chân đưa tin tức ám vệ bên kia lên, cúi đầu xem, không nói thêm gì. Điện Phúc Sơn bất đắc dĩ, liền tự động lui ra. Trong lòng thầm nghĩ, ngày mai chắc chắn Thục phi nương sẽ chẳng vui vẻ gì.

Quả nhiên, hôm đó Tông Chính Lâm nghỉ ở thư phòng. Ngày hôm sau không chờ Trương thị và Tề thị đến thỉnh an đã sớm tiến cung. Chỉ để lại đại quản sự xử lý mọi việc. Không thị và Ngũ thị nghe xong cũng nhẹ nhàng thở ra, điện hạ vẫn lãnh đạm như trước, như vậy bản thân cũng không bị coi là thất sủng. Dù sao tất cả mọi người đều như nhau, không đối lập, cũng không thể so ai cao ai thấp.

Thục phi nhìn nhitử của mình vào vấn an, không thấy hấn có thay đổi gì so với ngày thường, trong lòng lộp bộp một tiếng.

“Lão Lục, thị thiếp mới vào cửa hôm qua, có vừa lòng không?” Hỏi ra câu này cũng coi như bà đã hạ thể diện lắm rồi. Đường đường là Thục phi nương nương thế mà còn phải đích thân hỏi chuyện hậu viện của nhitử.

“Không biết.”

Thục phi sừng sốt, “Tại sao lại không biết?” Người cũng vào phủ rồi, còn không biết là nghĩa làm sao?

“Chưa từng gặp.”

Thục phi tức giận. Sốt ruột hỏi, “Là tại vì sao?”

“Bận rộn chính sự.” Tông Chính Lâm nề nếp đáp lời.

“Phụ hoàng con còn bận chính sự hơn con nhiều, nhưng cũng không lạnh nhạt hậu cung đến mức ấy!” Lời này vừa thốt ra, cảm thấy có chút không ổn, ho nhẹ một tiếng, mới nói: “Những người chỉ định cho con đều là ta và phụ hoàng con tự mình chọn lựa trong những tú nữ tham gia tuyển tú, con đừng có coi như chuyện này có cũng được không có cũng không sao. Nếu còn tiếp tục như vậy, con tự mình đi phân trần với phụ hoàng của con đi.” Lần này Thục phi thật sự bị hấn làm cho tức giận. Tại sao lại vẫn cứ như là hoà thượng thế chứ? Nhưng khi nhìn con lớn nhất đang cười trộm ở bên cạnh, hừ, đang cười thầm vui sướng hả.

“Lão Tứ, con làm đại ca thế nào thế hả? Không nói đệ đệ người cho ta, còn ở đi theo giễu cợt. Có còn đáng vẻ huynh trưởng hay không hả??” Thục phi chỉ vào Tông Chính Vân, tức giận đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Tứ hoàng tử bị liên lụy, liếc mắt nhìn Tông Chính Lâm, vội trấn an nói, “Vâng, vâng, con sẽ nói chuyện với lão Lục, ngày mai ngài sẽ được nghe tin tức tốt.” Mới khuyên được Thục phi thôi tức giận, sau đó vội vã lui Tông Chính Lâm đi.

Tông Chính Lâm đi theo phía sau, từng bước từng bước nhẹ nhàng thư thái, mặt không đổi sắc, tựa như việc này không liên quan gì đến hấn. Tứ hoàng tử tức giận nhìn vẻ thần nhiên của hấn nhưng rồi cũng vui vẻ, “Ta nói này lão Lục, chuyện này là chuyện của đệ, đừng đẩy tai họa cho ca ca, bằng không

ta không khách khí.”

”Ngày mai sẽ có tin tốt?” Tông Chính Lâm mắt lé nhìn sang, “Hoàng tẩu có thai hả?”

Tông Chính Vân không có cách nào khác, liền chỉ có thể khuyên như: “Chuyện khác ta không nói, chẳng lẽ đệ muốn để phụ hoàng hỏi đến hậu viện? Đến lúc đó cũng không phải đệ muốn thế nào cũng được đâu.”

Điều này khiến Tông Chính Lâm nhú mày, rõ ràng hắn rất không kiên nhẫn với việc này. Nhưng nếu không xử lý thỏa đáng, đến lúc phụ hoàng phải nhúng tay vào, không chừng Mộ Tịch Dao cũng phải chịu ảnh hưởng. Hắn tâm không cam tình không nguyện, lạnh mặt phát tay áo mà đi.

Tông Chính Vân thấy vị đệ đệ của mình hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, cảm thấy không thể tin được? Danh vọng của Phụ hoàng dùng được từ lúc nào vậy? Trước kia ngay cả Nguyên Thành hoàng đế cũng bị hắn làm tức đến giờ chân, chẳng lẽ bản thân hắn gặp ảo giác?

Tông Chính Vân cũng lười suy nghĩ tiếp, chỉ vui vẻ trở lại đáp lời với Thực phi.

Lại nói Tông Chính Lâm tâm tình nặng nề trở về phủ đệ, một đầu vui mình ở thư phòng, đến giờ tỵ mới về viện nghỉ. Cũng không đi Trúc Âm Điện, chỉ đến phòng Không thị. Khiến cho Không thị vui mừng quá đỗi, nhưng cũng cố gắng tự kiềm chế, cẩn thận hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu.

”An trí đi.” Dứt lời, Không thị liền thấy Lục điện hạ đã nhắm mắt nằm ngửa trên giường. Trong phút chốc thị không biết nên như thế nào cho phải. Chỉ đành chậm rãi sờ soạn nằm vào bên trong, cũng yên tĩnh nằm im.

Đợi một lát, mới đánh bạo, nhẹ nhàng dựa vào hắn, tay thị chậm rãi sờ lên ngực của nam nhân. Tông Chính Lâm trợn mắt, nắm chặt tay của Không thị đang đặt trên ngực mình. Không thị đột nhiên bị hắn làm cho kinh ngạc, cũng không dám động, nhưng tay thị lại bị đưa xuống hạ thể của nam nhân, găt gao đề xuống.

”Biết làm không?” Hơi thở của nam tử bên cạnh có chút gấp gáp, âm thanh biểu lộ một sự không kiên nhẫn.

Không thị hiểu, mặt đỏ lên, lại bất chấp ngưng ngừng, động tác của cánh tay chậm rãi hình thành. Thấy dương vật trong tay càng lúc càng trương to, thậm chí trên đỉnh đầu còn có một chút dịch tràn ra, nhiệt độ cơ thể Không thị tăng lên, quả thực đã động tình. Liền không tự giác gọi, “Điện hạ ~”

Tông Chính Lâm đang ảo tưởng cánh tay này cánh tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao, toàn thân khô nóng, nhưng chợt nghe nữ tử bên cạnh kêu gọi, ảo tưởng lập tức bị đánh vỡ. Tông Chính Lâm giận tái đi gằm nhỏ, “Câm miệng.” Sau đó tự kéo tay của Không thị, động tác cũng trở nên nhanh hơn.

Không thị phát hoảng, nhưng cũng không dám lên tiếng nữa, chỉ nhẫn nại hầu hạ.

Tông Chính Lâm ảo tưởng thấy dáng người yếu điệu của Mộ Tịch Dao, một tay bắt lấy đỉnh nhũ phong của Không thị, hung hăng xoa nắn vài cái, không kiềm chế được nữa, phun ra dục vọng nồng đậm. Đợi đến khi nhịp tim trở lại bình thường, hắn giống như trước đứng dậy rời đi, để lại Không thị với thân sắc âm đậm, trong đôi mắt lộ ra một tia tuyệt vọng. Điện hạ trở nên càng lãnh đạm rồi, lúc trước dù sao chỉ là không lưu tử, nếu cứ như thế này, việc cóp con nối dòng càng thêm gian nan.

Ngày hôm sau, Tông Chính Lâm lại vào sân của Ngũ thị, nhưng lần này ngay cả xiêm y cũng chưa cởi, chỉ để cho Ngũ thị từ sau lưng vuốt ve bà vai. Ngũ thị từ trước đã sợ hãi hắn, hắn nói cái gì thì làm cái đó, tay thị ấn đến mức cổ tay mỏi như bủn rủn, đến giờ Tông Chính Lâm rời đi, mới nhẹ nhàng thờ ra, tự mình cổ ngủ.

Lại nói đến Trương thị, sau khi nhập phủ đợi ba buổi tối, cũng không đợi được điện hạ tới viện thị nghỉ ngơi, liền biết điện hạ đối với bản thân cũng không chú ý gì. Chỉ yên lặng suy xét nên làm thế nào để điện hạ vui mừng, đến trong viện mình, dù chỉ là nhìn thị thôi cũng tốt, tránh cho người nói mới nhập phủ đã thất sủng, hạ nhân đều là loại coi thường thấp thích bám cao, như thế mới tránh cho bản thân sau này khổ sở.

Tề thị thì tức giận đến ghén răng, hôm vào phủ độc thủ không phòng, sau đó lại bị hai cái tiện nhân củi chiếm đi. Thế này còn có quy củ hay không? Nhưng thị cũng biết đây là hậu viện hoàng tử, không thể muốn tính là được, liền âm thầm quyết tâm nghĩ cách đem điện hạ câu đến mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Hồn Hương

Hôm ấy Mộ Tịch Dao đang ở trong viện xem Mộ Tịch Đình đánh túi lưới, động tác linh hoạt, ngón tay như đang tung bay, Mộ Tịch Dao liên tục khen ngợi. Có đôi tay khéo léo đúng là tốt, đáng tiếc bản thân nàng lại chẳng có năng khiếu với nữ hồng. Nếu không nhất định sẽ đan một cái kết Trung Quốc, cái đó mới là tinh mỹ, so với Đại Ngụy mới có bốn trăm năm lịch sử, Hoa Hạ dĩ nhiên là đại chiến mà thắng rồi. Mộ Tịch Dao càng nghĩ càng không cam lòng, nghĩ bản thân có thể ra ý tưởng, chỉ cần tìm được sư phụ giỏi, chẳng lẽ còn không làm được hay sao? ?

Nàng nhìn đôi tay của Mộ Tịch Đình mà ngây người, trong lòng lại nhanh chóng tính kế, dù sao trong đồng đồ cưới của nàng có cửa hàng, vừa hay có thể mở một Giai Nghê Phường để làm những đồ mà nữ tử thích. Lúc ở nhà thì không sao, nếu đã gả cho người ta, lúc cần dùng tiền bạc tất nhiên không

tiện. Nếu sau này Chính phi nhập phủ, chẳng lẽ mặt dày tới tìm Vương phi? Nếu thế thì đầu mặt vào đâu?, đầu vào dịp thời không hay sao? Tuyệt đối không thể như thế. Vì thế nàng vội vội vàng vàng đi tìm Vu thị, nói mình muốn tìm tú nương và sư phụ nữ hồng có tay nghề tốt.

Vu thị đã quá quen với việc tiểu nữ nhi có khi chợt nghĩ ra ý kiến gì đó, bà lại cho rằng nàng là phát tính bướng bỉnh, liền hỏi muốn để làm gì. Mộ Tịch Dao vui vẻ tự khen ngợi tâm cơ suy nghĩ chu đáo của mình một phen, nhìn chằm chằm Vu thị vẻ mặt như muốn nói “Có phải con rất thông minh không, muốn được khen ngợi?”, khiến cho Vu thị dở khóc dở cười. Vậy cái “Giai Nghệ Phưong” là cái gì vậy, Vu thị hoàn toàn hiểu rõ, liền cảm thấy chắc là giống với tú phưong? Bà cũng luyến tiếc những ngày cuối cùng ở chung với nữ nhi, cũng không muốn trái ý nàng, liền đồng ý. Mộ Tịch Dao lập tức cao hứng, ôm Vu thị nịnh nọt ngáy ngủa một hồi lâu, mới cảm thấy vô cùng mỹ mãn trở về phòng.

Bên Tông Chính Lâm cũng biết Vu phủ đang tìm sư phụ nữ hồng, cảm thấy khó hiểu. Âm vệ đã từng báo cáo, không phải nói Mộ Tịch Dao không gọi nữ hồng sao? Nàng muốn nhiều sư phụ nữ hồng như vậy, là để làm chi? Trực giác cho Tông Chính Lâm biết, con thỏ kia chắc là đang cảm thấy cuộc sống không thú vị, muốn bắt đầu ép buộc đây.

Quả nhiên, lát sau liền có tin tức hồi báo, nói Dao chủ tử muốn mở “Giai Nghệ Phưong” gì gì đó, âm vệ nhìn sắc mặt điện hạ, cho rằng chủ nhân muốn tức giận. Nhưng không ngờ rằng, điện hạ lại quan tâm xem nhân thủ có đủ hay không, nếu không đủ sẽ âm thầm đưa vài người qua. Không hề có chuyện điện hạ cảm thấy mất thể diện khi thứ phi hậu viện ở ngoài ép buộc kiếm tiền. Trong lòng âm vệ hiểu rõ, quy củ của điện hạ, cho tới bây giờ chưa từng đặt vào cái người càng ngày càng rêu rao khắp nơi là Dao chủ tử kia. Đương nhiên chính điện hạ cũng không bao gồm ở bên trong đó rồi.

Bên phía Mộ Tịch Dao oanh oanh liệt liệt quan tâm chuyện của chính mình, sớm đã quên mất Tông Chính Lâm là người nơi nào. Nhưng bên phía Lục Điện hạ mỗi ngày đều quan tâm tiến triển của nàng, cũng không muốn nuôi ai đó thành tiểu tàn nhẫn.

Đương nhiên Lục Điện hạ quyền cao chức trọng, lại tuổi trẻ tuổi tráng vẫn có rất nhiều người nhớ thương. Ví dụ như, bốn thị thiếp ở hậu viện, à, nghiêm túc mà nói thì là ba người ngoài Ngũ thị tự coi mình là người trong suốt ra, lúc này ai cũng ra sức suy nghĩ nghĩ xem làm thế nào mới kéo được điện hạ vào trong phòng mình.

Không thị tuy rằng là người cũ của hậu viện, chưa từng có được sủng ái, nhưng đến cùng thị cũng vẫn không cam lòng. Huống chi hiện nay bản thân thị xem ra cũng tốt hơn những người khác một chút. Nhưng nhớ đến ngày ấy Điện hạ thà tình nguyện dùng tay, cũng không muốn nàng, liền bối rối. Phía trước tuy rằng không lưu từ, nhưng dù sao cũng có hi vọng. Hiện nay lại càng thêm gian nan, nếu không nắm chặt lúc tuổi trẻ mà nhanh có được con nối dòng, sau này sợ rằng người trong phủ sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó thật sự không đến lượt bản thân.

Trương thị lại là người thông suốt, biết điện hạ chương mắt mình, sẽ không ba ba vượt đến để cho người ta thêm chán ghét. Chỉ an phận ở phía sau viện, trông cây điện hạ thấy bản thân hiểu chuyện, có thể cho thị vài phần tử tế. Dù sao ngay cả Không thị cũng không được sủng, nhưng điện hạ vẫn ngẫu nhiên chiều tâm. Chỉ cần không phải hoàn toàn không quan tâm, bản thân sẽ vẫn còn có hy vọng. Trương thị vội xua đuổi ý nghĩ, đáng tiếc nàng không biết là Không thị xấu hổ. Bằng không cũng sẽ không thể ngồi yên được như thế.

Tề thị thì lại nghĩ rất nhiều. Từ bé nàng đã là đại tiểu thư được nuông chiều trong nhà, chưa bao giờ chịu sự lạnh nhạt như thế. Căn bản không thể thích ứng cuộc sống trong phủ. Mỗi ngày ngay cả con ruồi bọ cũng không nhìn thấy, quả thực khiến nàng ghen chết. Thịnh thoảng mấy người phụ nữ cũng đến tìm, nhưng lại tìm không thấy có cái gì có thể nói. Hết nói nữ hồng, cũng không có gì hơn. Chẳng lẽ nói bản thân bị điện hạ văng về??

Huống chi quy củ hậu viện thật sự rất nghiêm, chỉ có thể đi bộ ở lân cận, nếu đi hơi xa một chút, sẽ bị khách sáo thỉnh trở về, dù nhìn thế nào cũng giống bị giam cầm. Tề thị thật sự khó có thể chịu được cảnh lạnh nhạt như thế. Lúc trước nha hoàn bên người nàng nghe nói trong phủ có một khu vườn rất là xinh đẹp, đã tu sửa vài lần, không ngừng tăng thêm này nọ, hình như tên là “Đan Như Uyển” gì đó, liền trở về báo cho Tề thị nghe. Tề thị vừa nghe có một nơi tốt như vậy, liền không chịu nổi, muốn đi xem. Nào biết mới hỏi quản sự vườn kia ở đâu, lại bị cho hay nếu như không được điện hạ cho phép không thể tự tiện đi vào “Đan Như Uyển”. Tề thị vô cùng tức giận vô kể đi về.

Tề thị không khỏi oán giận, đây là vào hoàng tử phủ hưởng vinh hoa phú quý, hay là thanh tu ở trong miếu? Cũng không thể mãi chịu cảnh như vậy được, liền động não suy tính.

Ngày đó, Tông Chính Lâm hỏi phủ sớm, liền muốn đến Đan Như Uyển ngồi một chút, thuận tiện muốn xem còn có gì có thể đưa vào. Mới vào hậu viện, trên đường đi liền thấy một nữ tử, chậm chậm đi đến gần đó, cúi người hành lễ vấn an với hắn. Nữ tử từ ấy với cái cổ trắng nõn, hơi lộ cổ áo, trên người có mùi thơm ngát nhàn nhạt, cũng có chút lịch sự tao nhã. Tông Chính Lâm kêu đứng dậy, cũng không nhìn thêm nữa đi về phía trước.

“Điện hạ ~”, nữ tử phía sau cất tiếng nhỏ nhẹ, cũng không có vẻ muốn huyên náo ồn ào.” Hôm nay Thiếp chuẩn bị canh hạch đào hạt sen, xin điện hạ thử dùng?”

Canh hạch đào hạt sen? Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ tới ngày ấy Mộ Tịch Dao ở Tây hồ gọi đồ ngọt chính là có cái tên này, vừa nghĩ đến, liền phân phó Vệ Chân một lát nữa mang đến thư đến phòng. Sau đó cũng không dừng lại mà đi thẳng đến Đan Như Uyển.

Đây là lần đầu Tề thị được nhìn thấy Lục Điện hạ với khoảng cách gần, không ngờ hẳn lại tuấn mỹ như thế. Trong lòng càng thêm kiên định vài phần. Lại nhìn thời gian, vội quay lại sân viện. Cũng không biết việc hôm nay có được không, vốn định tự bản thân đưa đến thư phòng, không ngờ điện hạ lại sai Vệ Chân. Hi vọng điện hạ sẽ nhớ đến thị, ngàn vạn đừng quên nghĩ cho tiện nhân khác.

Buổi chiều Tông Chính Lâm ở thư phòng, nhìn chiếc chén thanh hoa nhỏ, trong bát canh hạt sen có rắc mấy phiến hạch đào, trong suốt, hẳn thấy có chút khẩu vị, dùng thìa đào một chút, chậm rãi uống. Chỉ dùng hơn một nửa, liền cho người mang xuống. Ngày ấy hẳn thấy Mộ Tịch Dao ăn rất là vui vẻ, thì ra là hương vị này. Không biết khi cái miệng nhỏ của nàng nếm nó, được nếm sẽ thơm ngọt đến mức nào. Tông Chính Lâm càng nghĩ càng nhớ, lại cảm thấy trên người nóng lên, vội áp chế ý niệm này lại, chỉ cảm thấy con thỏ kia đúng là rất có thể ép buộc người mà.

Cũng không biết tại sao đến ban đêm thân thể hẳn lại xao động, Tông Chính Lâm mới cảm thấy không đúng. Nhớ tới bát canh hạt sen kia, hàn quang

trong mắt phượng càng thêm nghiêm nghị. Thật sự là giỏi, dám động tay chân trong phủ hoàng tử. Tuy rằng ám vệ trong phủ hoàng tử Tông Chính Lâm dày đặc. Nhưng duy nhất không qua chú trọng hậu viện. Dù sao đã nhiều năm như thế rồi, hậu viện cơ bản không an trí, không nhất định phải lãng phí nhân thủ. Hiện thời xem ra, hậu viện này cũng không thể buông lỏng rồi.

Tông Chính Lâm mạnh mẽ ngăn chặn lửa nóng đốt thân, nhưng cũng không có chuyển biến tốt, theo thời gian lại càng ngày càng lợi hại. Thật sự rất giỏi, xem ra dùng được cũng rất có nghiên cứu. Buổi chiều đã áp chế một lần, lúc này được lực mới triệt để phát huy. Tinh tế điều tra bối cảnh nữ tử kia. Tông Chính Lâm nhìn đến mức cả người không khoẻ, chỉ hơi tính toán một chút, liền đứng dậy đi đến hậu viện. Muốn nam nhân? Được, cho nàng như nguyên có ngại gì.

Tông Chính Lâm một cước đá văng cửa sân Tề thị, trực tiếp vào nội thất, không đợi Tề thị đứng dậy, nắm lấy người liền ném lên trên giường. Không có chút thương tiếc, xé quần áo nàng, không làm đạo đầu lập tức đỉnh thân thâm nhập. Tề thị vẫn là xử nữ, làm sao có thể chịu được Tông Chính Lâm thô bạo như thế, “A” hét thảm một tiếng, đau đến cả người co rút.

“Muốn nam nhân, hử?” Tề thị nghe ngữ khí lạnh như băng của hắn, trong đó ẩn ẩn còn có loại tàn nhẫn, liền biết bị phát hiện. Nhưng thị cũng rất tự tin việc bản thân dùng được tuyệt đối được giấu kín, khó có người dễ dàng phát hiện ra, liền cắn răng không hé nửa lời.

“Điện hạ, nô tì không có.” Dưới thân càng ngày càng đau, Tông Chính Lâm chỉ để ý phát tiết, không chút nào thương tiếc bản thân, Tề thị trong mắt ngấn lệ lóe ra.

“Không có?” Tông Chính Lâm nảy sinh ác độc, trong mắt một mảnh băng sương.

Nắm nàng cảm, “Người cũng biết Ngọc Cô của Hồng Lâu?”, hỏi xong liền buông ra.

Sắc mặt Tề thị đột nhiên thay đổi, Hồng Lâu là kỹ quán giàu có nhất vang danh cả Thịnh Kinh. Chương sự phía sau màn của Hồng Lâu là Ngọc Cô, là hậu duệ của thiên hương lão nhân, cũng là một trong rất ít người có thể nhìn thấu thủ đoạn của Tề thị. Người thường căn bản không biết Hồng Lâu Ngọc Cô, lại càng không biết thân phận bí mật của Ngọc Cô. Trong lúc nhất thời mặt Tề thị trắng bệch, không ngờ điện hạ lại biết Ngọc Cô, thật sự là bị kém một chiêu, cả bàn đều thua.

“Điện hạ, nô tì đáng chết. Cầu điện hạ tha nô tì, nô tì cũng không dám nữa!” Tề thị bị Tông Chính Lâm tra tấn vài lần sắp ngất xỉu, nhưng lại bị đau nhức kích thích càng thêm thanh tỉnh.

Tông Chính Lâm tàn bạo, khiến cho Tề thị dù toàn thân đau đớn, cũng nhìn không được run run, trong lòng vô cùng lạnh lẽo.

“Muốn nam nhân, hử? Bản điện hạ sẽ cho người được như mong muốn.” Liền lại kéo hai chân Tề thị ra, tiến vào từ phía sau.

“A!” Tề thị lập tức kêu thảm thiết, lần này thật sự hôn mê bất tỉnh.

Tông Chính Lâm không quan tâm, chỉ còn chờ lửa nóng trong thân thể tiêu tan, mới bỏ qua nữ nhân trên giường, phủ thêm áo khoác, đi ra cửa.

Đến khi tỷ nữ của Tề thị vào nhà, liền thấy chủ tử nhà mình nửa người còn ở ngoài giường, nằm ngửa như đang hôn mê bất tỉnh. Trên mặt không còn chút máu, tóc tai hỗn độn không chịu nổi, giống như quỷ dữ. Trên người trần trụi, tất cả đều là dấu vết xanh tím, cũng có mấy chỗ tróc da, có tơ máu tràn ra. Hạ thân thì vô cùng thâm thắm, trên đùi có hai dấu năm ngón thật sâu, hằn rõ tột cùng, hình như bị tự máu.

Tỷ nữ sợ tới mức cả người run lên, không dám phô trương, chỉ cẩn thận tẩy trừ, an trí nàng. Mới vừa rồi nghe thấy trong phòng Tề thị tê thanh liệt phé kêu thảm thiết và điện hạ nổi giận khiến trách lạnh như băng, liền biết chủ tử đã chọc điện hạ không vui. Không ngờ điện hạ lại tức giận đến mức đó. Lục Điện hạ mặc dù dị thường lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ ham mê nhục dục. Lần này chỉ sợ chủ tử đã chọc phải đại họa.

“Vệ Chân, tra!” Tông Chính Lâm vừa vào tiền viện, liền muốn nước ấm, lại phân phó Vệ Chân tra rõ việc này. Còn không quên phân phó, từ ngày mai sẽ điều động ám vệ, theo dõi động tĩnh các viện.

Lần này Vệ Chân sợ tới mức nửa câu cũng không dám nhiều lời, liền lui ra ngoài. Hôm nay điện hạ nổi giận, Tề thị sợ là chiếm không được mấy phần tốt. Năm điện hạ bảy tuổi cũng phát đại hỏa, kết quả trong cung vua mười ba người chết, bảy người bị cách chức tra xét. Lần này chỉ sợ càng khó nhân từ hơn.

Sáng sớm hôm sau, đại quân sự liền lĩnh nhân tiến vào hậu viện, đem Tề thị áp xuống giường, đặt trên ghế băng đánh bản tử, còn gọi tất cả nữ tử nội viện đều đến “Xem lễ”. Lại truyền ý chỉ điện hạ, đạo đức cá nhân Tề thị không tốt, không theo đúng nghi lễ quý nữ thế gia, giam kín ba tháng, bất luận kẻ nào cũng không được thăm hỏi. Sau đó nâng Tề thị rời đi.

Đêm qua mọi người mới được tin tức, điện hạ nghỉ ở chỗ Tề thị, mọi người còn đang âm thầm cắn răng. Không ngờ hôm nay chính là quang cảnh này, đám nữ nhân ai cũng sợ tới mức chân căng như nhũn ra, chỉ có thể từ dựa vào nha hoàn trở về viện riêng.

Lần này Tề thị đầu tiên là bị Tông Chính Lâm không lưu tình làm nhục, sau đó lại trúng bản tử rắn chắc, coi như là mất nửa cái mạng, chỉ có thể ở hậu viện chậm rãi nghỉ ngơi. Nhưng như thế đã là mất hết thể diện ở hậu viện, sau khi ngự y đến lại chẩn đoán, nói bị thương căn cơ, lỗ lẽ quá mức, sau này sợ rằng rất khó hoài thai, nàng ta liền một hơi không thể trở lại bình thường, tức giận đến ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nỗi Giận

Vệ Chân nhanh chóng lấy được tin tức từ phía Ngọc Cô. Đồ ăn trong chén không thêm bất cứ loại thuốc kích thích nào, nhưng lại cho thêm một vị là Hàm Đan. Hoa Hàm Đan thường được dùng trong việc điều chế hương, không có hại cho thân thể. Hàm Đan trong chén canh hạt sen là nhựa trong nhụy của hoa Hàm Đan

Dựa theo miêu tả của điện hạ, xác nhận là trùng phải hỗn hương của Hàm Đan và Đỗ Xuân. Đỗ xuân cũng là một loại hương liệu thường dùng để điều phối trong khá nhiều loại huân hương. Ngọc Cô đoán, Tề thị có lẽ có liên quan đến người bạn cố tri của gia tỷ sớm đã qua đời của nàng.

Tông Chính Lâm chỉ mới suy nghĩ một chút, liền biết Đỗ Xuân chắc là đến từ huân hương trên quần áo của Tề thị, hẳn trùng phải khi thị vẫn an hỉ trên đường. Sau đó chứng thực được, mẹ đẻ của Tề thị khi tuổi trẻ, từng đi theo than tỷ của Ngọc Cô học tập điều hương, thời gian cũng hơn ba năm. Điều này giải thích tại sao Tề thị lại tinh thông dùng huân hương như vậy.

Tông Chính Lâm vốn xa cách với nữ nhân hậu viện, đối với việc nam nữ tự nhiên có sự lãnh đạm. Lần này lại là lần đầu tiên bị người dùng được trên phương diện này, không cần nói đến thân mình có hại hay không, chỉ cần nói đến tôn của nam nhân bị tổn hại, đương nhiên hẳn không thể dung tha tiện tí kẻ đon bán thân mình. Thế là, hần hạ lệnh triệt để nghiêm túc quản lý hậu viện.

”Vệ Chân, sai Ngọc Cô đưa tỷ nữ hiền huân hương đến đây, sắp xếp ở Đan Như Uyển.” Theo tính khí của tiểu nữ tử kia, không biết khi nào thì sẽ bị người tính kế, vẫn nên cẩn thận tốt hơn.

Vệ Chân liền lập tức đi làm, trong lòng đã có thói quen với hành sự gần đây của chủ tử. Trước kia luôn là một dáng vẻ mặt lạnh lãnh tâm, tự lập độc đoán, hơn nửa thời gian đều đặt ở trên chính sự. Sau này không biết tại sao lại quan tâm đến vị Dao chủ tử kia, nên giờ ngoài việc chính sự, liền chạy vòng quanh chuyện của Dao chủ tử, dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay đều phải hỏi kỹ một hai.

Nhưng vị Dao chủ tử kia thì... Vệ Chân rùng mình, nếu Dao chủ tử đối với điện hạ, cũng không như điện hạ kỳ vọng, vậy thì hậu quả... Vệ Chân vội vàng bắt mình dừng lại, cảm thấy bản thân thật sự là buồn lo vô cớ.

Mộ Tịch Dao hôm nay nhận được một tin tức lớn, hưng phấn không thôi. Vốn là sáng sớm đang ở trong sân dứt cho đôi thỏ mập ăn, lại nghe tiểu nha hoàn đột nhiên hỏi một câu cái gì là “Công với Thụ”? (* cách gọi trong quan hệ đồng tính nam, người đại diện nam gọi là công, còn người đại diện nữ là thụ)

Mộ Tịch Dao cười ra tiếng, chỉ hỏi nô tỳ đó ở nơi nào nghe được từ này. Nha hoàn kia liền nói mấy gã sai vặt ở ngoại viện đang tụ ở một chỗ, nói ngày mai sẽ có Thập công tử yên, đến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều Công với Thụ đến xem. Mộ Tịch Dao lập tức mờ to đôi mắt, lóe sáng lóe sáng nhìn Triệu Thanh ở phía sau.

Triệu Thanh đen mặt, theo những gì hắn biết về tiểu thư, nếu để tiểu thư biết được, nhất định sẽ lại là một phen ép buộc. Huống chi còn có vị kia... Liền sống chết không mở miệng. Tiểu nha đầu thấy sắc mặt Triệu Thanh, liền biết bản thân gây chuyện này, vội chạy mất.

”Triệu Thanh, ngươi không nói cũng không sao.” Triệu Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe tiểu thư lại kỳ quái, “Sẽ có người khác nói nha~~~”

Toàn thân Triệu Thanh nổi da gà, chân mày nhăn tít lại. Giãng co trong một khắc, cuối cùng không lay chuyển được Mộ Tịch Dao, chỉ có thể tỉnh té nói ra.

Thịnh Kinh Thập công tử yển, chính việc trọng đại ba năm một lần của học phủ. Học phủ Đại Ngụy bao gồm hai loại là Văn Phủ và Võ Phủ. Văn phủ chủ yếu bao gồm học đường, học phủ, thư quán, học xã dân gian vân vân Võ phủ chủ yếu bao gồm võ đường, võ quán, võ kiến tư, các phái võ dân gian Cho nên ba năm một lần sẽ tuyển chọn mười người giỏi nhất từ ngàn vạn người muốn trở hết tài năng, trở thành Thập công tử, toàn bộ đều là thanh niên văn võ, đức hạnh vẹn toàn, là những nhân vật đứng đầu một thế hệ. Mười người đứng đầu chỉ cần tham gia khoa cử võ thư, triều đình sẽ ưu tiên trúng tuyển, một khi thông qua khảo sát, liền có thể lấy được trọng trách. Công tử nổi danh của lần trước, đó là vị đứng đầu trong mười vị công tử tên là Công Tôn Mộc Dương. Hiện tại đã là quan nhị phẩm tuần phủ Cẩm Châu, năm nay vừa mới ngoài hai mươi.

Thịnh Kinh cũng đang tiến hành tuyển chọn Thập công tử, bởi vì thời gian cùng lúc với việc tuyển tú của Mộ Tịch Dao nên đã bỏ lỡ cơ hội xem náo nhiệt. Bây giờ chỉ còn lại lần xếp danh vào ngày mai ở Thịnh Kinh thư viện.

Mộ Tịch Dao tức giận đến tức ngực, chuyện quan trọng như vậy, trong trí nhớ của chủ thể cũ thể cũ thể mà lại không có chút tin tức nào. Rốt cục là chủ cũ của cái thân thể này nghĩ gì? Trong đầu chỉ có mỗi chuyện tranh thủ tình cảm đầu ngoan phá chuyện ra thì chẳng có gì, thật không đáng tin!

Cô nhóc này chỉ cần kích động, là hoàn toàn đã quên mất điều quan trọng nhất của nữ tử cổ đại đều là chuyện nơi hậu trạch, huống chi kiếp trước Mộ Tịch Dao vốn không hề quan tâm đến những chuyện cách nàng ta quá mức xa xôi như thế làm gì. Khi đó nàng ấy còn đang ở trong cung mê mê tỉnh tỉnh học quy củ chứ sao nữa. Sau này lại bị chi hôn làm thị thiếp, có vui sướng, có khổ sở, dĩ nhiên là ở khuê phòng mà thành thành thật thật đợi gã đi. Hơn nữa Mộ Tịch Dao của lúc ấy không có sự giúp đỡ của Triệu Thanh, nào biết đầu Thập công tử yển là cái gì?

Cô này lúc nào cũng thích khen ngược, mình thì chỉ biết tìm cơ hội ra ngoài chơi bời, không chịu làm việc đáng hoàng, còn dám oán trách người cũ không quan tâm chính sự? Nào cô chắc bị trùng ăn rồi, hành vi của nữ tử cổ đại tuy thủ tục nhưng luôn rõ ràng, “Nữ tử không được tham gia vào chính sự”!

Mộ Tịch Dao vừa biết được cái đại khái sự việc là như thế nào, liền nổi lên chủ ý đến Thịnh Kinh thư viện . Thư viện đương nhiên không giống thư quán, đã là thư viện, nữ tử không thể vào. Nếu thân phận rõ ràng không thể vào trong đó , vậy thì đổi một thân phận khác mà vào! Mộ Tịch Dao quay đầu cười tủm tỉm nhìn Triệu Thanh, thấy biểu cảm của Triệu Thanh lạnh lùng thờ ơ vô cùng . Nhìn bộ dạng của tiểu thư lúc này, nhìn kiểu gì cũng thấy giống như chú mèo ăn trộm cá vậy .

Sau khi Triệu Thanh nghe kế hoạch của Mộ Tịch Dao xong, ngốc lảng nửa ngày không nói nên lời. Sau khi hoàn hồn thì thần sắc trên mặt đã không thể dùng từ u ám để hình dung, mà phải nói là tất cả cơ bắp đều vận vẹo .

”Tiểu thư, việc này rất không ổn.”

”Có gì không ổn?”

”Sao có thể đoạt lấy danh bài của người ta như vậy?”

”Cái gì là cướp đoạt? Chỉ là mượn, là mượn, sau khi vào được thư viện, lập tức trả lại.” Mộ Tịch Dao tranh cãi một cách hợp tình hợp lý.

Triệu Thanh đương nhiên biết tính khí này của Mộ Tịch Dao, nếu tiểu thư đã nổi tính bướng bỉnh lên, quả thực không hề giống nữ tử.

Mộ Tịch Dao quyết định muốn đi, Triệu Thanh cũng chỉ có thể nén giận theo hầu.

Mặc Lan, Huệ Lan ở một bên sớm đã bị dọa choáng váng, lại bị Mộ Tịch Dao nghiêm lệnh cấm tiết lộ ra ngoài. Nàng đưa ra một cái phát ngôn rất bừa bãi, ai dám tiết lộ tin tức, thì không cần đi theo nàng nhập phủ hoàng tử. Hai đóa hoa lan bị uy hiếp như thế, chỉ đành phải cẩn trọng nhận lệnh . Hoàn toàn không dám có ý đi mật báo cho Vu thị. Cho nên mới nói, nếu chủ tử mà sai lệch, thì dĩ nhiên, người phía dưới cũng sai lệch theo. Mộ Tịch Dao chính là điển hình của “Thượng lương bất chính” (* người trên không chính chắn)!

Không ngờ rằng, việc ngày mai Mộ Tịch Dao muốn đi xem Thập công tử yến, lại là một phen so đo tính toán khác.

Ám vệ hôm nay đệ trình tin tức cho Tông Chính Lâm, tay có chút run rẩy. Đầu của hắn thực sự thấp hơn hẳn so với bình thường.

Vệ Chân kỳ quái nhìn thoáng qua, liền đón lấy tin tức, đưa cho Tông Chính Lâm. Haiz, lại là chuyện của vị kia. Tin tức hôm nay hình như hơi nhiều . Còn chia thành hai trang?

Tông Chính Lâm mới xem không đến một khắc, liền quát lớn, “Quả thực là làm càn! Ai cho nàng lá gan lớn đến vậy ! Phán rồi phán rồi ! !”

”Oành!” Một tiếng, là do Tông Chính Lâm hung hăng vỗ một chưởng lên án thư, là không tự giác đã vận dụng nội lực!

Vệ Chân và ám vệ kia sợ tới mức lập tức quỳ xuống. Thấy điện hạ nổi giận, chỉ biết chặc chặc lần này xong rồi, vị chủ tử chưa nhập môn kia nhất định là đã gây nên sự rồi . Đúng là chẳng dễ ai được an ổn qua ngày lành cả.

Lúc này Tông Chính Lâm thật sự giận dữ, tức giận đến mức sắc mặt xanh mét. Nữ nhân này đúng là đáng chết, thế mà dám giả mạo nam tử định đến thư viện xem Thập công tử yến. Quan trọng là, nàng muốn đi xem “Mĩ Nam Trí dũng song toàn.”

Tông Chính Lâm vừa đọc được bản báo cáo này, liền hận không thể nắm lấy nữ nhân kia đánh cho mấy roi. Hắn vốn tưởng rằng con thô nhò kia chẳng qua chỉ là yêu thích làm âm ỉ, ai ngờ . . . , được, thật sự là càng ngày càng có năng lực , còn dám cướp danh hiệu ? ? ? Nếu còn không quản giáo, sợ là ngay cả ngôi của phủ hoàng tử nàng cũng dám leo tường dõ xuống !

Ném cây bút trên tay xuống, hắn khoanh tay thông thả đi lại vài bước, mới kêu người đứng dậy.

Vệ Chân liếc mắt nhìn ám vệ kia, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Đại gia , biết đây không phải chuyện tốt, cũng không mở miệng rào đón trước? Nhìn điện hạ đi, tức giận đâu chỉ không nhẹ, sắc mặt đều thay đổi. Ngày xưa nay mặt lạnh băng son, gặp được Dao chủ tử đều sắp thành tắc kè hoa rồi .

Ám vệ cũng ghen khuất. Theo hầu ai không theo, lại theo phải vị chủ tử này. Hôm nay cũng là do trùng hợp, mấy người chủ tớ bọn họ từ lúc chưa ở trong phòng nói chuyện, đã khiến được hắn nghe thấy rõ ràng. Nghe xong lời nói hùng hồn của Dao chủ tử, hắn sợ tới mức xem chút roi từ trên cây xuống. Vị Dao chủ tử rốt cục có phải là nữ nhân không ? ?

”Vệ Chân, đi thu xếp, ngày mai đến Thịnh Kinh thư viện một chuyến.” Lại hít một hơi thật sâu, “Phân phó Diệp Khai, sớm chuẩn bị một chút, đến sau Vu phủ chờ trước, sau đó mới đi thư viện.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Đầu tiên Vệ Chân còn chưa suy nghĩ cẩn thận, sau khi thấy biểu tình như đang khóc tang của ám vệ, đột nhiên mở to hai mắt. Dao chủ tử của tôi ới, mấy ngày nay không gặp, ngài đã chơi đến tận thư viện rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bàn Tay

Thập công tử yển sẽ được cử hành vào canh ba giờ Thìn. Mộ Tịch Dao mang theo Triệu Thanh và hai đóa hoa lan ra khỏi cửa từ sớm, nàng đã chuẩn bị xe ngựa đợi sẵn ở khoảng cách không xa so với cửa ngách trong phủ.

”Huệ Lan, lát nữa người đi tìm Ngọc Oánh, chỉ nói có việc ngoài ý muốn, thay ta che lấp một chút.” Hôm nay Mộ Tịch Dao ra ngoài, chỉ nói với Vu thị, nàng nhận lời mời của Đệ Ngũ Ngọc Oánh, đến buổi phẩm trà của các thế gia tiểu thư.

”Mặc Lan, thay ta thay quần áo.” Hai người liền ở trong xe ngựa bận bịu một hồi.

Triệu Thanh canh giữ ở bên ngoài, vẫn là nhịn không được đành nhắc nhở.

”Tiểu thư, người thay đổi trang phục ăn mặc như thế này, vào thư viện, lại là đi... Nếu điện hạ biết được, phải làm như thế nào cho phải?”

”Đã nói không ai được để lộ tin tức, điện hạ làm sao biết được? Kể cả là biết được, thì cũng là sau khi sự việc đã xảy ra, có thể làm khó dễ được ta sao?” Mộ Tịch Dao nhíu mày.

”Nhưng thưa tiểu thư, vì sao người lại phải cố ý đi xem những nam tử không liên quan làm gì? Nếu so về tuổi thì ở Thịnh Kinh này điện hạ đứng đầu. Tháng sau người vào phủ hoàng tử, ngày ngày đều có điện hạ làm bạn, chẳng phải rất tốt hay sao?” Mặc Lan nghĩ mãi không hiểu sao tiểu thư nhà mình lại phải làm thế này.

”Em ngày ăn thịt, chẳng lẽ không thấy ngấy? Huống hồ điện hạ của em, hậu viện phồn hoa rực rỡ, oanh yến béo gầy đều có, đêm đêm ngư tằm vô số nữ tử, nào có rảnh rỗi mà ngày ngày đều đến?”

Thần sắc Triệu Thanh trở nên vận vẹo, đây là đang nói là Lục điện hạ?

Lại nghe một giọng nói có ý giả bộ hào sảng “Thế nào? Công tử nhà em như thế này, có thể đáng tin bằng điện hạ của nhà em không?..”

Sau đó hần liền nhìn thấy một thiếu niên tuổi teen nhấc chân đi ra. Trên đầu thiếu niên chỉ cài một cây trâm ngọc, mái tóc đen như mực toàn bộ buộc cao lên tận đỉnh đầu, một vài đuôi tóc rối tung ở phía sau. Trong đôi mắt thần quang rạng rỡ. Một thân áo bào màu tó thanh, dáng người anh tuấn. Toàn thân cao thấp, bên hông còn đeo một khối ngọc bội màu hổ phách, khí chất tự nhiên, vẻ mặt cao ngạo.

Một chút hoá trang khiến mọi người chần động ngẩn ngơ, chưa bao giờ nghĩ tới một tiểu cô nương yêu kiều thường ngày, chỉ một chút hoá trang thay đổi bộ dáng lại có được tư thế oai hùng bùng bùng, khí khái thiên thành như thế.

Mộ Tịch Dao nữ giả nam trang, khí chất thay đổi một trời một vực, nếu không phải là người bên người nàng, sẽ không thể nào phân biệt được.

Mộ Tịch Dao tà mị cười, “Việc danh bài kia, còn phải làm phiền Triệu huynh.” Nói xong nàng đi nhanh về phía thư viện. Triệu Thanh chỉ đành lạnh mặt theo sát phía sau.

Nàng không hề biết rằng, những cánh vừa rồi đã sớm bị những người của phủ hoàng tử đến bên ngoài, ẩn mình trong góc nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa có người hoàn toàn đặt ở trong mắt. Đoạn đối thoại của chủ tớ nhà ai kia, bị người nào đó nghe thấy không sót một lời. Mọi người lúc này không ai là không ghen ghét nhìn trân trối, thần hồn sớm đã bay mất nơi nào. Ngay cả Tông Chính Lâm dù mặt không đổi sắc, nhưng khóe miệng hơi hơi rung động, nhìn kỹ sẽ thấy khóe môi đã nhếch lên.

Lục Điện hạ Tông Chính Lâm cảm thấy từ khi ra đời tới nay, đây là chuyện hoang đường nhất, đừng nói tới chuyện hần quá mức động tâm với một nữ tử. Hơn nữa mặc dù hiện tại, hần cũng chỉ là buồn bực, chứ không có chút hối hận gì.

Khi hần nhìn thấy màn hoá trang kinh diễm kia, Tông Chính Lâm cảm thấy, ngay cả con tức kia cũng bắt đầu thông thả giảm xuống. Biết nói như thế nào đây, thật đúng là hần tự tìm khó chịu. Hơn nữa trong lòng thế mà lại có một tia kiêu ngạo bị giấu kín? Hần cảm thấy nàng dù là giả nam hay là nữ đều vô cùng tao nhã khác hẳn người khác, may mắn hần không lỡ mất nàng mà chớp được vào trong tay.

Lần đầu tiên, Tông Chính Lâm cảm thấy mình hoa mắt chóng mặt khi nghe thấy mấy câu nói của Mộ Tịch Dao.

Đám người Vệ Chân nghe thấy mấy lời đại nghịch bất đạo của Mộ Tịch Dao, vội vàng cách điện hạ xa một chút, làm bộ cái gì cũng không có nghe thấy. Trong lòng thì âm thầm oán giận, vị Dao chủ tử thật quá dọa người, không có một chút sợ hãi nào. Nếu lỡ điện hạ cảm thấy mất mặt, muốn tẩy trừ, không biết sẽ có bao nhiêu người chịu tai họa.

”Diệp Khai” giọng nói trầm thấp của Tông Chính Lâm vang lên, bên trong hình như có còn có ngập trời lửa giận, hai mắt nhìn chằm chằm đáng vẻ rêu dao của Mộ Tịch Dao ở phía trước, “Đuổi theo, ngăn nàng lại!” Sau đó hần xoay người lên xe ngựa.

Mộ Tịch Dao đang hăng hái, mang theo Triệu Thanh, muốn nhìn tấm thẻ danh bài ở trong tay, không ngờ thấy một chiếc xe ngựa chột ngừng ở phía trước, ngăn đường đi của nàng. Đôi mày cau lại, đến khi nhìn cẩn thận, thì thấy Tông Chính Lâm lạnh mặt vén rèm bước ra, không nói hai lời, vươn cánh tay, ôm lấy nàng rồi quay vào xe ngựa. Lại phân phó Diệp Khai tìm một chỗ yên tĩnh, sau đó cho tùy tùng đợi ở khoảng xa.

Mộ Tịch Dao cả người cương cứng, nhìn tình hình này của Tông Chính Lâm, biết ngay việc đã có biến, không dám động, chỉ thành thật đợi, ngay cả ánh mắt lẫn khuôn mặt đều lặng lẽ cúi xuống. Nào còn đáng vẻ công tử vừa rồi?

Tông Chính Lâm thấy đáng vẻ đáng thương này của nàng, cả người nàng lui trong ngực mình, co thành một khối nho nhỏ, hấn vừa bực mình vừa buồn cười, tâm không hiểu sao có chút mềm nhũn ra.

”Xem mỹ nam tử hử?” Ngữ khí ôn hòa.

Mộ Tịch Dao thân thể run rẩy, biết ngay sự đã bại lộ, liền cọ đầu vào lòng Tông Chính Lâm, tròn mắt xoay xoay nghĩ đối sách.

”Bản điện hàng ngày đêm sinh ca, đêm ngủ tâm vô số nữ nhân, hử?” Trong lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve sườn gầy mảnh khảnh của Mộ Tịch Dao, khiến Mộ Tịch Dao nổi da gà, nàng lo lắng nếu Tông Chính Lâm phần nộ liệu có phải sẽ bóp chết bản thân không.

”Ngày ngày có bản điện hạ làm bạn, nàng cảm thấy giống như ăn thịt, ăn nhiều sẽ thấy ngấy?”

Mẹ nó, Mộ Tịch Dao trong lòng bắt đầu mắng chửi. Tông Chính Lâm đúng là đồ không biết xấu hổ, dám phái người giám thị nàng? Ngọc bội tại sao lại không cảnh báo? Bị xâm phạm riêng tư, chẳng lẽ không phải là nguy hiểm lớn hay sao? ? ?

Mộ Tịch Dao tức giận nhưng lại không tỏ vẻ, đương nhiên ở đây không thể nào thay đổi được tinh thần văn minh, để ý quá sẽ bị phạt sét đánh mất!

”Còn có thể thất thân?” Tiếng nói Tông Chính Lâm càng thêm ôn hòa, đôi tay cấp tốc cởi bỏ áo khoác của Mộ Tịch Dao. Nhìn thấy nàng mặc y phục của nam nhân, không biết là quần áo của tên nam nhân nào, trong lòng hấn lửa giận thiêu đốt!

”Sợ ~” Mộ Tịch Dao thấy hôm nay chắc chắn là không tránh khỏi, bắt đầu thử làm nũng. Mị nhãn phát quang, lông mi run rẩy, hơi hơi ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Tông Chính Lâm.

”Còn biết từ sợ này cơ à? Không phải là muốn cướp danh bài sao?” Động tác trên tay không dừng, trực tiếp xé áo khoác, nâng tay ném xuống. Còn lại áo trong, nhưng đã che chắn khá tốt bộ ngực no đủ của nữ tử.

Lần này Tông Chính Lâm quyết tâm cho nàng một lần giáo huấn, nếu không nữ nhân này sẽ không biết trời cao đất rộng, nếu như bản thân không tại bên người, chẳng phải là dám lật cả trời hay sao ?

Đem áo trong của nàng kéo ra, liền thấy bộ ngực bị bọc một vòng vải mịn, khá chắc chắn. Tông Chính Lâm lên cơn tức giận, vận nội lực, rào một tiếng vạch vải tìm đôi khối nõn nà trước ngực nàng. Trong nháy mắt hấn sừng sờ.

Chỉ thấy một đôi nhũ phong tuyết trắng, sôi nổi nhảy ra. Đỉnh đầu non mềm và tuyết trắng phía dưới run rẩy lay động. Lắc lư khiến Tông Chính Lâm hoa mắt mê mẩn.

Mộ Tịch Dao không ngờ hôm nay Tông Chính Lâm lại ngoan độc, và táo bạo như thế. Mất thấy nửa thân trên sắp lộ ra trơn vẹn, nàng hoang mang rối loạn lấy tay che. Lại bị bàn tay to lớn của nam nhân bắt lấy, đem hai tay nàng đặt ra sau người, chặt chẽ kiềm chế.

Nhìn hai đỉnh đầy đà, Tông Chính Lâm cúi người, một ngum liền ngậm lấy đỉnh đầu đỏ tươi kia. Hấn tham lam liếm mút, chỉ trong chốc lát, đỉnh non mềm không chịu nổi mà đứng dựng lên, kích thích Tông Chính Lâm càng sử dụng vài phần lực đạo. Nữ tử dưới thân hấn, da thịt nõn nà, đường cong yếu điệu, thật khiến người ta bị dục hỏa thiêu thân.

Đây là lần đầu tiên, Tông Chính Lâm nhìn thân thể nữ nhân gần như thế, hấn rung động không thôi, dục vọng đứng thẳng lên.

Đè nén xao động trong cơ thể xuống, Tông Chính Lâm lật người Mộ Tịch Dao, để nàng nằm sấp ở trên đùi mình. Bàn tay hấn phách phách hai cái, vỗ xuống cái mông xinh đẹp của nàng.

”Đi xem mỹ nam, trộm danh bài?” Lại thêm hai cái vỗ xuống. Âm thanh thật vang dội, nhưng lực đạo lại vô cùng có chừng mực. Ai biết mấy cái vỗ tay xuống, kiều mông lại đàn hồi nảy lên, khiến Tông Chính Lâm cả người đều bốc hỏa.

”Đừng mà, điện hạ, đau ~” Mộ Tịch Dao quay đầu, ánh mắt ngập nước nhìn Tông Chính Lâm, âm thanh ngọt ngào nũng nịu. Lời nói và vẻ mặt của nàng, khiến dục vọng dưới thân Tông Chính Lâm lại tăng vài phần.

”Nàng tự tìm, cho nàng biết“, sau đó hấn giật tiết khố của Mộ Tịch Dao, trực tiếp vỗ hai chưởng lên thịt vú, rồi lại hung hăng nắm lấy hai khối no đủ, vuốt ve.

Trong xe, nam tử quần áo chỉnh tề, dung mạo tuấn mỹ, nữ tử lại toàn thân trần trụi, sắc mặt đỏ bừng nằm sấp, hai người chặt chẽ sát vào nhau, nhiệt độ và cơ thể của cả hai đều khó phân rõ.

Mộ Tịch Dao ngậm bực mình, xú nam nhân là vì chuyện nàng muốn đi thư viện mà tìm đến tính sổ, hay là đến để đùa giỡn lưu manh? Dựa vào cái gì hấn thi áo mũ chỉnh tề, còn mình thì ngay cả miếng vải che cũng không có?

Mộ Tịch Dao không chịu được khi nhìn Tông Chính Lâm cao cao tại thượng, bản thân lại bị đè vô cùng mất mặt. Tính tình quật cường nổi dậy, liền muốn chết thì cùng chết.

Chỉ thấy nàng ôm lấy đùi Tông Chính Lâm, dùng sức xoay người, tới tới lui lui cọ xát đến nơi đã dựng đứng như đỉnh lều dưới thân nam nhân, miệng rầm rì rên rĩ.

Hừ, xú nam nhân, cho người đánh, cho người thoát, cho người dám đùa giỡn lưu manh. Cho người dục hỏa thiêu người!

Làm sao Tông Chính Lâm có thể ngờ được Mộ Tịch Dao lại mạnh mẽ như thế , bị nàng trêu chọc khô nóng cả người đến mức không chịu nổi, cuối cùng cũng kiềm chế không nổi, hừ nhẹ ra tiếng.

”Điện hạ ~ cho ta ~ quần áo ~” yêu nữ này đúng là đổ dầu vào lửa, cố ý khiêu khích, âm thanh kia mềm mại vô lực, khiến da đầu Tông Chính Lâm run lên, vẻ mặt hoảng hốt.

Mộ Tịch Dao nhân cơ hội này, liền đẩy Tông Chính Lâm ra, chống đỡ hai chân hắc, nhảy dựng lên, không ngừng bò sang bên cạnh để chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mỹ Nhân Kế

Trong xe vốn chật hẹp, Mộ Tịch Dao có thể trốn vào đâu ?. Tông Chính Lâm phản ứng lại, vươn cánh tay, bế người trở về, để nàng ngồi ở trên người, đối mặt với hắn. Mắt phượng hợp lại, tà tử nhìn chăm chăm nàng.

”Không có khe hở, còn muốn chạy trốn?” Giọng nói cao mãnh, nhuộm vẻ đùa giỡn.

Mộ Tịch Dao không còn cách nào khác , chỉ đành ra đòn sát thủ, “mỹ nhân kế”!

”Điện hạ ~, lạnh ~” nàng nhẹ nhàng vươn một đôi cánh tay trắng như tuyết ra, ôm cổ hắn . Bối bối làm nũng.

”Còn muốn mặc đồ của nam tử hử?” Trong mắt Tông Chính Lâm mang theo sát khí, rõ ràng là hắn không vui.

”Đó là quần áo hôm qua mới may gấp , không hề có người khác mặc qua.” Mộ Tịch Dao hờn dỗi liếc mắt một cái, vẻ phong tình khiến long Tông Chính Lâm ngứa ngáy, liền vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt nóng rực.

Mộ Tịch Dao không cam lòng khi bị hắn đẩy quần áo xuống khiến cho cả người lảo đảo, liền mềm yếu ghé vào trên người hắn, đôi tay nhỏ bé chậm rãi cời bỏ ngoại bào của Tông Chính Lâm, “Nếu thế, tạ ơn điện hạ ban thưởng áo bào.” Sau đó nàng cố gắng tháo thắt lưng hắn, đùa nghịch một cách vui vẻ.

Tông Chính Lâm bị đôi tay nhỏ bé khiêu khích, thân mình không chịu nổi, một tay đè thắt lưng và hông nàng lại, giữa hai chân có chút đứng vững, hơi muốn động.

Mộ Tịch Dao cũng không để ý động tác của hắn, chỉ mãi liếc mắt đưa tình với Tông Chính Lâm, “Điện hạ ~ thay quần áo ~” nói xong lại lôi áo ngoài của hắn, muốn mặc lên .

Tông Chính Lâm khẽ cười, tiểu ti này đúng là được nuông chiều , cũng tùy ý nàng, đem áo ngoài của hắn phủ lên thân hình trắng nõn như tuyết của nàng, lưu luyến phủ kín phần lưng mỹ miều.

Mộ Tịch Dao thấy trên người đã có che chắn, lá gan cũng lớn hơn nhiều. Đùa à, việc tốt hôm nay lại bị này xú nam nhân này phá mất , tất nhiên không thể để hắn được thoải mái! Sau đó nàng hơi hơi đứng dậy, ngồi lên trên thân của hắn, đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai hắn, còn oán giận lên án, “Điện hạ nở nhần tâm, đau ~” ôi trời , chẳng qua chỉ là thùng rỗng kêu to, nghe sấm chớp giạt đùng đùng nhưng người chỉ bị vài giọt mưa nhỏ li ti dính vào , thế thôi mà đã bắt đầu ghi thù rồi .

Lúc này Tông Chính Lâm vừa tức vừa hận, vật nhỏ này, quả là vô liêm sỉ, biết rõ bản thân hắn sẽ không thể động vào nàng, liền không kiêng nể gì , cố ý đốt lửa. Nhưng hắn cũng luyến tiếc chút điểm phúc khó có được này, chỉ đành cứng người chịu đựng.

Mộ Tịch Dao đương nhiên biết Tông Chính Lâm khó chịu, cố tình được một tác lại muốn tiến một thước, vươn tay nhỏ bé, vói vào trong áo của hắn, khẽ vuốt ve khuôn ngực rắn chắc khít khao đằng sau lớp vải. Cả người nàng dựa vào trong lòng người nam nhân này, hơi thở đầy nhiệt khí phun lên lồng ngực của Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm bị nàng kích thích, thân thể run lên.

”Điện hạ ~” Hai mắt Mộ Tịch Dao mê mông, liếm liếm đôi môi, ngẩng đầu nũng nịu gọi, “Điện hạ vô cùng tuần nỷ .”

Tông Chính Lâm hoàn toàn bị một tiếng này của nàng làm cho tức giận, cúi người hàm trụ cái miệng nhỏ nhắn chuyên gây chuyện của Mộ Tịch Dao, điên cuồng công thành đoạt đất, bàn tay to càng là dùng sức vuốt ve điểm mềm mại phía trước của nàng.

Mộ Tịch Dao thấy dục hỏa mình đốt cũng đã đến tầm, nếu còn cố làm tiếp sẽ khiến tự mình dẫn lửa thiêu thân , ngay cả chính mình cũng bị kéo vào, cảm thấy như thế không đáng giá. Liền chuẩn bị một cú chót rồi thôi .

Mộ Tịch Dao nhìn bàn tay của ai đó đang tàn sát bừa bãi trước ngực mình, nhẹ nhàng đẩy ra một cái, lùi bàn tay kia đến trước mặt, chậm rãi vuốt ve. Sau đó nàng nghiêng ngấm lấy một ngón tay, đầu lưỡi cuốn lại, liếm láp, hé miệng nuốt vào lại đẩy ra, ánh mắt nhuốm một vẻ xuân thủy ướt rượt, cái miệng nhỏ hừ hừ rên rì. Nàng lúc này quả thực như một dòng nước ngọt ngào mê mị.

”Nàng đúng là cái đồ yêu tinh!” Khuôn mặt tuần tú của Tông Chính Lâm trở nên vặn vẹo, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, khát khao nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, hai mắt nóng bỏng, dục vọng dưới thân càng lúc càng dâng lên.

Mộ Tịch Dao đắc ý dào dạt ngao nghể nhìn Tông Chính Lâm, thẳng thóc, còn trị không nổi người sao . Ai bảo người tùy tiện lên liền đánh người!

”Triệu Thanh!” Mộ Tịch Dao đột nhiên đẩy Tông Chính Lâm ra, cao giọng triệu hồi Triệu Thanh, còn mình thì đứng lên, kéo vội ngoại bào, sửa sang lại một phen.

Tông Chính Lâm bất ngờ bị đẩy ra, thân thể hần sắp chạm đến giới hạn ham muốn thỏa mãn , sắp không kiên nhẫn nổi nữa, tuy rằng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn nheo đôi mắt phượng lại, nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao. Nữ nhân này quả thực to gan lớn mật, đúng là bị hần chiều quen thói không kiêng dè ai rồi!

Tiếp đó hần nghe nàng mềm yếu oán giận, còn liếc mắt trừng hần một cái, “Điện hạ thứ tội, người ta bị kinh hách, nhất thời đã quên ~” đáng vẻ nàng đúng là vờ đứng đắn, nhưng trong mắt đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa, nếu không phải người mù đều có thể nhìn ra được.

Tông Chính Lâm bị đáng vẻ nàng đắc ý khi chơi xấu hần khiến cho đôi mắt tràn vẻ tươi cười, hần cảm thấy thật bất đắc dĩ, đều tại bản thân hần kiêu căng , hiện giờ đành chịu .

Hần thờ dài, thay nàng vén lại cẩn thận vài sợi tóc rối trên thái dương, rồi mới gọi Vệ Chân.

”Không muốn Vệ Chân, muốn Triệu Thanh.” Mộ Tịch Dao lời kéo tay áo của Tông Chính Lâm, xoay đến vặn vẹo.

Tông Chính Lâm đột nhiên tà ngễ nhìn nàng, chỉ lẳng lẳng nhìn mà không nói gì.

Mộ Tịch Dao bị khí thế này của hần dọa nhưng vẫn phản ứng lại, “Muốn Triệu Thanh, không thì gọi Mặc Lan, Huệ Lan đến.” Kế hoạch thay đổi, phải gọi đại nha hoàn trở về, nếu không bản thân nàng như thế này làm sao có thể trở về? Hiện giờ nàng một thân quần áo lộn xộn, tóc rối trâm lệch, phải có hai đóa hoa lan đến giúp mới thu thập thỏa đáng được.

Lúc này sắc mặt Tông Chính Lâm mới hoà hoãn đôi chút.

”Biết tình cảnh bây giờ của mình không thể ra ngoài gặp người rồi hử? Vừa rồi còn không biết xấu hổ ...”

Bàn tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao che miệng Tông Chính Lâm lại, tròn tròn mắt, không cho hần nói tiếp.

Tông Chính Lâm nhìn người trước mặt hết như một con thỏ nhỏ đang xù lông, tròn mắt tròn vo, hơi chút nhuốm hồng, rõ ràng không có chút khí lực gì , lại dám động thủ động cước với hần, tựa hồ không thêm quan tâm thân phận của mình. Nghĩ tới điều này, Tông Chính Lâm liền mềm lòng, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé xuống, ấn một nụ hôn lên trán nàng.

Mộ Tịch Dao thấy thế mới hừ một tiếng, rất là cao ngạo giương cằm lên. Tông Chính Lâm vỗ nhẹ đầu nàng, cười khê. Con thỏ nhỏ rất đáng yêu . Sau đó mới phân phó đi gọi thị nữ của Mộ Tịch Dao đến, lại sai Diệp Khai đánh xe đi biệt viện.

Biệt viện? Mộ Tịch Dao vừa nghe thấy từ này, liền nghĩ đến ngay một biệt viện nhỏ vùng sông nước Giang Nam, hai mắt lập tức tỏa sáng. Ngẩng đầu nhìn Tông Chính Lâm cầu giải thích.

Tông Chính Lâm căn bản không cần nhìn cũng biết trong đầu nàng đang có cái chủ ý gì, liền tinh tế nói vị trí biệt viện và cảnh trí bên trong cho nàng nghe. Còn rót một chén nước ấm, đút cho nàng uống.

Vừa nghe có ngư đường (hồ nuôi cá), Mộ Tịch Dao vui sướng ngay lập tức, ôm lấy cổ Tông Chính Lâm, ồn ào muốn câu cá, đòi ăn toàn ngư yến (Tiệc toàn các món chế biến từ cá).

Đôi mắt phượng của Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm đáng vẻ vô cùng xinh đẹp của nàng, chỉ chỉ vào đôi môi của mình.

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu hôn lên. Trong lòng lại nói thầm, hay cho cái tính thứ hai của Tông Chính Lâm, chính là câu vuốt ve, câu hôn hít?

Lục Điện hạ hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân xong, còn không quên đùa giỡn một câu, “Hương thơm mềm mại tràn đầy.” Sau đó hài lòng , phân phó Vệ Chân đi tìm đầu bếp tốt nhất, để chuẩn bị làm toàn ngư yến cho Mộ Tịch Dao.

Vệ Chân tuân lệnh, xoay người đi, biểu cảm trên mặt hần như muốn khóc. Điện hạ, ngài bị Dao chủ từ biến thành người khác rồi? ? Không phải nói là muốn hảo hảo giáo huấn một phen hay sao? ? Bây giờ còn sai chạy khắp Thịnh Kinh tìm đầu bếp, đây là kiểu “giáo huấn” gì chứ? Hần nghe kiểu gì cũng thấy giọng nói của Dao chủ từ rất phô trương khoan khoái? Vệ Chân thật buồn bực , nhận lệnh đi làm việc.

Đến biệt viện, nha hoàn của Mộ Tịch Dao đã chờ sẵn, thấy Tông Chính Lâm, vội đến hành lễ vấn an. Trong lòng Mộ Tịch Dao ngứa ngáy, muốn đi vào biệt viện du ngoạn, liền không chút khách khí vứt Tông Chính Lâm ở một bên, tự mình dẫn theo hai đóa hoa lan đi rửa mặt chỉnh sửa y phục.

Lúc Vệ Chân trở về, Mộ Tịch Dao đã dạo qua biệt viện một vòng, đang ở bên cạnh ngư đường, thẳng lưng ngồi ngay ngắn, nghiêm cẩn câu cá.

Tông Chính Lâm cũng đang thả câu, ở cách nàng một chút, nhưng hắn lại khá nhàn nhả, lười nhác dựa vào trúc tháp phía sau, tay hắn tùy tiện nắm cần câu, trong mắt tràn đầy ý cười.

Mặc Lan và Huệ Lan nhìn về không cam lòng không phục của chủ tử nhà mình, cảm thấy thật bất đắc dĩ. Các nàng thật không ngờ lại phát hiện ra một việc, ngoài việc nữ hồng, tiểu thư lại có một việc không có năng khiếu. Ai, nhìn điện hạ dễ dàng liên câu được bốn con cá hoa, con nào con nấy đều béo mập, còn tiểu thư thì khác hoàn toàn, ngay cả một chú cá bột cũng không câu được. Thân là nha hoàn, hai người cũng cảm thấy trên mặt phát sốt.

Mộ Tịch Dao mất hết tính nhẫn nại, không muốn để người khác chế giễu, liền nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó cười tủm tỉm đi sang phía Tông Chính Lâm.

“Điện hạ ~ nóng, người ta muốn trúc tháp.” Sau đó nàng chạy tới, kéo Tông Chính Lâm đứng lên, đẩy hắn ngồi vào ghế mềm của mình, còn mình thì vui vẻ chạy đến ngồi lên sạp trúc của Tông Chính Lâm. Rất là đắc ý, chăm chú nhìn vào thùng nhỏ bên cạnh, dịch đến gần bên thùng câu, nhìn mấy con cá hoa bên trong đang bơi lội, vẻ mặt tươi như hoa.

Tông Chính Lâm nhìn nàng làm xấu, ý cười trên mặt càng thêm nồng đậm. Da mặt Vệ Chân run rẩy, cô nài nài của tôi ơi, ngài nghĩ chúng hạ nhân đều mở to mắt nhưng như mù hay sao?

Đến buổi chiều, sau khi Mộ Tịch Dao vô cùng vừa lòng với toàn ngư yến, Tông Chính Lâm mới tiễn nàng hồi phủ. Thuận tiện báo cho Vu thị biết, trên đường hắn ngẫu ngộ Mộ Tịch Dao, mời nàng dạo chơi hoa viên. Lục điện hạ vốn xử sự vô cùng kín đáo, thay Mộ Tịch Dao thu thập cục diện rồi rầm xong, mới lên xe ngựa, trở về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhập Phủ

Mộ Tịch Dao chơi vui vẻ cả ngày, cũng có chút mỏi mệt. Nhanh chóng rửa mặt chải đầu rồi nằm trên giường, nghĩ chuyện hôm nay.

Hôm nay bị Tông Chính Lâm chặn lại giữa đường, Mộ Tịch Dao rất bất đắc dĩ. Thực ra nàng không hề biết rằng, Tông Chính Lâm vốn định nửa đường chặn nàng lại, sau đó dựa vào thân phận hoàng tử đưa nàng vào Thịnh Kinh thư viện. Bởi nàng muốn vô giúp vui, Tông Chính Lâm đương nhiên sẽ che chở cho người mà bản thân coi trọng. Kể từ khi biết được trò mới của nàng, muốn nàng không dùng đến nước cờ dờ là “cướp danh bài” hắn đành lộ diện. Ai ngờ Mộ Tịch Dao không cam lòng bị Tông Chính Lâm giáo huấn, nghịch lừa, khiến cho hai người đều không cách nào đi thư viện, chỉ đành từ bỏ.

Lúc này thân Mộ Tịch Dao thì ở trong sân viện, nhưng tâm tư lại đang dùng sức xoay chuyển linh tinh. Thập công tử yến, điều mà Mộ Tịch Dao muốn làm quá nhiều. Không chỉ vì việc Tông Chính Lâm có thể thượng vị, còn là vì sự hưng thịnh của Mộ gia Thanh Châu.

Nếu không nhầm thì, hai năm sau Nguyên Thành Hoàng Đế sẽ sai Đại Hoàng Tử Tông Chính Thuận dẫn binh bắc thượng, kết thúc mười mấy năm hỗn loạn của Mạc Bắc. Chiến sự tại Mạc Bắc sẽ giãng co trong hai năm rưỡi, mãi đến năm Chương Hoà thứ mười sáu, hai bên mới hoà đàm lui binh. Sau cuộc chiến Triều đình Mạc Bắc hứa hẹn rời khỏi Kinh, Văn, Mực, ba châu huyện, trong vòng trăm năm sẽ không xâm phạm biên giới. Thời đại của Nguyên Thành Hoàng Đế có nhiều danh tướng, đó là vì rất nhiều anh tài đã trở hết tài năng trong trận chiến này.

Trong đó vang danh nhất, là Viên Kỳ Chiêu - vị tướng quân năm ấy mới hai mươi bốn tuổi, được phong quan nhất phẩm chức Định Uy Tướng Quân và Một người nữa là quan chính nhị phẩm Phó đô thống Diệp Hoài Văn năm ấy hai mươi hai tuổi. Chiến tích của hai người này, đều là bách chiến bách thắng, nhưng phong cách hành binh bày trận khác xa vô cùng. Người trước là lấy chính diện xung phong, trên chiến trận trừ danh thiện chiến; người sau lại dựa vào kỳ mưu, nổi danh trong giới ngự binh chỉ đạo. (đạo dùng binh xảo quyết, mưu mô)

Nhưng hai người này không chỉ nổi danh trong trận chiến với Mạc Bắc, sau này khi Tông Chính Lâm lên ngôi tiến hành Tây chinh, bọn họ lại Một lần nữa nổi danh, được xưng mỹ danh “Đại Ngụy song huy” (Hai niềm huy hoàng của Đại Ngụy). Nếu tính ra, vào thời điểm này hai người kia rất có khả năng sẽ xuất hiện trong Thập công tử yến lần này! Huống chi đại ca của Mộ Tịch Dao là Mộ Cần Chi tất nhiên sẽ tham gia chiến sự Mạc Bắc. Nếu như không mưu toan thỏa đáng trước, sao có thể đạt được càng nhiều thành quả đây?

Đáng tiếc nàng đã lỡ mất Thập công tử yến, lại không có khả năng len lút kết bạn. Hiện giờ cũng chỉ có thể để Triệu Thanh đi tìm hiểu tin tức, sau này lại tính tiếp.

Hôm sau, Triệu Thanh vừa nghe Mộ Tịch Dao phân phó lại là chuyện xấu liên quan đến Thập công tử gì đó, choáng váng cả đầu, chỉ cảm thấy hôm qua Lục điện hạ đã yên tâm hơi sớm rồi.

“Việc này có nội tình, người chỉ để ý tìm hiểu rõ ràng tình hình cụ thể của Thập công tử, nhớ lấy không thể để lộ thân phận.” Mộ Tịch Dao rất nghiêm túc giao phó.

Triệu Thanh vừa thấy vẻ mặt tiểu thư khác xa bình thường, liền biết việc này tất không đơn giản. Lần tiểu thư hao tổn khổ tâm suy nghĩ trước, là việc tính kế vài vị rất lợi hại. Lần này không biết là người nào lại có thể khiến tiểu thư mặc dù bị điện hạ ngăn trở, vẫn muốn mạo hiểm làm việc này. Trong lòng hẳn có chút chờ mong.

Ba ngày sau, Triệu Thanh mang tin tức về. Mộ Tịch Dao càng xem càng hưng phấn. Viên Kỳ Chiêu, Diệp Hoài Văn quả nhiên có trong danh sách, còn có thêm một người là Cung Thụ Dương! Cung Thụ Dương quả nhiên có vị trí rất cao, hoá ra là người đứng đầu trong thập công tử lần này. Cung Thụ Dương theo văn, khoa cử nhập sĩ (tham gia thi cử làm quan). Chỉ nhìn liền biết người này tài hoa tuyệt thế, Cung Thụ Dương chính là chính nhất phẩm điện các đại học sĩ trong triều đại của Tông Chính Lâm! Một lương tài mỹ ngọc như thế, làm sao có thể nào buông tha?

Hiện nay ba người này thanh danh đang lên cao, không ai biết được thành tựu của họ sau này, nếu lúc này không thu, thì còn đợi đến khi nào? Đánh dấu vài cái tên, Mộ Tịch Dao mất hai ngày暮 tính, mới âm thầm lại dặn dò Triệu Thanh, sai hẳn cần phải đề dặt cẩn thận, chớ nóng lòng cầu sự thành. Mộ Tịch Dao đã xác rõ ràng, những người quyết an bày bên Tông Chính Lâm, không dám lơ là.

Hôm đó lúc hồi phủ, Tông Chính Lâm đã nói trong xe ngựa, “Mấy ngày này nàng phải ngoan ngoãn, chờ hần tới nghênh đón”, Mộ Tịch Dao cũng liền nghe lời. Nhưng nàng lại không hề lưu ý với hứa hẹn “Nghênh đón” kia của Tông Chính Lâm, quả đáng tiếc một phen tâm ý của Lục Điện hạ.

Càng gần ngày lấy chồng, Mộ Tịch Dao càng dành nhiều thời gian ở bên Vu thị, cũng trò chuyện cùng Mộ Tịch Đình, thoáng nhắc đến tin tức của phủ Ngũ hoàng tử. Viết hai phong thư, vẫn an với Mộ Kính Châm, cũng nhờ Mộ Cần Chi thu xếp tiền đồ cho Triệu Thanh. Thời gian còn lại thì chăm hai con thơ, vẽ tranh, xem sổ sách của Giai Nghệ Phường, tập viết chữ, đánh đàn, đọc sách.

Lúc này Mộ Tịch Dao chú ý nhất, là Đường thị Nghi Như người cũng bị chỉ làm thứ phi như mình. Thời gian tham tuyển có chút biến đổi, khiến Mộ Tịch Dao rất tò mò. Cũng muốn nhìn xem Đường Nghi Như, à ta đời trước quả là phong quang vô hạn.

Kiếp trước Đường Nghi Như lấy thân phận thứ phi nhập phủ, sau đó sinh cho Tông Chính Lâm thứ tử và ba nữ nhi, thăng lên làm sủng phi, được nhập vào ngọc điệp của hoàng gia. Sau khi Tông Chính Lâm đăng cơ, Đường Nghi Như được phong làm nhất phẩm Hiền phi. Tông Chính Lâm từng khen Hiền phi “Huệ hiền trạch tâm, đoan lương đức” (hiền lành, trí tuệ, rộng lượng, đoan trang, lương thiện, thực đức). Cho đến khi Mộ Tịch Dao chết đi rồi trọng sinh, Đường Nghi Như vẫn là một trong những phi tần được Tông Chính Lâm sủng ái nhất. Chỉ buồn cười là, Đường Hiền phi và Giang Thục Phi, tức Giang sủng phi kiếp trước, Giang thị Sinh Đình, hai à đối đầu gay gắt. Trường tử do Thục Phi sinh ra luôn thất hoà đối địch với Thứ tử do Hiền phi sinh. Đáng tiếc kiếp này Mộ Tịch Dao đẩy một cái, khiến cho Giang Thục Phi còn chưa kịp nhập phủ, đã bị đuổi không thấy hình dáng, nhưng cũng lại giúp Đường Nghi Như một cái ân tình.

Về thứ gọi là sủng ái của Tông Chính Lâm ở kiếp trước thì, Mộ Tịch Dao cười nhạt. Đời trước hần đúng là một gã đàn ông, nhiều lắm thì chẳng qua cũng chỉ là nhàn nhả chơi đùa hậu cung một chút, cái loại sủng ái không thật lòng này, Mộ Tịch Dao nàng còn thấy chóng mặt. Mục tiêu của nàng là không hề bản khoản được sủng mà kiêu, yêu cầu rất cao đó ~~

Năm Chương Hoà thứ mười một, mừng năm tháng chín, hợp việc cưới gả.

Tuyệt đại đa số danh môn thế gia của Thịnh Kinh, đều cho rằng Lục Điện hạ Tông Chính Lâm sẽ vẫn không hề chú ý đến việc ở hậu viện, nhưng sự việc xảy ra làm người ta không thể tưởng tượng tại sao lại có sự biến hoá như vậy.

Vào giờ Thân, Lục Điện hạ liền mang theo nghi thức hoàng tử, chậm rãi đi về hướng Vu phủ. Tự mình đón thứ phi Mộ thị, một đường hộ tống tới đại môn phủ hoàng tử, đón Mộ thị đi vào từ cửa chính.

Sau khi việc này xảy ra, liền khiến cả Thịnh Kinh chấn động. Tất cả thế gia quyền quý đều nhìn vào Mộ thị ở Thanh Châu. Thậm chí còn kinh động cả Nguyên Thành Hoàng Đế và Thục Phi.

Còn về Mộ Tịch Dao, tới phủ đệ, nạp lễ mất nửa canh giờ. Tông Chính Lâm sai Điện Phúc Sơn bày biện đồ ăn vặt, trà bánh ở gian phòng sát với hi đường, nhuyễn sạp ghé mặt, tùy nàng sử dụng, đề nàng chọn mất một chút. Còn hần thì đến viện trước chiều đãi khách nhân.

Mộ Tịch Dao nghi hoặc hỏi Mặc Lan, “Đây là lễ của thứ phi sao?” Hình như khác hẳn với những gì Vu thị dạy nàng. Được rồi, Mộ Tịch Dao chưa bao giờ lưu ý đến mấy thứ “Lễ nghi phiền phức”, đối với việc này không hiểu được hết.

Mặc Lan cũng nhìn không ra, thành thật trả lời, “Khác hẳn so với những điều phu nhân nói hôm qua.”

Triệu ma ma là quản sự của Đan Như Uyển đang đứng hầu một bên, thấy đôi chủ tớ hai người thật sự không rõ, liền cung kính tiến lên đáp nói, “Chủ tử, nô tì là quản sự Đan Như Uyển. Nghênh lễ hôm nay, ngoài việc không có những việc phía trước, điện hạ yêu cầu ẩn theo lễ đón sủng phi mà làm.” Nói xong rất có lễ lui ra. Trong lòng nhận rõ một việc, nhất định phải khách khí đối với vị này, điện hạ thật coi trọng vị Mộ thứ phi này.

Hai chủ tớ Mộ Tịch Dao lúc này mới hiểu được hàm nghĩa trong đó. Mộ Tịch Dao gật đầu, cảm tạ Triệu ma ma, lại tặng bà lễ gấp mặt.

Mặc Lan cơ trí, biết địa vị quản sự ma ma của phủ hoàng tử, liền lời kéo Huệ Lan tiến lên hành lễ cảm ơn. Sau đó liền hầu hạ Mộ Tịch Dao dùng điểm tâm, uống chút trà, tựa vào trên nhuyễn thấp nghỉ tạm. Trong lòng cũng rất vui mừng, điện hạ đối với chủ tử thật là rất tốt.

Giờ lành đã đến, mọi người thu thập thỏa đáng, đỡ Mộ Tịch Dao đi đến hi đường, đứng trước Lục Điện hạ Tông Chính Lâm hai bước. Lúc này Tông Chính Lâm đã ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc. Xuyên thấu qua hi khăn, có thể thấy được một đôi giày thêu, xác định người kia đúng là Đường thị. Mộ Tịch Dao theo quy củ thực hiện đại lễ cùng Tông Chính Lâm, sau khi kính trà, dâng châm tuyền “Tự tay” làm lên, buổi lễ mới coi như kết thúc.

Đến khi được đỡ về phòng tân hôn cũng là gian nhà chính của Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao lập tức ngã mình xuống sạp gỗ, không kham nổi. Chỉ tùy ý

để mọi người thay đổi quần áo và đồ trang sức cho nàng. Tông Chính Lâm từ viện trước tiễn khách trở về, liền nhìn thấy Mộ Tịch Dao đội hi khăn, la hét muốn tắm rửa.

Triệu ma ma thấy điện hạ tiến vào, vội khom mình hành lễ, sau đó liền mang theo mọi người lui ra.

”Điện hạ ~” Mộ Tịch Dao đội khăn trùm đầu, giọng nói ngọt ngào vô cùng.

”Mệt mỏi sao?” giọng của Tông Chính Lâm đầy vẻ chế nhạo, “lúc này đã mệt mỏi như thế này rồi, tiếp sau đây thì làm sao ?”

”Điện hạ, thiếp tắm rửa xong sẽ tốt lắm, tốt lắm ~” đáp trả đùa giỡn của Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao không chút yếu thế.

Tông Chính Lâm liền cười ra tiếng, “Bản điện hạ sẽ cố nhìn xem, có biện pháp nào tốt đây.” Hắn nhấc tay vén hi khăn, nhìn chăm chú vào mỹ nhân dưới ánh đèn.

Mộ Tịch Dao không hề có chút thẹn thùng nào, vươn đôi tay ra, “Muốn ôm, đi tắm rửa.” Giọng nói ngọt ngào như chuông ngọc, hai tròng mắt sáng lấp lánh nhìn Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm đương nhiên vô cùng mừng rỡ muốn cống hiến sức lực, ôm mỹ nhân trong ngực, hắn rất vừa lòng.

”Cùng nhau đi.” Sau đó hắn lấy tốc độ như bay trút bỏ áo ngoài của hai người, chỉ còn lại áo trong, ôm lấy tắm thân mềm mại, đi vào song yển tri bên phòng trong, hồ tắm này sớm đã được hắn chuyên môn chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cùng Tắm

Mộ Tịch Dao thấy song yển tri vô cùng tinh mỹ hoa lệ, nhất thời kinh ngạc hô lên một tiếng. Bể tắm song yển tri này khoảng ba thước , toàn bộ xây từ ngọc đá, một bên thành bể tắm còn trái một tấm da lông, một bên để sạp trúc vô cùng thoáng mát. Trong phòng tắm có đầy đủ bàn ghế và thấp mềm quý phi cho việc nghỉ tạm. Trên bàn không thiếu một thứ gì, ngay cả gương đồng trang điểm cũng có một bộ. Mộ Tịch Dao nhìn chiếc thấp kia, là biết tâm tư của Tông Chính Lâm, không khỏi quay đầu lại giận dữ liếc mắt một cái .

Trong bồn nước ấm có một màu trắng sữa nhạt, Tông Chính Lâm nói, đó là canh dưỡng sinh trong cung . Trên mặt nước còn trái một tảng cánh hoa mà Mộ Tịch Dao thích.

Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao ngồi trên sạp trúc, rót một chén nước ấm đút cho nàng. Điều này là thói quen nhỏ của Mộ Tịch Dao mà hắn biết được từ lần trước lúc đến biệt viện. Chờ nàng uống xong, Tông Chính Lâm liền cúi người xuống, ngậm lấy đôi môi đầy đặn ướt át. Hai người ôm lấy nhau, thân hình kề sát, môi răng triền miên .

Ban đầu Tông Chính Lâm còn ôn nhu lưu luyến, sau đó thì không chịu nổi khi đầu lưỡi Mộ Tịch Dao không ngừng quấy rối, hắn cuốn lấy nàng một cách mãnh liệt, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng.

Toàn thân Mộ Tịch Dao mềm mại không xương, dựa vào ngực Tông Chính Lâm, hai tay nắm lấy vạt áo hắn, hơi thở nóng rực phả lên ngực của Tông Chính Lâm, chọc cho hắn căng cứng cả lưng, bụng.

”Điện hạ, thiếp hầu hạ ngài tắm rửa, được không?” Mộ Tịch Dao thở hổn hển hỏi.

Tông Chính Lâm trực tiếp ôm lấy người, đi tới bên bờ hồ tắm, nhẹ nhàng buông nàng xuống. Không ngờ chân Mộ Tịch Dao vừa rơi xuống đất, vô lực không đứng vững, liền bị trượt xuống dưới. Tông Chính Lâm vội đưa tay nắm lấy eo nàng, Một tay khác vuốt lên má nàng, trong mắt đều là vẻ trêu đùa rất rõ ràng.”Làm sao vậy, là yêu kiều yếu ớt vô lực sao?”

Nghe nam nhân này đắc ý, Mộ Tịch Dao với tay cởi bỏ áo của hắn, động tác chậm rãi kéo vải, đẩy ra, sau đó đầu ngón tay còn nhẹ nhàng ma sát vòm ngực của hắn, nũng nịu mềm mại mà ngọt ngào cất tiếng, “Thiếp đương nhiên là không hùng tráng bằng điện hạ ~”, chữ cuối nàng còn cao giọng, hai mắt như có như không ngăm lều trại đã dựng từ lúc nào của Tông Chính Lâm, sau đó lại xấu hổ dòi mắt đi, khuôn mặt đã nhuốm chút sắc hồng.

Tông Chính Lâm bị bàn tay và ánh mắt của nàng khiêu khích khiến cho hô hấp trở nên nặng nề, nhìn thật sâu nữ tử đang thẹn thùng, liền kéo nàng đi vào bể tắm.

Hình thể Tông Chính Lâm thon dài cao ngất, vì hàng năm tập võ nên dáng người càng hoàn mỹ không sứt mẻ. Mộ Tịch Dao đứng ở phía sau hắn, tay nàng nhỏ nhắn vốc nước lên, tinh tế ôn nhu rửa phía sau lưng cho hắn, nhìn thấy một vết sẹo kéo từ vai trái đến thắt lưng. Đầu ngón tay mềm mại nhỏ xíu chậm rãi vuốt theo đường vết sẹo, khiến cho cả người Tông Chính Lâm run lên.

”Điện hạ, còn đau không?” Những ngón tay lại vuốt ve đến vùng bụng hắn.

”Có lúc gặp chuyện khi bảy tuổi, đã không sao từ lâu rồi.” Miêu tả ngắn gọn nhưng Mộ Tịch Dao nghe xong thì trong lòng có chút cay cay. Đứa nhỏ lớn lên trong cung, chỉ có một câu thích hợp nhất, “Không có thời thơ ấu.” Từ nhỏ lớn lên trong các loại âm mưu toan tính, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị hại chết, thật sự là bi ai.

Mộ Tịch Dao vươn đầu lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm dọc theo vết sẹo, chậm chạp liếm xuống.

Hơi thở Tông Chính Lâm càng dồn dập, đưa tay kéo nàng ra phía trước rồi ôm lấy. Quần áo trên người Mộ Tịch Dao đã ướt nước, bộ ngực đầy đặn và đỉnh đầu hồng hồng như ửng như hiện. Mắt phượng của Tông Chính Lâm híp lại, tay hắn thoáng dùng sức, xoẹt một tiếng Mộ Tịch Dao chỉ còn lại chiếc yếm đỏ tươi đang dán sát lên thân hình trắng tuyết nõn nà của người con gái.

Ngón tay Tông Chính Lâm kẹp lấy đỉnh hoa, nhẹ kéo, liền khiến cho chân của Mộ Tịch Dao mềm nhũn một cách kỳ quái, chỉ có thể ôm lấy cổ hắn, chân không tự giác bám vào đôi chân dài của Tông Chính Lâm. Người đàn ông bị nàng câu dẫn, liền nâng cái mông của nàng lên, nâng cả thân mình nàng lên, lại để hai chân cặp vào thắt lưng mình, mới cảm thấy hài lòng. Sau đó hắn thuận thế cúi đầu ngậm lấy khuyên tai nàng, khẽ cắn rồi niết nhẹ.

”Điện hạ, còn chưa tắm xong ~” người con gái nhỏ run run rẩy rẩy kháng nghị, Tông Chính Lâm liền thu liễm lại một chút, ôm Mộ Tịch Dao, bước mấy bước, ngồi trên bậc thềm, tùy ý nàng ở trước mình hầu hạ.

Mộ Tịch Dao chống lại tầm mắt nóng rực của Tông Chính Lâm, cánh tay trắng trẻo mềm mại nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên cơ bắp rắn chắc của hắn, thường chạm vào điểm mẫn cảm, càng khiến cho ánh mắt Tông Chính Lâm trở nên thâm thúy hơn.

Lúc tay nàng vuốt ve đến chỗ cơ bụng, Mộ Tịch Dao dùng móng tay gãi rất nhẹ, ngừng đầu nhìn yết hầu của Tông Chính Lâm đang lặn lội, nàng còn vươn đầu lưỡi liếm liếm, đưa ánh mắt mỉa mai như tơ rời đi. Lúc trước Tông Chính Lâm tuy nâng, bây giờ thì toàn thân xao động vô cùng, toàn bộ lửa nóng dồn xuống dưới thân, thân trường to đau đớn không thôi.

Bắt lấy tay của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm nắm tay nàng đưa xuống dưới cùi bắp quần lót, lại đưa nàng thám nhập vào trong đó, chặt chẽ đặt lên thứ gì đó của hắn. Ánh mắt Mộ Tịch Dao mê ly, đỏ mặt, thờ ơ gấp, “Điện hạ, sợ ~”

”Không sợ. Ngoan, động đây đi.” Hắn nắm tay của Mộ Tịch Dao vỗ về chơi đùa.

Tông Chính Lâm hưng phấn vô cùng, cảnh tượng trong mộng, bây giờ rốt cục hoàn thành được một nửa, đợi cho đến chiều... Càng nghĩ càng không không chế được dục hòa trong cơ thể, Một tay còn lại lập tức mở tấm che chắn cuối cùng của Mộ Tịch Dao ra, cúi người xuống.

Mộ Tịch Dao bị hắn ngậm mất một bên mềm mại, cúi đầu, tiếng rên rỉ chột lớn hơn, bàn tay nàng ở phía dưới hắn cũng thêm vài phần lực đạo, ngay cả bàn tay còn lại cũng sờ vào viên cầu ở phía dưới cùng.

Tông Chính Lâm làm sao còn có thể chịu được kích thích như thế, hắn rên ra tiếng, từng tiếng thờ dốc vang lên trước ngực Mộ Tịch Dao. Đầu lưỡi hắn càng thêm yêu thích đối với một đôi núi no đủ, mút lấy đỉnh nhũ tiêm, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn xé.

Mộ Tịch Dao hô ra tiếng, không kịp nghĩ gì, thì đầu ngón tay đã vuốt lên chỗ đỉnh đầu của hắn, lưng Tông Chính Lâm đột nhiên cứng ngắc, một luồng tê dại từ bên hông dâng lên, chưa kịp ngăn chặn, lại bị Mộ Tịch Dao dùng sức nắm chặt, Tông Chính Lâm gầm nhẹ ra tiếng, dục vọng phun ra.

Mộ Tịch Dao nhìn chằm chằm trên tay, yêu kiều kêu một tiếng, liền trốn vào trong lòng Tông Chính Lâm, chỉ lộ lỗ tai đỏ tươi ở bên.

Tông Chính Lâm thờ hào hên cổ bình phục nhịp tim đang đập mãnh liệt và hô hấp dồn dập, nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Tịch Dao, lại ngậm lấy lỗ tai đang đỏ hồng của ai đó, liếm láp không thôi. Sau đó nhẹ nhàng ôn nhu đặt môi hôn lên gáy nàng. Đến khi hô hấp vững vàng trở lại, mới đưa Mộ Tịch Dao ra, chỉ thấy sắc mặt nàng xấu hổ đến đỏ bừng, đôi mắt như nước mênh mang, đập dồn gọn sóng động tình, cái miệng nhỏ nhắn hơi giương lên, còn nhẹ thổi hơi.

dục vọng vừa được phóng thích của Lục điện hạ lại rực rộ.

”Yêu tình!” Vội vội vàng vàng để nàng tắm cho xong, liền ôm nàng đi đến nhuyển tháp, kéo tấm áo khô phủ lên, mới được chút bình phục lại.

”Điện hạ ~” tiếng nói vừa rời miệng, đã bị hôn trụ. Âm thanh Tông Chính Lâm khàn khàn cảnh cáo nàng, “Nếu lại trêu chọc, ta sẽ muốn nàng ở trong này.”

Mộ Tịch Dao ỳm khuất nháy mắt, hơi nức nở, “Đói ~” cái đáng về này của nàng..., Tông Chính Lâm nhắm mắt hít sâu một hơi, mới ôm nàng đi ra phòng chính.

Mộ Tịch Dao cả người xụi lơ, tuy hắn đùa nghịch, nhìn Tông Chính Lâm nhũn nhẽo với một đồng quần áo nữ nhân, liền không có kị ha ha cười rộ lên.

Tông Chính Lâm quay đầu tà tà nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên, “Khôi phục khí lực rồi sao? Như thế... Rất tốt.” Liền ý vị thâm trường đánh giá toàn thân nàng một cái.

Mộ Tịch Dao cứng đờ, tròn mắt chuyển động, liền quẩn rũ nói, “Điện hạ, thiếp nghe nói có người rất vũ dũng, một đêm bảy lần, không biết là thật hay không?” Tông Chính Lâm giương mày, rất là sung sướng đáp lại, “Không cần hâm mộ, tối nay sẽ biết.”

Để cho Mộ Tịch Dao giúp vào, cuối cùng Tông Chính Lâm mới gấp ghềnh mặc xiêm y vào cho nàng.

Hai người còn đang quần quýt, liền nghe Triệu ma ma ở gian ngoài nói nha hoàn của Đường thứ phi có việc bẩm báo.

Tông Chính Lâm làm như không nghe thấy, vẫn vỗ về chơi đùa sợi tóc của Mộ Tịch Dao, về mặt chuyên chú. Mộ Tịch Dao kéo chỉnh áo ngoài bị nam nhân bên cạnh biến thành nhăn nhúm, sau đó mới kêu gọi ở thiên sảnh.

Triệu ma ma thấy dáng vẻ của điện hạ và chủ tử, liền sáng tỏ, cười lui đi ra ngoài.

Mộ Tịch Dao kéo cổ tay áo Tông Chính Lâm, ngẩng đầu, mắt sáng lấp lánh nhìn hắn. "Điện hạ có nghĩ đêm ngự tẩm vô số nữ nhân?" Trong giọng nói thì vô cùng bình thản, chỉ có bàn tay nhỏ bé lại sờ lên khối thịt bên hông, dường như còn uy hiếp tróc vài miếng ra.

Tông Chính Lâm bị bộ dạng tiêu nhân của nàng chọc cười, "Đêm ngự tẩm vài nữ nhân thì chưa thử qua." Nâng cằm nhỏ của Mộ Tịch Dao lên, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn chăm chú vào nàng nói tiếp, "Ngự tẩm một người, mấy lần, tối nay sẽ thử, được không?" Ánh mắt nóng rực, thanh âm trầm thấp.

Sắc mặt Mộ Tịch Dao đỏ rực, tức giận mắng một tiếng "Không đứng đắn!" Đứng dậy đi ra thiên sảnh Tông Chính Lâm cũng đứng dậy, nắm tay nàng, cùng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đánh Vào Mặt

Triệu ma ma dẫn Mặc Lan Huệ Lan hầu hạ ở trong phòng, dâng trà và bánh hoa quả xong mới đứng sang một bên, sau đó mới kêu nha hoàn kia tiến vào. Còn về hai vị chủ tử, mọi người đã học được cái gì kêu là "Lạnh nhạt".

Thư Đào báo với triệu ma ma yêu cầu gặp Lục Điện hạ và Mộ thứ phi, liền bị đưa đến cửa sau của thiên sảnh. Nghĩ đến khung cảnh vừa rồi nàng ta mới nhìn sơ qua của Đan Như Uyển, trong lòng Thư Đào có chút trầm xuống. Dù chỉ mới nhìn được một chút, nhưng liền biết Đan Như Uyển tốt hơn hẳn Thư Oái Uyển của chủ tử nhà mình, sân viện đẹp để quý giá rộng rãi, hơn nữa cảnh sắc rất được chăm sóc. Ngay cả quần sự ma ma đều có khí độ, sân viện nhà mình không thể so sánh.

Cũng là mới vừa vào phủ, cũng là thứ phi, nhưng cảnh ngộ lại có cao thấp, thế này làm sao cho phải? Hơn nữa lúc bản thân vừa mới xuất môn, thấy Mi Sách hoang mang rối loạn, rất sợ hãi vọt vào Thư Oái Uyển, không biết là có chuyện gì. Bây giờ điện hạ tới Đan Như Uyển trước, ở cùng Mộ thứ phi sắp một cái canh giờ, cũng không có ý muốn đi giá, vậy tức là có ý tứ gì?

Vẫn còn đang đoán già đoán non, thì nghe thấy Triệu ma ma truyền vào, nàng ta vội đã lấy lại tinh thần, cung kính vào cửa, cúi đầu tiến vào trong phòng, hành lễ vấn an hai vị chủ tử, nghe được giọng nói ôn hòa của nữ tử cho phép đứng dậy nàng ta mới chậm rãi ngẩng đầu. Vừa ngẩng đầu nhìn liền ngây ngẩn cả người.

Không phải bởi vì Mộ Tịch Dao điểm lệ đến mức khuynh quốc khuynh thành, mà là thái độ thân thiết không chút che dấu của. Nghe đồn Lục Điện hạ không nặng nữ sắc, từ trước tới nay cũng không thân cận nữ tử ở hậu viện cơ mà? Vậy hình ảnh tay nắm chặt tay này... Chẳng lẽ là tin đồn không đáng tin? Trong đầu Thư Đào xuất hiện hàng loạt ý nghĩ trong nháy mắt, vừa lộn xộn lại có cả chút hoảng hốt.

"Có chuyện gì?" Người đàn ông ngồi trên cao từ lạnh lùng cất tiếng, kéo thần trí Thư Đào trở về hiện thực.

"Khỏi bẩm điện hạ, chủ tử nô tỳ muốn hỏi điện hạ có còn có chính sự bận việc hay không? Nếu như không có chuyện gì, có phải bày cơm ở sau viện không ạ?" Thư Đào nhanh nhẹn nói lại từ đầu đến cuối những lời của Đường thị.

Quả nhiên là người hiền lành, thật xứng với cái danh "Hiền phi". Mộ Tịch Dao âm thầm tán thưởng.

"Điện hạ, thỉnh Đường tỷ tỷ cùng dùng cơm đi. Náo nhiệt ~" Ánh mắt ướt sũng của Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm Tông Chính Lâm, có chút nháy nhót.

"Được." Tông Chính Lâm không hề nghĩ ngợi, lúc này tâm tư của hắn toàn đặt ở việc "Chính sự" khác rồi.

Triệu ma ma nhìn Thư Đào đang ngây ngốc sững sờ, trong lòng âm thầm lắc đầu, gặp phải vị Dao chủ tử, người không cần nghĩ đến quy củ. Bà bèn dẫn Thư Đào ra cửa, sai người truyền lời đến Thư Oái Uyển.

Đường Nghi Như ngồi trên hi giường, trên mặt tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh. Nhưng trong lòng ba đào cuộn cuộn.

Điều này quả thực là đã tát một cái vào mặt mình mà! Cùng một ngày nhập phủ hoàng tử, cùng là thứ phi, vậy mà Mộ thị lại có thể có nghênh lễ tương đương với lễ của sủng phi! Điều này quả thực là không thể tưởng tượng được. Lục Điện hạ lại làm việc một cách không để ý đến quy củ như vậy, nào có vẻ gì giống như tin đồn, là một người uy nghiêm túc mục, đoan chính tự hạn chế? Mặc dù là đối với Mộ thị có ý nuông chiều sủng ái, thì cũng nên che lấp một chút, tại sao lại bày ra một cách lộ liễu như vậy để người của toàn Đại Ngụy nhìn vào? Điều này chẳng phải là khiến cho người ta chế giễu sao?

Móng tay của Đường Nghi Như hung hăng cắm vào trong da thịt, ả không ngừng nói với bản thân, không thể chỉ để ý tranh giành trong chốn lát, thể diện

lớn nhất đối với nữ nhân ở hậu viện vẫn là con nôi dòng. Nghĩ đến con nôi dòng ả liền buồn lòng tâm tính, ả nghĩ bản thân đã điều dưỡng ba năm trời, chỉ cần có sủng, thì con nôi dòng chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Tự trấn an cảm xúc, bình tĩnh lại, chờ điện hạ giá lâm, giờ hi khẩn là được rồi. Chính lúc này, lại nghe thấy ma ma của Đan Như Uyển đến truyền ý chỉ của điện hạ, liền cung kính mời vào.

Đợi đến khi nghe xong ý chỉ, dù Đường Nghi Như có độ lượng đến đâu, cũng khó áp chế được cơn tức trong lòng.

Quả thực là khinh người quá đáng! Không giờ hi khẩn thì thôi, còn muốn nàng đi qua gặp Mộ thị? Giờ hi khẩn nhưng là khâu đoạn cuối cùng của lễ nạp, ngụ ý cát tường, sớm có thai. Điện hạ tại sao lại có thể đáp ứng yêu cầu như thế của nàng ta?

Đường Nghi Như thực đã oan uổng Mộ Tịch Dao. Nữ nhân kia căn bản không hiểu mấy thứ “Lễ nghi phiền phức” này. Nếu không phải trong phim truyền hình đều diễn là phải chờ chủ rể đến giờ hi khẩn, thì Mộ Tịch Dao đã sớm tự mình kéo xuống rồi! Ai muốn giữa ngày hè còn phải đội một mảnh đồ rục cho chướng mắt?

Hàn quang trong mắt Đường Nghi Như lóe lên, Mộ thị vừa mới nhập phủ liền muốn dẫm lên trên đầu ả, vậy thì ả sẽ không cần khách khí. Tránh cho bị người ta ăn hiếp khi dễ.

Đáp lời với Triệu ma ma, tự kéo hi khẩn, ném sang một bên, dẫn theo Thư Đào và Mi Sách chậm rãi đi sang Đan Như Uyển.

Vào đến sân viện, mới biết được bản thân sai có bao nhiêu thái quá, đây cũng không phải là có chút bất công, mà rõ ràng chính là chênh lệch quá lớn! Điện hạ thật đúng là không lưu một chút thể diện nào cho người khác. Khó trách sao vị Triệu ma ma so với Trần ma ma trong viện của mình đặc dụng hơn nhiều.

Đường Nghi Như âm thầm tự giễu một phen, lại càng kiên định muốn dựng cho mình chỗ dựa vững chắc, không để cho người khác hèn hạ coi thường bản thân. Về phần Mộ thị, kẻ đã hung hăng tát vào mặt mình và gia tộc một bạt tai, sẽ có ngày cô ta phải trả nợ.

Bị mời vào sảnh chính, Đường Nghi Như quy củ thỉnh an với Tông Chính Lâm, lại quay đầu đánh giá Mộ thị.

Quả nhiên là một mỹ nhân, nếu không cũng sẽ không thể khiến điện hạ bị mê hoặc mà dung túng nàng ta như thế. Đường Nghi Như khẽ mỉm cười như chào hỏi với Mộ Tịch Dao, nhưng không ngồi xuống.

“Đường tỷ tỷ, thoải mái ngồi đi.” Nói những câu ngọt ngào thì Mộ Tịch Dao là người chuyên nghiệp.

“Vậy thì đa tạ thịnh tình của muội muội.” Thị ngồi xuống một bên còn lại của Tông Chính Lâm, cũng không nói gì nhiều.

Tông Chính Lâm nhìn đáng vẻ lạnh lợi vờ vịt của Mộ Tịch Dao, đưa tay vuốt ve tay nàng dưới bàn lời, dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của nàng.

Mộ Tịch Dao bị làm phiền không được an ổn, liền nhẹ nhàng cho hất một cước.

Tông Chính Lâm xem nàng đánh đá, lại nhếch khóe miệng lên.

“Bày cơm đi.” Mộ Tịch Dao ra lệnh.

Một bàn đồ ăn bày lên đều là những món Mộ Tịch Dao thích ăn. Tông Chính Lâm đã sớm dặn dò phòng bếp của Đan Như Uyển, làm theo thực đơn đã chuẩn bị sẵn. Quả nhiên, ánh mắt Mộ Tịch Dao lập tức sáng rỡ, mặt mày tươi cười, quay đầu nói với Tông Chính Lâm, “Đa tạ điện hạ ~~, sau đó thì nhìn chăm chăm vào các món mỹ thực mà vui vẻ vô cùng. Ai bảo hôm nay nàng có được ăn gì đâu, cũng may lúc trước Tông Chính Lâm chu đáo, chuẩn bị cho nàng chút điểm tâm.

“Uhm” Tông Chính Lâm nhàn nhạt đáp lời, rồi gấp cho nàng một khối cá viên.

Mộ Tịch Dao vừa ăn cá viên, vừa vui tươi hơn hờ lại nói Đường thị đừng khách sáo, không hề theo quy củ “Lúc ăn không nói chuyện”. Lúc ở nhà, Mộ Tịch Dao lười giả vờ giả vịt, lúc ở cùng Tông Chính Lâm, cũng bị hất chiều quen nên không thèm để ý đến cái quy củ này.

Trên mặt Đường Nghi Như tuy rằng luôn mang theo một nụ cười thỏa đáng, nhưng trong lòng lại sóng cuộn dâng trào, từng trận từng trận đánh tới. Sau khi suy nghĩ một lát, mới thư thái được một chút.

Nhìn thái độ của điện hạ và Mộ thị khi ở cùng nhau, tuyệt đối không phải là lần đầu gặp mặt. Khó trách đối với nàng ta lại thân thiết như thế. Cũng may, đây chẳng qua cũng chỉ là do nàng ta quen với điện hạ sớm hơn mình thôi, cái loại uy hiếp này có thể từ từ mất dần lợi thế. Cô ta lại nghĩ, lúc này điện hạ sủng Mộ thị như thế, vậy thì bản thân tạm thời không nên trực tiếp xung đột với nàng ta, xé rách thể diện. Chỉ cần chờ bản thân từ từ nắm được trái tim của điện hạ, lúc đó mới mưu tính các chuyện khác.

Nghĩ như thế, Đường Nghi Như tạm thời không có ý nghĩ muốn tranh phong vào lúc này, chỉ lo lắng nên làm thế nào để có được trái tim của điện hạ. Được như thế mới có thể mau chóng có con nôi dòng, đó mới là ưu thế lớn nhất. Nếu có thể sinh được trưởng tử, thì đó không chỉ có địa vị của nàng, ngay cả gia tộc cũng sẽ thuận lợi vui vẻ. Đến lúc đó mới coi như là chân chính đứng vững.

Mộ Tịch Dao là loại người nào? Ở thương trường lăn lộn nhiều năm, chuyện người lừa ta gạt người chính là chuyện cơm bữa. Vừa nhìn vẻ mặt của Đường Nghi Như, liền đoán được rằng ả ta sẽ không minh mà không cùng bản thân mình gây khó dễ, đại khái sẽ đi theo con đường của một bạch hoa

sen. Nhưng mà Đường thị quả thật không tồi , lúc này mới mười lăm mười sáu tuổi, gặp phải tình hình bất công như thế, lại vẫn có thể nhẫn nại như thế , thật đáng để chờ mong.

Con nhóc này, cô cũng biết đây là bất công sao?

Cho tới bây giờ Mộ Tịch Dao vẫn luôn không cần hai chữ công bằng . Đùa à, nếu muốn công bằng , vậy thì cái nghiệp Sùng Phi của nàng chẳng phải sẽ thất nghiệp nhanh chóng hay sao ?

Nàng đương nhiên biết được hậu viện của Tông Chính Lâm bây giờ tuyệt đối không thể bỗng chốc bị nàng độc sủng , nàng còn phải lưu vài người giúp đỡ, để ứng phó với vị chính phi rất là nổi tiếng kia nữa. Huống chi Nguyên Thành Hoàng Đế và Thục Phi tuyệt đối sẽ không cho phép tình huống này xảy ra.

Cho nên Mộ Tịch Dao chẳng những không thể phát giận mà thuận tay giải quyết vài cái, còn muốn tìm một lá chắn thích hợp để chế trụ , che chở cho mình. Khiến cho một đám nữ nhân loạn xạ chia xé hậu viện rồi phân cấp . Giang Sinh Đình vốn là một sai lầm, sau này phải lo lắng đến mọi mặt. Thật đúng là phiền toái. Đây chính là điểm phiền phức nhất khi Tông Chính Lâm không phải là hoàng đế. Mộ Tịch Dao lại bắt đầu chờ mong ngày Lục Điện hạ thi triển hùng oai, xử lý vật hi sinh, thành công lên ngôi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mặc Trúc Lâm

Dùng cơm xong, cả ba ngồi ở đại sảnh, khách sáo nói vài lời, Đường thị biết điều đứng dậy cáo lui. Nàng ta đã nhìn ra, điện hạ hôm nay sẽ nghỉ ở Đan Như Uyển , dù có không cam lòng, cũng chỉ đành chịu đựng. So với việc dây dưa không chịu đi khiến người chán ghét, thì thà rằng sớm rời đi, để điện hạ có chút hảo cảm với nàng ta.

Quả nhiên, Tông Chính Lâm quay đầu nhìn Đường thị, nói câu nói đầu tiên từ khi nàng vào cửa đến lúc này, dĩ nhiên là không tính câu “đứng dậy đi “ khi thị thỉnh an, “Hôm nay người cũng mệt mỏi rồi , sớm trở về nghỉ ngơi đi.” Sau đó cũng không nói gì nữa. Đường thị lập tức đáp vâng , sau đó liền dẫn nha hoàn trở về viện của mình.

Sau khi Đường Nghi Như ra khỏi cửa, Mộ Tịch Dao lập tức bỏ ngay vài phần khách sáo cứng nhắc, lại vui lên ngay.

“Không cần bận tâm đến nàng ta.” thực ra Tông Chính Lâm thích bộ dạng nàng những nhẽo, làm tới khi hần cung chiều.

“Thiếp là đang vì thể diện của điện hạ đó.” Mộ Tịch Dao chu miệng oán trách. Tông Chính Lâm nheo mắt cười. Đúng là đáng vẻ lạnh lợi !

“Điện hạ, Đường thứ phi có đẹp hơn thiếp không?” Hỏi xong còn cố ý đưa mặt lại gần hần thêm một chút, muốn cho Tông Chính Lâm cẩn thận nhìn xem.

Tông Chính Lâm bóp hai má của nàng, chưa từng thấy da mặt dày như thế . Khuôn mặt nhỏ nhắn kia là rõ ràng đầy vẻ đắc ý và chờ mong khích lệ. Hần liền theo ý nàng , nghiêm cẩn đoan trang một phen vậy.

“Nàng ta không bằng người.” Quả nhiên, Mộ Tịch Dao liền cười híp mắt, ngay cả cặp mi cũng không thấy nữa, một chân vắt lên chân kia đứng đưa trên nhuyển thấp.

Tông Chính Lâm nhìn chân giày thêu hoa của nàng đang đưa qua lại, mặt trên có thêu hoa chiết quang, hần cảm thấy khá quen mắt. Bất giác hần nhớ tới đôi chân non mịn bóng loáng trong phòng tắm, lại thêm những ngón chân trong suốt mượt mà, trên người hần cũng nóng lên vài phần.

“Điện hạ, phải đi dạo một vòng trong viện, để tiêu thực?” Lời nói của Mộ Tịch Dao tuy như đang hỏi ý kiến của hần, nhưng đôi tay nhỏ bé đã kéo tay áo bảo của Tông Chính Lâm, nhẹ nhàng giật giật.

Tông Chính Lâm trực tiếp xoay tay nắm lấy tay nàng, vén vài sợi tóc mai của Mộ Tịch Dao.” Đi Mặc Trúc Lâm hay là Cẩm Li Trì?”

Mộ Tịch Dao nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Mặc Trúc Lâm. Không phải là có câu ‘ muốn nghe tiếng gió ’ hay sao?”

Tông Chính Lâm liền khẽ gật đầu, mang theo người đi dạo Mặc Trúc Lâm.

Đến rừng trúc, Mộ Tịch Dao liền buông tay Tông Chính Lâm ra, tự mình mừng rỡ dạo bước ngắm nhìn xung quanh , rất là vui vẻ.

Tông Chính Lâm khoanh tay đi theo phía sau, nhìn bóng lưng nàng được ánh chiều tà xuyên qua hàng cây chiếu vào, hần lười nhác cất bước, phối hợp theo bước đi của nàng, trong lòng hần có một loại thỏa mãn trào ra. Vị Lục điện hạ uy nghiêm túc mục, tuấn mỹ cao ngất, trong buổi hoàng hôn nơi rừng trúc giữa ngày hè, thế mà lại có vài phần ôn hòa.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Mộ Tịch Dao quay đầu liền hỏi, “Điện hạ, lễ vấn an ngày mai, có phải là nữ quyến trong phủ nữ đều sẽ đến?”

Mộ Tịch Dao hoàn toàn đối xử bình đẳng với những nữ nhân khác của Tông Chính Lâm, tất cả đều là “Đồng Nghiệp”. Nếu thứ vị kém nàng, đương nhiên là quan hệ cấp trên cấp dưới, tôn ti phân rõ ràng; thứ vị cao hơn nàng, sẽ phải dựa vào quy tắc ngầm, toàn bộ phải dựa vào Tông Chính Lâm.

“Muốn gặp sao?” Nữ nhân này vốn lười nhác, giờ sao lại chủ động đề nghị gặp đám nữ nhân kia?

“Điện hạ ban ngày còn có chính sự, đa số đều không ở trong viện, chẳng thứ vị gì cả. Thiếp quen biết các tỷ muội, đi đến chỗ họ tán gẫu.” Mộ Tịch Dao còn nhớ kỹ phải tìm hiểu rõ rõ phong thái đã. Hiện giờ các nữ nhân này căn cơ đều quá nhỏ bé, đợi đến khi chính phi nhập phủ mới làm âm ỉ được.

“Ngày mai không rảnh, thu xếp vào ngày kia đi.” Tông Chính Lâm không cần nghĩ ngợi liền quyết định. Về phần vì sao ngày mai không được rảnh, đến lúc đó tiểu nữ nhân này sẽ biết.

“Àn.” Mộ Tịch Dao vui sướng rạo rức chạy lại, ôm Tông Chính Lâm cánh tay, lại hỏi một chuyện.

“Điện hạ, cho người đưa con thỏ của thiếp đến đây được không? Thiếp nuôi hai con thỏ điện hạ tặng rất khá, vừa béo vừa đáng yêu. Còn cả đèn con thỏ để ở trong nhà nữa, thiếp cũng muốn.” Mộ Tịch Dao rốt cục cũng nhớ đến hai con thỏ nàng muốn chăm bón mỗi sáng sớm, nhưng hai con thỏ kia còn đang nuôi dưỡng ở Vu phủ.

“Đề Triệu ma ma đi làm, Đan Như Uyên có phòng súng vật.” Tông Chính Lâm vỗ vỗ đầu nàng, tựa như đang trấn an tiểu cô nương bướng bỉnh trong nhà vậy.

Mộ Tịch Dao vừa nghe nói còn có phòng súng vật riêng thì rất vui vẻ.

Tông Chính Lâm thật sự rất chu đáo, điểm này thì nhất định phải cổ vũ. Nàng bảo hán cúi đầu, chờ khi hán cúi người, liền ôm cổ, mỗi bên gò má tặng một cái hôn thơm.

Tông Chính Lâm được lợi, sao có thể để nàng thoải mái rời đi. Thuận thế bế người lên, trán cọ trán, bốn mắt nhìn nhau.

“Được lợi, chuẩn bị cảm ơn ta như thế nào?” Trong mắt có ánh lửa toát ra.

Mộ Tịch Dao khó xử nghĩ, dè dặt hỏi, “Lấy thân báo đáp, có đủ hay không?”

Tông Chính Lâm bị câu nói của nàng làm cho kinh ngạc, ngay cả hô hấp cũng ngừng một lát. Gan của tiểu nữ nhân này thật sự là càng ngày càng lớn, cái gì cũng dám nói. Hân bế người nàng lên, vỗ hai cái lên cái mông phẫn nộ, “Thật không biết xấu hổ.” Rồi tay hán luyến tiếc rời khỏi khối mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Còn có việc càng xấu hổ hơn.” Tim đúng đôi môi của Tông Chính Lâm, chủ động hôn lên, nàng chậm chạp nói.

Tông Chính Lâm phản ứng lại, đầu lưỡi lập tức vòng vào, cuồng nhiệt trần trọc, bàn tay to cũng bắt đầu sờ soạng trước ngực nàng. Mộ Tịch Dao bị hôn không thở nổi, chỉ có cánh mũi nhỏ rầm rì kháng nghị. Tay nàng túm vạt áo trước ngực Tông Chính Lâm, lông mi nhấp nháy rung động.

Lúc ở đại sảnh Tông Chính Lâm đã có chút lửa nhỏ đốt thân, lúc này bị Mộ Tịch Dao náo loạn, luồng nhiệt hoá lập tức sôi trào. Hung hăng nắm lấy đỉnh núi to mềm của người con gái, như muốn nắn bóp thành một quả hồng.

“Điện hạ, đau ~” Mộ Tịch Dao còn chưa chịu yên, tiếp tục trêu chọc. Mắt phượng của Tông Chính Lâm híp lại, màu sắc đen thui thâm trầm.

“Đề bản điện nhìn xem, đau ở đâu?.” Sau đó hán kéo vạt áo dài, vạt áo Mộ Tịch Dao, nhìn thấy tám yếm đỏ bên trong, hán há miệng ngậm lấy.

“Là chỗ này sao?”

“A ~” Mộ Tịch Dao bị đánh bất ngờ, cả người đều căng cứng, cánh tay áo giờ đã rộng lòng thùng ôm lên gáy của Tông Chính Lâm. Gò má đỏ tươi, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên.

Tông Chính Lâm thờ gấp, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử đầy vẻ xuân ý mệnh mông, hung hăng xé mở sự che chắn cuối cùng ra, đỉnh nhũ phong kiều ngạo tuyết trắng đột nhiên bắn ra ngoài, sự kích thích khiến cả người run rẩy. Đôi vú rất tròn, trắng như tuyết một cách hoàn mỹ, hai đỉnh hồng bên trên run rẩy, còn gì có thể câu dẫn một người đàn ông hơn thế. Ánh mắt Tông Chính Lâm rực như lửa, sóng tình như thủy triều bị đè nén lúc trước giờ này không còn khống chế được nữa, hán cúi đầu ngậm lấy thứ mà hán vẫn luôn tâm niệm, còn dùng răng hơi cắn xé.

Mộ Tịch Dao “A” một tiếng nức nở kêu lên, khiến da đầu Tông Chính Lâm run rẩy, bàn tay to mạnh mẽ vờ vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa nơi non mềm bên trong. Hân không ngờ thân mình của nàng thực quá nắn cảm, cách một lớp vật liệu may mặc, thế mà có chút ẩm ướt hiện ra.

“Mẫn cảm đến thế sao.” Tông Chính Lâm thờ sâu, không khách sáo xé mở tiết khô của nàng, trực tiếp ấn lên trên nụ hoa, chà xát một phen.

Tiếng rên rĩ của Mộ Tịch Dao ngày càng cao hơn, gọi “Điện hạ”, Tông Chính Lâm nghe thấy âm thanh này thì hai mắt đỏ đậm, ngón tay dùng sức, đẩy mép hoa đang khép kín, tiến vào nơi ấm áp khít khao, thực là một nơi khiến người ta mất hồn. Ngón tay hán bị cái miệng nhỏ phía dưới hấp hồn hút lấy, đã có chút nước róc rách phun ra ở đầu ngón tay, Tông Chính Lâm gầm nhẹ ra tiếng.

”Yêu tình, thật sự là yêu tình.” Tông Chính Lâm rót cuộc không chịu nổi, nói rộng vạt áo bên hông, nhanh phóng xuất ra dục vọng đang bành trướng đến mức tận cùng. Một tay xoay người Mộ Tịch Dao sang chỗ khác, để nàng úp người trên cây trúc, hấn cọ xát nơi riêng tư non mềm của nàng từ phía sau.

”A ~ điện hạ, không cần ~” Mộ Tịch Dao kinh hô ra tiếng. Nhưng thân thể như một cỗ xuân thủy ở trên khối tảng tấp cứng rắn của Tông Chính Lâm.

”A!” Tông Chính Lâm chưa từng chịu sự kích thích như vậy bao giờ, dục vọng điên cuồng đỉnh vào, động đứng lên dưới thân nàng, ngẫu nhiên không cẩn thận thoáng chạm vào điểm nào đó, cả người hai người đều run run, vô cùng động tình.

”Ngoan, chỉ cọ cọ một chút, hơi giải toả một chút, nhẫn nại.” Giọng nói gấp gáp của Tông Chính Lâm hỗn hên trấn an Mộ Tịch Dao, động tác dưới thân động không thấy chậm lại, càng điên cuồng hơn.

”Điện hạ, khó chịu ~ phải về phòng.” Nữ tử nghẹn ngào rên rỉ ra tiếng, thân thể theo bản năng lùi về phía sau, nơi bị hấn chạm vào, nghênh đón động tác của hấn. Hai tròng mắt long lanh ngập nước, như phủ lớp sương mờ mờ nhìn hấn. Về mặt nồng đậm khao khát tình dục, hiển nhiên cũng chịu không nổi sự tra tấn này.

Tông Chính Lâm bị nữ tử trước mắt câu dẫn đến thân rung động, hơi hơi dao động, lý trí còn sót lại thúc giục hấn ôm lấy Mộ Tịch Dao, vội vã kéo lại áo khoác, liền đi nhanh về phòng chính, từng bước đi gian nan, thứ thẳng cứng cao ngất của hấn vẫn ma sát vào đùi trên, thắt lưng của Mộ Tịch Dao. Càng khiến nữ tử này cúi đầu ôn nhu ngậm nhẹ bên tai hấn.

”Ngoan, sờ sờ nó, thực là khó chịu!” Giọng nói Tông Chính Lâm khàn khàn, mảy rậm nhịu lại.

Mộ Tịch Dao biết được người nam nhân này đang rất thống khổ, nên cũng không giả mồm cái lão, bàn tay nhỏ bé nắm chặt côn thịt to lớn của hấn, vuốt ve lên xuống, lại kiều khích viên cầu phía dưới, nghe được hấn thoải mái than nhẹ, nhưng hồ hấp lại càng ngày càng nặng, tim đập như trống.

Tông Chính Lâm đi như bay nhanh vào phòng chính của chủ viện, liền một cước đá văng cửa lớn, lại “Oành” một tiếng đá cửa đóng lại, ôm Mộ Tịch Dao đi vào giường trong nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hoa Chúc

Chỉ mất hai bước là đến giường lớn, Tông Chính Lâm đã không chờ được nữa, tháo bỏ xiêm y của hai người, sau đó thả nàng trần trụi ở trên giường.

Dưới ánh nến, toàn thân ngọc ngà của nữ tử nhuộm một màu hồng phấn do kích tình, thân thể nàng hơi sợ, run một chút, khiến đỉnh hồng của hai vú chóp lên, trắng bóng mê hoặc tầm mắt của Tông Chính Lâm. Vòng eo mảnh khảnh, vùng bụng bằng phẳng, phía dưới bộ lông lộn xộn, bao trùm lên nụ hoa điểm lệ.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm nhìn đến mức thấy tự mình cũng cảm thấy ngượng ngùng, không chịu nổi, thấy người nọ từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng lửa tình lại tăng lên, nàng liền thoáng dịch mở hai chân, gây kích thích cho tầm mắt hấn.

Quả nhiên, chỉ thấy ngực Tông Chính Lâm phập phồng một cách dữ dội, hơi thở bỗng chốc lộn xộn, phần thân nóng bỏng nam tính ngay lập tức càng thẳng lên.

”Đã kêu nàng đừng lộn xộn, lúc này còn muốn gây chuyện. Đã như thế này thì đều là tự nàng tìm tội.”

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao tra tấn lý trí hoàn toàn, dục sức mở ra hai chân, cảnh tượng bên trong kém chút khiến hấn chịu không nổi mà phát tiết. Nụ hoa của người con gái còn có một chút ngọc lộ, hai cánh hoa hơi hơi vênh lên, vẫn mút kín vào nhau, nhưng ở giữa lại có một tia chất lỏng – thứ nước trong như ngọc.

Tông Chính Lâm nào còn nhẫn được nữa, đỉnh thân quết vào nụ hoa hé nở, nóng rực, thừa cơ mà vào, không dừng, hung hăng nhấn vào, tầm thân xử nữ của Mộ Tịch Dao đã bị phá vỡ.

Mộ Tịch Dao tuy là xử nữ, nhưng nhờ có đan dược dưỡng thân, đương nhiên là khác với các nữ tử bình thường. Chỉ hơi chút đau đớn, sau đó liền cảm giác được sung sướng của nam nữ khi hoan ái, bên trong nụ hoa đẹp đẽ vô cùng, bám lấy côn thịt của hấn, mút vào, khiến cho nam nhân trên người nàng càng điên cuồng co rúm lại.

Tông Chính Lâm chưa bao giờ được thoải mái như thế trong chuyện này, nữ nhân dưới thân thật tài tình, khe thịt tầng tầng lớp lớp khít khao khôn kể, như có muôn vàn nếp nhăn hút lấy hấn, khe mắt nhỏ xíu tại đỉnh đầu côn thịt bị bao bọc càng chặt chẽ, thật là mất hồn thoát cốt, dục tiên dục tử.

”Đúng là không có chỗ không đẹp, không chỗ không ôn.” Tông Chính Lâm nắm Mộ Tịch Dao hai chân hung hăng đâm vào, âm thanh khàn khàn, đứt quãng.

”Điện hạ thật là... Thật vĩ đại ~~~” Mộ Tịch Dao rên rỉ đáp lại, yêu yêu mị mị.

”Quả thực là làm càn, hôm nay không thể tha cho ngươi được!”

Trong lúc nhất thời nền đồ lay động, trong trường kịch chiến say sưa.

Ở ngoài phòng Mặc Lan trực đêm, nghe thấy động tĩnh bên trong, vội vã sai nhóm tiểu nha hoàn cách xa ra một chút. Trên mặt nàng ta ngượng ngùng nóng bừng, đầu cúi thấp đến mức sắp không nâng lên được. Đại quân sự Điện Phúc Sơn đặc biệt tới nghe ngóng thì mừng rỡ như sắp nổi điên. Đây là lần đầu tiên điện hạ mất khống chế trong chuyện phòng the nam nữ chuyện, nghe tiếng vang từ bên trong vọng ra, sợ là điện hạ rất là vừa lòng Dao chủ tử.

Đầu chỉ là vừa lòng, lúc này Tông Chính Lâm còn có ý muốn nuốt lấy Mộ Tịch Dao. Thân thể mềm mại của nàng ở dưới người hắn, tư thế gì, nàng đều phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn. Nghĩ đến cảm giác tuyệt diệu, hắn lại ôm lấy nàng từng bước từng bước đắm vào, Mộ Tịch Dao yêu kiều kêu rên, hương lộ ào ào tràn ra, Tông Chính Lâm không ngại bị nàng kẹp chặt, cũng phun trào theo ra.

Sờ sờ thân thể lấm tấm mồ hôi của nàng, Tông Chính Lâm gọi người mang nước, tự mình thu thập để nàng thấy nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó mới ôm nàng nằm xuống. Hắn phát hiện Mộ Tịch Dao càng động tình, mùi thơm của cơ thể lại càng nồng đậm, cũng càng câu dẫn người khác, quả thực muốn ngừng mà không được. Sau trận này, Tông Chính Lâm mới hiểu được, ngày xưa đám huynh đệ gian xảo trêu đùa nhau, thì ra là tuyệt vời như vậy.

Nhưng thực ra cũng không hẳn như vậy, những nữ nhân bên cạnh hắn, hoàn toàn không hề có tư vị, dù cho ép buộc đến mức nào, đều không đến được cực hạn. Cho nên yêu nữ Mộ Tịch Dao này đúng là hiếm có.

Nghĩ một hồi, không ngờ hắn lại động tình, nhìn đôi mắt đẹp của nàng nửa khép nửa mở, là biết nàng có chút mệt nhọc, nhưng hắn bắt đắc dĩ bị nàng chọc cả thân bức bối, đành phải đem nàng trở mình, lại đè ép thêm một lần.

Mộ Tịch Dao mơ mơ màng màng, chỉ biết là hết lần này đến lần khác bị hắn đè nặng điên cuồng va chạm, tinh thần tuy rằng mệt mỏi, thân thể lại phảng phất vẫn có ý chí của mình, mỗi lần đều không nhịn nổi khi bị hắn kích thích, không tự giác liền nghênh đón, phối hợp với tiết tấu của hắn mà đóng đưa, cho đến khi lại một lần nữa đạt đến cao trào.

Điện Phúc Sơn mới đầu còn tinh thần sáng láng ở bên ngoài cười trộm, chờ đến khi động tĩnh kia luôn đứt quãng liên tục đến tận canh bốn, đã sớm không chịu được mà tựa vào cửa hí mắt ngủ gật. Rốt cục đợi đến bên trong lại kêu nước, rồi sau đó hoàn toàn yên tĩnh, đại tổng quản mới hốt hoảng về nghỉ ngơi. Trong lòng còn âm thầm bội phục điện hạ quả nhiên không hổ là luyện võ hàng năm, thể lực này, chắc chắn...

Khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày thứ hai. Nhớ lại sự điên cuồng đêm qua, Mộ Tịch Dao thử giật giật, lập tức cảm thấy cả người đau nhức, thoáng chốc cứng lại. Chỉ hừ hừ ở trong lòng oán trách Tông Chính Lâm, quả thực chính là đối sói, cầm thú! Căn bản nhớ không rõ bị muốn vài lần, chỉ biết là kia nam nhân đánh sâu vào giống như vĩnh viễn không có chừng mực. Ngay cả khi nàng đang ngủ, bị đánh thức, cái nhìn thấy đầu tiên đều là khuôn mặt tuấn tú nhưng đầy mồ hôi của hắn. Có những giọt rơi xuống trước ngực nàng, nóng đến mức dọa người.

Đang nghĩ đến hắn, lại thấy Tông Chính Lâm bưng một bàn ăn tiến vào, hương thơm đồ ăn hương toả ra bốn phía. Mộ Tịch Dao nhăn nhó cái mũi, ủy khuất nhìn Tông Chính Lâm, “Đói ~~, lại nhớ ra bản thân không dậy nổi, càng yếu ớt kêu, “Nhức, đau ~~ “

Tông Chính Lâm cũng biết bản thân hắn đêm qua không tiết chế nổi, có chút quá đáng, liền đi qua, nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi lên, gọi người tiến vào giúp nàng rửa mặt chải đầu. Lại bón từng thìa cho nàng dùng xong cơm, mới để nàng nằm trong lòng mình thoải mái nghỉ xả hơi.

”Điện hạ, ngươi có đau lòng thiếp không?” Mộ Tịch Dao da mặt thật dày hỏi người đàn ông phía sau lưng.

”Ân. Còn rất đau đớn sao?” Nàng vẫn là xử nữ, qua việc hôm qua, lúc này thân thể nhất định là đang chịu tội.

”Đau, điện hạ không hề thương tiếc thiếp chút nào ~~~” được thôi, phải bắt đầu làm nũng. Tông Chính Lâm bị âm thanh mềm mại của nàng khiến cho thân thể có chút xao động, vội nhanh chóng nghĩ đến chính sự để phân tâm, điều này quả thực là muốn lấy mạng hắn mà.

”Điện hạ người còn có chính sự sao?” Mộ Tịch Dao ngẩng đầu, dụi dụi vào trong lòng hắn.

”Không có chuyện gì. Muốn làm cái gì sao?” Tông Chính Lâm nhìn nàng nhỏ nhắn đầy vẻ đáng thương, liền vuốt ve mặt nàng, trên mặt mặc dù vẫn nghiêm túc như trước, động tác cũng rất nhẹ nhàng.

”Ân. Muốn điện hạ ôm thiếp ngủ.” Tông Chính Lâm nhẹ nhàng ấn cái hôn trên trán nàng, rồi ôm nàng nằm xuống, cùng nàng ngủ trưa.

Hai người còn đang nồng nàn, bên ngoài đã sớm âm ỉ nhao nhao.

Nguyên Thành Hoàng Đế nhìn tấu chương của ngự sử dâng lên, cả một xấp đều là tấu việc Lục hoàng tử Tông Chính Lâm không để ý lễ pháp, tự mình tung tác, làm sai lễ pháp, tự hạn chế hành tung. Càng xem Nguyên Thành Hoàng Đế càng thấy mùi ngon, trong lòng âm thầm vui vẻ. Về phần xử trí? Còn phải nói nói, tấu chương giữ lại không truyền đi!

Đám ngự sử, căn bản không biết lo âu và sốt ruột trong lòng Nguyên Thành Hoàng Đế. Lục hoàng tử đối với hậu viện lãnh đạm, thiếu chút đã khiến Nguyên Thành Hoàng Đế cho rằng đời này không thể nào nhìn thấy con cháu của hắn. Bây giờ vừa mới nạp thứ phi, lại còn cải thiện lớn như thế, thật sự là quá tốt, quá hợp với tâm ý Nguyên Thành Hoàng Đế. Nếu có thể mau chóng có được con nối dòng, vậy sẽ càng làm người ta vui vẻ.

Thương! Phải thương. Mộ thị thật không tồi, ít nhất có thể khiến cho Tông Chính Lâm nguyện ý gần người. Hi vọng Đường thị cũng là người không chịu thua kém. Như vậy trong phủ cũng có thể mau chóng nóng náo nhiệt. Hoàng thất Đại Ngụy thật sự rất chú trọng việc con nối dòng, người càng đông càng tốt. Tuyệt bút của Nguyên Thành Hoàng Đế vung lên, một hàng kỳ trân dị bảo liền vào Đan Như Uyển.

Thục Phi nương nương càng vui đến xé cả lông mày, liên tục nói rõ, lại tặng một xe lạng la tơ lụa, hoa y mỹ thực vào phủ. Còn sai Tông Chính Lâm nếu rảnh, mang Mộ thị đến thỉnh an. Đây chính là một chuyện vô cùng có thể diễn. Có thể đi thỉnh an phi tần ở hậu cung, là chuyện mà sủng phi của một hoàng tử có thể được phép làm. Mộ Tịch Dao vừa mới vào phủ một ngày, lại là thứ phi, nhanh như vậy liền lọt vào mắt xanh của Thục Phi nương nương, quả thực chính là phúc phận to lớn dường nào.

Hai vị cao cao tại thượng thường đồ cho Đan Như Uyển, đám nữ nhân của hậu viện phủ Tông Chính Lâm sao lại không ghen tị? Chỉ là tất cả tâm tư, chỉ có thể cất giấu, âm thầm mưu tính mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hâm Mộ

Đêm qua toàn bộ hậu viện của phủ Lục hoàng tử, ngoài Mộ Tịch Dao là có thể chìm vào giấc ngủ, đám nữ nhân người nào người nấy ai chẳng trợn mắt đến tận hừng đông? Ban ngày đã nghe nói hành động kinh người của điện hạ, qua một lúc lại nghe nói, Lục Điện hạ vào Đan Như Uyển, cũng không ra ngoài. Ngay cả vị thứ phi khác là Đường thị, cũng chưa gặp mặt.

Càng làm cho người ta giật mình là, điện hạ thế mà lại ở chỗ của Mộ thứ phi nghỉ ngơi cả đêm. Có lời đồn đãi nói tới qua Đan Như Uyển nháo đến canh bốn, gọi hai lần nước xong mới yên tĩnh, sắc mặt mọi người liền càng khó coi.

Ngày trước mọi người đều giống nhau, không ai được điện hạ yêu thích, nên dĩ nhiên hậu viện có thể bình an vô sự. Ít nhất là có thể chứng minh Lục Điện hạ lạnh nhạt nữ sắc. Nhưng hôm nay Mộ thị mới vào phủ, liền cho mọi người một bạt tai, ai còn dám nói Lục Điện hạ nhạt nhẽo, rõ ràng là đám nữ nhân bọn họ không có năng lực, không được lòng nam nhân. Đây chẳng phải là phạm vào đại kỵ khiến nhiều người tức giận hay sao?

Không thị tức giận đến quẳng đồ khay trà. Mới trước đây còn đang suy nghĩ, nếu có được sủng ái, bản thân cũng sẽ tốt hơn. Nhưng vấn đề là hiện nay người ta được sủng ái rất cao, căn bản không có cách so được. Bản thân thị ở hậu viện an phận đợi hai năm, đến bóng dáng con nối dòng cũng chưa thấy tăm hơi. Mộ thị thì ngược lại, điện hạ không hề ban thưởng tí tởu (canh canh tránh thai)! Chứng tỏ điện hạ muốn cho nàng con nối dòng, để Mộ thị ở trong phủ có chỗ dựa chắc chắn. Trong lòng Không thị càng trở nên hoảng loạn. Hiện nay hậu viện đã có người vừa ý điện hạ, vậy thì bao lâu mới đến lượt bản thân được thị tâm?

Ngũ thị lại rất thành thật, không có lá gan đi tranh thủ tình cảm, nhưng vẫn không thể không cảm thấy xót xa, buồn rầu. Ngũ thị toàn tâm toàn ý ngưỡng mộ Tông Chính Lâm, lại quá mức đề ý và tự ti, ngược lại càng thêm khúm núm, khiến Tông Chính Lâm thấy không vừa mắt. Lúc này càng sợ hãi, chỉ sợ điện hạ không bao giờ đến sân thị nữa, ngay cả việc trông thấy người cũng là hy vọng xa vời.

Trương thị luôn luôn trầm kín, dù sao bản thân đến bây giờ cũng chưa được thị tâm, tuy rằng không cam nguyện, nhưng cũng không vội đi tranh thủ tình cảm vào lúc này. Điện hạ đối với Mộ thị chắc là cảm thấy tươi mới, chờ ngày tháng đi qua, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Về phần Tề thị đang bị giam kín, không hề hay biết chuyện này. Nàng còn ở trong sân nghỉ ngơi, im lặng tự thanh tịnh bản thân. Nghĩ phải làm như thế nào mới khiến điện hạ đề ý đến mình, như thế có thể khiến điện hạ có ấn tượng với thị, làm như thế nào... Đông Sơn tái khởi (làm lại từ đầu)

Người duy nhất vững vàng, là Đường thứ phi đại khí đại lượng. Hôm qua đã bị kích thích đủ, buổi tối liền bắt đầu điều chỉnh suy nghĩ bản thân. Biết nếu tranh với hồ mị tử (Hồ ly mê hoặc người) Mộ thị, không bằng tỏ ra bản thân càng đoan trang hiền thực, để điện hạ cảm thấy thị ta ở hậu viện là một bông hoa hiếm quý. Điện hạ là một nhân vật như thế, tất nhiên là rất coi trọng tiền đồ. Đương nhiên những nữ nhân có hiểu biết sẽ chiếm được sự coi trọng của điện hạ. Sau khi có được con nối dòng, đương nhiên là sẽ vững vàng, không có người động vào thị được.

Bên trong Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm đã tỉnh, nhẹ nhàng đứng dậy mặc áo khoác, liền ra phòng ngoài để Mặc Lan và Huệ Lan tiến vào hầu hạ Mộ Tịch Dao rửa mặt chải đầu.

"Điện hạ." Mộ Tịch Dao ra đến sảnh chính, Tông Chính Lâm đang đọc sách.

"Ừ. Hai con thỏ đã được đưa vào phòng sủng vật, có muốn đi xem không?" Thấy Mộ Tịch Dao đi ra, Tông Chính Lâm buông sách, đỡ tay nàng ngồi xuống, lại đưa qua đi một ly nước ấm.

Mộ Tịch Dao chậm rãi uống nước, cảm thấy thân thể rốt cục cũng có chút khôi phục sức lực, thư thái hơn. "Muốn đi. Điện hạ đã nhìn bọn chúng chưa?"

"Chưa, chờ người cùng đi." Mộ Tịch Dao liền khẽ cười đứng lên, tặng một nụ hôn ngọt như mật cho Tông Chính Lâm. Hai người đứng dậy vừa đi tới cửa, chợt nghe Triệu ma ma nói đại quân sự có việc cầu kiến.

Tông Chính Lâm gật đầu, trực tiếp sai Điền Phúc Sơn đi đến phòng sùng vật phòng, còn mình thì tiếp tục đưa Mộ Tịch Dao chậm rãi đi qua.

”Điện hạ, sách ngài vừa xem là từ đâu mà có? Trong viện có thư phòng ư?”

”Ừ, chuẩn bị cho ngài. Chắc sách bên trong ngài sẽ thích. Nếu như còn muốn, nói cho đại quân sự biết.”

Mộ Tịch Dao được thứ yêu thích, liền hớn hờ, mặt mày đều là vẻ hưng phấn, kéo Tông Chính Lâm nói câu tán thưởng “Điện hạ thật tốt.”

Tông Chính Lâm nổi lên tâm tư trêu đùa nàng, “Tốt ở điểm nào?”

Mộ Tịch Dao không cần nghĩ ngợi nịnh hót, “Đều tốt hết, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.” Còn nịnh nọt liên tục gật đầu.

”~ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài”? ... Thì ra là thế. Đêm nay bản điện sẽ càng thêm nỗ lực, không phụ lời khen tặng của giai nhân.”

Mộ Tịch Dao ngây người. Thằng nhãi này quả thực càng ngày càng không đứng đắn ! Cái gì cũng có thể kéo sang chuyện đó, chỉ biết đùa giỡn nàng. Trông mặt nàng giáo hoạt, “Khấp Đại Ngụy ai ai cũng biết, Lục Điện hạ không nặng nữ sắc ~” nói người quân tử, giờ thì nhìn vẻ đùa giỡn lưu manh của người xem!

”À, đó là bắt ~ yêu.” Nói xong còn ngắm nàng vài lần, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mộ Tịch Dao không chiếm được tiện nghi, còn bị chê cười, lập tức dựng lông, khéo léo dẫn một cước lên lưng bàn chân Tông Chính Lâm, còn nhảy lên nhẹ nhàng mà đi đi vài cái. Vừa đi chân vừa nhũn mảy, ngang ngực là đặc quyền của nữ nhân, người làm khó để được ta sao?

Tông Chính Lâm nhìn Mộ Tịch Dao nho nhỏ nhảy tới nhảy lui phải trước, còn không thành thật, lại sợ nàng bị ngã, vội đưa tay nắm lại, dán lên bên tai nàng nhẹ nhàng nói, “Dầm rất hăng hái, hử?”, nhìn nàng trừng mắt khiêu khích, rất là sung sướng bỏ thêm câu “Bản điện đã biết thể lực của Kiều Kiều rất tốt.” Ánh mắt đầy ngụ ý sâu xa, đáng sợ tới mức Mộ Tịch Dao run lên.

Đại quân sự mới từ góc đi ra, liền thấy Dao chủ tử ở bên kia chơi đùa hăng hái, điện hạ thì một bộ nhàn nhã, khỏe mỗi mạng nét cười. Sau đó hai người lại cần lo tai nói chuyện, thật là xấu hổ. Ông họ nhẹ một tiếng, chờ chủ tử trong chớp mắt thay đổi một bộ dạng dịu dàng, mới nén cười đi qua thỉnh an với hai người.

Mộ Tịch Dao nhìn vị đại quân sự, cảm thấy trẻ tuổi hơn so với mình tưởng tượng, lại nhìn hắn có vẻ dễ nói chuyện, liền hơi hơi gật gật đầu, cười cười tiếp đón. Nghe nói Điền quân sự có việc muốn bẩm báo, liền nói mình đi xem hai con thỏ con, rồi nhấc chân vào cửa, để hai người ở ngoài nói chuyện, nàng lười nghe.

Lúc này Mộ Tịch Dao cảm thấy mình xuyên qua không bằng thành con thỏ trước mặt. Nhìn hai con vật này xem, đồ ăn, đồ dùng, rồi cả chỗ ở, còn tốt hơn cả hoàn cảnh của gia đình bình thường, đây đâu phải là phòng sùng vật chứ, phải nói đây chính là phòng tổng thống của các khách sạn mới đúng. Nhìn đi, có mỗi hai con thỏ sao lại ở trong phòng lớn như vậy chứ? Khoa trương hơn là bên cạnh còn có bốn băng! Tuy rằng chỉ có một cái, nhưng cái bốn băng kia còn lớn hơn cả hai con thỏ gộp lại. Kiều đãi ngộ này thậm chí còn vượt cả đãi ngộ của thị thiếp trong hậu viện của Tông Chính Lâm.

Mộ Tịch Dao thật sự ghen tị. Hai con thỏ này chẳng phải làm gì, mà đãi ngộ còn tốt hơn so với Mộ Tịch Dao ở đời trước. Đời này tuy đã thành thành một thứ phi có chút địa vị, nhưng lại có số lao碌. Ngày ngày còn chẳng thoải mái bằng hai con thỏ này. Chẳng lẽ đây là sự khác biệt của số mệnh sao?

Tông Chính Lâm mang theo Điền Phúc Sơn đi vào, liền thấy Mộ Tịch Dao ngồi ở nơi đó, ánh mắt u oán nhìn hai con thỏ bảo bối của nàng, vẻ mặt kia, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy quý dị. Có chút giống... Hâm Mộ? Lại thấy nàng chọc chọc mõng con thỏ, xoa xoa lỗ tai của con thỏ, còn lăm lăm nhỏ giọng nói chuyện.

Tông Chính Lâm là người tập võ, tai thính mắt tinh, căn bản không cần phải dùng đến nội lực đã có thể nghe thấy nữ nhân kia đang lăm lăm “Làm con thỏ thật tốt, sao lại có thể hạnh phúc như vậy chứ”.

Khóe mắt Tông Chính Lâm giật giật, gò má của đại quân sự thì run rẩy. Nữ nhân này đúng là người không biết điều. Ngay cả hai con thỏ cũng có thể sinh ra hâm mộ, xem ra đúng là thiếu dạy bảo rồi.

”Hâm mộ con thỏ hử?” Tông Chính Lâm chụp đầu nàng.

Mộ Tịch Dao xoay đầu, có chút oán hận nhưng cũng có sự ngưỡng vọng nhìn Tông Chính Lâm, “Điện hạ, ngài còn phát tiền tiêu vật hàng tháng cho con thỏ sao?”

Đại quân sự nghe xong lời nói Dao chủ tử, xem chút thì đứng không vững. Cái này, nhà ai còn phát tiền tiêu vật hàng tháng cho cả con thỏ?

Tông Chính Lâm nhìn vẻ nàng ủy khuất, bị chọc cười. ”Không hề. Lại muốn chuyện kỳ quái gì đây?”

Mộ Tịch Dao lập tức có ý cười, “Vầy còn được. Cuối cùng thì thiếp vẫn được sùng ái hơn con thỏ kia.”

Tông Chính Lâm đưa tay kéo nàng vào trong lòng, cúi người bên tai Mộ Tịch Dao nhỏ giọng, “Xem ra đêm qua có người không dụng tâm. Đêm nay, Kiều Kiều cần phải thể hiện một chút rồi.” Lời nói vừa dứt, là một nụ hôn nóng bỏng.

Đại quân sự vội lui ra ngoài canh cửa . Lau lau mồ hôi. Dao chủ tử thật sự là cao minh a, lí do tranh thủ tình cảm mật mờ như thế mà cũng nghĩ ra. Giờ đang là ban ngày ban mặt , tìm cơ hội cùng điện hạ tán tỉnh. Hiệu quả thật là... Thật kịch liệt.

Nếu Mộ Tịch Dao biết Điền Phúc Sơn đang nghĩ gì, khẳng định tà tức đến giậm chân. Ai tán tỉnh hấn giữa ban ngày ban mặt chứ? ? Chì đây là cảm than sự gian khổ của việc xuyên không, xuyên không hợp thời đó! !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lại Mặt

Đối với việc Mộ thứ phi cảm thấy bản thân không được sủng ái bằng hai con thỏ, Lục Điện hạ cảm thấy rất là không đúng. Vì thế đêm hôm đó, Tông Chính Lâm tự thể nghiệm cho Mộ Tịch Dao biết , cái gì mới được phép gọi là “Được sủng ái” . Lại lo lắng nữ nhân này trí nhớ không tốt, liền lập đi lập lại, tới tới lui lui chứng minh nhiều lần. Cho đến khi Mộ Tịch Dao rên rỉ liên tục cam đoan đã vô cùng hiểu rõ, sẽ không bao giờ lầm lẫn nữa, lúc đó hấn mới thu bình.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm hung hăng thu thập một chút, toàn thân vô lực, chỉ giương đôi mắt hơi đỏ hồng, tựa vào trên thân nam nhân thờ đóc. Tông Chính Lâm thì một thân khinh thích, vuốt ve lưng nàng, nhẹ nhàng liếm láp ở trên lỗ tai nàng.

”Ngửa ~” Mộ Tịch Dao mềm nhũn yêu kiều hừ nhẹ. Đầu trốn vào bên cạnh, tránh khỏi sự quấy rầy của Tông Chính Lâm.

”Vừa rồi có thoải mái không?” Tông Chính Lâm khăn khăn mở miệng.

”Chán ghét ~ không thèm nói.” Mộ Tịch Dao đưa chân đá đá chân hấn, tỏ vẻ tức hận.

”Vậy có nhớ kỹ không?”

Mộ Tịch Dao liền phát hoảng, nhanh chóng rầu rĩ hừ một cái thật thấp đủ khiến hấn không nghe được, “Nhớ.”

Cuối cùng quá tức giận, há mồm cắn một miếng trước ngực hấn. Dời người khỏi ngực ai kia, đổi một cái tư thế càng thoải mái hơn, ôm Tông Chính Lâm nghỉ xả hơi.

”Muốn tắm rửa không?”

”Đi không xong, thật đau nhức ~” Mộ Tịch Dao thật sự cảm thấy ỷ khuất ,rồi bỗng như nhớ tới điều gì, lập tức bỏ thêm một câu, “Không được khi dễ người ta.”

Tông Chính Lâm nheo cái mũi nhỏ của nàng, rồi ôm người, đi vào Song Yến trì phía sau.

Chờ hai người thu thập thỏa đáng xong, Mộ Tịch Dao thoải mái cuộn tròn trong lòng nam nhân, mí mắt càng ngày càng nặng.

”Ngủ đi.” Tông Chính Lâm ôm thân mình nhỏ nhắn mềm mại, đem nàng ôm sát hơn vài phần, rồi cũng chìm vào giấc nồng.

Sớm hôm sau Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm dựng dậy, mơ mơ màng màng thu thập xong liền bị nhét vào xe ngựa. Bây giờ thì đang được đút điểm tâm.

”Điện hạ, muốn đi đâu vậy?” Mộ Tịch Dao tựa vào trên người Tông Chính Lâm, vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

”Đến Đãi Nguyệt Lâu dùng cơm sớm, sau đó hồi Vu phủ.” Tông Chính Lâm cúi người liếm miếng vụn điểm tâm trên khóe miệng nàng, rồi mới buông nàng ra.

”Hồi Vu phủ?” Mộ Tịch Dao kinh hô. Cuối cùng cũng thanh tỉnh .

Mộ Tịch Dao chưa từng nghĩ tới sau khi vào phủ hoàng tử, còn có thể nhanh như vậy trở về thăm Vu thị, ngốc lăng lăng nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt từ từ đã có chút ướt át.

”Khóc cái gì, đồ ngốc.” Tông Chính Lâm nhẹ nhàng ôm nàng, vuốt ve sợi tóc mềm mại.

Mộ Tịch Dao cọ cọ trước ngực hấn, đôi bàn tay nhỏ bé bắt lấy vạt áo trước của Tông Chính Lâm, giọng nói hơi hơi nghẹn ngào rầu rĩ , “Điện hạ, thiếp thật vui mừng.”

Hai người dùng qua cơm, lại mang theo vài món điểm tâm ngọt của Đãi Nguyệt Lâu, cũng đóng gói vài món ăn nổi tiếng của quán, đi về Vu phủ.

Vu thị vốn định đợi sau mấy ngày nữa Mộ Tịch Đình cũng xuất giá , liền mang theo di nương về Thanh Châu. Nào đâu ngờ rằng Lục Điện hạ lại mang theo nữ nhi nhà mình đến lại mặt. Theo lý thuyết thứ phi không có lễ lại mặt, mà lúc này người cũng đã đến trước cửa phủ rồi, mọi người trong Vu phủ mới lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng chuẩn bị tiếp đón.

Vào cửa, Tông Chính Lâm liền cùng Mộ Tịch Dao đến nói chuyện với ngoại tổ của nàng. Sau đó Mộ Tịch Dao đi theo Vu thị về sân viện nàng ở trước khi đi lấy chồng, lại kéo cả Mộ Tịch Đình đến cùng nói chuyện.

Vu thị tất nhiên là hỏi han ân cần một phen, lại dặn nàng không được vô pháp vô thiên đùa giỡn hoặc cáu kỉnh ở hậu viện. Khiến cho Mộ Tịch Dao chu miệng tròn mắt. Mộ Tịch Đình ngồi ở một bên rất là hâm mộ nhìn Tịch Dao, thấy Lục Điện hạ đối với tỷ tỷ thật tốt, dùng nghề lễ, lại có lại mặt, chứng minh điện hạ sùng tỷ tỷ . Chỉ là không biết Ngũ điện hạ có đối với mình như thế hay không?

Sau khi bị nương dạy dỗ, Mộ Tịch Dao liền ba ba kể lễ, nói Tông Chính Lâm khi dễ nàng. Còn đem vết cắn trên cổ có khi hai người ở trên xe ngựa ra cho Vu thị xem. Khiến cho Vu thị dờ khóc dờ cười, lại có chút xấu hổ, nhéo lỗ tai nàng, rồi cười rộ lên. Mộ Tịch Đình là người chưa trải đời, nhưng cũng biết được vài thứ, xấu hổ đỏ mặt, hơi cúi đầu xuống.

Náo xong một trận, Mộ Tịch Dao mới nhớ tới đồng lễ vật điểm tâm mình mang về, vội sai hai đóa hoa lan giúp nàng thu xếp. Còn cố ý thanh minh, món ăn là do nàng chọn , lễ vật là điện hạ chuẩn bị , nếu không thích thì tìm hẩn. Nhìn bộ dáng nàng ,người trong phòng đều cười vui vẻ.

Đến giữa trưa một nhà lớn nhỏ dùng cơm vô cùng náo nhiệt, sau đó cũng chỉ nói vài lời thôi, Tông Chính Lâm liền sai người hồi cung. Biết được mấy ngày nữa Vu thị sẽ về Thanh Châu, Mộ Tịch Dao bấu môi, róm nước mắt nói tạm biệt, rồi mới lưu luyến không rời lên xe ngựa. Tông Chính Lâm thấy nàng đáng thương như bị người vứt bỏ, nhìn không được cười rộ lên. Nhưng vẫn nhớ ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng, “Kiều Kiều của bản điện hạ, còn thích khóc hơn cả trẻ con.”

Mộ Tịch Dao mệt mỏi, nghe thấy cũng mặc kệ . Ngẩng đầu liền ngậm cầm của Tông Chính Lâm, nhẹ nhàng cắn cắn, trong miệng còn hừ hừ về chưa hết giận.

Mátphượng của Lục điện hạ nhú lại, vỗ hai cái lên cái mông nhỏ của nàng.”Còn làm càn,sẽ thu thập nàng ngay trong xe ngựa.”

Mộ Tịch Dao tức giận dùng thân thể đẩy hẩn, quai hàm nhả ra , trùng đôi mắt đen, “Quân tử động khẩu không động thủ!”

Đôi mắt hẹp dài của Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm hai mắt nàng, bên trong tràn đầy vẻ cuồng thế bá đạo, “Đối với nàng, bản điện hạ chưa từng nghĩ tới việc phải làm quân tử.” Vì để chứng minh, bàn tay hẩn liền chụp lấy khối to tròn trịa trước ngực của Mộ Tịch Dao, hai tròng mắt vẫn nhìn chăm chăm nàng như trước, trên tay lại dùng thêm chút lực. Khiến Mộ Tịch Dao sợ hãi hô nhỏ một tiếng, vội vã dựa sát vào hẩn vờ ngoan ngoãn.

Cười đùa xong, Mộ Tịch Dao đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm, chu miệng cười rồi chạm lên môi hẩn, ôm cổ hẩn, chậm rãi dựa vào, ở bên tai Tông Chính Lâm ôn nhu cọt xát, “Điện hạ, thiệp cảm ơn ngài.”

Tông Chính Lâm thân thể hơi cứng lại, nhưng sau khi ôm chặt Mộ Tịch Dao, chỉ trả lời rất nhẹ, “Ừm” .

Hôm nay các chủ tử trong phủ dậy sớm, thu thập muốn đi thỉnh an điện hạ, và chào hỏi các viện. Nhưng còn chưa có ra khỏi cửa, chợt nghe đại quân sự phái người đến truyền lời, điện hạ mang Mộ thứ phi đi lại mặt, dặn các chủ tử giờ Thân mới đến sau chủ viện chờ .

Đám nữ nhân âm thầm cắn răng, ngay cả Đường thị cũng đỏ mắt. Lòng điện hạ đúng là quá phân biệt . Tuy rằng trong lễ chế , hoàng tử nạp trắc phi là có lại mặt, nhưng cũng phải xem điện hạ có nguyện ý hay không. Nếu trắc phi không được sùng, lúc lại mặt cũng chỉ mang theo lễ vật điện hạ ban cho về nhà. Còn Mộ thị ngay cả trắc phi cũng không phải, dựa vào cái gì lại có thể khiến điện hạ tự mình đưa nàng về lại mặt? Việc này còn quá đáng hơn cả Nghênh lễ. Nghênh lễ chẳng qua cũng chỉ là tỏ vẻ coi trọng người này hoặc gia tộc sau lưng người đó mà thôi, còn lại mặt chính là nói cho mọi người biết, nam nhân đối với người mới vào phủ rất là vừa lòng.

Mộ thị chính là một thứ phi, lại trở thành tiêu điểm của toàn Thịnh Kinh, đương nhiên, trên ngự án của Nguyên Thành Hoàng Đế lại nhiều thêm vài tấu chương của các ngự sử.

Lại nói khi Mộ Tịch Dao hồi cung, không hề biết bản thân đã càng thêm nổi bật. Tông Chính Lâm đi tiền viện xử lý công vụ, để nàng tự trở về nghỉ trưa, chờ đến giờ Thân mới đón nàng đến chính viện để đám nữ nhân tới chào. Mộ Tịch Dao ngoan ngoãn gật đầu, đi về ngủ bù.

Trong sảnh chính, gấm hoa rực rỡ, chủ tử các viện mang theo nha hoàn, muôn sắc muôn vẻ , rất là náo nhiệt. Ngay cả Tề thị bị giam kín cũng được thả ra, thị chỉ hơi tỏ vẻ ốm bệnh đợi ở một bên, vẫn có vẻ mặt cao ngạo thanh cao. Tề thị bị Tông Chính Lâm tức giận, đương nhiên không ai lại đi dính vào sự rui ro của nàng ta, nên đứng cách nàng ta khá xa .

Bên người Tề thị chỉ có một tiểu nha hoàn nâng đỡ, trong lòng hận thấu xương. Nhìn đám tiện nhân ở trước mặt nàng ông ọ làm đáng, liền hận không thể cho một bao được độc chết hết cả. Trong mắt đang bốc hỏa ngùn ngụt, liền thấy một nữ tử mặt y phục màu hồng phấn chân thành đi tới.

Nàng kia tuổi cũng không lớn, đồ trang sức ăn diện đều theo quy chế của thứ phi, dung mạo điểm lệ, hình thể đầy đặn.

Mọi người không biết là thứ phi đến, Hạnh quân sự vội nhắc nhở, tất cả liền quỳ gối hành lễ chào Đường Nghi Như, sau đó lại tự giác ngồi xuống phía dưới.

Lúc này đại quân sự Điền Phúc Sơn truyền lời, Lục Điện hạ đến.

Mọi người vội vã đứng lên, sửa sang lại quần áo, bày ra dáng vẻ đẹp nhất, vừa nhìn thấy thân ảnh nam tử xuất hiện tại cửa, liền rào rào cúi người, âm thanh cao thấp ,oanh oanh yến yến ân cần thăm hỏi nối tiếp vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quy Củ

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm nắm tay, còn chưa vào đến nhà đã phát hoảng. Chuyện gì lớn như vậy? Được rồi, không cần cùng đám nữ nhân này so đo. Nàng không hề có chút lo âu cần nhanh chóng tranh thủ tình cảm mà.

Không nghe điện hạ kêu dậy, mọi người chỉ có thể quỳ gối. Chân Tề thị đã có chút run lên.

Cúi đầu nhìn vạt áo bào màu xanh của nam tử đi ngang qua, theo sau là một chiếc váy dài màu xanh nhạt, trong lòng liền biết Mộ thị đi cùng điện hạ đến. Quả nhiên, chờ khi được kêu dậy, mọi người vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy bên cạnh điện hạ là Mộ thứ phi đang ngồi đó.

Chỉ thấy nàng kia rất là xinh đẹp, tuổi không lớn, chừng mười bốn mười năm, nhan sắc mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, ngũ quan lại rất tinh xảo. Da thịt trắng bóng non mịn. Kỳ diệu hơn là có một đôi mắt rất đẹp, loé sáng như nước trong veo, khiến người yêu thích. Quần áo lại đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra một vẻ lịch sự tao nhã. Nhìn ánh mắt nàng, không có ngạo khí, khí thế bức nhân, chỉ hơi hơi mang theo vẻ tò mò.

Trong lòng mọi người không khỏi có chút ghen tị. Bộ dáng như thế, cũng khó trách điện hạ bị hồ ly tinh này mê hoặc. Nhưng chẳng qua cũng chỉ là lấy sắc mê người, chung quy cũng không lâu dài. Trong lòng ai cũng đem Mộ Tịch Dao đánh giá thấp đi vài phần.

Tông Chính Lâm bưng chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm, lúc này mọi người mới đều tự ngồi xuống.

Tông Chính Lâm khôi phục lại thần thái uy nghiêm ngày thường, lãnh đạm mà xa cách.

Đường thị lúc này có chút xấu hổ, hai tay đặt trên ghế dựa, điện hạ đã đỡ Mộ thị ngồi xuống bên cạnh. Mà bản thân cũng là thứ phi như Mộ thị, không có đạo lý được ngồi trên thị. Nếu hôm nay chấp nhận thứ tự ngồi như vậy, thì chẳng phải là thừa nhận bản thân vô duyên vô cớ thấp hơn nàng ta một phần hay sao. Về sau nếu muốn tranh sủng, sợ sẽ khó khăn.

Thị còn đang giằng xé , đã nghe Tông Chính Lâm gọi Điền Phúc Sơn. Đại quân sự ngầm hiểu, rất nhanh liền bày thêm một ghế ngồi bên sườn khác của điện hạ.

Đường Nghi Như mừng rỡ như điên, xem ra điện hạ cũng không có thiên vị đến cùng. Vẫn cho chính mình chút thể diện. Vội cảm tạ, đoạn trang ngồi xuống.

Mộ Tịch Dao đối với hành động của Tông Chính Lâm không hề cảm thấy ngạc nhiên. Người đàn ông này tương lai có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể ngay cả chút khí độ này cũng không có. Huống chi, đối với những nữ nhân luôn theo khuôn phép, từ trước đến nay Tông Chính Lâm luôn cho vài phần tử tế. Hiện giờ mặc dù đối với nàng có chút đặc thù, cho người khác vài phần tình nghĩa, cho dù không thể là ái khanh chỉ khanh thì cũng không đến nỗi. Cho nên vẫn phải chặt chẽ nắm lấy sủng ái, sinh được con nối dòng mới đáng tin cậy.

Bốn nữ nhân khác nhìn điện hạ cho Đường thứ phi chút thể diện, trong lòng không còn chút cảm giác vui mừng khi thấy Đường thị gặp họa nữa. Dù sao cũng là thứ phi, mặc dù không được sủng ái như Mộ thị, điện hạ cũng sẽ không cho phép hậu viện rối loạn quy củ.

Khổng thị và Ngũ thị bởi vì vào cửa sớm hơn, nên ngồi dưới hai vị sườn phi, tiếp theo mới là Trương thị và Tề thị.

Mọi người liền theo trình tự đi đến hành lễ với hai vị thứ phi, dâng lên châm tuyền tự tay làm, lại nhận quả thứ phi thưởng đáp lễ. Mộ Tịch Dao lẳng lặng nhìn đám nữ nhân đó, so với cảnh tượng trong trí nhớ, cảm thấy không có gì khác biệt. Ngoài việc sắc mặt Tề thị có vẻ tái nhợt, thân thể hư nhược hơn một chút, hình như là bị bệnh?

Mộ Tịch Dao liền quan tâm hỏi một câu theo đúng trường hợp.”Tề thị là bị bệnh sao? Có thỉnh ngự y xem qua chưa?”

Trong nháy mắt mọi người liền im bật, ai cũng phục tùng thu mất, về mặt Tề thị thì do bẩm. Mọi người đang ngồi đây, ngoài Mộ Tịch Dao và Đường thị không biết sự việc kia, những người khác đều như đang xem kịch .

Đường Nghi Như mặc dù cũng nhìn ra Tề thị có vẻ không thích hợp, nhưng thông minh không mở miệng. Lúc này thấy Mộ Tịch Dao nhắc tới, nghĩ rằng dù sao nàng ta cũng nhỏ hơn mình hai tuổi, làm việc quả nhiên lỗ mãng. Tình hình trong phủ cũng chưa thám thính cẩn thận, liền lỗ mãng mở miệng.

Mộ Tịch Dao không hề có nổi băn khoăn đó, thấy phản ứng của mọi người, liền biết trong đó có ý không hay. Chỉ mở to mắt to nhìn chằm chằm Tề thị, ý tứ là dù thế nào cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Tề thị thấy Mộ thị không chịu buông tha, nghĩ rằng Tịch Dao cố ý khiến bản thân không thoải mái. Nhưng e ngại điện hạ vẫn còn trong đại sảnh, không thể thất thố, đành phải đành mặt đáp lời, “Tạ thứ phi quan tâm, đã xem qua ngự y, cũng không có gì đáng ngại.” Trong lòng lại tức đến học máu, làm sao có thể không đáng ngại, điều trị đã vài ngày nay, chẳng thấy đỡ lên chút nào.

Mộ Tịch Dao thấy vẻ mặt thị ta cổ quái, đang muốn tiếp tục hỏi, lại phát hiện sắc mặt Tông Chính Lâm cũng không dễ nhìn. Hà? ? Chẳng lẽ việc này còn có liên quan đến hắn?

Tông Chính Lâm thấy Tề thị thì nghĩ đến nỗi nghẹn khuất đêm đó, lửa giận trong lòng liền xì xì tỏa ra ngoài. Không ngờ Mộ Tịch Dao lại vừa khéo hỏi đến chuyện này. Tông Chính Lâm tuyệt đối không đồng ý để nàng biết được chuyện hắn bị kê đơn dùng thuốc. Chuyện mất mặt mũi như thế, sao có thể để tiểu nữ nhân biết? Nên hắn lạnh mặt ngồi đó không nói một lời, chỉ nhìn về phía Tề thị, về mặt thô bạo đẩy lạnh lẽo.

Tề thị bị Tông Chính Lâm đột nhiên tức giận nhìn mình liền phát hoảng, co rúm lại, lập tức cúi thấp đầu. Mộ Tịch Dao thấy tình cảnh này liền vui vẻ. A, đây là đang diễn vở gì đây? Hình như rất thú vị, nhất định phải hỏi thăm một chút.

“Không có việc gì là tốt rồi, bản thân mình phải biết tự chăm sóc. Sai người hầu kẻ hạ để tâm một chút.” Sau đó thì không hỏi nữa.

Đường Nghi Như thấy Mộ Tịch Dao hỏi xong, liền quay đầu mỉm cười cùng nàng thương lượng, “Hiện giờ hậu viện của điện hạ dần dần đông lên. Muội muội xem có nên lập ra quy củ, để cho người ở các viện cũng có quy tắc chung?”

Tông Chính Lâm nghe lời nói của Đường thị, liền dùng ngón cái vuốt phẳng chén trà, mắt phượng buông xuống, mâu trung thần sắc sâu thẳm. Đường thị là người thông minh, nhưng cuối cùng thì vẫn không đủ trầm tĩnh. Tiểu nữ nhân như nàng ta mới đến phủ đã nhất định muốn giương móng vuốt làm âm ỉ một phen.

Mộ Tịch Dao không thích vòng vo, gọn gàng dứt khoát buông chén trà, “Muội muội quy củ không tốt, tỷ tỷ ra chủ ý đi.”

Đường thị bị nàng trực tiếp buông xuống, sửng sờ không biết nên mở miệng như thế nào.

Còn đang xấu hổ, lại nghe Mộ Tịch Dao nói, “Nhưng mà muội muội thấy, thỉnh an vào sáng sớm cũng không cần thiết, rất ép buộc người.” Tờ rở một bộ dáng nàng rất là sẵn sàng phân rõ phải trái.

Tông Chính Lâm trong lòng cười thầm, rõ ràng là chính mình tham ngủ không dậy nổi, lúc này lại thành nàng ra vẻ hào phóng.

Đường Nghi Như đang muốn mở miệng, lại bị Mộ Tịch Dao đoạt trước. “Về phần thị tẩm, các viện dựa vào bản sự. Được sủng ái thì tận lực hầu hạ, không được sủng thì tiếp tục nỗ lực.” Sau đó lại nâng chén trà lên, ý bảo bản thân đã nói hết lời.

Lúc này thì sắc mặt của bốn thị rất khó coi. Nếu có thể được sủng ái, còn phải đợi đến khi ngưởi vào cửa mới tiếp tục nỗ lực ư? Đây rõ ràng là lời nói suông? Cố tình dựa vào cả hậu viện giờ chỉ có một mình ngưởi được điện hạ sủng. Đường thị bởi vì thân phận có thể chiếm được chút lợi nhỏ, vậy chẳng phải là muốn bá sủng hay sao?

Đường Nghi Như cũng thấy bất mãn. Đây là cái quy củ gì. Miễn thỉnh an đã là không hợp quy củ rồi, an bày thị tẩm càng không biết ra sao. “Các viện dựa vào bản sự” nói như thế này thì thế nào cũng thấy kỳ quái. Đây là đám kỹ nữ ở thanh lâu tranh khách sao, hay là di nương nhà nghèo câu dẫn nam nhân vào trong phòng? Thị nhủ này, về không vui.

Tông Chính Lâm lúc đầu nghe tiểu nữ nhân nói chuyện còn âm thầm vui vẻ, đến sau này nghe nàng trắng trợn ra “Quy củ” liền vui không nổi nữa. Nếu như đúng theo lời nữ nhân này “Các viện dựa vào bản sự”, Tông Chính Lâm nghĩ đến cái tình cảnh kia, nếu thế hắn còn có thể có thời gian yên tĩnh sao? Chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ hậu viện sẽ chướng khí mù mịt, đi đến góc nào cũng có thể gặp được yêu tinh xinh đẹp tiến lên thông đồng.

Về mặt Tông Chính Lâm nghiêm túc, nhìn một vòng, ngữ khí lãnh đạm trước sau như một. “Thận trọng từ lời nói đến việc làm, an thủ bản phận.”

Mọi người nghe xong điện hạ lời nói, liền biết hôm nay không thể định luận. Chỉ có thể thành thành thật thật đáp ứng.

Mộ Tịch Dao thừa dịp những người khác cúi đầu đáp “Vâng”, ánh mắt nhìn về phía Tề thị, nghiêng đầu bấu môi với Tông Chính Lâm, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là vẻ tính kế.

Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm nhất thời biến thành màu đen, nghiêm lệnh Tề thị trở về tiếp tục giam cầm, phạt chép 《nữ tử quy》 trăm lần.

Tề thị bị Tông Chính Lâm lại răn dạy trước mặt mọi người, mất hết thể diện, trong lòng phần hận Mộ Tịch Dao đã nhắc lại chuyện xưa, khiến điện hạ vốn đã phai nhạt nợ cũ lại bị moi ra. Nghĩ đến bản thân trở về càng thêm gian nan, liền hận không thể tiến lên tát tiện nhân kia mấy cái.

Xong việc, Tông Chính Lâm dẫn đầu đứng dậy, nắm tay Mộ Tịch Dao, ánh mắt cảnh cáo nàng không được làm loạn, mang theo người đi khỏi. Lưu lại đám nữ nhân các viện chỉ có thể trở mắt nhìn điện hạ dần theo Mộ thị rời đi, trong lòng chất chát khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trêu Chọc

Mộ Tịch Dao theo sau Tông Chính Lâm, kéo vạt áo hắt, miệng không ngừng ồn ào phải biết tình hình cụ thể Tề thị trêu chọc Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm đi ở phía trước, không chớp mắt, đôi môi nhếch. Thật sự căm tức.

“Điện hạ ~” Mộ Tịch Dao tròn mắt vừa chuyển, mặt cười, cảm giác rất là vất vả.

Tông Chính Lâm nghe Mộ Tịch Dao im lặng bên cạnh, không tiếp tục hỏi, hoàn toàn khác hẳn về âm ỉ vừa rồi, liền quay đầu nhìn lại, thấy biểu cảm quái dị của tiểu nữ nhân, chính là đang vụng trộm đánh giá hắn.

Dừng bước chân, Tông Chính Lâm liếc mắt nhìn đỉnh hóng mát phía trước, liền mang theo Mộ Tịch Dao vòng vo đi qua.

“Nói đi. Không thì sẽ khiến bản thân ghen tức.”

Mộ Tịch Dao ngồi ở trên người Tông Chính Lâm, ôm cổ hắn, hít một hơi, dè dặt cân trọng ngữ đầu hỏi. “Điện hạ, người... là bị trúng độc?” Nói xong thì hai tay vội vã che mắt, nhòm theo khe hở đánh giá phản ứng của Tông Chính Lâm.

Quả nhiên, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm sụp xuống, phần nộ kéo tay nâng ra, hai tròn mắt bốc hỏa căm tức nhìn nàng.

Mộ Tịch Dao sợ tới mức nhắm chặt mắt, trốn đầu vào trong lòng Tông Chính Lâm. Trong lòng thầm mắng, phim truyền hình thật sự là diễn quá chuẩn. Nam nhân này dù cho bị Tề thị tính kế cường hãn, kẻ chiếm tiện nghi chẳng phải vẫn là hắn hay sao, dọa người như vậy làm gì? Đúng là già mồm cái lão!

Tông Chính Lâm bị người khác moi móc bí mật, vốn muốn phát hỏa, nhưng vừa thấy Mộ Tịch Dao đáng thương hề hề, Kiều Kiều nhược nhược, lại bị ghen phát tác không nổi, chỉ có thể tức giận thu thập cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Mộ Tịch Dao trong lòng âm thầm mắng xú nam nhân không phong độ, nhưng trên mặt lại ngoan ngoãn khéo léo cầu tha thứ, rất là phối hợp.

Đến khi Tông Chính Lâm hết tức giận, liền bắt lấy cảm Mộ Tịch Dao tính sổ, “Bản điện bị kẻ đơn, người thật hưng phấn?”

“Vô cùng đau đớn!” Mộ Tịch Dao lập tức tỏ ra vô cùng bi phần, tay nhỏ bé nắm tay hắn, tỏ vẻ bản thân kiên định phản đối loại việc này.

“Bản điện chờ sự bồi thường của người tối nay.” Tông Chính Lâm được thể mới đứng dậy mang nàng về Đan Như Uyển, vừa xoay lưng, trong mắt ảm có ý cười.

Mặt Mộ Tịch Dao như bị sét đánh, ngờ ngác tùy ý Tông Chính Lâm nắm tay, trong lòng bi phần đến cực điểm, dựa vào cái gì muốn nàng bồi thường, cũng không phải nàng muốn tìm người kẻ đơn! Tề thị kia, thù này nàng ghi nhớ rồi.

Mới vào phòng chính, Mộ Tịch Dao liền không biết xấu hổ, xoay đến xoay đi hừ hừ không thôi.

“Lại bày trò?” Tông Chính Lâm tỏ vẻ hoàn toàn không để ý, thái độ như chờ thu thập nàng.

Mộ Tịch Dao ủy ủy khuất khuất, cái miệng nhỏ nhắn chu thật cao, “Điện hạ người bồi thường cho thiếp, tay đau, còn chân cũng nhức mỏi!” Nói xong đóng cửa cổng chân, hướng về phía Tông Chính Lâm. Cái ý tứ kia, chính là ta học người vừa nãy thôi.

Tông Chính Lâm cười lớn, thân thủ sờ sờ đầu nàng. Việc này đúng là có dáng có hình, làm sao lại khiến người ta yêu thích đến vậy, Lục Điện hạ càng nhìn càng hiếm lạ. Nhìn xem, nàng kia còn vờ đáng thương, chu cái miệng nhỏ nhắn, hắn cúi người xuống hôn lên.

Mộ Tịch Dao nhắm mắt đáp lại, trong lòng thì âm thầm thở dài, kịch liếc mắt đưa tình đúng là không dễ diễn. Rất khảo nghiệm tính phát huy của chị đây, việc này so với việc đấu võ mồm với đám nữ nhân còn phí công cố sức hơn, thật sự là rất mệt.

Lúc mà Triệu ma ma và Đại quân sự lại nhìn thấy Mộ thứ phi, thì vị chủ tử đang kiêu căng chân cùng điện hạ náo loạn.

“Bên này đau nhức, bên kia đỡ hơn nhiều.” Mộ Tịch Dao chỉ chỉ, lại lấy một khối điểm tâm tiếp tục cắn.

“Thân mình nàng thế này thì quá kém, sáng sớm ngủ dậy mà trông cứ lung la lung lay.” Tông Chính Lâm nhẹ nhàng vuốt ve nàng, đối với thân mình quá yếu đuối của tiểu nữ nhân, khiến hắn rất là bất mãn.

Mộ Tịch Dao vừa nghe đến việc này, lập tức làm nũng, “Khi còn ở nhà, nương không cho thiếp làm vận động, nói thiếp bày tư thế khiến người chê cười.”

Tông Chính Lâm ngừng đầu khát vọng nhìn Mộ Tịch Dao, nghĩ nghĩ, nếu Vu thị không nàng làm, vậy khẳng định là đáng về mà tiểu thư đại gia khuê các có thể làm, vẫn nên cẩn thận mới tốt. “Ngày mai nhìn xem, nếu như có thể, sẽ cho nàng làm ở trong vườn là được.”

Mộ Tịch Dao lập tức buông chân, bẹp một ngum hôn lên mặt Tông Chính Lâm trên mặt, vui tươi hơn hờn nịnh nọt, “Tay nghề Điện hạ thật tốt.” Sau đó

đứng lên lại chà chà chân, nhìn Tông Chính Lâm ngọt ngào khen, “Đa tạ điện hạ, chân thiệp tốt lắm rồi.”

Hai người nhóm Đại quân sự lác đầu đều tự lui đi ra ngoài, đây cũng là điện hạ chiều nàng . Dao chủ từ càng ngày càng tự tại.

Buổi chiều các viện đều ngóng trông điện hạ rời khỏi Đan Như Uyển, kể cả ngủ ở thư phòng cũng tốt. Kết quả đợi đến giờ hẹn, lại truyền đến tin tức kêu nước tắm rửa từ Đan Như Uyển vừa, tức giận đến đều tự không cam lòng để đi nghỉ ngơi .

Trong chính phòng của Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng liếm cánh môi nàng, “Không vừa ý để những người khác thị tẩm?”

“Dựa vào cái gì? Thiếp mới đến mấy ngày, điện hạ đương nhiên là của thiếp . Các nàng có hiểu quy củ hay không hả?” Mộ Tịch Dao lập tức xù lông, hiển nhiên là đã quên còn có một Đường thị, người ta ngay cả mặt Tông Chính Lâm mặt cũng chưa lên gặp qua.

Tông Chính Lâm thâm u mắt phượng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng sinh động của nàng, “Vậy phải nỗ lực nhiều hơn.”

Mộ Tịch Dao đương nhiên không khách sáo, ôm lấy cổ Tông Chính Lâm kéo thắt lưng, “Thiếp tất nhiên sẽ theo lời!” Ngẩng đầu, liền cắn cằm hắn.

Làm sao Tông Chính Lâm có thể bỏ qua cơ hội như thế này, bẻ người áp ở dưới thân, phúc thân đỉnh lên, “Tạm thời sẽ như ngươi mong muốn.” Bàn tay hắn liền tiếp đón trên người nữ tử.

Mộ Tịch Dao nghe hắn nói “Tạm thời“, liền biết đây chính là lời hắn cam kết trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thị tẩm người khác. Trong lòng thật sự rất rõ ràng, dù sao thì người đàn ông này cũng là hạng người tâm trí cứng cỏi, tương lai lại là chủ cả thiên hạ. Mặc dù hiện giờ hắn đang có ý che dấu bản thân, nhưng hắn cũng sẽ không thể vì sở thích của bản thân mà phá hỏng quy củ của tổ tông, khiến cho Nguyên Thành Hoàng Đế không vui.

Nhưng mà dù chỉ là “Tạm thời“, Mộ Tịch Dao cũng rất vừa lòng. Nếu như nàng không tính sai, ý “Tạm thời” này chính là có thể đảm bảo đến khi trưởng tử hoặc trưởng nữ của nàng xuất thế . Mộ Tịch Dao suy nghĩ thông suốt, như vậy chỉ cần bây giờ nàng hầu hạ hắn cho tốt, là có thể tận lực kéo dài kỳ hạn này.

Vì thế hai người lại có một phen uyên ương giao gáy, liễu chết triền miên. Từ bức cấm bình trong phòng chiếu ra cảnh tượng, thật sự là cả một phen hương diễm.

Hôm sau Mộ Tịch Dao dậy sớm, thấy Tông Chính Lâm đã luyện kiếm xong, liền vội vàng gọi Huệ Lan muốn mặc “Thức y” trong nhà. Huệ Lan khó xử nhìn nàng, “Tiểu thư, điện hạ đã chuẩn chưa ?” Mộ Tịch Dao rất là đặc ý gạt đầu, “Đương nhiên, hôm qua người đã gạt đầu rồi . Còn nữa, nhớ mang theo đệm của ta nữa.” Sau khi tiếp nhận quần áo, thay đổi xong, bèn đến bãi đất trống trong viện thể hiện tư thế.

Tông Chính Lâm luyện kiếm trở về, liền nhìn thấy Mộ Tịch Dao trang điểm một thân màu thủy lam, sấn phu nổi nà. Xiêm y đơn bạc rất vừa người, dán theo từng đường cong xinh đẹp trên người nàng. Toàn bộ bả vai và cánh tay lộ ra ngoài, chỉ có hai dây mỏng manh khoắc trên vai. Phía dưới nàng cũng không mặc váy, mà là một cái quần dài.

Nữ tử đang đứng thẳng trong đình viện, cánh tay hướng về phía trước thư giãn, bàn chân trắng nõn dẫm trên cỏ, mũi chân kiễng cao, hai mắt khép kín, hô hấp cân xứng. lát sau, chân sau nâng lên, thân thể hơi hướng về phía trước, cánh tay đang đứng thẳng lại vòng về phía sau ôm lấy cẳng chân, dần dần ngửa ra sau, hạ thân cả người hoàn toàn thư giãn, một chân đứng thẳng, dáng người tuyệt đẹp một cách dị thường, giống như chim nhỏ giương cánh, cố gắng đứng vững. Mắt nàng vẫn khép chặt, hô hấp không hề loạn nhịp.

Tông Chính Lâm tựa nhẹ vào cây đào, im lặng nhìn nửa canh giờ, đem toàn bộ động tác của nàng thu vào đáy mắt.

Đẹp, một vẻ đẹp làm người ta choáng váng , hoa mắt. Nhất cử nhất động, nhắc tay, uốn mông, tất cả đều đẹp. Đây là lần đầu tiên Tông Chính Lâm thấy một Mộ Tịch Dao với nét đẹp lẳng lẳng như vậy, thế nhưng lại bá đạo đến quá bắt mắt, không cho người khác có thể tránh thoát.

Một khắc này, Mộ Tịch Dao là hoàn toàn rộng mở , tựa như thoát khỏi mọi trói buộc, chỉ một chút, nhưng vô cùng nhuần nhuyễn, không hề có chút ngại ngùng và thu liễm dù là nhỏ nhất. Khí chất nhàn tĩnh thanh hoa, nhưng lại khiến người ta hăm sâu vô cùng.

Tông Chính Lâm thở sâu, đang muốn đi qua, lại thấy nha hoàn trải một tấm đệm mềm, Mộ Tịch Dao liền bước lên trên, chậm rãi cúi người nằm xuống. Sau đó chậm rãi nâng thắt lưng, nửa người hướng lên , hai tay đưa về phía trước, cái mông cao cao nhếch lên, hai chân quỳ gối. Tông Chính Lâm mới nhìn tư thế kia, cả người đã phát hỏa. Từ bộ ngực, lưng, cái mông, đường cong của người con gái trước mắt không có điểm nào không đẹp, hồn xiêu phách lạc. Đột nhiên hắn đen mặt, bước nhanh vài bước đến ôm lấy nữ nhân trở về buồng trong.

“A!” Bị người khác phá vỡ lúc đang luyện tập, Mộ Tịch Dao kinh hô ra tiếng. Nhìn kỹ thì phát hiện là Tông Chính Lâm, mới thở ra , “Điện hạ, chào buổi sớm. Sáng nay thiếp không thấy điện hạ, liền tự vận động một chút .” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , còn có một lớp mồ hôi tinh mịn rịn ra, da thịt trắng bóng trong sáng, hai mắt thủy quang diễm lệ.

Tông Chính Lâm không nói một lời, bẻ nàng ngồi xuống liền bắt đầu cời xiêm y.

“Điện hạ, đang là ban ngày đó, ngài còn phải làm việc nữa.” Mộ Tịch Dao không biết sáng tinh mơ Tông Chính Lâm lại lên cơn gì, chỉ có thể dùng sức lời ảo không buông tay.

“Hôm nay hưu mộc. Ngoan, buông ra.” Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao lơ đãng khơi mào muốn động, rất không kiên nhẫn một phen cời quần áo.

”Điện hạ, đừng mà. Thiếp còn chưa có dùng com.” Mộ Tịch Dao liếc mạng giấy dựa không thuận theo. Tối qua đã bị ép buộc đến chết ngất rồi, sáng nay còn muốn? Đánh chết cũng không muốn.

”Nghe lời, đây là người tự tạo.” Nói xong cũng không khách khí, trực tiếp liền vuốt ve mở ra.

Mộ Tịch Dao nào có thể ngăn cản được, bị Tông Chính Lâm đặt ở trên ghế nằm sấp xuống, một phen va chạm từ phía sau.

Sau nửa canh giờ, trời quang mây tạnh. Mộ Tịch Dao vô lực đứng dậy, chỉ ghé vào trong lòng Tông Chính Lâm há mồm thở dốc.

”Thiếp... Thiếp khi nào trêu chọc điện hạ rồi?” Mộ Tịch Dao từ cũng muốn biết rõ ràng, sao nàng lại chọc xú nam nhân này.

”Quần áo thì mặc như thế, còn nâng mông cúi người?” Tông Chính Lâm tỏ vẻ hiểu biết, rất là thỏa mãn.

”Nâng mông cúi người”? Mộ Tịch Dao suy nghĩ một hồi, rốt cục hiểu ra thẳng nhai này đang nói gì. Đây quả thực là vô sỉ! Lưu manh! Tư thế Yoga khỏe mạnh như thế, vậy mà nam nhân này lại nhìn thành nâng câu dẫn? Mộ Tịch Dao tức giận đến há mồm liền cắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Sủng Thiếp

Ngày ấy, sau khi Mộ Tịch Dao nhiều phen rung rung “Cắt đứt tiền”, rốt cục cũng có được sự đồng ý của Lục Điện hạ: mỗi ngày sáng sớm có thể ở trong sân hoàn thành bộ động tác kia, nhưng trong viện chỉ có thể lưu lại một người hầu hạ. Về phần mấy động tác thực hiện trên đệm mềm thì, Mộ Tịch Dao tự giác thu thập, lên tập luyện trong phòng khi Tông Chính Lâm không ở trong phủ.

Đối với việc này Tông Chính Lâm rất là bất mãn, vài lần đề nghị với tiểu nữ nhân về việc luyện tập các động tác trên đệm mềm, việc đó hoàn toàn có thể chuyển tập vào ban đêm, hẳn cũng dễ quan sát. Mộ Tịch Dao không hề nghĩ ngợi, tặng hắn một ánh mắt xem thường, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Đùa à, lúc Tông Chính Lâm nhắc tới buổi tối hẳn muốn quan sát, trong mắt đầy vẻ soi mói, Mộ Tịch Dao còn nhớ rất rõ đó.

Hai ngày sau, Mộ Tịch Đình ngồi trong kiệu nhỏ màu xanh, theo cửa hông bị nâng nhập vào hậu viện phủ Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh. Theo hầu có đại nha hoàn bên người Ngô di nương là Nhụy Châu và đồ cưới mà Vu thị và chuẩn bị.

Mộ Tịch Dao sớm đã phái người đưa tặng lễ, dặn mọi sự cẩn thận, nhất thiết không thể tranh mặt mũi nhất thời với người khác.

Đời trước Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh có thể được Đế Ngũ Dật Triều phụ trợ, tất có thể thấy được hẳn cũng là người trí tuệ. Sớm biết được người mà mình coi trọng bị Tông Chính Lâm thiết kế cướp đi, hẳn âm thầm ghi khoản nợ này, đợi ngày sau này sẽ tính sổ. Lại thấy Mộ Tịch Đình coi như nhu thuận hiểu chuyện, nhớ lại lúc trước hẳn từng động tâm với Mộ Tịch Dao, liền có vài phần thương tiếc nàng, nhưng việc này lại dẫn đến một hồi ghen tuông tại hậu viện của hắn.

Nửa tháng trôi qua, trong cung xảy ra một chuyện lạ. Lục hoàng tử của Đại Ngụy từ trước tới nay không gần nữ sắc, đoan chính nghiêm cẩn, làm người đàng hoàng, vậy mà liên tục trong nửa tháng nay đều nghỉ ở hậu viện, ngoài hai hôm ra ngoài làm việc về trễ, còn lại ngày nào cũng nghỉ ở chỗ tân thứ phi. Nhưng điện hạ rõ ràng nạp hai vị thứ phi, lại có tình chỉ nhớ mỗi Mộ gia tiểu thư ở Thanh Châu, còn Đường gia tiểu thư của kinh thành thì lại hoàn toàn bị vắng vẻ, cho tới nay còn chưa viên phòng. Đây cũng trở thành một chuyện đáng chê cười.

Thực Phi nương nương đối với loại tình huống này, lúc ban đầu còn thoáng ám chỉ Tông Chính Lâm, kết quả lại nhận được một câu “Không có cảm giác” của Lục Điện hạ, Thực Phi sợ tới mức lập tức thu lời. Thật vất vả mới đảo ngược tính tình, cũng không thể vì một Đường thị không dùng được kia lại khiến hắn lãnh đạm như cũ được. Nhưng bà ta lại ần ần có một loại chờ mong, thấy con nguyên ý ở cùng với Mộ thị, như vậy thì tùy hắn đi, không chừng rất nhanh sẽ có tin tốt? Vì thế Thực Phi nương nương chỉ đành coi như không biết, mặc kệ không quản.

Nguyên Thành Hoàng Đế thì vô cùng bận rộn, năm nay hỗn loạn ở Mạc Bắc càng thêm nghiêm trọng. Đại Ngụy đã dần dần mất đi ba châu ở phía bắc, ngay cả hai vị châu phủ phủ doãn của triều đình cũng bị bỏ mình, tình huống thật không vui. Cho nên Nguyên Thành Hoàng Đế đã có đến nửa tháng chưa đặt chân tới hậu cung, đối với chuyện nơi hậu viện của Tông Chính Lâm dĩ nhiên là chẳng có hơi sức mà chú ý.

Buổi trưa ngày hôm đó, phụ tá Đế Ngũ Dật Triều vào thư phòng của Lục Điện hạ. Hai người trò chuyện với nhau tới tận lúc trăng treo trên cành cây mới vừa lòng, trở về nghỉ ngơi. Hôm sau, đột nhiên công việc của các thế lực thủ hạ của Tông Chính Lâm bận lu bù, ngay cả bộ phận âm vệ cũng bị điều động xuất kinh, nhóm xa nhất là đi Vân Châu ở Mạc Bắc.

Mộ Tịch Dao vẫn ở trong vườn lăng lẳng nuôi nấng hai con thỏ như cũ, đối với động thái sắp tới trong phủ, mơ hồ cũng có phát hiện. Gần đây rõ ràng Tông Chính Lâm bận hơn trước rất nhiều, hồi phủ càng trễ. Đế Ngũ Dật Triều cũng đã tới hai lần. Nếu như nàng tính không sai thì, việc cuối cùng Triệu Thanh làm thay nàng ở Thịnh Kinh, hẳn là đã thành. Nếu hết thay đều thuận lợi, hẳn là vài ngày nữa Tông Chính Lâm sẽ rời Thịnh Kinh, đi Huệ Châu một chuyến, đến lúc đó bản thân nàng nên đi theo, hay là ở lại trong cung cùng đám tỷ muội hậu viện ở chung đây? Mộ Tịch Dao nghiêm túc tính toán.

Mộ Tịch Dao chưa từng quên Đường Nghi Như cũng là kẻ không tầm thường, đợt này Tông Chính Lâm cứ rảnh là đến Đan Như Uyển, làm hại nàng

cũng chỉ có thể ở bên hân. Không thể âm thầm tiếp xúc nhiều với Đường thứ phi, làm sao có thể nhận ra manh mối gì được?

Nhưng Huệ Châu cũng là một nơi rất tốt, một năm bốn mùa luôn phồn hoa rực rỡ, châu phủ Huệ Châu thành còn được tặng mỹ danh là “Quê hương của hoa Hồ Cự”(Hoa Hồ cự chính là hoa Lan mọi người nhé). Không chỉ nổi danh khắp bốn mươi mốt châu của Đại Ngụy, còn đứng ngang hàng với ba mươi bảy quận của Lưỡng Triều Nhất Giang. Thủ phủ của Lưỡng Triều là Giang Đô, các phu nhân, nữ tử của hai quận Vô Lăng đều khen thích vẻ đẹp của trâm cài hoa Hồ Cự, riêng Huệ Châu thì vô cùng yêu thích. Hàng năm hoa Hồ Cự được bán tại Đại Ngụy cũng như Lưỡng Triều hầu như đều từ Huệ Châu xuất đi, sẽ mang về cho triều đình đến một trăm bảy mươi vạn lượng bạc tiền thu, bởi vậy có thể thấy được Đại Ngụy và Lưỡng Triều đều rất thịnh hành hoa Hồ Cự.

Mộ Tịch Dao cẩn thận nhớ lại những chuyện lớn trong gần hai năm tới, quyết định theo Chính Lâm đi Huệ Châu, cả đi cả về mặc dù phải mất hai ba tháng, nhưng vẫn có thể về kịp lễ mừng thọ của Thái Hậu vào đầu năm tới. Nếu so sánh với đại thọ sáu mươi của Thái Hậu thì Đường Nghi Như cũng chẳng là gì. Huống chi nếu có thể khiến cho thái hậu vui vẻ, Giai Nghi Phưởng của Mộ Tịch Dao chắc chắn sẽ nổi danh sau một đêm. Tính toán thế nào đi nữa thì đây cũng là việc lợi cả danh lẫn lợi, không thể để lỡ mất.

Trong khi Mộ Tịch Dao âm thầm tính toán ở Đan Như Uyển, thì Đường Nghi Như ở Thục Oái Uyển cũng không nhàn rỗi. Lạnh lùng nhìn tình hình đã nửa tháng, Đường Nghi Như có thể chắc chắn khẳng định rằng nếu không có cơ duyên đặc biệt, thì thời gian này điện hạ sẽ không thị tâm bản thân, hơn nữa rất có khả năng, điện hạ sẽ chỉ để cho một mình Mộ thị hầu hạ. Rốt cục thì vì sao, Đường Nghi Như cũng mơ hồ đoán được lí do. Nếu quả thực như thế, cũng không tính là quá tệ. Nhưng nếu không phải như thị nghĩ vậy thì... Đường Nghi Như nhíu mày, có lẽ không phải, Lục Điện hạ hùng tâm tráng chí, sẽ không cho phép bản thân mình làm việc như thế. Huống chi dù thế nào đi nữa sau này Mộ thị cũng sẽ bị Chính phi chen ép, như vậy thì bản thân chỉ cần nhẫn nại là được.

Sự an ủi duy nhất là. Trong phủ được ban thưởng gì, điện hạ đều sẽ phân tặng cho các viện. Đồ vật đến tay thị mặc dù không bằng Mộ thị, nhưng dù sao vẫn tốt hơn đám thị thiếp. Điều này coi như là đã định ra quy củ.

Đường Nghi Như là một nữ tử thông minh, hiểu rõ vị trí của bản thân, biết khi nào nên trầm mặc, khi nào tiến lên đi ngược dòng nước xiết. Điểm này nếu so ra thì quả là hơn những nữ nhân bình thường khác cả một bậc. Ngay đầu tiên nhập phủ nàng ta để Mộ Tịch Dao được ưu thế, cũng chỉ là nhường một bước, nhưng bây giờ đã bị lạnh lẽo mười ngày, lại vẫn có thể bình tâm lạnh tĩnh, mưu tính một lần nữa.

Tin tức liên tục không ngừng truyền đến trong tay Vệ Chân, Đệ Ngũ Dật Triều và Tông Chính Lâm lại thương nghị bàn tính, kết hợp với phản ứng của Nguyên Thành Hoàng Đế trên triều, cuối cùng quyết định hai ngày sau sẽ đi Huệ Châu. Vừa hay trên tay bọn họ có lí do chuyện xấu của Hộ bộ, bèn lấy đó làm lý do để che lấp ý định của chuyến đi.

Buổi tối, lúc nằm trên giường ấm, Tông Chính Lâm báo cho Mộ Tịch Dao chuyện hân sẽ rời kinh một chuyến, không ngờ đôi được nụ cười tủm tỉm khàn của của mỹ nhân, “Điện hạ, nghe nói Hồ Cự ở Huệ Châu giống như ngọc trong vườn, không biết thiếp có cái phúc khí được đến thưởng lãm trước không?”

“Làm cần. Ta là đi làm chính sự.” Tông Chính Lâm phủ quyết.

“Thiếp có nghe thấy những đồn đãi gần đây trong cung, thiếp chính là người mà điện hạ sủng ái. Nếu đã như thế, Huệ Châu là nơi có thứ mà nữ nhân muốn tới. Điện hạ lại đem theo người mà ngài vô cùng sủng ái là thiếp đây quang minh chính đại đi Huệ Châu một chuyến, mặc cho kẻ khác nói sao thì nói?” Giọng nói ôn nhu mềm mại của Mộ Tịch Dao vang lên trong màn trướng. Không biết có phải là Tông Chính Lâm nghe nhầm hay không, nhưng hình như vừa rồi bốn chữ “Quang minh chính đại” kia được nữ nhân này âm điệu nhấn mạnh hơn một chút?

Vuốt ve mái tóc đen của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm nhắm mắt thật lâu. Trực giác của cô gái này thực không thể khinh thường. Thân ở hậu cung, lại có thể phát hiện thế cục trên triều, thật sự là rất có trí tuệ. Cũng phải, thông minh như thế, nàng nhất định là nữ nhân của Tông Chính Lâm hân. Nếu đã nói nàng là sủng thiếp, vậy thì có rêu rao chút cũng không đáng trách. Dùng một lý do tưởng như rất nhiều sơ hở nhưng lại che giấu càng nhiều tính toán bên trong, thật sự là rất là thú vị.

Hôm sau, Mộ Tịch Dao viết hai phong thư nhà, gửi đi cho phụ tử Mục thị. Âm vệ đem tin này truyền cho Tông Chính Lâm, Tông Chính Lâm chỉ hơi chút suy tư, liền cho phép, sai khoái mã đưa đi. Quả nhiên, cô gái này biết mọi tin tức trong phủ đều phải qua bản thân hân, liền sáng khoái đi đường chính. Nếu như thế này, suy đoán hôm qua của hân tất nhiên là chính xác. Tiểu nữ nhân này của hân thật rất thú vị.

Tháng chín năm Chương Hoà thứ mười một, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm cùng sủng thiếp Mộ thị rời kinh đi Huệ Châu. Những người còn lại, Đường thứ phi tạm thời quản lý hậu viện, Triệu ma ma quản lý Đan Như Uyển, đại quản sự Điền Phúc Sơn xử lý mọi việc trong phủ hoàng tử.

Tông Chính Lâm xuất phát vô cùng đơn giản. Chỉ có ba chiếc xe ngựa, hơn mười thị vệ. Tông Chính Lâm đi ở phía trước, đang nghị sự với Đệ Ngũ Dật Triều, xử lý công văn. Mộ Tịch Dao và hai nha hoàn theo sau, nhàn nhã tự đắc ngắm nhìn phong cảnh bên đường. Chiếc xe cuối cùng là chuẩn bị cho Đệ Ngũ Dật Triều và người hầu hạ hân. Thị vệ thân cận của Lục Điện hạ là Vệ Chân, tùy tùng Diệp Khai và thống lĩnh thị vệ Nghiêm Thừa Chu đều đi theo.

Xe ngựa đi bảy ngày, đến Lâm Thành. Đoàn người thay đổi trang phục, trở thành một đoàn người của thế gia giàu có. Vào khách sạn, vừa ngồi xuống gọi cơm canh, đã thấy một nữ tử chạy như điên vào, tóc tai toán loạn, vẻ mặt hoảng sợ. Nữ tử như nhìn thấy đoàn người của Mộ Tịch Dao, liền biết là quyền quý thế gia, lập tức chạy về phía đó.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 33: Câu Cá

Mộ Tịch Dao đang ngồi nói chuyện với Mặc Lan, liền thấy một nữ tử dáng vẻ chật vật nhưng lưu loát chạy đến quỳ trước mặt, dập đầu, miệng không ngừng cầu xin.

“Cầu tiểu thư cứu ta, có tặc nhân ở giữa ban ngày cướp đoạt dân nữ, quan sai lại làm như không thấy, đuổi ta khỏi nha môn. Cầu tiểu thư che chở.” Nữ tử không ngừng dập đầu, trán đã đỏ ửng.

Nữ tử này thực biết nhìn hoàn cảnh. Trực tiếp bỏ qua vừa nhìn đã biết là đầu lĩnh Tông Chính Lâm, chọn Mộ Tịch Dao làm bạn bên người hấn. Vừa hay nàng là nữ tử, mà đã là nữ tử đều dễ dàng mềm lòng. Thứ hai là tránh sinh ra việc hiểu lầm, khiến cho Mộ Tịch Dao chán ghét.

Mộ Tịch Dao cúi đầu vừa nghĩ liền sáng tỏ dụng ý của nữ tử. Thấy Tông Chính Lâm thân nhiên phẩm trà, liền sai Huệ Lan giúp đỡ nàng ta đứng lên, lui sang một bên. Nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn, chờ truy binh đến.

Chỉ trong chốc lát, liền thấy hai gã nam tử mang theo bảy tám tên tùy tùng chạy tới, kẻ nào kẻ nấy hung hùng hổ hổ, to tiếng ồn ào vào cửa. Vị công tử trẻ tuổi hơn một chút, khuôn mặt ngay ngắn, nhưng vẻ mặt âm lãnh. Phía sau nửa bước có một nam nhân tầm trung niên, mặt mũi nhẵn nhụi. Đám người phía sau ai ai cũng có tướng mạo hung hãn, vừa nhìn là biết kẻ thường động tay chân.

“Chạy đi, tiểu tiện nhân, xem ngươi còn có thể chạy đi đâu! Đúng là kẻ không thức thời, có thể được quý nhân trong kinh nhìn trúng, là phúc khí mà ngươi tám đời đã tu luyện được. Bây giờ lập tức theo chúng ta đi, nếu không tên đệ đệ đang đọc sách trong thư viện kia của ngươi không biết chừng sẽ thiếu cánh tay hoặc thiếu chân đó, đừng đề đến lúc đó khóc cũng không kịp khóc!”

Tên đàn ông tầm trung niên không coi ai ra gì kêu gào, lại quay đầu hung tợn cảnh cáo đám người Mộ Tịch Dao Một, “Vị tiểu nương tử này, không cần xen vào việc của người khác, tránh cho bản thân mình gặp họa.” Hấn vậy nhưng nhìn ra được Tông Chính Lâm đang ngồi kia không dễ dây vào, thay đổi câu chuyện liền chỉ vào Mộ Tịch Dao, gián tiếp biểu lộ thái độ.

“Hả?” Mộ Tịch Dao nhíu mày, “Trong Thịnh Kinh cũng chỉ có mấy người bốn tiểu thư không thể chọc, ngươi liệu là người nào?” Thái độ vô cùng cao ngạo, thường thức bức vẽ thủy mặc trên quạt tròn, khóe mắt cũng chưa thêm liếc một cái.

“Không phải nói dọc đường đi tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng hay sao? Đám chó không có mắt nhìn này từ đâu đến vậy?” Mộ Tịch Dao nâng bàn tay lên, tình tế xem xét bộ móng tay mới vẽ, ngữ khí vô cùng chán ghét và không kiên nhẫn, lộ ra một cổ nông đậm kinh thường.

“Tiểu thư, nô tì sẽ cho người đuổi bọn họ ra ngoài.” Mặc Lan rất cơ trí, vội phối hợp theo ý Mộ Tịch Dao diễn trò, cũng không biết sợ, ánh mắt kiêu ngạo cao quá đỉnh đầu, y hệt Mộ Tịch Dao.

“Vài con quỷ nhỏ, không biết trời cao đất dày, các ngươi cũng không biết ta là người phương nào sao? Ở Lâm Thành này, không đến lượt đám nữ tử các ngươi làm càn.” Tên công tử trẻ tuổi âm u nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao.

Trong phút chốc, vang lên một tiếng “Phách”, khiến mọi người trong khách điểm giật nảy mình.

Một khi đã diễn thì Mộ Tịch Dao sẽ diễn cho đủ bộ, bị tên công tử kia vũ nhục, cũng hoàn toàn không quan tâm, ngồi nguyên tại chỗ, thuận tay nâng ấm nước lạnh lên, mặt không đổi sắc liền ném xuống. Vẻ mặt lạnh như băng, ngữ thanh nhu hòa, quạt tròn trong tay cũng chưa hề dừng lại, nhưng lời nói nàng phát ra lại vô cùng tàn nhẫn.

“Đánh thật nặng cho ta! Hôm nay nếu để bị mất thể diện thế này, Chu gia ta sao còn có thể thay điện hạ làm việc? Tỷ tỷ ta ở hậu viện của điện hạ chẳng phải sẽ bị người ta chê cười hay sao?”

Vệ Chân nhận được ám chỉ của Tông Chính Lâm, “Oành” một tiếng đứng lên cùng đám thị vệ, rút đao chuẩn bị một trận lớn.

“Chậm đã chậm đã, hiểu lầm là hiểu lầm thôi!” Nam tử trung niên nào ngờ nhóm người này là một đám hung thần không dễ chọc vào, chỉ một câu không hợp liền động đao động thương, còn to gan hơn cả đầu xà bên mình.

Hấn vói cao giọng la lên, “Vị tiểu thư này, có chuyện gì đều có thể thương lượng mà.” Sau đó vội kéo tên công tử kia một phen, nhanh miệng nói rõ, “Thiếu gia nhà ta làm việc cho Dương Đại nhân tri phủ Lâm Thành, cũng là có ý chỉ của quý nhân trong kinh. Có khi vị quý nhân kia cũng có vài phần tình cảm với vị điện hạ của tiểu thư cũng không chừng.” Lời này rõ ràng ẩn chứa ám chỉ.

Người đàn ông trung niên thấy Mộ Tịch Dao tuy chỉ là một nữ tử, nhưng lại có khí thế vô cùng, thị vệ theo sau đều là được tuyển chọn, làm việc kiêu ngạo không coi ai ra gì, vô cùng khi thế. Sợ chọc phải người không nên chọc, lại nghe nàng nhắc đến hai chữ “Điện hạ”, liền không dám vọng động, đành phảimềm mông trước, về nhà bẩm báo rồi tính sau.

Không biết là có liên lụy đến oai phong của vị điện hạ nào đó không? Mộ Tịch Dao nhìn Tông Chính Lâm, thấy vị kia vẫn vững vàng thân nhiên uống trà, không thêm quan tâm. Hừ, nàng nghĩ thầm, để cho ngươi giả vờ, đồ mặt than.

Mộ Tịch Dao thu lại vẻ kiêu căng, nhưng lời nói không hề mềm mỏng, “Đừng mong kiếm có thân cận, hôm nay các ngươi không thể đưa nữ tử này đi. Muốn người, cũng được, kêu vị Dương đại nhân của nhà ngươi đem theo bái thiếp của vị quý nhân kia đến đây bái kiến.”

Sau đó nàng nâng chung trà lên, mở nắp chén gạt gạt lá trà bên trong.”Thế nào, còn muốn bốn tiểu thư tiễn ngươi hả?”

Tên trung niên vội trung ra một khuôn mặt tươi cười, “Tiểu thư, hôm nay mạo phạm, còn mong người chớ để ở trong lòng. Ta đây xin cáo từ, xin cáo từ.” Sau đó hắn nghiêm mặt âm trầm kéo tên công tử kia đi, lại kín đáo liếc mắt nhìn Mộ Tịch Giao một cái. Tạm thời không bắt được người, đành phải mặt xám mảy tro dẫn người của hắn rời đi.

Đợi việc xong xuôi, Mộ Tịch Dao liền chờ đồ ăn đưa lên, không chút khách khí tự mình động đũa trước, may mà còn nhớ rằng phải thường gấp vải đũa cho Tông Chính Lâm. Tông Chính Lâm vô cùng chú trọng lễ nghi trong khi dùng cơm, nhưng việc hắn bóc vỏ tôm cho Mộ Tịch Dao khiến cho trông mắt của đám hạ nhân như rót xuống.

Cơm xong, Mộ Tịch Dao vào phòng khách trên lầu hai nghỉ ngơi. Cô gái kia còn chưa kịp hiểu gì đã bị Mặc Lan dẫn theo, dè dặt cẩn trọng đứng ở trong phòng.

”Ngươi có liên quan đến người quyền quý trong kinh thành?” Mộ Tịch Dao khôi phục vẻ lười nhác thường ngày, giọng nói mềm yếu yếu kiêu, không hề có chút cường thế nào.

”Hồi bẩm tiểu thư, dân nữ từ nhỏ đã sinh trưởng ở Lâm Thành, trong nhà cũng chỉ là gia đình bình thường phổ thông, cũng chưa từng nhìn thấy vị đại nhân vật nào cả. Càng không có cơ hội có liên quan đến người quyền quý trong kinh.” Nàng kia mặc dù bị dọa sợ hãi, nhưng đáp lời rất rõ ràng rành mạch.

”Nữ tử trong Lâm thành nhiều như vậy, vì sao chỉ cần bắt có mình ngươi?”

”Không chỉ một mình dân nữ bị Dương gia âm thầm bắt đi. Trước kia đã có tin đồn, những cô nương mất tích trong thành là do Dương gia âm thầm xuống tay, nhưng không có bằng chứng, cũng không có người dám can đảm đứng ra chống đối. Dân nữ may mắn phát hiện sớm, mới có thể thoát thân. Không ngờ khi tới phủ nha báo quan, lại bị đuổi ra, sau đó thì bị hai người kia phát hiện, mới đuổi theo đến nơi này.” Nàng ta nói xong, trong mắt đã ảm đạm lệ quang.

Mộ Tịch Dao nhíu mày, “Không chỉ một người?” Vậy tức là không phải nhất thời gặp người có nhan sắc mới này ra ý chiếm bắt.

”Những nữ tử biến mất đó, có người nào xuất hiện sau khi bị mất tích hoặc có tin tức gì khác không?”

”Chưa từng. Những người mất tích không hề có tin tức gì, ngay cả những gia đình từng báo án, sau này cũng nói năng thận trọng hoặc là dần dần cũng không có tung tích.” Cô ta vừa nói vừa như nghĩ đến cái gì đó rất đáng sợ, thân thể run run.

Mộ Tịch Dao nghe xong, cảm thấy chuyện này nàng không thể quản được, liền nhìn chăm chăm Lục Điện hạ, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ và hưng phấn. Vốn tưởng rằng trên đường sẽ gặp cảnh “Bán mình chôn cha”, không ngờ lại là “Cường đoạt dân nữ”. Định luật của xuyên không thật đúng là vô cùng ngoạn cổ.

Tông Chính Lâm luôn khoanh tay đứng nhìn, bây giờ cũng chỉ đành cảm thán, may mà Vu thị giáo dưỡng tốt, nếu không với tính khí của nàng, không biết sẽ thành cái dạng gì.

Tiểu nữ nhân này đúng là lừa người chết cũng không đền mạng, liền vài câu không yên, nói mò cũng dám chụp mũ đối phương. Một nàng vậy cũng diễn được khá giống, mười phần tựa như một người đàn bà chanh chua. Tông Chính Lâm nghĩ đến cảnh con thỏ có bộ lông hổ, liền cảm thấy thật sự buồn cười.

Tông Chính Lâm cho người dẫn cô nương kia đi xuống, lại phân phó Nghiêm Thừa Chu vài câu, sau đó liền cho mọi người lui xuống.

”Sao nào, tỷ tỷ của ngươi là sủng thiếp của vị huynh đệ nào của bốn điện hạ?” Tông Chính Lâm có ý chế nhạo.

Cái đầu nhỏ của Mộ Tịch Dao ngẩng lên, cười tủm tỉm ôm lấy cánh tay Tông Chính Lâm, “Cái đó thì có gì hiếm lạ? Thiếp đây còn là đầu quả tim của Lục Điện hạ của chốn kinh thành đó, chẳng phải càng như ý hơn sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là sự kiêu ngạo và phớt lờ không hề che dấu, khiến cho khuôn mặt nàng thêm vài phần sáng chói.

Tông Chính Lâm mang theo nét cười, nhéo nhéo lòng bàn tay nàng, trong lòng rất là hưởng thụ.

Ánh mắt Mộ Tịch Dao lóe sáng, hừ, chị đây chỉ biết, ngươi đúng là thích được tăng bốc!

Lúc này ở một nơi khác, tên kia trung niên lúc chiều đang bẩm báo lại với Dương đại nhân việc đột nhiên xuất hiện đoàn người của Mộ Tịch Dao. Vị đại nhân kia cân nhắc một lúc lâu, xác định trong kinh cũng không có vị hoàng tử nào có chính phi hoặc tiểu thiếp họ Chu. Nếu là thứ phi hoặc thị thiếp, quả thực cũng không đáng lo. Nhưng những gia thế hào môn ở Thịnh cũng không có Chu gia nào cả, hắn liền chắc chắn là Mộ Tịch Dao phò trương thanh thế, vì cứu người mà lừa gạt một phen thôi.

”Nàng ta chẳng qua là gạt ngươi thôi, quyền quý trong kinh cũng không có Chu gia nào cả. Chú ý theo dõi bọn họ, không thể để lộ tin tức. Nếu như khi cần...” Dương đại nhân lúc vô cùng hăng hái, nhưng lại không biết rằng những bí mật đen tối tại Lâm thành, đang bị Lục Điện hạ đào ra từng cái từng cái một. Cũng không cần hắn phải ra tay trước, sẽ có người tự tìm tới cửa, mời hắn về kinh uống trà.

Tông Chính Lâm ở lại Lâm thành một ngày, xem báo cáo của ám vệ, mắt phượng sáng rực rỡ. Đế Ngũ Dật Triều ở bên cạnh đang chậm rãi xem sách

,đánh cờ, nhưng trong miệng lại đang hứng trí khen ai đó, “Không ngờ tới vị thứ phi này của điện hạ lại là chó ngáp phải ruồi, câu được cá lớn.”

Tông Chính Lâm nghe Đệ Ngũ Dật Triều vô ý nhắc đến hai chữ “Câu cá”, liền nhớ tới có một cái nữ nhân nào đó nghịch ngợm ở biệt viện hôm nào, trong mắt hơi lộ ra ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đóng Cửa

Thu xếp xong công việc ở Lâm thành, mọi người tiếp tục lên đường.

Trong xe, Mộ Tịch Dao mềm mại dựa vào Tông Chính Lâm chợp mắt, cảm thấy được hân ôm rất thoải mái, đang là tháng mười, hai người ôm ấp cũng không thấy nóng. Xe ngựa vững vàng chạy về phía trước, Tông Chính Lâm một tay ôm người ngọc, một tay xuyên vào mái tóc dài rồi tung sau lưng nàng, thật mềm mại mượt mà, đầu ngón tay hân có chút quyền luyện loại cảm giác mát mẻ nơi đầu ngón tay này.

Nhìn nàng nhắm mắt hưởng thụ, Tông Chính Lâm cúi đầu nhẹ nhàng chạm vành môi, đầu lưỡi liếm nhẹ khiêu khích, rồi thấy nàng mở đôi mắt mê mẩn mênh mông, rất là bất mãn nhìn mình. Đáng tiếc ngay cả khi thô trộn mắt thì vẫn luôn bị bắt nạt, mặc dù nàng đã kháng nghị bao nhiêu lần, nhưng vẫn chỉ đành chịu đựng, bị Tông Chính Lâm bá đạo đánh thức.

“Điện hạ ~” giọng nói của nàng hơi khàn khàn.

“Ừ. Sắp tới rồi.” Tông Chính Lâm đang chờ giây phút nhìn mắt Mộ Tịch Dao sáng lên.

Quả nhiên, ánh mắt của tiểu nữ nhân lập tức phát sáng, một đôi mắt sáng vừa đẹp vừa trong suốt, ướt át mong nước.

Mộ Tịch Dao vội ngồi dậy, vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, cửa thành Huệ Châu quả nhiên đã hiện ra ngay trước mắt.

Cánh tay của Tông Chính Lâm duỗi ra, kéo nàng trở về: “Đợi thêm một lát nữa.” Hân lấy chiếc gương từ chiếc hộp nhỏ bên cạnh đưa cho Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao khó hiểu cầm gương nhìn vào, thật là, đôi môi hồng hồng, còn hơi sưng, trên mặt cũng ửng đỏ, vừa nhìn là biết đã làm chuyện không đúng đắn. Nhoài người lại nằm về trước ngực Tông Chính Lâm, bàn tay nhỏ bé không ngừng cọ cọ trên người hân.

“Điện hạ, lần này sẽ ở Huệ Châu mấy ngày?”

“Thích ở đây?” Tông Chính Lâm có chút khó hiểu, Mộ Tịch Dao tuy rằng cũng thích cây cỏ hoa lá, nhưng với tính tình lười biếng của nàng thì không đến mức phải chịu đựng cả đoạn đường xóc nảy này để đến ngắm hoa Lan Hồ Cự, còn muốn ở lại đây mấy ngày.

“Thích. Rất thích hoa Lan Hồ Cự, còn muốn làm thử vài thứ.” Mộ Tịch Dao thành thật trả lời. Đến Huệ Châu rồi, nàng không quen thuộc ở đây, hiện giờ không có Triệu Thanh giúp nàng làm việc, chỉ có thể dựa vào Tông Chính Lâm, mượn người của hân, giúp mình làm xong việc.

“Ồ? Ở Thịnh Kinh không có sao?” Thứ gì có thể khiến cho nàng đề bụng như vậy?

“Khắp thiên hạ cũng không có.” Mộ Tịch Dao cao giọng khoe khoang: “Phải do thiếp tự mình ra tay.”

Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ ra, hình như sau khi nàng nhập phủ, cũng không tặng đồ gì đó cho mình. Thế kệp sách lúc trước coi như là tạ lễ, đồ may vá cho lúc nạp lễ không cần nghĩ cũng biết chắc là không phải tay nghề của nàng. Nghĩ đến đây, trong lòng tất nhiên không thoải mái rồi. Mắt phượng hơi nhíu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao lên: “Trên người đám huynh đệ của bản điện ít nhiều đều có vài món đồ do thê thiếp đưa tặng, nhưng vì sao trên người bản điện hạ chẳng có một thứ gì?”

Mộ Tịch Dao chột dạ cúi đầu, cọ cọ bàn tay to của Tông Chính Lâm: “Thiếp, nữ hồng rất kém...” Ân thanh lí nhí, vành tai đỏ hồng, như đang xấu hổ.

Tông Chính Lâm cúi xuống bên tai Mộ Tịch Dao khẽ nói: “Nữ hồng không gói, vậy thì cái khác, bản điện hạ chờ.” Thấy nàng đồng ý, liền xoa xoa đỉnh đầu nàng nói: “Ít nhất cũng ở lại khoảng tám, chín ngày, nếu như thích, cũng có thể lại ở thêm đêm ba bữa.”

Mộ Tịch Dao nghe thế, rất hài lòng. Nếu như vậy, thời gian cũng đủ vừa để nàng xoay sở.

Nàng ngẩng đầu khoe mắt cong cong cười trả lời Tông Chính Lâm: “Khi nào rời khỏi Huệ Châu, điện hạ sẽ nhận được lễ vật mà thiếp dụng tâm làm.”

Nghe xong tâm tình của Tông Chính Lâm rất vui sướng.

Vệ Chân tìm một biệt viện ở thành Tây, xung quanh còn có một vườn hoa rất lớn, bên trong đủ loại hoa đang nở rộ, Mộ Tịch Dao thậm chí thấy cả hoa Ngụ mỹ nhân* và hoa Cẩm Chướng. Còn về hoa Lan thì muốn loại nào có loại đó, muôn màu muôn vẻ, xinh đẹp vô cùng.

* Ngu Mỹ Nhân: Tên tiếng việt là Hoa Anh Túc. https://vi.wikipedia.org/wiki/Papaver_rhoeas

Tông Chính Lâm nhìn về thán phục và mừng rỡ trong mắt nàng, suy tính xem khi ra cung lập phủ có nên xây cho nàng một nhà ẩm chuyện trồng các kỳ hoa dị thảo để cho cho nàng thường ngoạn hay không?

Buổi chiều, sau khi mọi người thu xếp ổn thỏa, Tông Chính Lâm liền hỏi Mộ Tịch Dao có muốn cùng hắn đến Kiềm Sơn một chuyến hay không, đi đi về về mất chừng năm ngày. Tông Chính Lâm vốn thuận miệng hỏi, không hề nghĩ rằng sẽ bị cự tuyệt. Ai dè nàng không hề nghĩ ngợi, liền tục lắc đầu, rất không muốn đi. Nếu không phải nhìn thấy sắc mặt Tông Chính Lâm càng ngày càng kém, Mộ Tịch Dao chắc vẫn còn chưa phát hiện ra có gì không thích hợp.

“Thứ thiếp muốn làm rất tốn thời gian. Huống hồ đây lại là lễ vật tặng điện hạ, thiếp cần mấy ngày để tự tay hoàn thành.” Nghe vậy, Tông Chính Lâm mới miễn cưỡng đồng ý, để Diệp Khai cho Mộ Tịch Dao sai bảo, đám người còn lại thì đi tới Kiềm Sơn.

Tông Chính Lâm đi rồi, Mộ Tịch Dao liền sai Diệp Khai mời sư phụ có tay nghề và thợ làm hoa về, dẫn người vào xưởng chế tác rồi đóng cửa từ chối tiếp khách. Mỗi ngày đều có hơn mười chậu hoa được mang vào trong xưởng, nhưng không thấy ai đi ra. Năm ngày nháy mắt trôi qua.

Khi nhóm người Tông Chính Lâm trở về, phát hiện cả biệt viện đến không một bóng người. Phòng của Mộ Tịch Dao cũng yên tĩnh vắng lặng, không có dấu vết đệm chăn xộc xệch, rõ ràng là mấy ngày nay không ở trong viện.

Đến khi Vệ Chân tìm được Diệp Khai ở trong thành rồi mang về biệt viện, sắc mặt Tông Chính Lâm đã rất khó coi. Quả nhiên không thể dễ dàng với nàng, nữ nhân này lại dám tự mình qua đêm ở bên ngoài! Gia quý đề đầu cả rồi?

May mà có Diệp Khai hằng ngày trông chừng, không mất người. Sau khi cẩn thận bẩm báo lại hành tung của nữ chủ tử, Diệp Khai mới thở phào một cái. Nhiều ngày nay hắn thật sự là lo lắng chờ đợi cả ngày lẫn đêm, rất sợ xảy ra chuyện không may, hôm nay điện hạ trở về, cuối cùng cũng đã có thể bàn giao lại.

Vốn tưởng rằng việc này đến đây là xong, nhưng bất ngờ sau đó khiến mọi người thất kinh. Mặc dù điện hạ đã phái người đi đón, nhưng vị chủ tử kia lại đóng cửa không ra, tiếp tục ở bên trong đùa dai. Chỉ có Huệ Lan nơm nớp lo sợ đi ra thông báo: “Chủ tử nói, nàng rất khỏe, không cần lo lắng cho nàng,” rồi không nói thêm gì nữa.

Tông Chính Lâm nghe xong, vẻ mặt không tốt. Lại nhìn phòng ngủ trống vắng, chỉ gọi theo Vệ Chân rồi ra ngoài.

Vệ Chân theo điện hạ trong chớp mắt đã dừng chân ở bên ngoài xưởng chế tác, nhưng sau khi nhìn chăm chăm bảng hiệu mấy lần, liền xoay người hỏi phủ. Trong lòng hắn rất buồn bực, đây là đang nào loạn gì đây?

Từ khi Mộ Tịch Dao vào phủ, Tông Chính Lâm rất ít khi ngủ một mình. Mấy ngày gần đây đều ngủ một mình, rất không quen. Ban đêm lúc xoay người, theo thói quen tìm kiếm phía bên cạnh, nhưng chỉ chạm vào chiếc gối, trên giường vắng vẻ, liền càng khó ngủ hơn, đành nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Tịch Dao không phải không muốn gặp Tông Chính Lâm, nhưng mà thứ đồ kia không thể rời người được! Thời gian vượt quá một chút, toàn bộ sẽ bị phá hủy.

Thao tác thực tế so với tưởng tượng ban đầu thực là khó hơn nhiều lắm.

Ở hiện đại, vật phẩm trang sức nước ngoài tinh xảo đẹp đẽ vô cùng, tới Đại Ngụy, công nghệ quả thực rườm rà đến phát điên. Bên trên còn có qua nhiều chênh lệch về kỹ thuật và công cụ, đều phải lọ mọ cải tiến mấy lần.

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình quả thật đã chịu đựng quá nhiều, sau lần, đừng mong nàng sẽ lại phí công cố sức như vậy nữa. Cái này so với làm thêm giờ ở hiện đại còn mệt hơn, bi thảm hơn là việc này là nàng tự mình tìm đến, có khóc cũng không có người quan tâm.

Mộ Tịch Dao quyết tâm, nếu bắt đầu đã khó khăn vất vả như thế, vậy nhất định phải tạo ra thành quả, nếu không thì thực quá có lỗi với bản thân khi phải ngàn dặm xa xôi khổ cực đến đây? Huống chi mới có chút việc như vậy, đã muốn bỏ cuộc làm cái khác, sao nàng có thể cam tâm?

Vì vậy, nàng tức giận, dẫn theo hai đóa hoa lan cùng sư phụ có tay nghề mỗi ngày bán mạng ở trong xưởng, từng chậu hoa được bê vào lại phá đi, mấy người nhìn mà trong lòng rí máu. Chỗ hoa đó cũng đều là danh phẩm hiếm có đó, chủ tử đùa nghịch một trận rồi cũng chỉ có thể ném đi, quá phá của.

Ngày thứ bảy sau khi Tông Chính Lâm trở lại, cuối cùng thì Mộ Tịch Dao cũng dẫn theo người trở về. Thấy nam nhân ngồi ở vị trí chủ vị kia không nói lời nào, khuôn mặt tuấn tú đen lại, Mộ Tịch Dao vừa định tiến lên, nhưng không ngờ vừa mới cất bước, lại ngã xuống, ngất xỉu, chẳng biết trời đất gì nữa.

“Chủ tử!” Huệ Lan và Mặc Lan kinh hãi hấp tấp tiến lên đỡ người, thấy hai mắt Mộ Tịch Dao đóng chặt, không có chút phản ứng nào. Sắc mặt hơi tái, mất hẳn vẻ khỏe mạnh ngày thường, dọa cho hai người sợ đến mức hoang mang lo lắng.

Tông Chính Lâm bật dậy đỡ lấy nàng, bước nhanh về nột thất. Đặt người lên giường hắn lại gần nhìn kỹ hơn. Nàng hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt lộ vẻ mệt nhọc, cằm nhọn thật chướng mắt, ngay cả xiêm y cũng mất đi sự cẩn thận sạch sẽ ngăn nắp thường ngày.

Đưa tay bắt mạch, thấy không phải là đại sự. Thờ phào một cái, sau đó trong lòng lại dấy lên sự giận dữ, một cước đá lăn ghế đầu đổ trên mặt đất.

Liên tục mấy ngày đóng cửa không gặp, lại biến mình thành dạng này, giống tổ bảo táp nổi lên trong mắt Tông Chính Lâm, nhìn Mộ Tịch Dao, khuôn mặt

tuần tú của hần mang một tầng sương mù.

Đại phu ở trong thành trước đó bị Vệ Chân lôi về, sau đó lại bị ánh mắt lạnh lẽo của của Tông Chính Lâm thăm soi, sợ đến mức lúc bắt mạch tay cũng run rẩy, nói cũng lắp bắp. Khó khăn lắm mới giải thích được rõ ràng, nói là nàng mệt nhọc quá độ, ngủ không đủ, dùng bữa không đúng lúc, thân thể suy yếu không chịu nổi. Điều dưỡng vài ngày sẽ khôi phục.

Tông Chính Lâm nghe xong, phạt Diệp Khai đi đứng ở trong sân, hai nha hoàn thì quỳ ngoài cửa.

Cổ áp chế tâm tình thô bạo, nhìn người khác đứt thuốc cho Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm liền quay đầu rồi đi, không hề ngoảnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cỗ Linh Chi

Mặc Lan cho Mộ Tịch Dao uống thuốc xong, nhẹ nhàng hầu hạ nàng nằm xuống. Nhìn cảm nàng trở nên thật nhợt, Mặc Lan rất đau lòng.

“Tiểu thư.” Do dự một lúc lâu, vẫn không nhận được: “Điện hạ, ngài ấy...”

“Có chuyện gì? Cứ nói thẳng ra.” Mộ Tịch Dao chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, nhiều ngày liên tục thức đêm, ăn uống cũng không đầy đủ, dùng đan dược điều dưỡng cũng không đỡ.

“Hôm ấy điện hạ có tới, nhưng sau đó thì không hề hỏi đến nữa. Hôm nay, lại ra ngoài rồi.

“Ừ, ta biết rồi.” Tiếng nói rời rạc, sau đó liền đi vào giấc ngủ.

Mặc Lan nhìn chủ tử ngủ, không thể làm gì khác đành lẳng lặng đứng ở một bên. Chủ tử nhập phủ đã được hai tháng, điện hạ vẫn luôn cung chiêu che chở. Những nơi khác ở hậu viện chẳng bao giờ ngó qua, đối đãi với chủ tử như thế, đừng nói là điện hạ, ngay cả phu quân nhà bình thường cũng cực kỳ khó mà có được.

Mặc Lan mơ hồ nghĩ tới, chủ tử đối xử với điện hạ dường như...không thể nghĩ thêm được. Nàng sợ mình hiểu rõ rồi, sẽ cảm thấy sợ hãi.

Hai ngày sau, Mộ Tịch Dao không cảm thấy yếu ớt nữa, tinh thần cũng khôi phục như cũ. Cả người ngoài việc có hơi gầy ra, tất cả đều không có việc gì.

Đi hai vòng ở trong sân, Mộ Tịch Dao quay đầu hỏi Mặc Lan: “Thứ mà ta làm, đã thu thập thỏa đáng chưa?”

Mặc Lan gật đầu: “Lúc trở về đã giao cho Huệ Lan cất xong, hôm nay tiểu thư muốn nhìn ạ?”

“Chút nữa mới nhìn, thay ta gọi Diệp Khai một chuyến.”

Diệp Khai được cho gọi, về mặt đau khổ đến nội viện đưa tin. Tiếp nhận tờ giấy Tuyên Thành Mộ Tịch Dao đưa cho, mặt trên chỉ viết một đồng đồ, đành đau khổ cười ha ha chạy đi.

Tông Chính Lâm đã nhiều ngày có tình đi sớm về trễ, chính là muốn lạnh nhạt cái người càng gặp càng làm cản kia vài ngày. Quả thực là cản quá quá mức. Không chỉ có tự tiện ở bên ngoài, còn làm cho chính mình ốm yếu đến mức té xỉu. Trước kia đúng là đã quá dung túng nàng, khiến cho nàng không biết thu liễm, bây giờ vừa hay mượn lúc sinh bệnh để tự suy nghĩ lại.

Nhìn báo cáo sinh hoạt hàng ngày của nàng mà ám vệ dâng lên, nàng quả thật là chỉ biết ngoan ngoãn dưỡng bệnh, ngay cả ý thỉnh tội cũng không có. Tông Chính Lâm nheo mắt, cái tính bướng bỉnh này rốt cuộc là được do ai nuông chiều mà ra? Trong lòng hần vẫn là rất nhớ nhung, tính đợi đến ban đêm nhân lúc nàng đang ngủ, sẽ đi qua nhìn.

Mộ Tịch Dao mở hai mắt mê mang, đôi tay nhỏ bé kéo kéo một góc ống tay áo của hần, nương theo ánh nến, nhìn bóng lưng vững chãi bên giường, khàn khàn cất giọng: “Điện hạ.”

Tông Chính Lâm đến thăm Mộ Tịch Dao, nhìn khuôn mặt nàng đã có chút sắc hồng, đang định rời đi, không ngờ lại bị kéo ống tay áo. Cơ thể cứng đờ, không quay lại cũng không đáp lời.

“Điện hạ.” Nữ tử lại gọi, âm thanh đã trong trẻo hơn.

Áo bào bị kéo kéo vài cái, Tông Chính Lâm mới chậm rãi xoay người quan sát thần sắc của nàng, tinh thần đã khôi phục. Ánh mắt hần thâm thúy, về mặt lạnh lùng, chỉ lẳng lặng đứng đó, không nói một lời.

“Điện hạ.” Mộ Tịch Dao nhìn khuôn mặt tuần tú của hần, chậm rãi ngồi dậy, cũng không sợ khí thế của hần, đưa tay kéo vòng eo Tông Chính Lâm, đầu

cọ vào trước ngực hắn, âm thanh buồn buồn vang lên: “Thiếp nhớ ngài.”

Tông Chính Lâm hơi trầm ngâm, đứng đó một lúc lâu, mới chậm rãi ngồi xuống. Tùy nàng ôm mình, giọng nói lại vô cùng nghiêm khắc, thứ giọng nói mà Mộ Tịch Dao chưa từng nghe thấy: “Tự ý ở bên ngoài, ngay cả bản thân mình cũng không chăm sóc nổi, để thành cái dạng này?”

Mộ Tịch Dao biết lần này hắn rất tức giận, lập tức sợ hãi ngẩng đầu, trong con ngươi mang theo lệ nóng, giọng nói nghẹn ngào: “Thiếp chỉ là muốn nhanh chóng làm cho xong, trong lúc bận rộn nhất thời quên mất.” Rồi nàng tiếp tục rúc vào trong lòng Tông Chính Lâm, rất ủy khuất, thân thể nhỏ bé còn run lên một cái.

Tông Chính Lâm chỉ im lặng trong chốc lát, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, con mắt đen sâu thẳm, nghiêm túc cảnh cáo: “Không có lần sau.” Giọng nói sắc bén, thái độ cường ngạnh.

“Vâng.” Mộ Tịch Dao khe khẽ đồng ý, sau đó đánh bạo nhìn lướt qua hắn. Thấy nét mặt hắn hòa hoãn, mới lại chen vào trong ngực hắn, vòng tay ôm hắn.

Mộ Tịch Dao trốn ở chỗ Tông Chính Lâm không nhìn thấy, luôn miệng thầm mắng: “Đàn ông thối, tự cao tự đại, quá keo kiệt. Nhưng mà còn phải lấy lòng hắn, thật sự quá uất ức.

Điều chỉnh tốt tâm tình, ánh mắt đen nháy của Mộ Tịch Dao lại lóe lên. Sau đó nghĩ tới điều gì, nghiêng người đi, bàn tay lục lọi bên gối một hồi, lôi ra một hộp gỗ lim khắc hoa màu nâu tinh xảo đưa cho Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm nhìn về mặt ngượng ngùng của nàng, cẩn thận nhận lấy cái hộp có nét chữ và lối vẽ tỉ mỉ của nàng, rồi mới chậm rãi mở nắp hộp ra.

Đặt trên tấm vải màu trắng ngà là một vòng cổ lỏng một chiếc nhẫn màu đen. Nhẫn kim loại màu đen đúc thành hình hoa cỏ, mặt trên nhẫn còn có hoa văn có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn vô cùng sống động, giống hệt hoa tươi. Dây chuyền là một chuỗi hình hoa cỏ linh chi kết thành, vô cùng tinh mỹ, từng chi tiết đều phẳng phất như chứng tự nhiên mà thành.

“Thiếp may một lớp hắc kim ở trên dây chuyền hoa cỏ linh chi, niệm phong lại đáng vẻ tự nhiên của nó, chưa hề cố ý chỉnh sửa tân trang lại dù chỉ một chút.” Mộ Tịch Dao tình tứ giảng giải, âm thanh ngọt ngào mềm mại vang lên bên tai Tông Chính Lâm.

“Như thế, ‘Cỏ’ của ‘Tịch Dao’, vĩnh viễn không lụi tàn. Điện hạ, có thích không?” Mộ Tịch Dao thấp thỏm nhìn ánh mắt của Tông Chính Lâm.

Sóng ngầm bắt đầu nổi lên trong đôi mắt ngăm đen của Tông Chính Lâm, nhưng nét mặt hắn thì từ đầu đến cuối không chút thay đổi. Tháo vòng cổ ra, Tông Chính Lâm coi áo của mình, kéo tay của Mộ Tịch Dao, ý bảo nàng đeo vào cho mình.

Mộ Tịch Dao nhận lấy dây chuyền, tay hơi run rẩy, đón nhận ánh mắt nóng bỏng của Tông Chính Lâm, vòng hai tay vào sau gáy của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát lên da thịt bên gáy của hắn, toàn bộ hô hấp nóng rực đều phả lên đó, thân thể cũng dựa sát vào hắn.

Một tay Tông Chính Lâm men theo vạt áo lót đưa vào trong, vuốt ve tấm lưng bóng loáng tinh tế của nàng, một tay ấn đầu nàng, một nụ hôn rơi xuống bên gáy hắn.

Cả người Mộ Tịch Dao run lên, thật vất vả mới cài xong được dây chuyền, vội vã lui về phía sau. Nhưng không ngờ vừa rời đi, đôi môi đã bị ngậm lấy, sau đó là một trận triển miên, trần trọc nhiều lần, khó rời.

Bàn tay to của Tông Chính Lâm đã đi đến trước ngực Mộ Tịch Dao, nắm lấy khối đầy đặn mà hắn mong nhớ đã lâu, vuốt ve một cái, trong yết hầu tràn ra một hơi thỏa mãn.

Mộ Tịch Dao biết hắn động tình, nhất quyết ngã người vào trong lòng hắn, há mồm thờ dốt, mặc hắn làm gì thì làm.

Đã gần nửa tháng Tông Chính Lâm chưa thân mật với nàng, sự bức bối căng trào mãnh liệt khó khống chế nổi. Hắn gần như thô bạo xé đi quần áo của hai người, cơ thể hắn nóng rẫy áp lên trên thân thể mềm mại của thiếu nữ, cả hai người cùng run lên.

Mộ Tịch Dao không nhịn được phát ra tiếng rên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, hơi nước tràn ngập trong mắt, mùi thơm cơ thể giục tình trong nháy mắt lan ra bốn phía.

Bàn tay của Tông Chính Lâm lần đầu tiên tuyệt vời ngày đêm nhớ mong, phát hiện phía dưới ngọc lộ ẩm ướt, xuân thủy dạt dào. Hắn không thể nhẫn nại hơn nữa, gầm nhẹ một tiếng, bế Mộ Tịch Dao lên, hai mắt đỏ lên, trong nháy mắt mất lý trí bị che phủ, chỉ găt gao tập trung vào điểm riêng tư của hai người, điên cuồng đâm vào.

Một đêm này, Tông Chính Lâm đặt nàng trên ghế mềm, bàn, bàn trang điểm, điên cuồng va chạm, rốt cuộc cũng tiêu tan tịch mịch và nỗi tức giận nóng nảy mà mấy ngày nay hắn ở một mình. Kín đáo chặt chẽ ôm lấy nữ tử này, lần lượt bổ sung cho những ngày đó, Tông Chính Lâm đem toàn bộ dục vọng phát tiết trong cơ thể nàng, sau đó hắn cũng không rời đi, cứ như thế dính sát vào nhau trải qua một đêm.

Tình mơ hôm sau, lần thứ hai Lục điện hạ Tông Chính Lâm vắng hợp sáng sớm, chỉ còn lại Vệ Chân cô đơn lẻ bóng ở trong viện cảm thán, Dao chủ tử giữ chặt Lục điện hạ, thật sự là đã nắm là chuẩn. Trong lòng hắn vô cùng vui vẻ, những ngày chặt vật cuối cùng cũng qua, không cần phải nhìn khuôn mặt tuần tú nhưng âm trầm của điện hạ nữa, thật quá dọa người.

Mấy ngày sau, thư của Đế Ngũ Dật Triều từ Kiếm Sơn gửi tới, sẽ ở lại Huệ Châu một tháng, mời điện hạ đi trước. Tông Chính Lâm đồng ý, lợi dụng mấy

ngày cuối cùng đem theo Mộ Tịch Dao đi dạo mấy khuôn viên trồng hoa, ngay cả vườn hoa tư nhân cũng đi mấy chỗ. Mộ Tịch Dao rất hưng phấn, trên mặt ngày nào cũng lộ vẻ thỏa mãn vui sướng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên sáng mượt mà, xinh đẹp.

Lục điện hạ ban ngày thì du lịch cùng mỹ nhân, ban đêm tất nhiên phải hưởng thụ một phen. Hai người đêm đêm hoan ái, Tông Chính Lâm xuất ra vô số chiêu thức, chỉ hận không thể vô nát Mộ Tịch Dao, để cho nàng không dám hôn hào khi cách xa hắn nữa.

Ngày cuối cùng của tháng 10, mọi người thu dọn hành trang, khởi hành trở về kinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đại Ân

Lúc này hồi kinh chỉ còn lại hai chiếc xe ngựa, chiếc chạy sau thì cho cho hai nha hoàn ngồi, còn Tông Chính Lâm thì mang theo Mộ Tịch Dao ở cùng một xe.

Tông Chính Lâm xử lý xong công văn, xem qua báo cáo của ám vệ, vừa nâng mắt liền phát hiện tiểu nữ nhân đang chăm chú nhìn trang sách. Sườn má nàng mềm mại, lông mi rũ xuống thỉnh thoảng chớp động, áo nàng lệch ra lộ một khung cảnh tươi đẹp, tóc nàng phủ lên đôi ngực no đủ cao ngất, bên dưới là vòng eo mảnh khảnh.

Mắt hắn tối đi, nhìn đường viền bắp đùi nữ nhân ẩn hiện dưới làn váy, mắt hắn như muốn xuyên qua lớp quần áo, thăm dò cặp đùi kia. Theo sự dao động của ánh mắt, dưới thân Tông Chính Lâm trở nên khó chịu, trong mắt hắn là dáng vẻ nhu hòa tĩnh lặng của Mộ Tịch Dao, nhưng trong đầu lại là hình ảnh người con gái đêm qua quay cuồng lăn lộn trên giường, nằm dưới người mình yêu mị hưởng hoan lạc.

Tông Chính Lâm nuốt nước bọt, hòa khí dâng lên trong nháy mắt, thứ giữa hai chân gắng gượng muốn được đứng thẳng lên.

“Lại đây.” Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên.

Mộ Tịch Dao đang đọc sách bị hắn gọi, nghiêng đầu nhìn đầy vẻ khó hiểu.

“Đến bên người ta.” Đôi mắt phượng hẹp dài của Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, thu dọn bút mực, đưa tay về phía nàng, chờ nàng đến gần.

Mộ Tịch Dao để quyển sách xuống, vừa đứng dậy đi vòng qua thư án, đã bị Tông Chính Lâm bắt lấy, gấp gao ôm vào trong ngực, cúi đầu liền hôn xuống.

“Ồ ồ ~” Mộ Tịch Dao bị tập kích bất ngờ, đôi tay nhỏ bé đẩy đẩy ngực của Tông Chính Lâm, chiếc đầu nhỏ lắc lắc tỏ ý không thuận theo hắn.

Tông Chính Lâm tách chân nàng ra, để cho nàng ngồi trên người mình, lại vén váy lên, đưa tay vào bên trong.

“Điện hạ ~” Mộ Tịch Dao bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, nhưng vẫn còn nhớ là bọn họ đang ở trong xe ngựa, mặt nàng đỏ lên: “Đang ở bên ngoài, không được.”

Tông Chính vốn đang vâng về nụ hoa mềm mại, vừa nghe nàng nói bọn họ đang ở bên ngoài, trên khuôn mặt tuấn tú càng thêm động tình nhiều: “Kiều Kiều nghe lời, ta nhịn không nổi.” Nói xong hắn xé tiết khó, đi vào dò xét.

Mộ Tịch Dao bị ngón tay có vết chai của Tông Chính Lâm đi vào, nhất thời nước xuân chảy ra từng giọt, mặt nàng đã nhuộm xuân ý: “Điện hạ, tại sao ~”

Mộ Tịch Dao còn chưa nói dứt, Tông Chính Lâm đã hiểu rõ ý của nàng, tà tà nhìn chăm chăm đôi mắt ngập nước của nàng: “Ta không chịu nổi bị nàng trêu chọc nàng.” Động tác của tay phía dưới trở nên nhanh hơn, một tay khác bắt đầu tự cời đại lưng.

Mộ Tịch Dao xấu hổ và giận dữ đến muốn chết, cái gì mà nàng trêu chọc hắn ?? Thăng nhãi này quả thực quá vô sỉ. Những kẻ mất mủ kia, ai nói Lục điện hạ không ham nữ sắc, tất cả đều là bịa đặt!

Nhưng cuối cùng vẫn đành để hắn quán lấy, cho hắn được như ý nguyện.

Lần đầu tiên Tông Chính Lâm làm chuyện này ở bên ngoài, cộng thêm trên xe ngựa bất chợt sẽ có xóc nảy, phía ngoài còn có đám người Diệp Khai, sự hưng phấn không giống với ngày thường, hắn bị kích thích nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao dùng sức đâm vào. Tiếng va chạm vang lên làm cho xuân thủy của Mộ Tịch Dao phun ào ạt trên khối lửa nóng của Tông Chính Lâm, khiến hắn càng dùng sức lôi Mộ Tịch Dao áp lên trên người mình.

Nơi đào nguyên sâu thẳm của người con gái nút chặt lấy thứ của hắn khiến cho Tông Chính Lâm càng điên cuồng ra vào càng thấy dục vọng của hắn bị hút chặt. Hôm qua Mộ Tịch Dao mới bị hưng hăng thu thập một trận, bây giờ thật sự không chịu nổi, âm thầm nẩy ra một ý ác độc, dùng sức hóp bụng

lại, Tông Chính Lâm liền cảm thấy khối thịt nóng rực của hân đường như bị hàng nghìn vạn cái miệng nhỏ nhắn đồng thời mút một cái, không kiềm chế nổi nữa, dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất của nàng, gầm nhẹ một tiếng rồi phát tiết ra.

Ôm lấy Mộ Tịch Dao lúc này đã tê liệt thành một đống, Tông Chính Lâm mới thỏa mãn hôn lên trán nàng: "Kiều kiều của bản điện, tư vị thật tuyệt vời."

Mộ Tịch Dao bị rút cạn sức lực, trong lòng ôm hận. Nam nhân này càng ngày càng không biết xấu hổ.

Xe ngựa đi rồi lại ngừng, mất gần một tháng mới về đến Thịnh Kinh. Mộ Tịch Dao luôn ngồi cùng một xe với Tông Chính Lâm, bị hân trêu đùa đến nỗi không có một ngày thanh tĩnh, quả thực như nước sôi lửa bỏng. Chỉ mong sao nhanh chóng hồi cung, để thẳng nhãi này đi làm chính sự, rồi mình ra mới được.

Trên đường về Mặc Lan và Huệ Lan còn đón Quế ma ma của Vu phủ, ba người ngồi cùng xe ngựa của Mộ Tịch Dao về cung.

Mới về đến phủ Lục Hoàng tử, đã thấy toàn bộ nữ nhân các viện ăn mặc tỉ mỉ, cao thấp mập gầy oanh oanh yến yến đứng đợi ngoài. Vừa thấy Tông Chính Lâm xuống xe, liền đồng loạt hành lễ vãn an. Một đám nữ nhân ngưỡng mộ nhìn dung mạo tuấn mỹ cao ngất của Lục điện hạ.

Tông Chính Lâm xuống xe ngựa, chỉ liếc mắt một cái, xoay người bế Mộ Tịch Dao xuống, sửa sang búi tóc hộ nàng, mới quay đầu kêu đứng dậy.

Mọi người thấy Mộ Tịch Dao được Tông Chính Lâm che chở, tuy là hành lễ chào nhưng trong lòng tư vị lại không hề dễ chịu. Mộ thị thể mà lại đẹp hơn so với mấy tháng trước.

Mấy người bọn họ ngày ngày ở tại hậu viện, khuê phòng trống vắng tịch liêu, ngóng trông điện hạ sớm ngày hồi phủ, dù là một tháng có thể hầu hạ một hai lần cũng được. Mà Mộ thị thì ngược lại, chẳng những không cần chịu đựng một mình tịch mịch, còn được ngày ngày bầu bạn cùng điện hạ, được điện hạ cung chiều che chở, như vậy sao có thể không làm cho người khác ghen tị đến phát cuồng?

Mộ Tịch Dao không thèm để ý những ánh mắt sắc như dao đang nhìn mình, chỉ đi theo Tông Chính Lâm vào hậu viện. Mọi người ngồi vào sảnh chính, Tông Chính Lâm về mặt lạnh lùng nghiêm túc hỏi Đường Nghi Như tình hình hậu viện những ngày qua.

Đường Nghi Như không ngờ điện hạ vừa ngồi xuống đã hỏi, vội vã lấy lại tinh thần, tư thái đoan chính.

"Bẩm điện hạ, tất cả đều tốt. Tề thị cảm tức đã đủ ba tháng, trăm bản 'Nữ tử quy' chép phạt thiếp cũng đã xem qua, nên đã chuyển cho Đại quân sự đặt trên bàn trong thư phòng của điện hạ."

Tông Chính Lâm thấy Đường thị dung mạo đoan chính, lời nói không nịnh nọt, rất quy củ, lại nghĩ nàng ta quản lý hậu viện có công, về mặt có chút giãn ra, nói: "Vất vả người rồi." Về phần các thị thiếp khác, đều giữ sắc mặt bình thường nhìn một vòng, không nói thêm gì.

Trong lòng Mộ Tịch Dao oán thâm. Tông Chính Lâm đúng là đàn ông phong kiến, quả nhiên vẫn coi thị thiếp thành đồ chơi, không có chút địa vị nào. Đồi trước nguyên thể này bị phụ một mảnh thâm tình, cũng không trách được Tông Chính Lâm. Ai kêu ánh mắt nàng ấy không tốt. Nhưng mà đồi trước Mộ Tịch Dao cũng được Tông Chính Lâm để ý, thực ra thì còn tốt hơn so với Không thị, thảo nào mấy người thứ phi trắc phi coi nàng như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Còn đang cảm khái Mộ Tịch Dao đột nhiên thấy Đường thị quay đầu nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt mọi người ai cũng nhìn về phía nàng. Thoáng chốc mới kịp phản ứng lại, chẳng lẽ mình thất thần nên đã bỏ lỡ điều gì?

Nàng chớp chớp mắt, làm bộ đáng thương nhìn Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ vừa nhìn liền biết tiểu nữ nhân này đang có tính toán, ý cười chột lóe lên nhưng giọng nói vẫn nghiêm túc: "Mệt mỏi sao?"

Mộ Tịch Dao lập tức yêu kiều gật đầu, còn ngượng ngừng cười cười với mọi người.

Tông Chính Lâm nhìn dáng vẻ nàng diễn cử như mọi chuyện vốn như vậy, đứng dậy dắt nàng đi ra ngoài, chỉ để lại tiếng "Lui cả đi" khi người đã đi xa.

Đường Nghi Như nhìn bóng lưng của hai người đi khuất, hai tay nắm chặt thành nắm, đôi mắt rừ xuống. Mộ thị đúng là không coi ai ra gì, ngay cả việc một thứ phi đồng cấp bậc như nàng đây tự mình hỏi nàng ta cũng không để ý tới. Cuối cùng lại câu dẫn điện hạ rồi đi, rõ ràng mới ngồi chưa được bao lâu.

Mộ Tịch Dao ra cửa, xoay người thấy không có ai, ôm cánh tay Tông Chính Lâm làm nũng: "Điện hạ, các nàng vừa hỏi thiếp cái gì?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng không hiểu chuyện, rất ngây thẳng, không hề xấu hổ vì mình không chú ý.

Mắt Tông Chính Lâm vẫn nhìn về phía trước, kéo eo nàng, đáp lại một câu vô cùng đứng đắn: "Không biết." Chọc cho Mộ Tịch Dao cười rộ lên. Nhìn hân ngồi thẳng tắp ở đại sảnh, nét mặt nghiêm túc, nhưng không ngờ cũng giống như mình, thần trí sớm đã bay đến tận đâu. Nàng cười một cách vô cùng vui vẻ, đáng người ngả nghiêng xiêu vẹo.

Tông Chính Lâm cúi đầu thoáng nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út ở tay trái của nàng, nét mặt nhu hòa, dường như có ý cười.

Đưa nàng đến cửa Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm liền xoay người đi thư phòng.

Mấy ngày gần đây trong Thịnh Kinh vô cùng náo nhiệt. Đại án bắt cóc con gái nhà lành, ép người lương thiện làm kỹ nữ, bán cho quân kỹ ở Lâm thành

gây huyên náo cả triều đình. Án này có liên quan đến đông đảo quan viên, tình tiết khá ác liệt. Nguyên Thành Đế đang mưu tính sắp tới sẽ dụng binh với Mạc Bắc, nhưng không ngờ lại truyền ra chuyện gièm pha như vậy, còn dính líu tới một đám tướng lĩnh của quân doanh Mạc Bắc. Trong lúc nhất thời mặt rồng tức giận, hạ lệnh yêu cầu Hình bộ tra rõ, tự mình đốc thúc. Còn đặc biệt sai mật thám đến Mạc Bắc âm thầm điều tra chứng cứ.

Vang dội tra xét hơn một tháng, kết quả khiến mọi người trợn mắt líu lưỡi. Đại hoàng tử Tông Chính Thuần, thái tử Tông Chính Huy là hai nhân vật đang có thực quyền đứng đầu hai phái trong triều bất ngờ đều có dính dáng. Tiếp đó rất nhiều các quan lại đều bị bắt được chứng cứ liên quan gián tiếp đến vụ án. Quan lại hai phái này không chỉ ở giữa kiếm lời, còn dựa hơi quyền quý, nhiễu loạn trật tự quân đội, thậm chí còn hãm hại lẫn nhau, dính líu rộng rãi. Các địa phương có liên quan đến vụ án cũng điều tra ra ngoài Lâm thành còn có tam châu và mười bảy thành lớn nhỏ khác. Nghiêm trọng hơn còn có cả việc thiếu nữ lương thiện của Đại Ngụy đang bị bán đến các bộ lạc man di ở Mạc Bắc làm nô tì.

Đây là vụ án lớn, nghiêm trọng nhất từ khi Nguyên Thành Đế đăng cơ đến nay.

Nguyên Thành Đế giận giữ đến mức không kìm chế được, lúc này đang phát hỏa trách cứ trên triều: "Dùng người không tra rõ ràng, trị người dưới không nghiêm", phạt Tông Chính Thuần, Tông Chính Huy ba năm bổng lộc, yêu cầu hai người đóng cửa tự suy nghĩ lỗi lầm, không được tham chính nửa năm. Các quan viên có liên quan đến vụ án toàn bộ đều bị điều tra, người nào tội trạng nghiêm trọng, chém đầu răn chỉnh.

Ngoài ra còn răn dạy thái tử thất trách ngay trước mặt văn võ bá quan, phạt quỳ từ đường ba ngày, tự mình suy nghĩ.

Trong lúc ấy Đại Ngụy danh tiếng vang xa, bách tính vỗ tay ca tụng.

Mộ Tịch Dao không hề biết việc mình cứu mỹ nhân trước đó lại có dính dáng sâu rộng đến thế, nàng không thể tin được ngay người nhìn Quế ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Có Thai

Sáng sớm hôm nay, lúc dùng cơm Mộ Tịch Dao vừa nhấp một ngụm canh cá, đột nhiên trong ngực cảm thấy buồn nôn, nhìn chỉ được một lát rồi cục vẫn phải vịn Mộc Lan nôn ra, nước mắt lưng tròng.

Mạc Lan, Huệ Lan nôn nóng lập tức báo Triệu ma ma thỉnh ngự y. Chỉ có Quế ma ma ở một bên xem, hơi kinh ngạc, bỗng nhiên ngộ ra, nghĩ đến chủ tử và điện hạ ở chung, ngần tính toán thời gian, trong lúc nhất thời kinh hãi không biết nói gì.

"Chủ tử, nguyệt sự của người đến khi nào?" Quế ma ma dè dặt cẩn trọng hướng Mộ Tịch Dao chứng thực.

Mộ Tịch Dao sững sờ một lúc mới có thể hiểu ý, trong lúc nhất thời kinh hãi đan xen, tâm cũng chực nảy lên, thầm tính toán, thật sự đã chậm mấy ngày.

Nhìn thấy Quế ma ma trong mắt mừng thầm Mộ Tịch Dao xiết chặt khăn lụa ổn định tâm trí, mới cho mời Triệu ma ma thỉnh ngự y.

Triệu ma ma đang ở tiền viện cùng đại quân sự nói chuyện lại thấy nhị nha hoàn của Đan Như uyển Nhược Lan hốt hoảng chạy đến, nói chủ tử không tốt, muốn thỉnh ngự y.

Hai người nghe xong không dám chậm trễ, một người cầm lệnh bài, một người vào cung sai người truyền tin tức cho điện hạ.

Tông Chính Lâm khi chạy về phủ tỉnh cờ gặp ngự y vác hộp thuốc vội vàng đến.

Ngự y kia thấy Lục hoàng tử, còn không kịp hành lễ chợt nghe điện hạ nói một tiếng: "Miễn lễ, mau theo ta". Ngáng đầu lên chỉ thấy điện hạ đã đi nhanh về hướng nội điện. Ngự y vừa thấy điệu bộ này của hần liền biết vị muốn bắt mạch này phân lượng không nhẹ, không dám khinh thường, cũng chạy chậm tới.

Mộ Tịch Dao nằm ở trên giường, lại ới ra một hồi, trong lòng khó chịu, nước mắt vòng quanh, chỉ thấy Tông Chính Lâm mang theo ngự y đi nhanh mà đến.

"Điện hạ ~" Mộ Tịch Dao nức nở, gian nan thỉnh an vừa mới mở miệng trong lòng lại bốc lên.

Tông Chính Lâm chưa từng thấy bộ dạng yếu ớt thế này của nàng, lời nói thốt ra cũng không hoàn chỉnh, lúc này liền mặt mày biến sắc liền vội ngự y ngồi bên giường, thúc giục hần xem mạch.

Ngự y nhìn thấy Tông Chính Lâm thần sắc căng thẳng, hai bàn tay sau lưng nắm lại thành quyền, biết được nếu nữ tử này có điểm không tốt, bản thân hần e là cũng không thoát được, vội tỉnh khí ngưng thần tỉ mỉ bắt mạch. Lát sau lại có chút do dự thay đổi cánh tay bắt mạch. Như vậy hai lần qua đi mới thờ phào nhẹ nhõm, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, ân cần chúc.

"Vi thần chúc mừng điện hạ, đây là hỉ mạch. Chỉ là thời gian còn ngắn mới hơn một tháng".

Trong phòng mọi người mừng rỡ, Triệu ma ma lại càng mừng rỡ như điên, rốt cục cũng đợi đến ngày này, vội vàng ra ngoài thông báo cho Điền Phúc Sơn.

Ánh mắt xinh đẹp Mộ Tịch Dao lóe lên niềm hạnh phúc rạng ngời, ngừng đầu im lặng nhìn Tông Chính Lâm,

Lục điện hạ Tông Chính Lâm lưng cứng ngắc, lồng ngực có chút phập phồng, hai mắt gắt gao khóa trụ vào bụng của Mộ Tịch Dao, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài không chút nào che dấu được sự vui mừng.

Đến tận khi Quế ma ma nhìn mọi người hướng về phía ngự y nói lời cảm tạ, Tông Chính Lâm mới quay đầu lại nói một câu: “Thương!” . Lại lập tức quay lại đánh giá tình hình của Mộ Tịch Dao.

Hai người bốn mắt giao nhau, Mộ Tịch Dao thấy trong đôi mắt thâm thúy của Tông Chính Lâm không hề che dấu sự đắm đuối nóng bỏng dành cho nàng, có chút không được tự nhiên, khẽ vận vẹo thân thể, khuôn mặt không tự chủ được mà phỉếm hồng.

Tông Chính Lâm thấy nàng thẹn thùng, liền trở lại phân phó Triệu ma ma cẩn thận chăm sóc nàng thật tốt, rồi dẫn ngự y tới thư phòng.

Đợi một lúc lâu sau ngự y mới theo Lục điện hạ từ thư phòng đi ra , mồ hôi đầm đìa, hai chân như nhũn ra. Lục điện hạ không hổ danh là hoàng tử lạnh lùng nhất, cả thư phòng đều lạnh lẽo đến mức đáng sợ. Bị vẻ mặt nghiêm túc tuấn tú của điện hạ tra hỏi cả một canh giờ, thật khổ không kể xiết. Ngẫm lại mấy câu mà điện hạ đã hỏi kia thật không phù hợp với sự lạnh lùng nghiêm túc thường ngày, ngự y cảm thấy bản thân mình bị tổn thương.

Đại quân sự nhận được tin tức tốt lập tức truyền lời cho Thục phi nương nương trong cung. Thục phi vừa nhận được tin, cảm giác mình nghe nhầm rồi, hẳn là hậu viện Tứ hoàng tử có tin mừng. Liên tục xác định, mới mừng rỡ liên tục kêu “Thương”, nói với ma ma bên cạnh là Mộ Tịch Dao có phúc, mới nhập phủ hơn ba tháng mà đã mang thai. Lại đặc biệt lấy ngọc chi trong tư khố, sắm bồi dưỡng, một hàng ban thưởng đưa đến Đan Như uyển.

Nguyên Thành đế cũng được Thục phi báo tin. Trong khoảng thời gian này Nguyên Thành đế đang bị mọi việc làm cho sút đầu mẻ trán rốt cục được một tin tức tốt, tuy là việc hậu trạch, lại có vài phần đặc biệt.

Đây chính là trưởng tử hoặc trưởng nữ của Lục hoàng nhi, trong các hoàng tử thì đối với hoàng tử khác biệt tông chính lâm, Nguyên Thành đế luôn lo lắng hơn vài phần. không nghĩ tới mình mới chỉ thứ phi, liền có thai, có thể thấy ánh mắt mình độc đáo, đương nhiên, Mộ thị kia cũng tốt. Nguyên Thành đế tâm tình sung sướng, tuyệt bút vung lên, ngự tứ ban thưởng lại rầm rầm tiến vào viện Mộ Tịch Dao.

Tin tức Mộ thị có thai một khi truyền ra, giống như một tiếng sét giữa trời quang, những nữ nhân khác của Tông Chính Lâm mỗi người thần sắc đại biến, đồ sứ chén trà nhỏ vỡ đầy đất.

Đường Nghi Như gắt gao nắm tay, thần sắc dữ tợn. Thật đúng là để cho nàng mang bầu, nữ nhân Mộ thị kia quả thực quá mức may mắn, lúc này mới mấy tháng, đã có tin tức. Không thì, Ngũ thị nhập phủ hai năm, lại không có nửa điểm động tĩnh. Thật sự là không so được.

Nghe nói điện hạ cùng ngự y ở thư phòng nói chuyện một canh giờ... , có thể thấy là cực kỳ dễ bụng. Thời điểm không mang thai đã được sủng ái là thế, hiện giờ lại độc chiếm phần che chở yêu thương. Đường Nghi Như luôn bắt buộc bản thân lý trí bình tĩnh, nhưng chung quy cũng là nữ nhân, từ khi vào hoàng tử phủ đã chịu nhiều ủy khuất, lại chỉ có thể nhìn nữ nhân từng cho mình nhục nhã càng được sủng, tư vị trong lòng khó diễn tả bằng lời.

Ở trong tịnh phòng vỗ nước lạnh, nhìn nữ nhân trong gương đồng xuân hoa rực rỡ, Đường Nghi Như nhếch môi. Mộ thị đã có thai, vậy thì không có cách nào thị tâm. Thời điểm này, mới là cơ hội mấu chốt đoạt sủng. Huống chi, có tin mừng nhưng có thể thuận lợi sinh hạ hay không. Mặc dù sinh ra, cũng không nhất định là con trai.

Đường thị có thể nghĩ đến, mấy thị thiếp còn lại đều cân nhắc tới lui một vòng. Tuy rằng mới đầu đều thật phần hận, nhưng cuối cùng còn biết nặng nhẹ. Con nối dòng, mới là chỗ dựa quan trọng nhất ở hậu viện.

Bên trong Đan Như uyển, Quế ma ma định đi gửi tin đến Thanh Châu, lại bị Mộ Tịch Dao ngăn cản. Nói thời gian còn nhiều, không cần làm cho Vu thị thấp thòem theo. Chờ đủ ba tháng, thai tượng ổn định, lại gửi tin cũng không muộn.

Vu phủ ở thịnh kinh lại không giấu diếm, chỉ cho Hoa Lan đi báo cho biết một hai. Lại phái người truyền tin cho Mộ Tịch Đình, đặc biệt dặn dò nàng không cần lo lắng, không vội vàng nóng nảy, mặt khác, để ý sủng thiếp Tường thị của Tông Chính Minh, khi tất yếu có thể đầu quân vào Trắc phi Mạc Uyển Thanh.

Thời điểm Mộ Tịch Đình nhận được thư của đích tỷ, mới hầu hạ ngũ điện hạ xuất môn. Mở ra xem xét, cẩn thận ghi nhớ lời dặn, châm lửa đốt thư đi. Lại cho người đưa hạ lễ, đều là vật tránh điềm xấu.

Mộ Tịch Đình từ nhỏ đi theo sau Mộ Tịch Dao, mặc dù không được sủng, thực sự an ổn lớn lên, thường được Mộ Tịch Dao chiếu cố. Biết nhi tỷ này rất ôn hòa, so với đại tỷ tỷ hiền lành hơn nhiều. Là người cực kỳ trí tuệ, lúc ở nhà, không có gì mà nàng muốn mà không chiếm được, ngoại trừ sủng vật. Đến Thịnh Kinh rồi, lại không biết như thế nào được Lục hoàng tử thương yêu, từ khi nhập phủ, nghe nói luôn luôn được sủng ái. Bây giờ lại trong thời gian ngắn còn có thai.

Đích tỷ đã nói có thể đầu nhập vào Mạc thị, vậy tất có nguyên do. Mộ Tịch Đình hạ quyết tâm, làm theo dặn dò của Mộ Tịch Dao, an ổn ở trong hậu viện giữ bốn phận, nắm chắc chút tâm tư điện hạ là đủ.

Buổi chiều Tông Chính Lâm xong việc, trực tiếp đến Đan Như uyển, cùng Mộ Tịch Dao dùng cơm. Thấy nàng lại bị giày vò một trận, khuôn mặt nhỏ nhắn

bị đến mức đồ bùng, nước mắt cũng rơi xuống từng hàng, lông mày gắt gao nhăn lại, khuôn mặt tuấn tú hàm sương.

Ban đêm Tông Chính Lâm như thường lệ ngủ lại Đan Như Uyển, chỉ lẳng lặng ôm Mộ Tịch Dao nói chuyện, chia sẻ niềm vui sướng sắp được làm cha mẹ. Từ phía sau ôm nàng, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng còn bằng phẳng. Hai người ôm ấp nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, sáng sớm Tông Chính Lâm đã gọi Điền Phúc Sơn tới gặp.

Phân phó hần thính Thục phi đưa tới phủ một lão ma ma tinh thông dược thiện, hiểu biết điều dưỡng thân thể. Lại phái người đi Tứ hoàng tử phủ tìm tứ tẩu hồi mấy phương thuốc lúc mang thai. Lại lên tiếng đem nguyên liệu nấu ăn tốt nhất trong phủ đưa đến phòng bếp nhỏ trong Đan Như Uyển. Lúc này mới bỏ qua.

Trải qua một phen ép buộc, Mộ Tịch Dao rốt cục có thể an an ổn ổn dùng cơm, hơn nữa khẩu vị vô cùng tốt. Lông mày Tông Chính Lâm vốn nhíu lại lúc này mới thả lỏng, vui vẻ khen thưởng mọi người. Nhìn Mộ Tịch Dao trong lòng ăn ngon lành, Tông Chính Lâm ôm nàng, cúi đầu nhìn nữ nhân gò má đồ bùng, bỗng nhiên có ảo giác đang nuôi thú~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thư Phòng

Đã một tháng từ khi Đan Như Uyển truyền ra tin vui. Trong tháng này xảy ra một chuyện lớn.

Sau khi Thái tử bị giam cầm, tính tình trở nên thô bạo, cư xử ở hậu viện vô cùng hoang đường, hần thu nhận một đầu bảng ở thanh lâu, hàng đêm đều ở cùng nàng ta, cả ngày ở trong phòng không gặp người khác. Nghiêm trọng hơn nữa là su rục dâm vật, dùng trên người của các nữ quyến, khiến cho phủ thái tử dơ bẩn vô cùng.

Sườn phi của Thái tử là đích thứ nữ của Quốc công phủ, dịu dàng hiền thực, đoan trang thanh quý, bị Thái tử dùng vật dâm ô với mình, lại bị nữ tử mà thái tử mang về từ thanh lâu chống đối và trào phúng, không thể chịu được nổi nhục nhã như vậy, nghĩ quần quật vàng tự sát.

Khi việc này xảy ra, thứ trưởng tử do vị Sườn phi sinh ra rút kiếm chém đầu kỹ nữ kia, bị Tông Chính Huy đá một cước trúng ngực, hộc máu tại chỗ, thương phổi, ngự y chẩn đoán sau này sẽ thường xuyên bị ho khan, thuốc thang không ngừng.

Thái tử phi đang dưỡng thai bị kinh hãi, sinh non một bé trai mới bảy tháng tuổi, thân thể yếu ớt. Trẻ con mới sinh ra vốn đã yếu ớt, lại gầy yếu, ngự y đến xem chỉ liên tục lắc đầu thở dài, nói chỉ sợ khó nuôi lớn.

Nguyên Thành để biết được việc này, giận tím mặt, tức đến mức nghẹt thở, ốm đau không dậy nổi. Ngoài Thái tử và Đại hoàng tử bị cấm túc, toàn bộ các hoàng tử có tuổi từ mười hai trở lên đều thay phiên chăm sóc.

Tông Chính Lâm vốn tạm thay Thái tử xử lý chính vụ, bình thường đều chú ý đến việc ăn uống hàng ngày của Mộ Tịch Dao, hơn nữa bây giờ lại phải hầu hạ hoàng đế. Bận rộn chẳng thể ngơi tay, khiến hần gầy đi rất nhiều.

Một Lục điện hạ dung mạo tuấn nhã, bây giờ trở thành bận rộn đến cả râu ria cũng không kịp xử lý, khi Mộ Tịch Dao nhìn thấy, tự mình giúp hần. Chờ khi nàng lau mặt cho hần xong, hần đã ngủ mất trên đùi Mộ Tịch Dao. Mộ Tịch Dao lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm dưới ánh nến mờ nhạt, thờ dài. Trong lòng cảm thán, làm lãnh đạo đúng là không dễ dàng, vẫn là làm sủng phi mới tốt nhất.

Mộ Tịch Dao nhìn hần ngày nào cũng đi sớm về trễ, đã mấy ngày lỡ giờ cơm, liền thay ma ma đặc biệt chuẩn bị cơm canh cho Tông Chính Lâm, đa số đều là thịt rau phối hợp, khẩu vị thanh đạm, còn thêm một chén canh bổ, sai Vệ Chân nhân lúc nóng hổi đưa đi. Như vậy tuy chỉ là một ngày hai bữa đưa cơm, nhưng cũng khiến cho Tông Chính Lâm trong lòng vui vẻ.

Việc Mộ thứ phi săn sóc lại khiến cho hậu viện cảm thấy đó cũng là một tín hiệu để tranh thủ tình cảm, khiến cả đám nữ nhân ngày nào cũng đưa cơm canh đến thư phòng, còn thay đổi khẩu vị để không bị trùng lặp. Cho tới lúc này Tông Chính Lâm vẫn luôn thiên vị, chỉ nói một câu “Không quy củ” liền khiến một đám nữ nhân đang rục rịch kia tan nát tâm can.

Tông Chính Lâm bận rộn, thời gian đến hậu viện càng ngày càng ít, thường đều nghỉ ở thư phòng, về phủ cũng là tranh thủ đến Đan Như Uyển thăm Mộ Tịch Dao, ngồi một lát rồi lại đi.

Đan Như Uyển đã như thế, các viện khác thì đương nhiên là ngay cả bóng dáng của hần cũng chưa thấy một lần. Điện hạ hồi phủ nửa tháng, ngoài việc đi thăm Mộ thị ra thì không chiếu tầm một lần nào. Thời thường xuyên nghỉ ở thư phòng, điều này làm cho những nữ nhân khác bắt đầu tính toán. Có lẽ nếu có thể ở thư phòng hầu hạ một hồi cũng có thể có con?

Mọi người đều mưu tính, nhưng không ngờ người hành động nhanh nhất, lại là vị Đường thứ phi luôn giữ quy củ.

Đường Nghi Như cầm áo khoác tự tay may, mang theo nha hoàn Thư Đào đến thư phòng cầu kiến.

Tông Chính Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, thầm nghĩ Đệ Ngũ Dật Triều có lẽ đã đang trên đường về, chờ ông ta trở về hẳn liền có thể rảnh tay rất nhiều, huống chi còn có sự trợ giúp của Cung Thư Dương người mà ông ta cực lực tiến cử. Đến lúc đó đối với việc chính sự hẳn có thể yên tâm hơn nhiều.

Đang nghĩ buổi chiều sẽ đến Đan Như Uyển để ôm thân thể mềm mại của nàng chìm vào giấc ngủ, hoặc là chỉ cần trò chuyện với nàng cũng tốt, hẳn lại nghe Vệ Chân báo, Đường thứ phi xin gặp.

Tông Chính Lâm vẫn chưa mở mắt, lông mày nhíu lại. Đường thị? Nàng từ trước đến giờ vẫn an phận ở hậu viện, tại sao đến đây? Niệm tình dù sao cũng là thứ phi Nguyên Thành để chỉ ban, cũng luôn giữ quy củ, cũng nên cho nàng ta chút mặt mũi, liền gật đầu cho vào.

Vệ Chân ngăn Thư Đào ở bên ngoài, chỉ thỉnh Đường thứ phi đi vào. Đường thị gật đầu tạ ơn, chân thành đi vào.

Đường Nghi Như mới vào thư phòng, một luồng hơi ấm phả vào mặt. Trong phòng có đốt địa long, quả nhiên là nơi ở của hậu duệ quý tộc thiên gia, không giống với hậu viện, dưới sườn phi cũng chỉ có chậu than.

Đường Nghi Như cởi áo choàng trên người xuống, khoác lên hình điêu khắc hoa trên cửa. Nhẹ nhàng bước tới, vòng qua bình phong, chỉ thấy Lục điện hạ đang nằm nghiêng trên ghế dài, một tay gối sau đầu, hai chân hơi cong, nhắm mắt ngưng thần. Tóc đen rối tung, hẳn chỉ khoác một cái ngoại bào màu chàm lông léo trên người, lộ ra áo trong màu trắng.

Đây là lần đầu tiên Tông Chính Lâm xuất hiện trước mặt Đường Nghi Như với dáng vẻ thoải mái như vậy. Không có vẻ tận lực xa cách cùng đàm bạc thường ngày, cũng không có khí thế khiếp người và vẻ lạnh lùng nghiêm túc. Hẳn thanh nhân năm đó, lại càng làm nổi bật vẻ tuấn mỹ của nam nhân.

Tìm đập càng nhanh hơn, Đường Nghi Như hít sâu vài lần, dừng lại trước hán vài bước, “Thiếp thỉnh an điện hạ”. Giọng nàng ta ôn hòa, cũng không nịnh nọt.

“Ừ. Có chuyện gì?” Tông Chính Lâm kêu nàng đứng dậy, cũng không mở mắt. Giọng nói so với các thị thiếp hậu viện đã tốt hơn rất nhiều.

Đường Nghi Như do dự một lát, đi đến sau lưng Tông Chính Lâm, đưa tay nhẹ nhàng ấn lên bả vai hán, thủ pháp khá lão luyện.

“Điện hạ, thiếp thấy gần đây điện hạ có chút mệt mỏi, đi sớm về trễ, liền may một cái áo khoác. Lúc sáng sớm hay đêm khuya cũng có thể che sương chắn lạnh. Thiếp luôn mong điện hạ thân thể khỏe mạnh mới tốt.” Sấn sóc chu đáo, tư thái thứ phi cũng vừa đúng.

Tông Chính Lâm hưởng thụ sự thoải mái dễ chịu trên vai, âm thanh đã có chút hòa hoãn, “Người thật có lòng.”

Đường Nghi Như thấy Tông Chính Lâm không nói thêm lời nào, liền đoán hẳn thích yên tĩnh, chỉ im lặng hầu hạ, động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Đưa mắt nhìn quanh, thư phòng Lục điện hạ rất rộng rãi. Trên giá sách đều là tàng thư. Trên bàn xếp từng chồng công văn, đồ tuy nhiều, nhưng gọn gàng ngăn nắp, rất hợp quy tắc. Toàn bộ thư phòng không hề có một sắc màu ấm nào, ngoại trừ một cảnh hoa mai, cắm trong bình nhìn rất có sức sống. Thi ra hoa mà điện hạ thích cũng mang theo khí chất lạnh lùng.

Lần này thì Đường Nghi Như đã đoán sai. Cảnh hoa mai này là Mộ Tịch Dao thuận tay cắt ở trong rừng mai, nghĩ thư phòng Tông Chính Lâm ngay cả một hoa nhỏ cọng cỏ cũng không có, quá cứng nhắc, nên mới kêu Mặc Lan đưa tới. Lúc Tông Chính Lâm nhận được cảnh mai, cố ý mở khó phòng, chọn một chiếc bình sứ thanh hoa màu sắc thích hợp để cắm vào.

Qua một khắc, Đường Nghi Như thấy Tông Chính Lâm vẫn lẳng lặng dưỡng thần như trước, hạ quyết tâm, đánh bạo chậm rãi đưa tay xuống trước ngực Tông Chính Lâm tìm kiếm.

Nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực Tông Chính Lâm, Đường Nghi Như mừng rỡ như điên, điện hạ không kháng cự, cũng không đẩy nàng ra!

Vì thế đi đến trước ghế dài, chậm rãi quỳ xuống, cánh tay mềm trượt từ trước ngực Tông Chính Lâm xuống phải dưới. Lúc xuống bụng dưới, nhẹ nhàng xoa vài vòng, quả nhiên thấy bụng dưới của điện hạ hơi lộ ra. Đúng là đã động tĩnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nghi Như đỏ bừng, nghĩ điện hạ gần đây không chiều tâm ai, khó trách nhanh như vậy đã có phản ứng, cánh tay cũng không ngừng lại, nín thở, đưa tay lên vật kia vuốt ve vài cái. Chỉ cảm thấy phía dưới trong nháy mắt càng to hơn, còn rung động rạo rức.

Thấy thế Đường Nghi Như càng kinh hãi, một bên không ngừng xoa, một bên chậm rãi vén vạt áo Tông Chính Lâm lên, đánh định thâm nhập tiết khó tiếp tục hầu hạ, thì đột nhiên bị một bàn tay to nắm chặt lấy cổ tay, không thể động đậy,

Đường Nghi Như ngạc nhiên ngược mắt, chạm phải đôi mắt thâm sâu của Tông Chính Lâm, nhất thời không biết làm sao.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân gần trong gang tấc trước mắt, dung nhan trang điểm nhẹ nhàng, quần áo lịch sự tao nhã, đáng người đầy đặn, đôi mắt si ngốc đang nhìn mình, bên trong bao hàm tình ý.

Bị nữ nhân khiêu khích như vậy hẳn không phải là không xao động. Đã gần hai tháng không gần gũi Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm vốn đã nhịn một thân hỏa khí. Hôm nay bị Đường thị câu dẫn một trận, lại càng khó nhịn.

Nhìn người là nữ nhân hậu viện của mình, Tông Chính Lâm nghĩ đến thai nhi trong bụng tiểu nữ nhân nào đó, áp chế rung động, thò tay gạt lại quần áo,

rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đường Nghi Như ngơ ngác quỳ trên mặt đất, nhìn Tông Chính Lâm đi ra ngoài, nghẹn ngào run rẩy kêu. “Điện hạ ~”.

Tông Chính Lâm dừng chân lại, không quay đầu, thanh âm khôi phục sự bình tĩnh, “Đường thị”.

Đường Nghi Như nghe Tông Chính Lâm gọi mình, trong mắt sáng ngời, lại không ngờ âm thanh của hắn đã trở nên nghiêm khắc, “Thư phòng là nơi trọng địa, không được gọi không cho phép đi vào, chỉ một lần này thôi.” Hắn nói xong lướt qua bình phong, đi ra cửa.

Đường Nghi Như nhất thời sững sờ quỳ trên mặt đất, đầu óc hỗn loạn, trong mắt đã có hơi nước.

Nàng nghĩ mãi mà không hiểu, điện hạ rõ ràng là đã động tình, vì sao còn đẩy mình ra. Hắn không ghét mình, vì sao không để mình gần gũi hầu hạ? Nước mắt của Đường Nghi Như chảy qua khóe miệng, cảm giác sắp bị chôn vùi trong sự si nhục lớn lao. Nàng đã chủ động như vậy, cũng không thể được như ý nguyện sao?

Hay là vì, điện hạ hiện đang một lòng muốn bảo vệ thai nhi trong bụng Mộ thị, không cho phép gây thêm chuyện?

Đường Nghi Như trong lòng lo lắng, đứng dậy lau nước mắt, hưng hăng hít vào một hơi, mới mặc áo choàng dẫn theo Thư Đào, ngang nhiên trở về Thư Oái uyển.

Mặc dù lần này không được điện hạ ân sủng, nhưng có chút thể diện cũng tốt. nữ nhân trong hậu viện, ngoại trừ Mộ thị thì mình là người duy nhất tiến được vào thư phòng của điện hạ. Như thế là đủ. Về phần điện hạ ân sủng, có thể chậm rãi mưu tính. Dù sao hôm nay cũng đã thấy, cũng không phải chỉ Mộ thị mới được, chẳng phải sao?

Sau việc này, nội tâm của Đường Nghi Như càng thêm kiên định, nghĩ đến sau này khi chính phi nhập phủ, sẽ là một quang cảnh khác, hươu chết về tay ai, còn chưa biết được.

Bên trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao sớm đã biết Đường thứ phi giá lâm thư phòng của Lục điện hạ. Lật cuốn sách mới của mình, Mộ Tịch Dao nhắm mắt lại. Muốn thừa dịp nàng mang thai chia sẻ ân sủng? Những nữ nhân này tính toán thật tốt.

Đáng tiếc Đường Nghi Như chọn sai địa điểm. Tông Chính Lâm cho dù khát khao, cũng sẽ không thể tùy tiện bắt một nữ nhân ngủ ở thư phòng. Tâm trí nam nhân này là để làm đế vương. Chuyện hắn đã hạ quyết tâm, thì phải là chắc chắn.

Mặc dù không rõ Tông Chính Lâm đối với bản thân mình có thể có vài phần tình cảm hay không, nhưng Mộ Tịch Dao có thể khẳng định là, bây giờ hắn toàn tâm toàn ý hy vọng trường tử là sinh ra từ bụng của mình. Theo đó, dựa vào tính tình của hắn, trước mắt những nữ nhân kia chỉ sợ khó có thể được như nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bị Bệnh

Mộ Tịch Dao vẫn đang còn cảm thán Đường Nghi Như gan lớn quả quyết, bên ngoài thư phòng lại vang lên tiếng Quế ma ma cùng Huệ Lan thỉnh an Tông Chính Lâm. Lòng mày nhíu lại, ơ, gian phu đến rồi. Ngay lập tức mắt nhỏ híp lại cười rộ lên.

Tông Chính Lâm mới tiến vào thư phòng, liền thấy Mộ Tịch Dao vui vẻ lật sách. Đi qua kéo người lên, thấy tiểu nữ nhân đang xem “Kinh thi”, trên trang sách còn ghi lời phê trên mép sách, chữ viết xinh đẹp, rất hàm súc thú vị.

Mộ Tịch Dao quay đầu lại nhìn, nam nhân vẻ mặt đứng đắn, không có chút nào giống cùng tiểu thiếp ở trong thư phòng thông đồng làm chuyện xấu hổ, trong lòng thầm oán, già đứng đắn chính là già mồm cãi láo.

“Điện hạ hôm nay rảnh rồi ư?” Tông Chính Lâm đã nhiều ngày nghỉ ở thư phòng.

“Ừ. Qua mấy ngày nữa có lẽ sẽ rảnh rồi.” Điều này chính là muốn nói Đế Ngũ Dật Triều cùng người kia muốn trở về? Mộ Tịch Dao yên lặng tính toán thời gian.

“Sao hôm nay lại có hứng thú đọc sách?” Từ khi mang thai, tiểu nữ nhân ít đến thư phòng đọc sách. Ngày thường muốn xem cũng là cho người đưa đến chính phòng.

Mộ Tịch Dao nghe xong, tinh thần tỉnh táo. Đang định chọn sách dưỡng thai, tham mưu đã tới rồi.

“Điện hạ có thích sách?” Mộ Tịch Dao tựa trong ngực Tông Chính Lâm dịu dàng hỏi.

Tông Chính Lâm hơi suy tư, “Vũ trụ năm mươi hai cuốn lịch sử tổng quát”.

Đây là cùng loại với “Tur tri thông giám” sử thi kiệt tác, Mộ Tịch Dao bái phục.

“Còn cái khác?”

Tông Chính Lâm lại nói, “Trắc thị ngôn chiến sự thư”.

Mộ Tịch Dao trực tiếp gục, còn không bằng binh pháp Tôn Tử dễ hiểu.

Lục điện hạ thấy tiểu nữ nhân khuôn mặt u sầu, buồn bã nhìn mình, giống như bị khi dễ, rất là ủy khuất.

“Tại sao hỏi việc này?”.

“Điện hạ đọc sách quá mức thâm thúy, bé con nghe sẽ khó hiểu.” Mộ Tịch Dao đầu nhỏ cọ ngực hấn, chậm rãi lắc đầu.

“Muốn đọc sách cho bé con?” Tông Chính Lâm giật mình.

Mộ Tịch Dao gật đầu, cầm bàn tay to của hấn sờ sờ bụng mình.

Tông Chính Lâm buồn cười, thai nhi mới hơn hai tháng, nữ nhân này đã bắt đầu giãy vò. Nhưng mà đề nạng đọc sách cũng tốt, miễn cho ứng với câu nói của thái y “Phụ nữ có thai dễ dàng u buồn bi thương”.

Suy nghĩ một chút, “Ngày mai để Điện Phúc Sơn đưa tới bộ sách vỡ lòng của trẻ nhỏ được không?”. Việc nhỏ Tông Chính Lâm thường hỏi qua ý kiến Mộ Tịch Dao mới quyết định, rất hiếm một mình độc đoán.

“Thiếp thay bé con tạ ơn điện hạ.” Mộ Tịch Dao nghịch ngợm vỗ nhẹ bụng, thanh âm nhẹ nhàng.

Tông Chính Lâm nhìn nạng kỳ lạ, cũng không khách khí, “Bản điện chờ sau khi cục cưng ra đời, nạng tự mình đến cảm tạ.” Ánh mắt cố ý trên người nạng lướt vài vòng. Chọc Mộ Tịch Dao hờn dỗi.

Hai người đang cười nói, lại nghe Triệu ma ma báo lại Thư Đào cầu kiến.

Tông Chính Lâm đỡ Mộ Tịch Dao ngồi xuống, nghi hoặc nhìn nạng, “Nha hoàn mới tới?”

Mặt Mộ Tịch Dao nhẵn lại, mới cùng tiểu thiếp ở thư phòng tình cảm, ngay cả nha hoàn thiếp thân cũng không nhận ra, nam nhân này thật sự là. Trên mặt lại ôn hòa đáp lời, “Điện hạ, là nha hoàn trong viện Đường tỷ tỷ.” Lần này nhắc nhở người một câu, miễn cho lần sau thời điểm thông đồng, ngay cả một người trông chừng đều không kêu nổi tên.

Gọi người tiến vào, Mộ Tịch Dao liền hỏi chuyện gì.

Thư Đào do dự nhìn Tông Chính Lâm, thấp thỏm không yên mở miệng, “Bẩm điện hạ cùng thứ phi, chủ tử nhà nô tỳ vừa rồi sau khi trở về liền ngã bệnh. Người có chút mơ hồ, trong miệng chỉ gọi điện hạ, mới đề nô tỳ tới hỏi có thể mời điện hạ qua xem không.” Sau khi nói xong vụng trộm nhìn Mộ Tịch Dao, như là sợ nạng không vui.

Ngã bệnh??? Mộ Tịch Dao cảm thấy kỳ lạ, Đường Nghi Như thân thể vốn rất tốt, mới từ thư phòng trở về chưa được bao lâu mà đã ngã bệnh? Đang muốn hiền lành hỏi vài câu, lại không nghĩ Tông Chính Lâm không vui lên tiếng.

“Ngã bệnh thì mời ngự y, không biết sao.” Ngự khí rất là bất mãn. Đường thị này trước giờ rất quy củ, thế nào hôm nay lại giống như thành người khác? Minh vừa cho chút thể diện, lại nổi tâm tư rồi? May mắn không đụng nạng, bằng không còn không biết nảy sinh tâm tư gì. Tông Chính Lâm tương lai làm hoàng đế, lâm vào bệnh chung, tính toán mưu toan.

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp nói ra đã bị Tông Chính Lâm chặn lại, đành phải ngưng ngừng im lặng. Trong lòng đối với nam nhân không hiểu phong tình này thật sự là... không còn lời nào để nói. Đường thị kia rõ ràng làm muốn hấn qua xem, thừa dịp lâm bệnh làm nũng, van cầu an ủi gì đấy. Nào biết nam nhân này chỉ nói gọi ngự y. Mộ Tịch Dao cảm thấy về sau bản thân mình đối với hấn có cái gì thì nói cái đấy, thẳng thắn thì tốt hơn.

Thư Đào thấy Lục điện hạ lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, Mộ thứ phi lại đang thất thần, đành phải kiên trì hành lễ rồi cáo lui.

Chờ nha hoàn đi ra ngoài, Tông Chính Lâm mới nghiêng đầu thận trọng dặn dò Mộ Tịch Dao, “Hiện giờ có thai, những điều không liên quan không cần biết, trực tiếp để Triệu ma ma đuổi ra ngoài là được, không làm mệt bản thân.” Nói xong ôm nạng, tiếp tục xem “Kinh thi”.

Buổi chiều dùng cơm xong, hai người vui vẻ đi hai vòng quanh ao. Tông Chính Lâm nhìn Mộ Tịch Dao tận lực nhìn vào trong ao, trêu chọc lòng bàn tay nạng, “Lại muốn ăn cá?”.

Mộ Tịch Dao không chút khách khí, cầm lông gà làm lệnh tiễn, “Nữ nhi chàng muốn ăn.”

Tông Chính Lâm khẽ nhủ mày, “Ngự y nói là con gái?”.

Mộ Tịch Dao chọc chọc cọng lông, “Điện hạ không thích con gái?”. Thai này là đứa nhỏ thứ nhất của Mộ Tịch Dao, nếu Tông Chính Lâm nói không thích, sau này sẽ rất gãy vỡ .

Kỳ thực ngự y căn bản còn không chẩn được, thai này còn chưa đủ ba tháng, mạch tượng rất nhẹ. Hơn nữa không phải ai cũng có thể dựa vào mạch mà đoán ra nam hay nữ. Chỉ là Mộ Tịch Dao dựa vào trí nhớ kiếp trước, tự mình suy đoán mà thôi. Cho nên mới nói với Tông Chính Lâm là con gái.

Tông Chính Lâm thấy tiểu nữ nhân thờ phỉ phỉ trùng mắt với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xinh đẹp, liền cười nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước. “Vốn định để nàng sinh con trai trưởng trước, con gái cũng được. Sinh con gái xong sinh tiếp là được.” Mộ Tịch Dao đen mặt. Nàng là dây chuyền sản xuất à, không cần nghỉ ngơi hay sao?

Trong lòng lại thật cao hứng, nam nhân này còn có lương tâm, biết bao che khuyết điểm. Liền cười rộ lên, vui vẻ kéo cánh tay hắn, “Thiếp biết trong lòng điện hạ để ý thiếp mà.” Đầu nhỏ dựa vào vai Tông Chính Lâm, ôm lấy hắn chậm rãi tản bộ.

Hai người ở một chỗ quán quýt triển miên, ngự y đang ở Thư Oái Uyển xem mạch, kê đơn thuốc, cáo từ ra về.

Đường Nghi Như mệt mỏi nằm trên giường, người sốt nhẹ, chờ mong nhìn Thư Đào trở về. Đợi nghe xong nàng đáp lời, mới thất vọng xoay người quay mặt vào trong, nước mắt lại chảy ra.

Bản thân cũng là nhất thời yếu ớt, muốn tìm cái dựa vào. Không nghĩ lại bị điện hạ răn dạy. Lần trước Mộ thị không tốt còn không phải đại quân sự phải người mời điện hạ trở về sao, sao không thấy hắn nói Mộ thị “Không biết”. Quả nhiên là có con nối dòng mới tốt, Mộ thị kia chẳng phải là ý mình đang mang thai, điện hạ mới không giáo huấn nàng?

Đường thứ phi suy nghĩ ngọn nguồn tất cả sự kiện, cảm thấy tạm thời bản thân vẫn nên an phận đợi. Tìm cơ hội một lần nữa hành động, đến lúc đó điện hạ không nhớ mình, cũng sẽ nhớ đứa nhỏ.

Hôm sau, Triệu ma ma báo lại, chủ tử Thư Oái Uyển chỉ là cảm phong hàn, thêm lúc trước có chút tích tụ, mới đột nhiên bị bệnh. Uống thuốc xong rất nhanh sẽ tốt lên.

Mộ Tịch Dao đối với Đường Nghi Như “Bên trong tích tụ” rất kinh ngạc. Kiếp trước Hiền phi cực kỳ cường đại, sóng to gió lớn thế nào cũng không động được nàng. Quả thực là cực kỳ vững chắc. Chuyện gì lại làm cho nàng tích tụ?

Trên mặt vẫn thật hiền lành để Xuân Lan đến Thư Oái uyển một chuyến, thay mình gặp Đường thị, thuận tiện đem lễ vật mình mang qua.

Xuân Lan một mình ôm một cành mai, sắc mặt đỏ bừng đi Thư Oái Uyển. Chủ tử thật sự là... quá tiết kiệm rồi.

Cũng không phải là Mộ Tịch Dao tiếc tiền, mà sợ những vật khác bị động tay chân, gây nhiều chuyện. Huống hồ thăm bệnh đưa hoa là lễ thường, nhìn hoa tươi sẽ thấy cảnh đẹp ý vui, vừa vãn chữa khỏi các bệnh “tích tụ” phải không?

Bên trong Thư Oái Uyển, Đường Nghi Như uống thuốc, đang nằm trên giường dưỡng thần. Một bên là Trần ma ma cùng Mi Sách thay phiên chăm sóc. Cách đó không xa bày tất cả lễ vật các viện thăm hỏi sáng nay, đều là được liệu thông thường, trong quy củ.

Mấy người đang ở trong phòng đoán khi nào Mộ thứ phi tới, liền nghe bên ngoài truyền lễ vật thứ phi đến rồi.

Đường Nghi Như mặt không biểu cảm nhìn sang, chỉ thấy trước mắt một cành mai, cũng không thấy cái khác. Sau đó một nha hoàn ở phía sau hành lễ, cành mai run rẩy theo.

“Nô tỳ vẫn an thứ phi. Chủ tử nhà nô tỳ có thai không tiện đến, đặc biệt phân phó nô tỳ đưa tâm ý của nàng tới. Hy vọng thứ phi nghỉ ngơi tốt, sớm khỏi bệnh.” Nói xong đưa cành mai cho Mi Sách đang ngây ngốc, ở phía sau chờ Đường Nghi Như phân phó.

Thư Oái Uyển nhất thời yên tĩnh. Đường Nghi Như trong lòng bốc hỏa. Chính là nữ nhân như vậy, điện hạ thà rằng sủng nữ nhân như vậy, cũng không cần bản thân đưa đến cửa. Trong lúc nhất thời đầu óc u mê, không ngờ hôn mê bất tỉnh, phát sốt.

Thư Oái uyển lập tức gà bay chó sủa. Xuân Lan thấy không có người để ý đến mình, thức thời trở về Đan Như uyển.

Buổi chiều Tông Chính Lâm nhận được tin tức từ ám vệ, nghe tiểu nữ nhân kêu nha hoàn đi Mai Lâm cắt cánh mai thoải mái đi thăm bệnh, lập tức cười. Thật sự là kẻ dở hơi, cực kỳ hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Sự Tình

Chiều hôm đó , Mộ Tịch Dao thút tha mang theo Huệ Lan đến thư phòng xin gặp Tông Chính Lâm.

Vệ Chân nhìn vị chủ tử này giống như nhìn thấy quỷ. Hôm nay thật sự là hiếm có, ngoại trừ một lần điện hạ tự mình mang vị này tới đây thì đã qua một khoảng thời gian dài như vậy nàng cũng chưa hề đến lần nào. Ngay cả khi đưa com cũng là sai hấn đến Đan Như Uyển lấy. Sao lúc này lại đến?

Tông Chính Lâm được tin, cũng có chút kinh ngạc, cho người đi vào, nhìn thấy Mộ Tịch Dao mặc một thân quần áo đỏ tươi, lồ lộ rõ ràng. Bởi vì đang mang thai, nên dây buộc bên hông rất cao, làm bộ ngực no đủ càng hiện lên một cách rõ ràng. Ngay lập tức hấn có chút không được tự nhiên, thay đổi dáng ngồi, mới mở miệng hỏi nàng, “Đã ngủ trưa rồi sao?”.

Mộ Tịch Dao cười duyên gật đầu, đi qua đỡ lấy bả vai Tông Chính Lâm cúi đầu ôn nhu hỏi thăm, “Điện hạ hôm nay có rảnh không?”. Trong mắt là cả một nỗi chờ mong.

“Chuyện gì?”. Tông Chính Lâm ngẫm lại, lúc này cũng không có chuyện gì quá khẩn cấp, xử lý chậm một chút cũng được.

Mộ Tịch Dao nhìn thần sắc hấn liền biết là có rảnh, cười tủm tỉm đưa sách đang cầm trong tay ra, “Đọc sách cho tiểu nhi tử”. Giọng nàng mềm mại dịu dàng, Tông Chính Lâm nghe thấy, thân thể như nhũn ra.

Vội càng sửa lại thần sắc, nhận cuốn “Khai ngôn vật ngữ” lật ra xem. Bên trên còn có chút chú giải linh tinh, rất đơn giản dễ hiểu, chắc đây là để khi đọc sách thì đọc để giải thích cho bào thai trong bụng nghe.

Cảm khái Mộ Tịch Dao thật dụng tâm, từ khi nàng mang thai tính tình càng ôn hòa nhẹ nhàng, quả nhiên là người sắp làm mẹ, toàn thân đều mang vẻ nhu hòa.

Tông Chính Lâm gật đầu đồng ý, dựa theo chỉ dẫn của Mộ Tịch Dao mở trang sách ra, ôm nàng tựa trên ghế mềm, một tay vuốt ve bụng nàng, một tay lật xem sách, giọng đọc trầm thấp chậm rãi vang lên.

Tông Chính Lâm đọc rất nghiêm cẩn, vẻ mặt ôn hòa, bàn tay đang vuốt ve bụng nàng cũng mang theo hơi thở ấm áp.

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu nhìn sườn mặt nam nhân anh tuấn, nghe giọng hấn đọc một cách thuần hậu chậm rãi, cảm thấy nam nhân này cũng coi như là một phụ thân tốt, yêu thương đối với đứa nhỏ bọc lộ ngay cả trong lời nói. Nghĩ đến cùng với một người nam nhân như thế này dường như đứa nhỏ, trong lòng cũng không bài xích.

Tông Chính Lâm đọc khoảng một khắc, đang muốn uống ngụm trà nghỉ ngơi, thì thấy tiểu nữ nhân mà mình đang ôm phía trước, mắt đầy nhu tình nhìn mình, trong lòng lập tức căng thẳng. Nhìn nét dịu dàng trong mắt nữ nhân, trong lòng Tông Chính Lâm lập tức mềm xuống, chỉ cảm thấy tim đập có chút mất khống chế.

Mộ Tịch Dao cảm thấy khuôn mặt tuấn tú trước mắt càng lúc càng gần, sau đó môi nàng liền bị ngậm chặt, chiếc lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy viền môi nàng. Nhắm hai mắt, đầu lưỡi của nàng cũng chậm rãi đáp lại hấn, đôi tay kết quả là nam nhân kia xâm nhập vào càng nhiều.

Tông Chính Lâm buông Mộ Tịch Dao ra, nhìn tiểu nữ nhân dựa trước ngực mình thở dốc, cúi đầu cười rộ lên. Lại ngậm lấy chiếc tai đỏ hồng của nàng trong miệng, khẽ hôn, cắn.

“Điện hạ, ngứa.” Mộ Tịch Dao ngứa đầu, thoáng giật liếc hấn, nhưng trong mắt tràn đầy quyến rũ.

Không ngờ thần sắc này của mình hoàn toàn mê hoặc Tông Chính Lâm. Đã mấy tháng không gần nữ sắc, Tông Chính Lâm bình thường vất vả chịu đựng. Hôm trước bị Đường thị vuốt ve đã chọc hòa khí, nhưng mạnh mẽ tự kiểm chế, không có phát tiết. Bây giờ trước mặt là nữ nhân mà mình động tâm, từ trên xuống dưới không chỗ nào mà không vừa ý. Đối mặt với loại dụ hoặc này, Tông Chính Lâm làm sao nhẫn nhịn được nữa?

Nhưng lại nhớ ra nàng đang có thai, không dám bừa bãi. Chỉ kéo người nhẹ nhàng cọ xát, muốn giảm chế ham muốn.

Mộ Tịch Dao thấy động tác của hấn, sao còn không biết có chuyện gì. Nghĩ tới từ khi nàng mang thai hấn cũng không chiều lắm, ngay cả thịt đùi tới của cũng cự tuyệt, cũng không phải không cảm động.

Tay nàng chậm rãi đưa lên lồng ngực hấn, xâm nhập vào trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve, thời điểm lướt qua đỉnh ngực, cố ý dùng móng tay cọ sát lên vài lần.

Tông Chính Lâm vốn đã khó chịu, bị nàng trêu chọc, lậu tức bùng lửa. Thật sự không chịu nổi nữa, kéo tay nàng đưa xuống dưới tìm kiếm.

Mộ Tịch Dao nghe lời đưa tay thăm dò, mới cảm lấy khúc lửa nóng của hấn, đã khiến hấn run lên. Tay nhỏ đưa lên dịch xuống, còn lấy tay câu vào viên cầu phía dưới, ngón cái vuốt ve ấn nhẹ.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao vuốt ve đến mức thở gấp, dù vậy, cũng không có động tác khác, rất khác chế.

“Điện hạ ~”. Mộ Tịch Dao ngược lên nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Nam nhân này có thân phận cao quý, tương lai nắm quyền thế thiên hạ trong tay, hiện giờ nàng có thai, lại bận tâm chú ý như thế, không dám vọng động.

“Điện hạ nếu khó chịu, thiếp giúp ngài”. Mộ Tịch Dao dán bên lỗ tai hấn, thổi một hơi khí nóng.

Tông Chính Lâm nghe được lửa tình, thờ hồn hên. Bàn tay bé nhỏ ở phía dưới càng lúc càng nhanh, bụng dưới Tông Chính Lâm căng cứng, bàn tay to

nhẹ nhàng nắm lấy nơi đầy đà của Mộ Tịch Dao, vừa chạm vào nơi yếu kiều kia, yết hầu không nhịn được mà rên một tiếng.

Mộ Tịch Dao thấy hần cháp nhận sự gọi cảm trên chộc của tình ý, nổi lên ý xấu ngâm lấy hạt đậu trên ngực nam nhân, nhẹ nhàng cắn cắn. Hơi thở Tông Chính Lâm càng ngày càng không đều, kêu một tiếng yếu tình, tay hần cũng kẹp lấy đỉnh vú nàng, nhẹ nhàng vắn về.

Động tác ở phía dưới của Mộ Tịch Dao cũng không ngừng, đầu chậm rãi chuyển xuống, liếm cơ bụng rắn chắc, nhẹ nhàng đảo quanh. Tông Chính Lâm không nhịn được toàn thân run rẩy, tay vuốt ve tóc nàng, lực tay đã mạnh hơn. Đang lúc thoải mái, Mộ Tịch Dao đột nhiên buông tay, hai mắt long lanh nhìn hần.

Tông Chính Lâm hai mắt đỏ bừng, bất mãn nhìn nàng, lại thấy nữ nhân nắm ngón tay hần mà liếm, bộ dáng mỉa hoặc, mắt hần bốc hỏa, tay còn lại siết chặt thành nắm đấm, hận không thể đánh nàng. Cuối cùng nữ nhân kia vươn đầu lưỡi, chậm rãi mút ngón tay trước mặt hần.

Lòng ngực hần phập phồng, không chịu nổi muốn kéo tay nàng. Lại bị Mộ Tịch Dao đẩy ra, yếu mị lườm một cái, còi tiết khổ của hần.

Nhìn nữ nhân đang dán hai mắt dò xét nơi kiều ngạo của mình, Tông Chính Lâm không chịu nổi khi thị giác bị kích thích, một tay nắm nơi đầy đặn của nàng, một tay nắm thứ nóng rực bản thân, trước mặt Mộ Tịch Dao bắt đầu thủ dâm, mắt phượng tà tứ nhìn nàng.

Mộ Tịch Dao đỏ mặt tức giận liếc hần một cái, bản thân liền nghiêng người nằm xuống cúi miệng dán sát hạ thân hần.

Tông Chính Lâm luôn chăm chú nhìn nàng, hai mắt càng thêm đỏ bừng, gần như kích động.

Chỉ thấy miệng nàng khẽ nhếch, hơi thở mang mùi đàn hương phả ra, đầu lưỡi nhẹ cuốn lấy thứ của hần, đầu tiên là đỉnh đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt mang xuân ý mông lung.

Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy trong đầu “Bang~” một tiếng như sợi dây đàn bị đứt, thân thể trở nên nóng rực, hưng phấn vô cùng nhìn nàng, thanh âm khàn khàn mang theo chút khẩn cầu, “Kiều Kiều.”

Mộ Tịch Dao cũng không chờ nữa, cúi đầu ngâm thanh lửa nóng vào miệng, ngâm vào lại nhả ra. Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy bản thân rơi vào một nơi đẹp đến không thể nói nên lời, cúi đầu nhìn nữ nhân đang ở dưới thân hần phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn làm cảm giác phun ra nuốt vào, âm thanh chặc chặc vang lên.

Tiểu nữ nhân mặt đã đỏ bừng, ánh mắt mềm mại đáng yêu, ngực lớn hạ xuống, kiều mông cao thẳng. Tông Chính Lâm thật sự không chịu nổi, chỉ kêu một tiếng “Kiều Kiều”, đè đầu Mộ Tịch Dao lại, sau đó điên cuồng đỉnh vào. Mộ Tịch Dao nhìn hần gấp gáp, một tay tìm kiếm phía dưới, vuốt ve quả cầu, răng nanh có ý nhẹ nhàng cọ sát khi hần vào. Quả nhiên, Tông Chính Lâm gầm nhẹ, ôm đỉnh đầu nàng, thúc vào sâu trong miệng nàng rồi tiết ra

Đây là một lần thoải mái vô cùng, lần đầu tiên Tông Chính Lâm biết cái miệng nhỏ của Mộ Tịch Dao lại lợi hại như vậy. Nhớ tới sự sung sướng run cả da đầu, hai mắt như sói, Mộ Tịch Dao nhìn có chút lạnh người.

Sau chiều hôm đó, Tông Chính Lâm đè Mộ Tịch Dao ở thư phòng ép buộc giằng co hai canh giờ. Sau đó mới hoàn toàn giải phóng dục hỏa tích tụ trong hai tháng, lửa nóng toàn thân được Mộ Tịch Dao dùng tay và miệng hầu hạ cho bình thân lại.

Vệ Chân ở bên ngoài, sắc mặt tím xanh. Điện hạ vậy mà không nhịn nổi, ở thư phòng cùng Dao chủ tử đang có thai làm việc như vậy. Hiển nhiên hần khiếp sợ khi thấy Tông Chính Lâm không khống chế được. Dù sao thư phòng là nơi trọng địa, điện hạ chưa bao giờ làm việc gì khác. Ngay cả lần trước Đường thứ phi trắng trợn câu dẫn, cũng không thấy điện hạ có hành động gì. Nhưng bây giờ thì ... ai, Dao chủ tử thật

Lúc Tông Chính Lâm nắm tay Mộ Tịch Dao từ thư phòng đi ra, vẻ mặt không hề khác thường, vẫn là vẻ đoan chính nghiêm túc như thường. Chỉ là ánh mắt nhìn Mộ Tịch Dao rất là dịu dàng. Mộ Tịch Dao âm thầm thở dài vô số lần trong lòng, quả nhiên không thể kích thích nam nhân được, nếu không bị thương vẫn là chính mình. Nhất là tên cầm thú Tông Chính Lâm này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Trắc Phi

Mấy ngày sau, Đệ Ngũ Dật Triều và người đứng đầu Thập công tử Cung Thư Dương hồi kinh. Sau giờ ngo, hai người bái kiến Lục điện hạ Tông Chính Lâm. Ba người ở thư phòng mật đàm đến sáng sớm ngày hôm sau mới rời đi. Lúc Mộ Tịch Dao phân phó phòng bếp nhỏ ở Đan Như Uyển đưa cơm tới và đồ ăn khuya tối, Đệ Ngũ Dật Triều khen không dứt miệng khi thấy Mộ Tịch Dao tỉ mỉ phối hợp cơm canh, Lục điện hạ cảm thấy tiểu nữ nhân này đúng là tri kỷ của mình.

Lần Đệ Ngũ Dật Triều và Cung Thư Dương trở về này, được hậu thế nhận định là điểm bắt đầu cho thời kỳ phồn thịnh của Kiến An để Tông Chính Lâm chấp chính.

Trong cung, Nguyên Thành đế được mọi người chăm sóc cũng dần dần khang phục. Sau khi khôi phục, vào ngày đầu tiên lâm triều liền triệu thái tử đến

thái miếu nghiêm khắc rắn dạy, phạt Thái tử Tông Chính Lâm quý ở thái miếu hai ngày, thu hồi quyền tuần tra kinh đô và các vùng lân cận trong tay hắn.

Hành động lần này của Nguyên Thành để làm cho phái Đại hoàng tử cực kỳ vui mừng, đánh mất quyền tuần tra kinh thành và các vùng phụ cận, chắc chắn thế lực của thái tử ở Thịnh Kinh sẽ suy yếu. Nhưng bọn người Đại hoàng tử vui mừng chưa được mấy ngày, Nguyên Thành để đã tuyên bố, năm sau sẽ tiến hành điều chỉnh thế lực trong quân, lấy binh lực đóng quân biên phòng Mạc Bắc cùng ba châu ở Ký Bắc sẽ làm chủ quân, điều này làm cho phái Đại hoàng tử rất buồn phiền. Trước kia hao hết tâm lực lôi kéo tướng lĩnh trong quân, còn chưa kịp dùng tới, đã có nguy cơ bị Nguyên Thành để đổi nơi đóng quân, tổn thất này so với thái tử quả thật còn lớn hơn.

Thái tử và Đại hoàng tử bị Nguyên Thành để thu thập trở nên thành thật hơn rất nhiều, rõ ràng Nguyên Thành để đang ngăn cản và tạo sự cân bằng của hai phái.

Mộ Tịch Dao ở Đan Như uyển an phận dưỡng thai đủ ba tháng, Tông Chính Lâm ngồi ở một bên chờ ngự y bắt mạch. Kết quả rất khả quan, ngự y nói thân thể thứ phi rất tốt, lại chăm sóc thỏa đáng, thai nhi rất khỏe mạnh. Chỉ cần sau này lưu ý nhiều hơn, kiêng vật không tốt, thai nhi sẽ rất ổn định.

Tông Chính Lâm mừng rỡ, sai người thưởng ngự y, lại cẩn thận hỏi han lại một phen, mới dặn dò Mộ Tịch Dao phải chú ý chi tiết, đặc biệt kêu nàng tránh xa nữ nhân hậu viện một chút.

Sau khi bắt mạch một ngày. Mộ Tịch Dao sai người đưa tin về Thanh Châu. Về phần Mộ Cẩn Chi, Vu thị sẽ báo lại cho hắn biết.

Việc này trôi qua, lễ mừng thọ Thái hậu đã đến gần. Nguyên Thành để giao cho Hoàng quý phi tận tâm tận lực chủ trì xử lý thọ yến, Quý phi phải toàn lực trợ giúp. Hai người không dám chậm trễ, lập tức nhận lệnh.

Từ hôm ấy các cung các phủ dồn hết sức thu thập kỳ trân dị bảo, mong có thể làm Thái hậu và Nguyên Thành để vui lòng trên thọ yến.

Tông Chính Lâm vừa thương nghị chuyện lễ vật cùng phụ tá, vừa tiến cung gặp Thực phi thương lượng chuyện phong Mộ Tịch Dao làm Trắc phi.

Thực phi nghe tiểu nữ tử muốn nâng phân vị cho Mộ thị, vốn còn chần chừ, dù sao trước kia thứ phi của hoàng tử đều phải có công sinh dục mới được tấn chức Trắc phi. Giờ Mộ thị mới chỉ là có thai, nói chuyện tấn phong vẫn còn hơi sớm.

Nhưng Tông Chính Lâm lại nói, trên thọ yến thái hậu, phủ Lục hoàng tử không có nữ quyến tham dự, có chút quanh quẩn, nên thêm chút không khí vui mừng. Huống hồ Mộ thị có thai, cũng là một việc vui, nếu có thể dính không khí vui mừng của thái hậu, chẳng phải rất tốt sao.

Thực phi cảm thấy có lý, liền cầu Nguyên Thành để thêm một chuyện vui, sớm tấn phong Mộ thị, đối với bào thai trong bụng nàng cũng tốt, dù sao cũng có thể được phúc khí thái hậu che chở.

Nguyên Thành để vốn rất coi trọng sinh thân của Thái hậu, chi tiết bên trên cũng lưu ý nhiều hơn. Nghĩ nếu đến lúc đó Tông Chính Lâm lại tham dự một mình, trường hợp đó... nghĩ cũng cảm thấy khó chịu. Đại thọ thái hậu, náo nhiệt vẫn là tốt hơn, huống chi Mộ thị cũng là không chịu thua kém, lại do ông ngự chỉ ban cho nhập phủ, thêm chút thể diện cũng không sao. Vì vậy gật đầu đáp ứng, lệnh cho Lễ bộ nhanh chóng hoàn thành việc tấn phong.

Ngày hai mươi ba tháng một năm Nguyên Thành để thứ mười hai, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm thượng tấu thỉnh phong thứ phi Mộ thị làm Trắc phi, hoàng đế ân chuẩn.

Ngày hai mươi lăm, thái giám tổng quản phủ nội vụ mang theo thánh chỉ cùng lễ phục thụ ấn Trắc phi của Hoàng tử đến phủ Lục hoàng tử, còn mang theo một chuỗi bảo ngọc do Hoàng quý phi ban thưởng và châu báu đồ sứ, lụa gấm của các vị nương nương khác ban cho.

Mộ Tịch Dao không biết chuyện Tông Chính Lâm thỉnh phong hào, lúc thánh chỉ đến vẫn còn ở trong phòng chăm sóc bồn hoa cảnh. Được tin vội rửa tay thay quần áo, mang người ở Đan Như Uyển vội vàng chạy tới tiền viện.

Trên đường đến tiền viện Mộ Tịch Dao còn rất nghi hoặc, sao đột nhiên lại có thánh chỉ, trước kia cũng không có dấu hiệu gì, hơn nữa gần đây trong phủ có chuyện gì để có được thánh chỉ liên quan đến hậu viện?

Khi nàng đến nơi, thấy thái giám tổng quản đang rất khách khí nói chuyện với Tông Chính Lâm. Đợi toàn bộ người trong hậu viện đến đông đủ, ấn theo phân vị mà đứng thứ tự, thái giám mới mở thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc.

Mộ Tịch Dao đang quý ở dưới đất, đầu óc như lơ lửng trong sương mù, khiếp sợ khi biết được mình được thăng chức! Nguyên Thành để lại tự mình hạ chi tấn vị nàng. Từ nay về sau, Mộ Tịch Dao là Trắc phi của Tông Chính Lâm, thân phận vĩnh viễn được nhập tông điệp (gia phả), đương nhiên nàng không thể phạm sai lầm để mức bị xóa tên.

Mộ Tịch Dao vô cùng vui mừng, cẩn thận tiếp chỉ, lại mang theo toàn bộ hậu viện tạ ơn, mới tư thái đoan trang đứng dậy, gọi Triệu ma ma tiếp đón những người tới dùng trà, điểm tâm, còn trọng thưởng.

Mộ Tịch Dao nhìn thái giám tổng quản đang nói chuyện với Tông Chính Lâm, trong lòng cảm khái, quả nhiên là có tố chất làm hoàng đế, tác phong làm việc quả thực là rất chắc chắn, mạnh mẽ vang dội, hiệu suất thật cao, ngay cả thời gian thông báo cho mình cũng bỏ qua.

Có một người nam nhân như vậy che chở, Mộ Tịch Dao tỏ vẻ tương đối hài lòng. Tuy rằng không phải thời đại một vợ một chồng, nhưng có thể được phu quân thương yêu, sủng ái đã là không tồi. Nhưng mà điều này đối với Chính phi của Tông Chính Lâm sau này sẽ không phải là tin tức tốt gì, đến lúc đó Mộ Tịch Dao liệu có bị chán ghét hay không quả thực không cần phải nói cũng biết.

Tiền người trong cung đi, Tông Chính Lâm chỉ liếc nhìn Mộ Tịch Dao một cái, liền vội vàng trở về làm việc. Chỉ là ánh mắt mang theo sự ám chỉ kia, làm cho Mộ Tịch Dao mặt đỏ tím đập.

Để lại một đám nữ nhân hậu viện, đang tức giận đến đảo lộn cả lục phủ ngũ tạng, nhưng trên mặt vẫn phải cười nói, nịnh nọt nói lời chúc mừng. Không còn cách nào khác, hiện giờ Mộ thị đã là Trắc phi được hoàng gia chấp nhận, xưa đâu bằng nay, mặc dù sau này chính phi nhập phủ, nàng vẫn có chỗ đứng. Huống chi danh phận Trắc phi này lại là Nguyên Thành để đích thân sắc phong, so với việc nương nương ban thưởng còn tôn quý hơn vài phần.

Đường Nghi Như nhìn Mặc Lan bùng lễ phục Trắc phi đi sau lưng Mộ Tịch Dao, trong lòng ghen tị muốn chết. Không ngờ điện hạ lại vì nàng ta mà làm đến mức như thế. Bây giờ muốn vượt qua nàng ta, quả thực là chuyện viển vông. Xem ra sau này chỉ có chính phi mới có thể cùng nàng ta âm thầm phân cao thấp.

Trong lòng mấy thị thiếp cũng cực kỳ khó chịu, hiện giờ xem ra chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn. Nói không chừng còn phải theo phe Mộ thị này, nếu như nàng thật sự sinh ra trưởng tử, thế cục hậu viện lại càng phức tạp hơn. Nhưng mà tất cả còn phải xem thủ đoạn của chính phi trong tương lai, bây giờ vẫn nên yên lặng xem xét.

Đêm nay lúc ở trên giường, Mộ Tịch Dao tất nhiên là thể hiện theo ám chỉ của Tông Chính Lâm lúc ban ngày, nhu tình mật ý hầu hạ, ngọt ngào ướm át gọi một tiếng “Điện hạ”, đôi mắt mềm mại đáng yêu như chất chứa nước xuân. Tông Chính Lâm được mỹ nhân ngã vào lòng, không hề khách khí, huống chi bây giờ đã qua ba tháng, hai người một phen uyên ương, liều chết triền miên. Lục điện hạ giải lệnh cấm, quán quyết lấy Mộ Tịch Dao đến canh ba mới nghỉ, đó là còn nhớ đến nàng thân mình không tiện, nếu không Mộ Tịch Dao chỉ sợ là mấy ngày nữa cũng không xuống giường được.

Hai người ở trong phủ nào loạn bao nhiêu thì bên ngoài cũng một phen oanh động. Vô số thế gia Thịnh Kinh thờ dài, Mộ thị này cũng thật quá nhanh. Nữ nhân hậu viện của các hoàng tử nhiều không kể xiết, cũng chưa từng thấy nữ nhân nào như nàng, mới nửa năm đã từ thứ phi biến thành Trắc phi, thật sự là người có mệnh tốt.

Vu phủ ở Thịnh Kinh còn vui sướng hơn, vội vàng phái người đến tặng lễ. Mộ Tịch Đình sau đó cũng phái Nhụy Châu đến bái kiến, đưa lễ, còn có các loại quần áo trẻ con nàng ta tự tay may. Mộ Tịch Dao lật xem những thứ mềm mại nhỏ bé, cảm thấy rất đáng yêu, mang đến trước mặt Tông Chính Lâm như hiến vật quý, bị hất trên đũa một phen.

Sau khi tin tức truyền đến Thanh Châu, Vu thị vui đến phát khóc, lúc này mới nhớ gửi tin cho Mộ Cẩm Chi. Mộ đại nhân một phen than ngắn thở dài, nói thẳng tiểu nữ nhi nếu có thể luôn luôn như vậy là tốt rồi.

Trong phủ hoàng tử ở kinh thành, Tông Chính Lâm đang cùng bọn người Đệ Ngũ Dật Triều toàn tâm chuẩn bị chuyện thọ yến thái hậu. Mộ Tịch Dao lại một mình ở trong Đan Như Uyển thần thần bí bí, nàng đã sớm chuẩn bị tốt đại lễ, trên mặt rất đắc ý, nhưng trong lòng lại chảy máu. Đây quả thực là dùng thứ vô cùng trân quý để đổi thứ chẳng bằng gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thọ Yến

Mùng bốn tháng hai năm Chương Hòa thứ mười hai, Nguyên Thành Đế ở Cảnh Thái cung bày yến tiệc chúc đại thọ sáu mươi của thái hậu. Toàn bộ chúng hoàng tử tôn thất, đại thần triều đình, phi tần hậu cung đều được dự.

Kim thái hậu ngồi ngay ngắn bên phải hoàng thượng, một thân phượng bào thêu hình mẫu đơn màu hồng, trên đầu đội mũ phượng châu ngọc, tay trái đeo nhẫn ngọc, tay phải đeo móng tay giả bằng vàng. Ánh mắt thái hậu thư thái, nét mặt hiền hòa, nói chuyện với Nguyên Thành Đế rất thân mật.

Chúng phi tần đều ăn mặc tỉ mỉ, nét mặt mỉm cười, vui vẻ tụ tập nói chuyện. Chúng hoàng tử ngồi xuống chỗ đã được phân theo tuổi tác lớn nhỏ, tất cả cũng có nữ quyền hầu hạ ở bên.

Hôm nay hiếm khi Tông Chính Lâm mặc lễ phục hoàng tử màu đỏ sẫm, bỏ đi vài phần lãnh đạm, tăng thêm vài phần tuấn mỹ. Mộ Tịch Dao mặc trang phục trắc phi màu hồng, hai bên vạt áo khoác nhỏ viền lông, bên dưới mặc váy dài. Bụng nàng đã hơi hơi nhô ra, bởi đang mang thai nên càng thêm vẻ yếu điệu. Thấy vậy Tông Chính Lâm hận không thể khoác thêm một tầng áo choàng phủ bên ngoài nàng.

Về mặt Lục điện hạ trang nghiêm, ngồi thẳng. May mà bên cạnh có Mộ trắc phi ôn ôn nhu nhu, yêu kiều xinh đẹp tươi tắn hầu hạ bưng trà mời rượu, thỉnh thoảng nghiêng người trò chuyện cùng hắn, nên nhìn vào mới thấy Lục điện hạ có vẻ khoan khoái hơn, bằng không sẽ đứng như suy nghĩ của Nguyên Thành Đế, ngay người khác nhìn hắn cũng phát sầu.

Mộ Tịch Dao đang bị Tông Chính Lâm nắm tay, đưa mắt nhìn ở giữa đại điện các vũ công của Duẫn Nguyệt các đang diễn một khúc vũ tên là “Chúc thọ Quan Thế Âm” làm Mộ Tịch Dao mở rộng tầm mắt, cảm thấy hơi giống với điệu múa “Quan Thế Âm nghìn tay” ở hiện đại, điểm khác biệt chỉ là trên hai tay có thêm hai cái giò.

“Điện hạ, xem múa có vui không?” Mộ Tịch Dao nhìn người ta múa rất vui, trong lòng cũng xao động.

”Sao ? Trắc phi của bản điện cũng biết khiêu vũ sao?” Đây là lần đầu tiên Tông Chính Lâm nghe thấy Mộ Tịch Dao nhắc tới ca múa. Bình thường chẳng bao giờ thấy nàng nhảy múa, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại thì mấy động tác có độ khó cao vào mỗi buổi sáng sớm nàng cũng có thể làm được, chắc hẳn cũng phải có chút nền tảng.

Liên mị mắt, ý vị sâu xa mà mở miệng: “Kiều Kiều sinh con xong, có nguyện vì bản điện hạ nhảy một điệu không?”

Mộ Tịch Dao thấy hấn ở trước mặt mọi người gọi biệt danh thân mật ngày thường của mình, nóng mặt, giận dữ liếc hấn, mới nghiêng đầu hơi ngượng ngừng đồng ý.

Khúc “Bàn đào phụng hĩ” biểu diễn ngay sau đó, càng hát càng náo nhiệt, trong lúc nhất thời ở phía dưới cũng đã bắt kính rượu chúc tụng nhau, tiếng trầm trồ khen ngợi liên tục vang lên.

Mộ Tịch Dao không thích loại nghệ thuật hí kịch này, cảm thấy đầu óc choáng váng, dựa vào Tông Chính Lâm nhỏ giọng oán thán mình xem không hiểu.

Tông Chính Lâm không ngờ Mộ Tịch Dao lại nói thẳng là nàng không hiểu, hơi sững sốt, rất buồn cười xoa xoa bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng vào người, để cho nàng dựa vào mình nghĩ ngơi.

Các hoàng tử khác là lần đầu tiên thấy Tông Chính Lâm gần gũi một nữ nhân, rất kinh ngạc. Sau đó lại thấy hai người rất thân mật, Tông Chính Lâm thỉnh thoảng nét mặt nhu hòa gấp thức ăn cho nàng, kinh ngạc không khỏi nhìn thêm vài lần.

Nhìn kỹ, mới phát hiện quả là một nữ nhân. Yêu kiều yếu ớt, má phớt hồng sáng tươi sinh động. Nhất là ý vị quanh người nàng, trong nhẹ nhàng mang theo uyển chuyển hàm xúc, mềm mại đáng yêu khiến người ta yêu thương. Dáng người là lướt, mặc dù mang thai, cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều. Trong lòng liền có vài phần hiểu rõ, e rằng kia chính là Mộ Thị được sủng ái trong truyền thuyết, hiện giờ là trắc phi của Tông Chính Lâm.

Ánh mắt của thái tử và Đại hoàng tử không khỏi chế được liếc thêm vài lần, than thở đáng tiếc. Giai nhân như vậy, lại bị đưa cho khúc gỗ lão Lục. Nếu là cho mình... trong lòng không khỏi miên man bất định.

Tứ hoàng tử cũng đưa mắt thường thức quan sát, cảm than, thảo nào đệ đệ tìm tới của muốn phương thuốc cổ truyền, dáng vẻ này quả thật rất xinh đẹp.

Tâm tình của Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh rất phức tạp. Thì ra đây chính là Mộ thị, quả nhiên người cũng như tên, rất xinh đẹp linh động, không phụ một phen tâm tư lúc đầu của mình với nàng. Nếu không phải lúc tuyển tú bị Tông Chính Lâm nhúng tay, nàng hôm nay sẽ là thứ phi của mình. Trong lúc nhất thời hấn ngậm buồn bực, hung hăng ghi một mối hận với Tông Chính Lâm.

Ngũ hoàng tử phi bên cạnh cũng nhìn Mộ Tịch Dao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. May nhờ khi đó có sự sai lầm, nếu không một nữ nhân đáng vẻ như thế này vào phủ, người đàn ông nào lại không thích? Ngay cả người nghiêm túc uy nghiêm nhất như Lục hoàng tử cũng bị nàng mê hoặc đến mức dâng tấu thỉnh phong tấn vị đó sao? Nghĩ đến đây nàng ta không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn.

Tông Chính Lâm tất nhiên có thể cảm nhận được tầm mắt như có như không của Ngũ hoàng tử. Hấn tựa như đang ở chỗ không người chỉ nhìn chăm chăm người đang ngồi đây, không để ý ánh mắt như dao từ khắp nơi bay tới. Người cũng đã vào phủ của mình rồi, hấn còn có thể làm gì được?

Đã thế Tông Chính Minh còn không vui khi nhận ra còn có vào đạo ánh mắt mang theo mơ ước quá rõ ràng. Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm càng ngày càng lạnh.

Nét mặt Tông Chính Lâm biến đổi, Mộ Tịch Dao đang xem ca múa lập tức cảm nhận được, chớp mắt nghi hoặc nhìn hấn. Hấn điều chỉnh tư thế, ôm nàng vào trong lòng, không chớp mắt nhìn về phía trước, bàn tay to nhéo tay của nàng rồi vuốt ve.

Thọ yến đến phần dâng tặng lễ vật, mọi người chấn chỉnh lại tinh thần, âm thầm mang theo ý phân chia cao thấp.

Thái tử bước lên đầu tiên, dâng lên bản gốc bức “Đan điều đồ” của họa thánh Tàn Húc thời Tuyên Đức. Bức tranh này là tác phẩm của họa thánh lúc cuối đời, đã thất truyền từ lâu, hôm nay được tái hiện lại, giá trị không thể nói hết. Hơn nữa Đan điều là điểm lành tượng trưng cho thần tiên trong truyền thuyết, ngụ ý cát tường.

Đan điều : mời mọi người xem ở đây: <http://baike.baidu.com/view/619294.htm>

Thái hậu mỉm cười gật đầu, khen thái tử dụng tâm có lòng, hiểu thuận với bề trên. Nguyên Thành Đế nhìn tranh vô cùng khen thưởng đối với phong cách thanh cao tuấn khiết của Tàn Húc.

Sau đó Đại hoàng tử Tông Chính Thuận dâng lên một vòng tay từ bảy mươi hai hạt châu nong nã màu tím xâu thành. Mà hạt long nã tím cực kỳ hiếm, chỉ sinh ra ở trên cây long nã trăm năm ở khe núi Ngụy Nhai. Nhưng cho đến ngày nay, cây long nã trong khe núi Ngụy Nhai nhiều lắm cũng chỉ trên năm mươi, không một cây nào đến trăm năm tuổi. Hơn nữa bản thân hạt long nã mang theo mùi đàn hương, có thể an thần tĩnh tâm, có hiệu quả giúp dễ ngủ, tăng thêm tuổi thọ, quý báu vô cùng.

Thái hậu đeo vào tay, cười khen Đại hoàng tử cẩn thận tỉ mỉ chu đáo, đã hao tổn không ít tâm trí.

Khi Tứ hoàng tử Tông Chính Vân dâng kính Phật và Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh dâng lên tượng dát vàng như thật, thái hậu cũng rất vui mừng, khen hai người hiểu thuận thành tâm, ra hiệu cho thái giám phía sau đem kính thờ và tượng vàng mang vào Phật đường Phụng An cung của thái hậu.

Lúc đến phiên Lục hoàng tử Tông Chính Lâm dâng tặng lễ vật, liền thấy sáu tiểu thái giám bê ba bồn cảnh cây Tùng Lá Kim cực kỳ bình thường tiến lên.

Cây tùng rất bình thường, chậu cảnh cũng không có gì mới lạ. Tuy rằng cây tùng xưa nay ngụ ý trường thọ, nhưng ở trên thọ yến của thái hậu lại có vẻ quá thông thường, hơn nữa số lượng cũng rất quái dị. Không hề giống hạ lễ của những người khác, trái lại khiến Thái hậu và Nguyên Thành Đế cảm thấy hứng thú.

Tông Chính Lâm đứng ở trong điện, dáng người cao ngất, âm thanh trầm ổn.

“Lần này tôn nhi đặc biệt vì tổ mẫu tìm ba cây Tùng lá kim, mỗi cây đến từ một nơi khác nhau.” Hắn hơi nghiêng người để cho thái giám tiến lên mang bồn cảnh đặt xuống, mới tiếp tục nói: “Cây thứ nhất đến từ Cương Thành Tân Châu.” Lời đang nói, mọi người liền thấy cơ thể thái hậu cứng đờ, hai mắt nhìn tuyệt tưng, có chút hoảng hốt.

Tông Chính Lâm lại nói tiếp: “Hai cây còn lại lần lượt đến từ Hải Thành Phúc Châu và Thái Sơn Tân Châu. Ba cây tùng này tuy tầm thường, nhưng tôn nhi mong chúng có thể thường xuyên bầu bạn với tổ mẫu, nguyện tổ mẫu giống như tùng xanh phúc thọ kéo dài, mạnh khỏe an khang.”

Thái hậu nghe Tông Chính Lâm nói, lại nhìn ba bồn cây một lúc lâu. Mãi cho đến khi trong mắt có lệ, mới yên lặng dùng khăn lụa lau đi. Sau đó hướng về Tông Chính Lâm từ ái gật đầu, mạnh mẽ liên tục khen tốt ba lần. Lại sai người cẩn thận mang hồi cung, ý tứ là muốn đặt ở trong cung, nhìn mỗi ngày.

Nguyên Thành Đế có chút cảm khái, lần đầu tiên mở miệng rộng trên thọ yến, khen Lục hoàng tử là con hiếu cháu thuận, hết sức chân thành.

Có bao nhiêu người thông minh ngồi ở phía dưới, cẩn thận suy xét tính toán liên bình luận ra trong vật tầm thường của Lục điện hạ lại có điều diệu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lễ Vật

Thì ra ba nơi này đều có ngụ ý cả. Nơi đầu tiên chính là quê cũ của Thái hậu lúc người còn bé, tất cả ký ức về mẫu thân đều ở nơi đó.

Nơi thứ hai là nơi sau khi Thái hậu chịu tang mẫu thân về sống nhờ nhà ngoại, ở đó gặp gỡ Cao tổ đi tuần phía nam, từ đó gắn bó cả đời. Nơi thứ ba thì dùng thân phận kế hậu theo Cao tổ đi tế lăng Thái Sơn, cũng là nơi cuối cùng Cao tổ đi tuần.

Mọi người biết được ẩn tình bên trong, đều tán thưởng Lục điện hạ dụng tâm và hiếu thuận. Âm thầm cân nhắc, lễ vật Lục điện hạ chắc là hợp ý Thái hậu nhất.

Tông Chính Lâm dụng tâm xảo diệu, khiến cho các hoàng tử còn lại cảm thấy buồn bực. Thái tử thì càng phẫn hận hơn, cho rằng Tông Chính Lâm thuộc phe mình, rõ ràng là sớm có ý nghĩ nhưng không báo cho mình chút nào. Tự mình đáng lên, tạo ra danh tiếng lớn trước mặt Thái hậu và hoàng thượng, quả thật là rắp tâm bất chính.

Chính vì lần này trên thọ yến tranh đấu gay gắt, nên sau này khi Thái gặp Tông Chính Lâm luôn lạnh lùng, rõ ràng tỏ ý không chào đón hắn. Điều này cũng làm cho Nguyên Thành Đế đối với Thái tử càng thêm thất vọng.

Thái tử nghĩ như thế nào, Tông Chính Lâm không thêm để ý, hắn vẫn giống như trước, nghiêm túc đoan chính, hành lễ xong, liền lui về bàn ngồi ngay ngắn. Trong nội tâm lại đối với thứ mà tiểu nữ nhân đang cố che che dấu dấu được làm từ Huệ Châu cảm thấy vô cùng hứng thú.

Mộ Tịch Dao thấy lễ của Tông Chính Lâm thì cực kỳ kinh ngạc. Không ngờ ý tưởng của hắn và mình giống nhau, đều đánh vào tình cảm, thật đúng là tâm linh tương thông. Nghiêng đầu cười giảo hoạt với hắn, liền quay đầu chờ đại lễ của mình lên sân khấu.

Lễ vật nữ quyến đưa lên phần lớn là Kinh Phật viết tay, hoặc là nữ công thêu thùa. Nổi trội hơn một chút có bản “Duy ma cật kinh” đơn lẻ do Thái tử phi đưa lên, và bức thêu hai mặt “Đồng tử chúc thọ” do Ngũ hoàng tử phi tự tay hoàn thành, hai người đều được tán dương.

*Duy Ma Cật Kinh là gì thì mọi người xem ở đây nhé :

Đợi đến khi Mộ Tịch Dao dâng thọ lễ, thấy hai tiểu thái giám nâng vào một vật cao như người, bên trên có lụa xanh che lại.

Mọi người thấy thật hứng thú, không hề là người một nhà, ngay cả phương thức đưa lên cũng tương tự như Lục hoàng tử Tông Chính Lâm.

Sau khi hay gỡ thái giám dừng lại, mới cẩn thận từng vén hai bên sườn lụa che ra. Lụa rơi xuống, tất cả đều kinh ngạc.

Chỉ thấy trong đại sảnh một bình phong kiểu trang trí đứng thẳng, bên trong là một khối lưu ly không màu chưa từng thấy bao giờ, toàn thân trong suốt. Bốn phía là khung chạm trổ bằng gỗ cây hoàng lê, chính giữa khảm hai cây vạn đại lan phóng lớn về hai phía. Hoa màu tím nhạt, cánh màu xanh sẫm.

Cả gốc vạn đại lan dù là cánh hoa hay thân cây đều có ánh sáng lấp lánh, đẹp đến quý giá vô cùng. Gốc hoa tạo hình độc đáo ý nhị có hồn, phong tư lịch sự tao nhã.

Nhìn kỹ mới phát hiện vạn đại lan phóng đại là do vô số hoa nhỏ cùng dây mây hợp thành. Những bông hoa nhỏ này và dây leo, toàn bộ đúng là dùng hoa tươi, cành lá tươi của vạn đại lan tạo thành, tầng ngoài bị thủy tinh đúc kín để lưu giữ. Xuyên thấu qua lớp thủy tinh, có thể thấy được mỗi một đóa hoa, đều mạch lạc rõ ràng, trông rất sống động, như là đang lung lay trong gió nhẹ lướt qua,. Toàn bộ gốc hoa bị thủy tinh bao kín để lưu giữ lại hình thái hoa lúc đẹp nhất, giống như đúc, đẹp mắt vô cùng.

Toàn bộ bình phong có mấy trăm đóa hoa, dây mây quấn quanh đan xen, kỹ thuật phức tạp, tinh xảo tuyệt luân. Dưới góc phải bình phong là một tấm khăn lụa vàng nhạt, bên trên có chữ viết thanh tú của nữ tử: Cẩm Tú Vạn Đại Lan. Hoa khai cẩm tú, lưu danh muôn đời.

Bình phong này vừa đưa ra, mọi người trên thọ yến lập tức kinh diễm. Người kinh hi nhất hẳn là Thái hậu và Nguyên Thành đế. Nhưng nguyên nhân làm rung động hai người này lại hoàn toàn khác nhau.

Trong trăm loài hoa, Thái hậu chỉ yêu Vạn đại lan, việc này cả triều đều biết. Năm đó Cao tổ gặp bà, hai người hiểu nhau, liền nhiều lần tặng hoa này cho bà, cũng tán dương bà “Lan Tâm huệ chất, hiền thực, đạo đức cao sang”. Vì vậy Thái hậu cả đời yêu thích không đổi với hoa Vạn đại lan.

Nguyên Thành đế lại kinh ngạc kỹ thuật chế tác bình phong, thật sự là xảo diệu tuyệt luân, hiện tại hiếm có. Bây giờ Huệ Châu là một nơi có lượng nộp thuế lớn nhờ vào hoa Lan vô cùng quan trọng của Đại Ngụy, nếu có thể có thêm các sản phẩm có kỹ thuật tuyệt vời chưa bao giờ có hiện nay, chắc chắn sẽ có thành tựu to lớn. Nguyên Thành đế nghĩ đến xuất xứ bình phong, liền trực tiếp kêu Mộ Tịch Dao tiến lên hỏi.

Mộ Tịch Dao trấn định đứng dậy, đầu tiên là hành lễ với Thái hậu và Hoàng thượng, sau đó dịu dàng trả lời.

“Khởi bẩm vạn tuế gia, bình phong này là lúc nô tỳ thưởng hoa Lan ở Huệ châu, có cảm xúc nên nghĩ ra, sau đó mang theo thọ thủ công tự tay chế tạo.

Thái hậu vừa nghe, đây là Mộ thị tự tay tạo thành, lại thêm vài phần hài lòng. Trên phương diện thủ công cực kỳ phức tạp có thể thấy là thực dụng tâm.

“Mộ thị, trong bình phong có bao nhiêu hoa tươi? Ai gia nhìn hình như có hơn trăm đóa?” Thái hậu có chút tò mò.

Mộ Tịch Dao trên mặt cười yếu ớt, giọng nói trong trẻo “Bẩm Thái hậu, cả gốc vạn đại lan dùng hơn 270 đóa, mỗi đóa hoa tạo hình đều là độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song. Cho nên trên thế gian cũng chỉ có một cái này mà thôi.”

Thái hậu nghe xong mặt mày vui mừng, bảo người cẩn thận nâng về tầm điện. Lại nhớ tới Trắc phi Lục hoàng tử Mộ thị đang có thai, liền thưởng Mộ Tịch Dao gấm vóc the mỏng, ngay cả đứa trẻ trong bụng nàng chưa ra đời cũng được ban khóa trường mệnh và ngọc như ý. Khiến một đám nữ quyến nhìn mà đỏ mặt.

Nguyên Thành đế càng vui mừng thêm, không ngờ kỹ thuật này cũng là của Mộ thị. Kinh hi này thật sự là quá lớn, càng cảm thấy lần này sắc phong Trắc phi là đúng, thật sự sáng suốt.

Lại dặn dò Tông Chính Lâm ngày mai tới thư phòng gặp, khen Mộ Tịch Dao dung mạo đức hạnh có thể là điển hình của quý nữ Đại Ngụy.

Nguyên Thành đế vừa nói ra, những nữ nhân có mặt trong dạ yến đều hâm mộ ghen tị, đây chính là miệng vàng lời ngọc, cực kỳ có thể diện. Nhìn Mộ Trắc phi hành lễ tạ ơn, dung mạo thanh tao lịch sự trở lại ngồi bên cạnh Lục điện hạ, một đám nữ nhân ước ao, ánh mắt như đao vũ vô phùng đến trên người Mộ Tịch Dao.

Thục phi nương nương ở một bên cũng rất vui mừng, cảm giác nhi tử cùng Mộ thị cho mình thể diện quá lớn, đối với Trắc phi Mộ thị kia cũng thấy thuận mắt hơn. Trong nội tâm thầm nghĩ hình như từ khi nàng vào phủ, nhi tử cũng rất thuận lợi, hay đây đúng là số mệnh?

Nếu Thục phi biết rõ thân phận nữ nhân này không tầm thường đến mức nào, chỉ sợ không phải là kinh hi, mà là bị dọa chết khiếp.

Bên này Mộ Tịch Dao vừa ngồi xuống, liền âm thầm đặc ý nháy mắt ra hiệu với Tông Chính Lâm, bàn tay nhỏ dưới ống tay áo che giấu chọc vào đùi hắn. Bộ dạng kia đúng là đòi khen thưởng, Tông Chính Lâm thấy lòng cười thầm, vỗ vỗ nàng, trên mặt lại không lộ ra điều gì.

Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh ở bên cạnh quay đầu liếc nhìn Mộ Tịch Dao một cái, cảm thấy không cam lòng. Nữ tử trí tuệ mỹ mạo như thế lại bị Tông Chính Lâm đoạt đi. Nguyên Thành đế vừa rồi gọi Tông Chính Lâm ngày mai đi thư phòng, rõ ràng là có liên quan đến bình phong này, hình như còn rất coi trọng. Ánh mắt Tông Chính Minh ánh mắt tối lại, thầm nghĩ trở về sẽ phải thương lượng với mưu sĩ trong phủ một phen, xem còn có thể tìm ra các cách khác không.

Đêm thọ yến này, phủ Lục hoàng tử nổi bật nhất, hai lễ vật đều làm mọi người bàn tán say sưa, trong lúc nhất thời đồn khắp Thịnh Kinh, từ đầu đường đến cuối ngõ không ai không biết.

Sau thọ yến, Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao hồi phủ, trên xe ngựa, Mộ Tịch Dao đặc ý dạo dặt đòi thưởng.

Lục điện hạ vui vẻ đồng ý, trở về Đan Như Uyển sẽ để nàng trên giường, thu thập một trận. Nói là đáp ứng thỉnh cầu của nàng trên xe, phần thưởng tự nhiên lập đi lập lại, làm cho nàng suốt đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Ngoại Lệ

Hôm sau, Nguyên Thành đế triệu kiến Lục hoàng tử đến ngự thư phòng gần nửa canh giờ, sau đó gật đầu mỉm cười, tỏ ý cho hắn trở về tận tâm làm việc. Về sau tất cả coi như thuận lý thành chương, Mộ Tịch Dao truyền thụ kỹ thuật thủ công “Cách mạ hoa tươi” hoàn toàn mới, sau đó đem tất cả dụng cụ và quá trình chế tác tỉ mỉ giảng giải một phen.

Tông Chính Lâm nhờ việc này có được bao nhiêu ưu việt, Mộ Tịch Dao cũng lười hỏi đến, nhưng Giai Nghệ Phường của nàng thì thật sự thành danh trong một đêm, bên trong bày bán những món đồ nhỏ, chỉ cần có liên quan đến hoa mạ của Mộ thị, toàn bộ đều bị tranh mua hết. Các phu nhân tiểu thư ở Thịnh Kinh lại chạy theo xu thế, trong lúc nhất thời Giai Nghệ phường mặc dù dốc toàn lực sản xuất, cũng không thỏa mãn được những đơn đặt hàng ứ ứ kéo đến.

Lúc Mộ Tịch Dao gặp quản sự Giai Nghệ phường ở trong thư phòng, thấy nàng ta buồn bực kể khổ, dứt khoát ném lại một câu “Hạn chế đơn đặt hàng lại” sau đó dứt khoát bỏ mặc.

Giai Nghệ phường vừa đưa ra quy định cổ quái này, số lượng khách hàng không giảm, mà ngược lại khiến cho trân phẩm của Giai Nghệ phường càng thêm cao giá, hơn nữa còn trở thành vật mà nữ quyền quý tộc tranh giành ngầm ganh đua so sánh với nhau.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao lười biếng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Nữ nhân này tự mình lười biếng, lần này lại gây ra động tĩnh lớn như vậy. Ngay cả Thục phi cũng đề cập đến Giai Nghệ phường của Trắc phi được săn tìm ra sao ở trong cung, Tông Chính Lâm nghe được âm thầm cảm thán. Tiểu nữ nhân tính toán thật là tỉ mỉ, khó trách lúc trước cầu hắn muốn đi Huệ Châu, thì ra là vì lúc này đây. Quả nhiên là người lanh lợi. Ngay cả thọ yến của Thái hậu cũng dám đánh chủ ý, cũng chỉ có nàng mới có tài làm được việc này.

Bên ngoài quản sự của Giai Nghệ phường cũng nghiêm túc chấp hành tất cả kế hoạch của Mộ Trắc phi, mở rộng Giai Nghệ phường tăng đến năm cửa hàng, sau đó cũng không mở rộng, quy định số lượng mỗi tháng ngặt nghèo, lại phải hẹn trước, thuận lợi vận chuyển, buôn bán vô cùng náo nhiệt.

Phương thức kinh doanh này rất đặc biệt nhưng lại rất hữu hiệu, ngay cả Nguyên Thành đế cũng tán thưởng. Chỉ có Tông Chính Lâm biết rõ, nàng đứng là lười biếng, quy mô lớn nàng không thích. Theo lời nàng nói thì là “Thiếp có mấy cửa hàng này, tiêu dùng đã rất đầy đủ rồi.” Thần sắc dị thường thỏa mãn kia, Tông Chính Lâm nghĩ nghĩ lại thấy buồn cười.

Mộ Tịch Dao không có thời gian đề ý đến những náo nhiệt bên ngoài, nàng hiện tại là Trắc phi, mỗi tháng có hai ngày phải vào cung thỉnh an Thục phi nương nương. Huống hồ hiện tại còn có đại sự chờ nàng làm. Sắp đến tết, những xã giao lớn nhỏ trong phủ đều chờ vị Mộ Trắc phi mới lên chức này quản lý. Mộ Tịch Dao nghĩ đến những sự tình rườm rà này, tinh thần liền mệt mỏi không dậy nổi. Cuối cùng Mộ Tịch Dao suy nghĩ, cảm thấy vẫn là nên đi ôm đùi Lục điện hạ.

Buổi chiều Tông Chính Lâm trở về phòng liền thấy Mộ Tịch Dao ân cần bưng trà đưa nước, hỏi han ân cần. Không cần nghĩ cũng biết nữ nhân này có việc muốn nhờ vả.

“Nói đi, có chuyện gì”. Tông Chính Lâm nằm ở ghế mềm tùy nàng nịnh bợ xoa bóp bả vai mình. Thực ra nào có phải là xoa bóp, so với sự lão luyện của Đường thị, nữ nhân này đúng chỉ là sỗ loạn, nhưng mà ai bảo hắn lại thích hưởng thụ điều này.

Mộ Tịch Dao bị vạch trần, cũng không xấu hổ, da mặt dày tiến vào trong lòng nam nhân, lấy lòng nói “Điện hạ, thiếp muốn hỏi một chút, những năm vừa rồi khi đến tết, trong phủ có chương trình gì? Thiếp chưa xử lý cái này bao giờ.” Kiều Kiều ở trong ngực Tông Chính Lâm vận vẹo, thỉnh thoảng còn lộ ra bụng dưới, nhắc nhở hắn nàng là phụ nữ có thai, không nên mệt nhọc nhiều.

Sao Tông Chính Lâm lại không hiểu tâm tư của nàng, néo mũi trêu chọc nàng. Những nữ nhân khác có ai là không muốn nắm quyền, hận không thể đem tất cả lợi ích ở hậu viện vào tay mình. Nàng thì ngược lại, hiện giờ là Trắc phi duy nhất trong phủ, phân vị cao nhất, chẳng những không muốn lôi kéo người khác kết thành bè phái, chọn chỗ tốt, còn chạy đến trước mặt mình chơi xấu muốn lười biếng, nữ nhân này thật sự là trái ngược với người khác.

“Nếu không thì điện hạ đề đại quản sự cho thiếp dùng?” Tông Chính Lâm nghe chủ ý hợp tình hợp lý của nàng, làm bộ tức giận cắn lỗ tai của nàng.

Mượn đại quản sự? Theo tính tình của nàng, cho mượn đại quản sự chẳng phải là đem mọi chuyện giao cho Điền Phúc Sơn hay sao? Nàng vừa hay chỉ cần vung tay chỉ chỗ, cuối cùng chỉ cần gật đầu là xong rồi? Có việc tốt như vậy sao?

Tông Chính Lâm nhướng mày, mắt phượng nhìn nàng chế nhạo, khóe miệng không đáng hoàng mà nhếch lên, thấy Mộ Tịch Dao ngượng ngùng, không được tự nhiên trốn trong ngực hắn.

“Kiều Kiều”, Tông Chính Lâm dán ở lỗ tai nàng thấp giọng kêu, “Muốn lười biếng, cũng không phải là không được.” Nghe giọng điệu này của hắn Mộ Tịch Dao thầm hận, xú nam nhân này lại đánh chủ ý xấu xa gì đây? Hôm nay mình có việc cầu hắn, chỉ đành nhẫn nhịn.

“Bản điện cũng cảm thấy Kiều Kiều mang thai vất vả, đề cho đại quản sự trợ giúp cũng đúng”. Quả nhiên thấy tiểu nữ nhân ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn mình, trong mắt tràn đầy vui mừng và ý lại. Nhưng mà, phải thu tiền lãi, sẽ không khách khí với nàng. “Tư thế buổi chiều hôm qua...”

Trên mặt Mộ Tịch Dao lập tức ửng đỏ, lỗ tai cũng nóng lên, đỏ vô lại, hôm qua trở về phòng không biết lấy xuân cung đồ ở đâu ra, cứng rắn muốn mình thử cùng hắn. Chẳng hề có nửa điểm uy nghiêm nghiêm túc của Lục điện hạ? Hôm nay lại muốn, quả thực hoang dã vô đạo! Mộ Tịch Dao trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, mắng đồ ngụy quân tử!

Tông Chính Lâm cười thầm trong lòng, nàng tưởng rằng chỉ cần nói mấy câu liền có thể rảnh rồi hay sao, không cho hấn ngon ngọt, tiểu nữ nhân nghĩ cũng không cần nghĩ.

Cuối cùng Mộ Tịch Dao vẫn là có việc phải cầu người, bị phần đề Tông Chính Lâm được như nguyện, hung hăng ép buộc một đêm. Lục điện hạ rất có uy tín, sáng sớm ngày thứ hai lúc xuất môn, liền phân phó Điền Phúc Sơn đến Đan Như uyển tìm Trắc phi, nếu nàng có lệnh, nghe lệnh làm việc.

Lúc Điền quan sự đến Đan Như Uyển, nghe Mộ Trắc phi nói đầu đuôi, vẻ mặt cổ quái bầm báo lại, nói là điện hạ đã chuẩn bị từ sớm, ba ngày trước đã sai hấn chuẩn bị, chỉ đợi đến lúc, đem ra trình Trắc phi xem xét là được.

Mộ Tịch Dao nghe được ghen hờn trên trời, không thể tin được mình bị cái tên nghiêm túc đoan chính Lục điện hạ đùa giỡn. Xú nam nhân kia, rõ ràng đã thu xếp hết thảy, lại gạt mình không nói một tiếng, còn da mặt dày đòi hỏi, quả thực là vô sỉ cực điểm! Mộ Tịch Dao hung hăng trừng mắt nhìn Điền Phúc Sơn, tông phạm!

Đại quân sự không hiểu ra làm sao bị Mộ Trắc phi giận chó đánh mèo, đành phải hậm hực lui xuống. Chỉ có Triệu ma ma luôn ở bên cạnh biết một chút, mới hiểu thì ra điện hạ cũng có thể... có lúc không đứng đắn. Cổ nén cười, đứng một bên nhìn Dao chủ từ phát tiết.

Chạng vạng lúc Tông Chính Lâm trở về dùng cơm, đột nhiên phát hiện, nàng bình thường ăn uống thanh đạm nay lại chuẩn bị cả một bàn thức ăn màu đỏ tươi. Không khỏi buồn cười trong lòng, chắc là tức giận. Nhưng mà, chẳng lẽ nàng không biết, mình đã từng luyện binh ở Thực Châu?

Ban đầu Mộ Tịch Dao còn ăn cần gấp thức ăn, thêm cơm, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn chằm chằm Tông Chính Lâm, ánh mắt kia rõ ràng là giục hấn nhanh chóng ăn. Tông Chính Lâm nhàn nhã gấp đồ ăn bỏ vào miệng, biểu cảm cũng không có gì thay đổi, lễ nghi chu toàn không thể bắt bẻ.

Mộ Tịch Dao ngờ ngác há mồm nhìn, trong lúc nhất thời cảm giác là mình đang nằm mơ. Trong trí nhớ Tông Chính Lâm không ăn cay, về sau lúc làm hoàng đế, Hà Tú Viên một lần thất thần gấp cho hấn đậu vụn cay làm long nhan giận dữ, giáng Hà Tú Viên xuống làm mỹ nhân. Về sau lại chặt đứt ý niệm hồi kinh của ca ca nàng ấy, sai hấn đến nơi khác. Chẳng lẽ... đây chẳng qua là hấn tìm cớ?

Mộ Tịch Dao lập tức hiểu ra, người nam nhân này lòng dạ thật sự đáng sợ. Ngay cả một ít thói quen cũng là tỉ mỉ nguy trang cho người ta xem. Người trong hoàng gia quả nhiên không giống người thường.

Hấn hôm nay có cũng không qua loa với mình, lúc này đây Tông Chính Lâm mới là chân thực. Nỗi tức giận lúc trước của Mộ Tịch Dao đều tiêu tán không còn, chỉ còn lại một chút chua xót.

“Điện hạ, thiếp rất vui.” Mộ Tịch Dao buông bát đĩa, đi đến phía sau Tông Chính Lâm nhẹ nhàng ôm cổ hấn, gò má dấn bên má hấn, chỉ nói câu này, sau đó không nói nữa.

Vừa rồi Tông Chính Lâm còn thấy nàng bị mình làm ngạc nhiên sùng sốt, sau một lát, trong mắt tràn đầy nhu tình. Cuối cùng còn rất cảm động nói..., rồi giờ lại mình bất động. Đang định quay đầu chế cười hai câu, thoáng nhìn trong chén có một nửa quả ớt, chợt cứng đờ.

Ở trước mặt nàng, mình lại vô thức vứt bỏ nguy trang. Như vậy, câu nói kia ý tứ là...

Nữ nhân này... trực giác thật sự là, quá đáng sợ.

Trong lòng Tông Chính Lâm nao nao khó tả. Nếu không phải nàng như thế, chắc bản thân hấn sẽ không động tâm vương bận lo lắng. Mà thôi, tùy nàng là được rồi. Nữ tử trên thế gian này, cũng chỉ có một mình nàng, vì nàng mà phá lệ, cũng không khó chịu.

Trở tay cầm lấy tay nàng đang ôm mình, mười ngón tay hai người đan xen vào nhau, thật lâu không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thỉnh An

Tứ hoàng tử phi đang cùng Thực phi nói mấy chuyện tiểu hài tử trong phủ, lại nghe ngoài cửa thông truyền Mộ Trắc phi vội tới thỉnh an nương nương.

Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao vào cung thỉnh an Thực phi, mấy ngày trước đã tìm hiểu sở thích của Thực phi từ chỗ Tông Chính Lâm, hôm nay là tới lấy lòng bà bà. Vào cửa đã thấy Thực phi ngồi ở chủ vị, bên cạnh là Tứ hoàng tử phi, sau lưng còn có một nữ tử đứng hầu hạ, đúng là Trắc phi của Tứ hoàng tử.

Mộ Tịch Dao mặt tràn đầy ý cười, rất quy củ hành lễ với ba người, lại bị Thực phi vẫy qua ngồi bên cạnh.

Mộ Tịch Dao nhìn Trắc phi đang đứng, hơi do dự một chút liền hào phóng ngồi xuống. Phụ nữ có thai luôn có ưu đãi mà. Mộ Tịch Dao cười để cho Mặc Lan cảm lễ gặp mặt, lại ngượng ngùng xin lỗi Tứ hoàng tử phi, “Tứ tẩu, thiếp không biết tẩu hôm nay cũng đến chỗ nương nương, không mang lễ

vật chuẩn bị cho tầu. Tầu xem, hay để lúc ta trở về cho người đưa đến quý phủ được không?” Lòng mi nàng lay động, thật sự rất xinh đẹp, Thực phi thấy rất buồn cười.

Mộ Tịch Dao mở cái hộp trên tay ra, “Nương nương, thiếp nghe điện hạ nói, ngài rất thích cỏ Hương Thảo (chính là cây Vani nha mọi người). Liền làm một bộ trang sức cho ngài, người xem có thích hay không?” rồi đem hộp trang sức sắp xếp chỉnh tề nâng đến trước mặt Thực phi.

Về mặt chờ mong nhìn Thực phi, Thực phi chưa kịp nghĩ gì nhiều đã nhận lấy cái hộp. Những người khác đến nơi này của bà, có ai là không tỉ mỉ cẩn thận hầu hạ, Mộ Trắc phi này thật sự là rất thân thiết.

Nhìn một bộ mười hai kiện đồ trang sức đặt trên nền vải màu xanh lam, toàn bộ là màu vàng lấp lánh, rất xinh đẹp. Hương thảo được phối hợp rất tinh tế, từ khuyên tai đến trâm cài tóc, tất cả đều rất sống động, quý khí bức người. Làm người ta ngạc nhiên chính là trong hộp còn có hương của hoa hương thảo, rất dễ chịu, ngay cả đồ trang sức bên trên cũng có mùi thơm nhàn nhạt, vẫn vít xung quanh.

Mấy nữ nhân rất kinh hãi, riu riu khen ngợi một hồi, lại bị Mộ Tịch Dao cuốn hút, chỉ một lát sau đã tụ một chỗ nói chuyện. Đang nói chuyện, đột nhiên Mộ Tịch Dao úy khuất làm nũng với Thực phi, “Nương nương, tôn tử của ngài đói bụng, thiếp ăn giúp hân chút điểm tâm được không?”

Thực phi che khăn lụa cười nàng da mặt dày, mượn tiểu hài tử đòi ăn vặt. Mộ Tịch Dao lập tức cáo trạng, nói Lục điện hạ cũng mượn con hân nói không thích mùi tòi, không cho mọi người ăn đồ ăn có tòi.

Nhóm nữ nhân trong phòng lập tức cười rộ lên. Không ngờ bình thường Lục điện hạ cũng có lúc đùa giỡn như vậy.

Thực phi cũng nhớ lại lúc Tông Chính Lâm còn bé, có dáng vẻ tiểu đại nhân, nhũn máy nào động không thích thịt dê dính vị tòi, nhất thời ngàn vạn cảm khái.

Đã bao lâu, đứa bé kia không còn để lộ cảm tình ra ngoài. Lại nhìn Mộ Tịch Dao đôi mắt tràn đầy ý cười, lấy Tông Chính Lâm làm trung tâm, bản thân bộ dáng vui mừng, cũng cười rộ lên. Đây là tâm can ngay thẳng không tâm cơ... , khó trách được lão Lục sủng ái.

Lúc Tông Chính Lâm tiến vào, nhìn thấy Mộ Tịch Dao thân thiết kéo tay Thực phi nhiệt tình tán dương đồ vật trong nội cung, cái miệng nhỏ liến thoắng không yên.

Tông Chính Lâm hành lễ thỉnh an Thực phi trước, sau đó chào từng người. Ngồi xuống uống một ngụm trà, lại nhìn thấy bàn tay nhỏ của Mộ Tịch Dao đang đưa lên mâm điểm tâm. Cũng không để ý người bên cạnh, nhường mảy hỏi, “Là khối thứ mấy rồi?”

Trong đại sảnh những người khác kinh ngạc im lặng lại, chỉ có Mộ Tịch Dao chu môi chột dạ nói thầm, “Điện hạ ngài đừng nhìn chăm chăm vào điểm tâm của thiếp được không?” dáng vẻ cực kỳ ủy khuất.

Thực phi không hiểu “Có chuyện gì vậy? Nếu thích thì ăn thêm mấy khối.” Nói xong lại muốn sai người lấy cho nàng.

“Mẫu phi, ngự y không cho nàng ăn quá nhiều đồ ngọt, nói là vạn nhất ăn quá nhiều, đứa nhỏ quá lớn, lúc sinh sản sẽ bất lợi”. Tông Chính Lâm nghiêm túc nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, nhưng lời nói lại là nói với Thực phi.

“Đứa nhỏ này, ngự y đã nói vậy, thì phải nghe lời. Nữ nhân sinh đứa nhỏ là chuyện lớn, không thể qua loa được”. Thực phi buồn cười nhìn Mộ Tịch Dao chu miệng không vừa ý bị Tông Chính Lâm quản, quả thực vẫn là một đứa trẻ. Lại nghĩ lại nàng thực sự tuổi còn trẻ, tuổi mẹ cũng mới mười lăm, có bộ dáng này cũng đúng. Vội vàng gọi người thu dọn chén đĩa, tránh cho nàng thêm thường.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm ở đây, hôm nay chắc chắn khỏi nghĩ ăn nữa, dựa vào Thực phi nịnh nọt, “Lần sau thiếp đến, nương nương chuẩn bị nữa nhé”. Cặp mắt ngập nước đáng thương, nhìn Tông Chính Lâm làm mặt xấu. Thực phi vỗ vỗ tay nàng, cười đáp ứng.

Tông Chính Lâm uống xong trà, thấy canh giờ không sai biệt lắm, liền đứng dậy cáo từ, mang theo Mộ Tịch Dao trở về. Mộ Tịch Dao vừa đi vừa quay đầu, rất là vui mừng kể về sủng vật của mình cho Thực phi nghe “Nương nương lần sau thiếp mang hai con thỏ béo kia cho ngài nhìn một cái.” Còn chưa nói xong đã bị Tông Chính Lâm kéo qua, xoay đầu lại “Đi phải nhìn đường!”

“Điện hạ ngài chậm một chút, chân thiếp ngồi lâu đã tê rần rồi.” hai người nói chuyện, đi càng lúc càng xa.

Thực phi và Tứ hoàng tử phi nhìn nhau cảm thán, rốt cục đã có người làm lão Lục thay đổi về mặt, thật sự là được mở rộng tầm mắt. Còn Trắc phi của tứ hoàng tử trầm mặc thờ dài, Lục điện hạ thực sủng ái vị kia, không giống như mình, trong phủ có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu không phải mình sinh ra đứa con độc nhất của Tứ điện hạ, sợ là bây giờ không biết đang ở đâu.

Tông Chính Lâm đi ở phía trước, Mộ Tịch Dao mặt mũi đỏ bừng, sung sướng đi phía sau.

“Cao hứng sao?” Nam nhân phía trước thả chậm bước chân, khiêu trong cung biểu cảm của hân đều là người khác dừng đến gần. Đồ giả bộ, Mộ Tịch Dao bủn rủn.

“Vâng. Nương nương rất tốt, thiếp không cảm thấy nương nương cao cao tại thượng chút nào.” Mộ Tịch Dao nói thẳng.

Tông Chính Lâm buồn cười, dù sao thì mẫu phi cũng có chút quan hệ đến thứ gọi là cao cao tại thượng, ngay chính hân cũng chưa bao giờ bị tiểu nữ nhân này coi là có gì khác thường. Nói về điểm này Tông Chính Lâm cũng rất buồn bực, các nữ nhân khác thấy hân đều dè dặt cẩn trọng, sợ chọc Lục điện hạ mất hứng. Nàng thì ngược lại, trêu chọc khiêu khích là chuyện thường ngày. Nhưng mà có như thế, mới cảm thấy ở cùng nàng rất thoải mái tự tại.

“Trước khi vào cung còn sợ mẫu phi quá mức nghiêm khắc, sao không thấy nàng sợ qua bản điện hạ?” Tông Chính Lâm hỏi.

“Thiếp không có phạm tội, vì sao phải sợ điện hạ? Lại nói, cho dù có sai, thì cũng phải sau khi thiếp sinh đứa nhỏ, điện hạ mới có thể thu thập thiếp.” Đáng vẻ của nàng một chút cũng không hề sợ hãi, có cứ như là một sự thật đương nhiên.

Tông Chính Lâm bị nàng chọc có chút vui vẻ. Thì ra đây là tính toán của nàng. Nhìn nàng héch mồi đắc ý, nhân nhặt thêm một câu, “Sinh xong hài tử, bản điện có rất nhiều thời gian thu thập nàng”. Ngữ khí rất là chắc chắn.

Mộ Tịch Dao cứng đờ, nhất thời quên mất, đã quên ở phủ hoàng tử lẩn lộn là như thế nào, luôn phải trả giá đó. Khuôn mặt nhô lộ vẻ khổ sở, lẽ mà đi ở phía sau suy nghĩ làm thế nào để đỡ được đại boss, làm cho hắn quên đi việc mình làm cần.

Tông Chính Lâm quay đầu liếc nhìn nàng một cái, mắt phượng mỉm cười.

Hai người trở về Đan Như uyển, không ngờ Trương thị đã chờ ở bên ngoài, nha đầu đi theo sau, trong tay còn cầm gói đồ.

“Nô tì thỉnh an Điện hạ Trắc phi”. Trương thị quy củ quỳ gối hành lễ, chờ hai người cho miễn.

Mộ Tịch Dao trên mặt rất hòa thuận cho nàng ta đứng lên, lại để cho Trương thị vào phòng nói chuyện. Tông Chính Lâm ngồi ngay ngắn không nói gì.

“Người có chuyện gì?” Mộ Tịch Dao bắt đầu suy đoán ý đồ Trương thị. Nàng ta cũng coi như thông minh, nhưng mà không có lòng dạ như Đường Nghi Như. Trương thị từ khi nhập phủ còn chưa bị Tông Chính Lâm thu dùng, thực sự an an ổn ổn ở hậu viện, chưa từng làm ra điều gì chọc người. Kiếp trước sinh được một nữ nhi cho Tông Chính Lâm, nhưng mà chưa lớn đã chết non. Cuối cùng làm quý nhân, là lão nhân trong phủ, thân phận có chút khó xử.

“Hồi bẩm Trắc phi, nô tỳ không có việc gì nên làm một chút đồ trẻ con, mang đến hiếu kính Trắc phi”. Thái độ rất kính cẩn.

Lần đầu tiên Mộ Tịch Dao nghe người khác nói hai chữ “Hiếu kính” với mình, trong lòng không được tự nhiên. Nhưng trên mặt vẫn nói chuyện tốt, cười thu lễ, còn khen vài câu.

Tông Chính Lâm lại không ngờ Trương thị sẽ vô thanh vô tức đến nịnh nọt Mộ Tịch Dao, nhưng mà hắn cũng không thêm để ý. Một thị thiếp mà thôi, chỉ cần tiểu nữ nhân của hắn vui mừng, tùy nàng thế nào cũng được. Trương thị nếu hiếu quy củ đúng mực, mình sẽ chiếu cố thêm vài phần là được. Thị thiếp ở hậu viện đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

Tặng xong đồ tự tay may vá, Trương thị cũng không ở lại, mang theo nha hoàn trở về Trúc Âm điện.

“Chủ tử, hiện giờ lấy lòng Trắc phi, không biết Trắc phi tiếp nhận hay không. Sau này Chính phi vào cửa, người thứ nhất không dung được chính là Trắc phi. Nếu cũng ghi hận lên ngài, thế thì phải làm thế nào cho phải?” nha đầu của Trương thị rất lo lắng.

“Hiện giờ đã như thế này, còn nói về sau làm gì. Ta thấy Mộ thị kia là có thủ đoạn, có thể ép đến mức Thứ phi Đường thị đến nay vẫn còn không gần được điện hạ, cũng không phải người dễ đối phó. Người như vậy, chỉ cần không có sai lầm lớn, lại có con nối dòng bên cạnh, vẫn đáng giá để đánh một canh bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tính Kế

Ngày hôm đó Mộ Tịch Dao thức dậy sớm, tiễn Tông Chính Lâm xuất môn, sau đó ở trong viện tu sửa bồn hoa hạnh nàng trồng đoạn thời gian trước. Nhược Lan đang đưa cây kéo, lại thấy Triệu ma ma mang theo Thư Đào đến.

“Nô tì thỉnh an trắc phi.” Mộ Tịch Dao cho nàng ta đứng lên, liền nghe Triệu ma ma nói thứ muội của Đường thị cầu kiến ở ngoài phủ, muốn gặp đích tỳ, nhân tiện đến vấn an Trắc phi.

Mộ Tịch Dao có chút nghĩ, trong đầu nàng không có chút ấn tượng gì với thứ muội của Đường Nghi Như, chắc là một người không liên quan. Không có chút hứng thú nào, cũng không khó xử nàng ta, để nàng ta tiến vào.

“Chào hỏi thì miễn đi, trực tiếp dẫn đến gặp Đường thứ phi là được rồi.”

Qua một khoảng thời gian lại nghe thấy Nhược Lan trở về nói, trên đường gặp phải Thư Sách tiễn một cô gái trẻ tuổi ra hậu viện, vừa khéo gặp ngay phải điện hạ từ Đan Như Uyển đến thư phòng. Hai người sau khi hành lễ cung tiễn điện hạ rồi đi hình như xảy ra tranh chấp. Cuối cùng nữ tử kia đắc ý ra khỏi cửa phủ, khiến Thư Mi nổi giận đùng đùng quay về Thư Oái Uyển báo tin.

Mộ Tịch Dao khẽ nhíu mày. Thứ muội của Đường Nghi Như đến phủ thăm hỏi, nhưng không phải là đến nịnh nọt, lại tan rã trong không vui. Đường thị tại Thịnh Kinh mặc dù tốt hơn Vu thị một ít, nhưng cũng không đến nỗi không để phủ hoàng tử vào trong mắt. Đích tỳ ở trong phủ tuy chỉ là thứ phi, nhưng cũng vẫn coi như là nội quyến hoàng gia. Tại sao lại không coi ra gì.

Đường Nghi Như và thứ muội của nàng ta quả thật có chút khác thường, có lẽ có chút đáng để tìm tòi nghiên cứu. Đáng tiếc hôm nay nhân thủ không đủ, không thể tránh khỏi tai mắt của Tông Chính Lâm, chỉ có thể bị động yên lặng theo dõi biến động. Chỉ có thể đợi đến thời gian được ra cung lập phủ đệ, mới có thể lên lút thu xếp nhân thủ, tránh tai mắt của Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao tuy không rõ lắm, nhưng vẫn biết một ít.

Mấy ngày sau đã đến hai tám tháng chạp, hai ngày nữa sẽ là gia yến đêm 30 trong cung. Đại quân sự trong phủ đã đem danh mục quà tặng cho các cung các phủ đến Đan Nhượng Uyển để Mộ Tịch Dao xem qua, xem còn cần tăng giảm gì hay không. Mộ Tịch Dao nhìn qua loa, cẩn thận nghĩ, liền dùng bút mực phác họa mấy chỗ, có thêm một chút đồ lễ mà Giai Nghi phụng đã chuẩn bị, giao cho Điền Phúc Sơn trong hai ngày đưa đến các nơi cho đúng hạn.

Điền Phúc Sơn vốn tưởng rằng đây là lần đầu tiên trách phi chủ trì công việc vật trong phủ, tuổi nàng còn trẻ, chắc hẳn kinh nghiệm còn ít. Nhưng không ngờ mấy chỗ nàng thay đổi lại có vẻ hợp lý, càng thêm chu toàn, sợ là sớm đã có suy xét, hơn nữa bản lĩnh quản gia cũng không tệ. Nếu như thế, vì sao thường ngày luôn không thích quản lý gia sự chứ? Tiểu thiếp nhà khác ngay cả vị trí thủ hạ giúp đỡ chính phi đều tranh đoạt không ngừng, trách phi nhà hắn lại cự tuyệt. Điền phúc Sơn nghĩ mãi không ra.

Bây giờ Mộ Tịch Dao đương nhiên không thích nhúng tay quá nhiều vào sự vụ trong phủ.

Thứ nhất đợi đại hôn của Tông Chính Lâm cử hành xong, phải ra cung lập phủ thì những người phục vụ ngoại trừ mấy người quân sự đặc dụng, tất cả đều không đi, sẽ trả lại Nội Vụ phủ.

Thứ hai là trước khi chính phi nhập phủ, nếu mình quá chói sáng, chẳng phải là tự tìm rắc rối hay sao? Vốn đã có đứa trẻ trước chính thất, nếu ngay cả việc vật còn nhúng tay vào, cái này rõ ràng khác gì trực tiếp muốn làm chủ kêu người khác: “Nơi này không có việc của ngươi? Tự mình đi chơi đi thôi.”

Hơn nữa, Mộ Tịch Dao nàng sẽ không làm chuyện ngăn cản đao cho những nữ nhân hậu viện khác. Hi sinh bản thân, thành toàn cho mọi người, nàng mới chỉ là trách phi, còn chưa giác ngộ đến mức đó!

Chờ khi chính phi kia nhập phủ, không cần phí công xông về trước đối đầu. Đến lúc đó chỉ cần đi ôm đùi của boss đại nhân chẳng phải là rất thoải mái hay sao? Hiện giờ qua loa cho xong chuyện như vậy, rất tốt.

Hai ngày sau, hạ lễ các nơi khác cũng lần lượt đưa đến trong phủ Lục điện hạ. Bởi Tông Chính Lâm có trách phi, nữ quyến hậu viện qua lại nhiều hơn, Điền Phúc Sơn bận rộn mượn Hoa Lan Nhượng Lan qua ghi sổ sách. Mộ Tịch Dao còn phái Quế ma ma qua giúp đỡ, nhất thời trong phủ trật tự ngăn nắp, không hề loạn.

Tông Chính Lâm nghe ám vệ báo lại, cảm thấy thật bất đắc dĩ. Nàng rõ ràng có thể làm rất tốt, lại luôn luôn khước từ. Theo sự thông minh của nàng, chắc là lười tranh với người khác. Như vậy cũng tốt, tránh cho hoàng tử phi tương lai không vừa mắt, làm khổ nàng.

Ngày hai mươi chín, tổ chức gia yến trong phủ hoàng tử, Tông Chính Lâm ở đằng trước thiết yến khoản đãi một đám gia thần phụ tá, còn Mộ Tịch Dao mang theo đám nữ nhân ở hậu viện dùng trà nói chuyện, vui đùa nghe hát. Bỗng có gác cổng vào trong báo lại, muội muội của thứ phi tới của chúc tết.

Sắc mặt Đường Nghi Như bối rối, cảm giác mất hết thể diện. Chỉ thăm hân tiện nhân kia làm việc không biết đúng mực làm mất thể diện. Một đám thị thiếp phía dưới cũng ù ù cạc cạc. Muội muội của thứ phi chọn hôm nay để tới cửa? Chẳng phải là phải đợi đến mấy hôm sau, sang tháng Giêng mới đến bái phỏng hay sao? Đây quả là chuyện khiến người chê cười.

Mộ Tịch Dao không tiện nói đuổi người, nếu làm thế chẳng phải sẽ nói phủ hoàng tử không độ lượng hay sao. Quay đầu hỏi ý tứ của Đường Nghi Như, thấy nàng ta rất miễn cưỡng kêu Thư Mi đi đón người. Mọi người lại nghe thêm một khúc hát, thì thấy một nữ tử tuổi thanh xuân, ước chừng mười lăm mười sáu, so với Đường Nghi Như còn đẹp hơn vài phần, bước chân như đạp sen mà đến.

“Dần nữ Đường thị Tuệ Như thỉnh an Mộ trách phi và các vị tỷ tỷ.” Nói rồi yểu điệu quỳ xuống.

Mộ Tịch Dao liếc mắt nhìn nàng kia, lại nghiêng đầu nhìn Đường Nghi Như, cho nàng kia đứng lên, khách sáo nói vài câu. Đường Tuệ Như trái lại rất nhiệt tình tiếp cận, vừa chúc tết vừa kéo tay Đường Nghi Như nói chuyện, trong nhất thời không khí cũng không gượng gạo như trước.

Mọi người nhàn thoải, đợi yến hội phía viện trước tàn đi, mọi người mới chuyển đến chính sảnh chờ Lục điện hạ. Mộ Tịch Dao một mình một ngày đêm, đã cố chống đỡ tinh thần, đợi Tông Chính Lâm tiến đến, nhanh chóng tiếp đón sai người bày cơm.

Tông Chính Lâm tuy cũng xã giao cả ngày nhưng là người tập võ nên đỡ hơn nhiều so với Mộ Tịch Dao. Thấy tiểu nữ nhân lộ rõ thân sắc mệt mỏi, cũng không nói nhiều, một phòng yên lặng dùng cơm.

Đám người Không thị đã mấy tháng không gặp điện hạ, trong lòng không khỏi vui vẻ, mong điện hạ có thể nhìn mình thêm vài lần, khỏi uổng công sáng nay dậy sớm tỉ mỉ trang điểm một hồi.

Đáng tiếc toàn bộ tâm tư của Tông Chính Lâm đều đặt trên người Mộ Tịch Dao và bụng của nàng, căn bản không rảnh để ý những thứ khác, do đó không chú ý tới những ánh mắt nóng rực thường xuyên dao động trên người hắn.

Trước khi Tông Chính Lâm vào, Đường Tuệ Như liền tránh mặt sau tấm bình phong, từ trong khe hở lên lên nhìn trộm ra bên ngoài. Thấy nam nhân anh

tuần cao lớn, tìm đập thành thịch. Cảm thấy tỷ tỷ đúng là không có bản lĩnh, có nhân duyên tốt như vậy lại chịu một mình lẻ loi khuê vắng, chỗ tốt thì để Mộ Tịch Dao chiếm hết.

Mộ Tịch Dao có cảm giác nhảy bén, ngồi bên cạnh Tông Chính Lâm, vài lần đều cảm giác được tầm nhìn của Đường Tuệ Như, giờ mới hiểu được nữ nhân này đang đánh chủ ý gì. Trong lòng cười thầm, trong bụng Đường Nghi Như bây giờ khẳng định là đang muốn bóp chết thúu muội của thị ta. Mơ ước phu quân của đích tỷ một cách lộ liễu trắng trợn như vậy, chẳng trách hai người ồn ào ra về trong không vui.

Chỉ là không biết với thủ đoạn của Đường Nghi Như, sao lại không tóm được muội muội của mình, hết lần này tới lần khác đều dễ dàng tha thứ? Lẽ nào cô ta có điều gì khiến nàng ta phải kiêng dè? Mộ Tịch Dao âm thầm suy đoán.

Dùng xong cơm, Tông Chính Lâm đưa Mộ Tịch Dao trở về trước, rồi quay người đi đến thư phòng tìm Cung Thư Dương giao phó điều phái chút nhân thủ cho tất niên.

Còn chưa ra khỏi hậu viện, liền thấy ở đình thủy tạ phải trước có một cô gái xa lạ đang nói chuyện với Đường thị, hình như có chút tranh chấp, xung quanh đều không có người. Trong mắt hần lộ ra vẻ không vui, như vậy còn ra thể thống gì?

Ánh mắt Đường Tuệ Như thoáng nhìn thấy nam tử mặc cẩm bào từ đằng xa đi tới, cảm thấy đây là cơ hội tốt trời ban không thể bỏ qua. Trong nháy mắt liền quyết định, đột nhiên tới gần bên tai Đường thị thấp giọng nói vài câu.

Tông Chính Lâm còn chưa đến gần, liền thấy Đường thị đang đưa lưng về phía mình đột nhiên nổi giận. Sau đó giơ tay bạt tai, nặng nề tát nàng kia một cái, tốc độ nhanh, lực đạo mạnh. Nàng kia không kịp đề phòng bị tát lui về sau hai bước, thân thể nghiêng ngã, ồm một tiếng rơi vào trong ao.

"Làm cái gì vậy!" Tông Chính Lâm gầm lên, bước nhanh tới, thấy nàng kia không biết bơi, còn đang ở trong ao vùng vẫy hô cứu mạng. Trong nháy mắt sắc mặt hần tái xanh.

Đường đường trong phủ hoàng tử, thứ phi lên lút gặp người khác lúc nửa đêm ở vườn hoa, phát sinh tranh chấp không nói, còn ằm ỉ đến mức xảy ra án mạng, quả thực nực cười!

Tông Chính Lâm lạnh mặt đảo qua nhìn Đường thị, vận nội lực điểm mũi chân một cái, nhảy vài bước, liền bắt lấy người đang chìm dưới nước, lôi lên bờ.

Buồng người ra mới phát hiện nàng kia hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, thời tiết buổi tối mùa đông nước ao lạnh đến đâu chắc có thể tưởng tượng được. Tốc nàng ta ướt đầm dề vắt lên mặt, còn đang rò nước. Một thân quần dài không có áo khoác, dán chặt lên cơ thể lộ rõ đường cong cơ thể.

Sắc mặt Tông Chính Lâm càng thêm khó coi. Quay đầu lạnh lùng nhìn chăm chăm Đường thị, nén lại lửa giận, đang muốn kêu nàng gọi người khiêng nữ nhân kia đi, nhưng không ngờ Đường thị lệ rơi đầy mặt, cả người run run, nom nớp lo sợ nhìn mình, rồi chớp mắt một cái nàng ta sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

Lục điện hạ nhìn hai nữ nhân nằm vật xuống trên bờ ao, mắt phượng lạnh như băng không vẻ sợ hãi. Tùy ý đảo qua khuôn mặt của hai người, ước chừng trong chốc lát bọn họ cũng không chết được, bèn không để ý tới nữa, phát tay áo rời đi. Đến ngoại viện mới gọi Diên Phúc Sơn đi khiêng người.

Vệ Chân một mực canh giữ hậu viện, thấy điện hạ một thân lạnh lẽo đi ra, còn tưởng rằng điện hạ và Dao chủ tử ằm ỉ nên không vui, đầu nghĩ đến là bị Thư Oái Uyển chọc giận. Cơ thể khẽ rụt lại, thành thật theo ở phía sau, hai mắt chỉ lo nhìn chăm chăm dưới chân.

Tông Chính Lâm nghĩ đến chuyện bức mình vừa rồi, chân mày cau lại vài phần. Ngày mai là tất niên, trong cung còn có gia yến, giờ lại gặp phải chuyện không may, thật xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gia Yến

Sáng sớm khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại phát hiện giường chiếu bên cạnh không có người động tới, liền biết đêm qua Tông Chính Lâm nghỉ tại thư phòng. Để cho người hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, đang dùng điểm tâm, liền thấy Lục điện hạ xịu mặt vén rèm đi vào.

Cẩn thận quan sát một hồi, Mộ Tịch Dao sai người bày đồ ăn cho hần.

"Điện hạ, có gì không vui sao?" Nhìn hần mới sáng sớm đã có nét mặt lạnh như băng, Mộ Tịch Dao cảm thấy trời vốn đã lạnh, lại càng thêm lạnh.

Tông Chính Lâm nghe nàng hỏi, biểu cảm dần nhu hòa, đi tới kéo vòng eo của nàng, xoa xoa bụng, cũng không trả lời, chỉ nhanh chóng cùng dùng cơm rồi lại tiếp tục bận rộn.

"Chủ tử, đêm qua Đại quân sự sai người mang Đường thứ phi và muội muội của nàng trở về Thư Oái Uyển, sau đó mời ngự y, nói là hai người không khỏe. Trong viện nào loạn cả đêm." Triệu ma ma nhận được tin, sáng sớm vội báo lại.

Mộ Tịch Dao thấy hai người này thật sự là âm hồn không tan, tại sao cứ dây dưa cùng nhau, chẳng tách ra nổi? chuẩn bị mừng năm mới, đây là lần thứ mấy rồi?

Nghiền ngẫm một chút nàng hỏi: "Lại có chuyện gì?" Nữ nhân Đường Nghi Như kia đang làm gì thế? Cứ để thứ muội muội nàng ta làm cần như vậy?

"Chủ tử, ngự y nói thứ phi là tức giận công tâm cộng thêm chợt bị kinh sợ, vì thế hơi thờ bị tắc nghẽn, mới hôn mê bất tỉnh."

Mộ Tịch Dao nghĩ án theo tần suất ngắt xiu của Đường thứ phi thì hình như người con gái dịu dàng hiền chuyện này cũng chẳng khác bạch liên hoa là mấy.

*Bạch Liên Hoa: chỉ người con gái bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm âm hiểm, thường dùng bề ngoài nhu nhược để được người khác đồng tình.

"Còn thứ muội muội nàng ta thì sao?" Triệu ma ma rất hoài nghi nói: "Nói là lúc bị người mang về toàn thân ướt đẫm, lạnh cóng như một khối băng, ngự y nói là bị ngấm lạnh, phải từ từ điều dưỡng. Nếu không điều dưỡng tốt sẽ phá thân thể, ảnh hưởng đến sinh dưỡng sau này."

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình như đang xem diễn kịch, vừa mới ngủ một giấc, hai ti muội bọn họ liền nháo đến mức động thủ? Hỏi kỹ lại, Triệu ma ma nói điện hạ tự mình hạ lệnh, nói ai dám bàn tán việc này, sẽ lập tức bị đuổi ra ngoài.

Nếu đã như thế Mộ Tịch Dao liền không để ý nữa, Tông Chính Lâm không cho lan truyền, vậy nàng sẽ ngoan ngoãn làm như không biết. Dù sao cũng không liên quan tới nàng, cho dù nàng muốn xem kịch, cũng phải chờ hai người kia tỉnh lại mới được. Sai người theo mình đi đến hoa viên một chuyến, nhìn bồn hoa của nàng một chút, trừu chọc ao cá, thuận tiện nghịch hai con thỏ mập, Mộ Tịch Dao tự mình cũng vô cùng vui vẻ.

Tông Chính Lâm bận rộn tiếp đãi đón đưa, cũng không có tâm tư suy nghĩ đến những thứ khác, chỉ phái người truyền lời nói giờ Thân qua đón Trắc phi đi dự tiệc.

Đường Nghi Như rất nhanh đã tỉnh lại, sau khi nghe Mi Sách tỉ mỉ nói lại mọi chuyện, tức giận đến mức ném đồ chén thuốc, hận không thể bóp chết tiện nhân kia. Đến lúc này sao nàng ta lại không biết mình bị ám hại, không ngờ lại giăng bẫy mình ngay trước mặt điện hạ, còn để cho ả ta đắc thủ.

Đường Nghi Như tức hận sắc mặt dữ tợn: "Tại sao nữ nhân kia có thể chạy ra bên ngoài? Lại còn có thể chạy đến cửa phủ hoàng tử để chúc tết? Rõ ràng đã sai người nhà nhốt lại rồi cơ mà." Quả là tai họa, sớm biết có hôm nay, trước đây nên thu thập nàng ta thật tốt.

Mi Sách không biết vì sao chủ tử phần hận như vậy, chỉ có thể cẩn thận trả lời, nói là điện hạ ra lệnh, chờ vị kia đỡ hơn lập tức mang trở về.

Lần này Đường Nghi Như mới hơi bớt giận, trong lòng thầm hừ lạnh, tiện nhân kia muốn vào phủ, còn phải xem điện hạ có đồng ý hay không. Bây giờ xem ra, chỉ sợ ả ta mất công vô ích. Đáng đời!

Tông Chính Lâm đỡ Mộ Tịch Dao đến ngồi trong cung Thục phi trước, rồi mới cùng nhóm Tứ hoàng tử chậm rãi đến thỉnh an trong hậu cung. Thái hậu thấy bụng Mộ Tịch Dao lớn, vội cho ngồi, lại khen nàng tặng lễ tất niên không tệ, nhìn thấy rất vui mừng.

Phi tần các cung và nội quyến các hoàng tử cũng lục tục kéo đến, trong lúc nhất thời chỗ của Thái hậu rất náo nhiệt. Lúc Nguyên Thành đế đến nơi liền thấy mọi người đang trò chuyện rôm rả, nét mặt ông cũng mang theo vài phần hài lòng.

Đợi đến khi gia yến bắt đầu, Mộ Tịch Dao đã thành thạo xã giao với đông nữ quyến. Tông Chính Lâm từ xa xa nhìn nữ nhân bụng lớn, mặt mày rạng rỡ, liền hơi yên tâm, chỉ sợ nàng mang thai ngồi không yên.

Thái hậu rất có hứng thú với những thoại bản chuyện xưa mà Mộ Tịch Dao kể, những người còn lại cũng liên phụ họa theo. Đợi khi nàng kể xong, Kim thái hậu dứt khoát mượn không khí vui vẻ của lễ tết để thưởng cho nàng, đề cho nàng tùy ý chọn một trong ba bình cắm hoa mới đưa vào trong cung mang về nhà, coi như là phần thưởng.

Trong lúc nhất thời đám nữ quyến yên tĩnh lại, khối người ước ao ghen tị. Cũng có người hiểu kì vị trắc phi của Lục điện hạ này sẽ chọn cái bình có kiểu dáng gì.

Các nam nhân đằng trước phát hiện phía sau đột nhiên không có âm thanh, tò mò chú ý lại. Vừa nhìn lại, mới phát hiện tất cả mọi người bên kia đều nhìn chăm chăm trắc phi Lục điện hạ, lén lút nói thầm tai nhau.

Trong lòng Tông Chính Lâm căng thẳng, chắc không phải là tiểu nữ nhân cáu kỉnh, đắc tội ai đó chứ? Đây là gia yến ngày tết, nếu Thái hậu và Nguyên Thành đế tức giận, vậy tiểu nữ nhân sẽ bị trị tội.

Khoảng cách hơi xa, chỉ có thể nhìn thấy đại khái, không nghe rõ các nữ nhân đang che miệng nói gì đó.

Nét mặt Tông Chính Lâm nghiêm túc, tư thế ngồi ngay ngắn, mắt phượng chặt chẽ nhìn chăm chăm vào Mộ Tịch Dao đang cúi đầu suy tư, đang định đứng dậy thỉnh tội, lại thấy nàng nghiêng đầu nói mấy câu với Thái hậu, tay nhỏ còn sờ bụng.

Thái hậu và đám nữ quyến sau khi hơi ngẩng người thì cười ngặt nghẽo, Thái hậu chỉ về phái nàng cười mắng vài câu, phát tay để cho hai tiểu thái giám đi ra gian ngoài.

Nguyên Thành đế thấy bên kia cười vui náo nhiệt, cũng tò mò, vội sai người qua thám thính xem có chuyện gì rồi trở về bẩm báo. Kết quả tiểu thái giám

trở về bẩm báo đầu đuôi: Mộ trặc phi không nhìn trúng thứ gì trong điện, chỉ nhìn trúng cá nuôi trong ao ở hoa viên, còn hỏi Thái hậu có thể thưởng vài con cá Chim không, cho chuyện tốt thành đôi.

Nguyên Thành đế nghe xong sững sốt, sau đó cười to, ánh mắt không hề che giấu trêu chọc nhìn Tông Chính Lâm. Tâm tình tốt nên truyền lệnh cho vớt thêm vài con, khỏi cho Mộ thị ăn không đủ no, oán trách hoàng gia keo kiệt.

Tông Chính Lâm bị Nguyên Thành đế trêu đùa, ngồi cứng ngắc, chỉ là trên mặt không được tự nhiên khiến Nguyên Thành đế càng thêm cảm thấy buồn cười.

Nhận được vài ánh mắt ý vị không rõ ràng của các huynh đệ, Tông Chính Lâm bình tĩnh bùng chén, tinh tế thưởng trà. Nữ nhân kia làm cho hắn bị chê cười, trở về phải thu thập một phen cho nàng nhớ lâu một chút. Cá trong nhà bị nàng phá hoại chưa đủ, hôm nay ngay cả trong cung cũng dám đánh chủ ý, thật đúng là không có gì khác lạ.

Mộ Tịch Dao không hề biết mình sắp bị Lục điện hạ sửa trị, còn hớn hờ tạ ân lấy lòng ở bên kia, ý cười trên mặt ngọt ngào khiến người khác cũng thấy ngáy.

Thực phi thấy Mộ Tịch Dao được Thái hậu thưởng, còn chọc cho Thái hậu cao hứng, trong lòng cũng thoải mái. Thấy bản lĩnh Trắc phi này không nhỏ, lần nào cũng có thể khiến người khác vui vẻ.

Mộ Tịch Dao mang theo nha hoàn đi phía trước, mặt mày hớn hờ. Phía sau hai tên thái giám, trán đầy mồ hôi, trong tay khiêng thùng gỗ lớn chứa.

Từ xa đã trông thấy nam nhân của mình đứng cửa chờ, Mộ Tịch Dao cong môi, đôi mắt sáng lên.

“Điện hạ, Thái hậu thưởng thiếp thật nhiều cá biển Nam Hải tiến cống, ngày mai ta ăn cá được không?” Khuôn mặt nhỏ tròn vẻ hưng phấn và chờ mong.

“Được, rất tốt.” Tông Chính Lâm mặt mày giãn ra, nắm bàn tay nhỏ nàng, cùng nhau trở về phủ.

Buổi tối 30, Mộ Tịch Dao còn chưa thức đến giao thừa đã bị Tông Chính Lâm bắt đến Song yến trì một phen, lúc trở về bị hấn dùng muôn vàn phương pháp lần qua lần lại, lên xuống xin khoan dung cũng không được, cuối cùng vẫn nghẹn ngào nhỏ giọng gọi điện hạ, mới để cho Tông Chính Lâm gầm nhẹ gọi kiêu kiêu rồi mới buông tha nàng.

Nằm ở trên giường, Lục điện hạ săn sóc nói, nếu Mộ trặc phi thích ăn cá đến vậy, tặng li xì có vẻ không thích hợp lắm, đổi thành tặng mấy con cá hoa ban là tốt nhất.

Mộ Tịch Dao vừa nghe thấy tiền mừng tuổi chờ mong đã lâu bị hấn nuốt mất, vô cùng buồn bực, chân nhỏ vắt qua người hấn dùng sức, hừ hừ cho hả giận, càng nghĩ càng tức, lại lấy tay nhéo thịt ở thắt lưng hấn.

Tông Chính Lâm đầu quan tâm đến chút khí lực nhỏ này của nàng, mon trón lưng của giai nhân, rất hưởng thụ.

“Kiêu kiêu nhiệt tình như vậy, chắc chắn là còn muốn cùng bản điện thân thiết một phen.”

Mộ Tịch Dao sợ đến mức vội vã thu chân, tựa vào trong ngực hấn cuộn thành một đoàn, chỉ chốc lát sau liền ngọt ngào ngủ. Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân mềm mại núp trong ngực mình, cũng chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay ôm người dán cùng một chỗ.

Sáng sớm mừng một tháng Giêng, mọi người trong Đan Nhược Uyển phát hiện Mộ trặc phi tâm tình rất tốt, từ khi mở cửa bước ra ngoài đều cười đến xán lạn, lời nói cũng mang theo vài phần thoải mái.

Chỉ có Mặc Lan biết được, sáng nay chủ tử phát hiện ở dưới gối có một li xì thật to, bên trong là một sấp ngân phiếu thật dày. Chủ tử thấy ngân phiếu liền vui vẻ tới tận bây giờ, thật sự là... Điện hạ đã quá nuông chiều chủ tử rồi, trước đây chủ tử thấy tiền cũng không sáng mắt đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thất Trình

Mùng hai tháng Giêng trong cung không chúc tết, mọi người ở trong viện của mình thoải mái nghỉ ngơi. Mộ Tịch Dao cũng rất thoải mái, tất cả sự vụ đều bàn giao cho người khác, mấy ngày sau nàng chỉ cần đi xem qua là được.

Tông Chính Lâm ở thư phòng xem mật báo xong, cho người mời Mộ Tịch Dao đến, định sau đó mang nàng đi dạo ngự hoa viên.

Được tin, Mộ Tịch Dao đang muốn ra cửa, thì Triệu ma ma bất ngờ đến, nói người nhà Đường thứ phi đến, đang ở bên ngoài.

Mộ Tịch Dao sững sốt, người nhà Đường thị muốn diễn cái gì đây? Sao ai cũng thích không mời mà tới?

Mang theo khó khăn quay về phòng, mời người vào trong, liền thấy không chỉ một người đến. Đi đầu là một vị phu nhân, ăn mặc đẹp đẽ, phía sau là một nữ nhân tuổi khá trẻ, nhìn đáng vẻ tựa như là di nương thị thiếp, sau cùng còn có hai nha đầu.

Mộ Tịch Dao vừa nhìn liền sáng tỏ thân phận của hai người này.

“Thiếp thân Đường Mã thị thỉnh an Trắc phi.” Sắc mặt Đường phu nhân không tốt, nhưng lễ tiết vẫn rất chu đáo. Sau khi hành lễ liền để những người còn lại làm lễ. Nữ nhân đi phía sau quả nhiên là mẹ đẻ của Đường Tuệ Như, là di nương của Đường gia: Triệu thị.

“Đầu năm mới, không cần khách khí. Lúc này hai vị đến chắc là để thăm Thư Oái Uyển?” Mộ Tịch Dao khách sáo nói ra sự nghi ngờ của mình, Sáng sớm đầu năm có chuyện gì mà vội vàng tới cửa như vậy?

Đường phu nhân oán hận liếc nhìn Triệu thị, rất xấu hổ mở miệng: “Thứ nữ trong nhà không hiểu quy củ, đụng chạm quý nhân, gây phiền phức cho ngài. Thứ phi hôm qua gửi thư về nhà, để cho thiếp thân nhanh chóng tới đón người trở về.”

Trong thư Đường Nghi Như rất căm tức, nói thẳng chuyện bại hoại đạo đức của Đường Tuệ Như, tự mình chạy đến phủ hoàng tử cầu dẫn điện hạ, quả là bại hoại gia phong, mất cả thể diện. Đường đại nhân vừa xem thư nữ nhi gửi về, quả nhiên là quá quắt, đây chẳng phải là để cho người khác chê cười hay sao? Nhân lúc việc xấu trong nhà chưa truyền ra ngoài, phải mau chóng đến đón cái kẻ không có đầu óc kia về nhà giáo huấn.

Đường phu nhân được Đường đại nhân giao phó, quay sang quở trách Triệu thị một trận, rồi vội vã mang người chạy tới đón người về. Điều này thật quá mất mặt, thảo nào sắc mặt bà ta không tốt.

Mộ Tịch Dao khẽ gật đầu, trong lòng cũng khá đồng ý đối với thủ đoạn nhanh nhạy của Đường Nghi Như. Nếu cứ tiếp tục dây dưa như thế, chẳng biết Đường Tuệ Như còn muốn điều dưỡng bao nhiêu ngày mới nguyện ý “đường khởi” mà rời đi.

Nếu Đường gia đã tìm đến Đan Như Uyển, dù sao Mộ Tịch Dao cũng phải lấy thân phận trắc phi xử lý thật tốt, nàng bèn dẫn người đi Thư Oái Uyển.

Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao bước vào sân của Đường Nghi Như, cũng khá bình thường, nhưng vẫn hơn tiểu viện của thị thiếp khác nhiều, ít ra còn có vườn hoa nhỏ và hồ nước.

Trước tiên là đi thăm Đường thị đang dưỡng bệnh, thuận tiện ở trong phòng nàng ta chờ người mang Đường Tuệ Như đến để cho người nhà nàng ta dẫn về. Mọi người còn đang khách sáo nói vài câu, thì không ngờ ngoài phòng lại truyền đến tiếng khóc thút thít của nữ tử.

Triệu thị nghe xong bật người đứng dậy, rất lo lắng nhìn ra cửa, mắt nhìn thấy người được mang đến nằm ở trên ghế mềm liền đỏ hồng cả mặt.

Mộ Tịch Dao nhìn hai người một lớn một nhỏ đang ôm nhau khóc rống lên, chợt cảm thấy nhức đầu, năm mới lại ở phủ của người ta khóc lóc đến chẳng còn biết gì, không ngại điểm xui hay sao.

Ôm lờ sưởi không nói gì, chủ mẫu Đường gia còn đang ở đây, chắc cũng không đến mức hồ đồ theo bọn họ.

Quả nhiên, nét mặt Đường phu nhân cứng ngắc, trên mặt cố giữ bình tĩnh, giục nha hoàn nhanh đỡ người hồi phủ. Da mặt Đường Nghi Như nằm trên tháp mềm cũng đỏ bừng, cảm thấy đã bêu xấu trước mặt người ngoài, đây chẳng phải là tự đưa mặt cho người khác đánh sao? Vội vàng kêu Mi Sách và Thư Đào nhanh đi giúp một tay.

Mộ Tịch Dao nhìn đám người đang loạn thành một đoàn kia, cũng không tiện chế giễu, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Không ngờ Đường Tuệ Như thấy nàng muốn đi, đột nhiên hất tay nha hoàn ra lăn từ trên ghế mềm xuống, quỳ trên đất vừa khóc vừa đập đầu, nói mình không còn mặt mũi mà sống nữa, thỉnh trắc phi làm chủ.

Mộ Tịch Dao còn chưa hiểu chuyện này có liên quan gì đến mình, chợt nghe Đường Tuệ Như kêu muốn mình làm chủ, đầu óc có chút hồ đồ.

Ngồi lại ghế, để cho mọi người yên lặng lại, nhìn kẻ còn đang đập đầu kia, sắc mặt Mộ Tịch Dao rất bình thản, thông thả ung dung mở miệng nói.

“Đường tiểu thư không cần như vậy, cứ đứng lên đi.” đưa mắt ý bảo Mặc Lan đỡ người dậy: “Bản trắc phi có thể thay người làm chủ chuyện gì?” Mẹ cả và mẹ đẻ của người đều ở đây, chị người là Đường Nghi Như thì còn đang nằm trên giường nhìn người như hồ rình mồi, vậy mà lại tìm tới mình nhờ làm chủ.

Đường Tuệ Như không đẩy tay của Mặc Lan ra, rất thuận theo đứng lên ngồi trên ghế mềm, mới chậm rãi nghẹn ngào mở miệng.

Nữ nhân này không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng là nước mắt rùng rùng, nói cũng không hết một câu, chỉ không ngừng gạt lệ, tay trái đỡ ngực, dáng vẻ sắp ngất đi.

Đường thứ phi thấy nữ nhân kia lại bắt đầu giở trò, lập tức dứt khoát sai Mi Sách đi qua kéo người đi, quay đầu giải thích với Mộ Tịch Dao: “Thật đã khiến cho trắc phi chê cười, thứ muội của thiếp ngày thường yếu ớt, lần này rơi xuống nước liền bị kinh hách, đầu óc không tỉnh táo, mong trắc phi đừng trách.”

Lời còn chưa nói hết, Đường Tuệ Như đã tránh thoát khỏi sự lôi kéo của Mi Sách, ngã bịch xuống.

“Hồi bẩm trác phi, dân nữ thực sự không còn mặt mũi gặp người khác. Dân nữ và điện hạ đã có gần gũi da thịt, nếu cứ như thế này mà ra khỏi cung, sợ là không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa.”

Đường Tuệ Như vừa nói xong, tất cả người trong phòng đều im lặng, ngơ ngác nhìn nàng ta. Lời này của Đường Tuệ Như từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, không cho phép người khác hoài nghi là mình đã nghe lầm.

Hai tay vẫn ôm lô sườn của Mộ Tịch Dao sưng lại. Híp mắt nhìn nữ nhân đang quỳ trước mặt, trong lòng giật mình.

Có da thịt gần gũi? Với Tông Chính Lâm? Sao mình lại không có chút ấn tượng nào về chuyện này? Sau đó lại nhìn sang Đường Nghi Như, chỉ thấy Đường thứ phi cũng đang ngẹn họng nhìn trần trời, khóe miệng run run, tức đến nỗi chỉ tay vào Đường Tuệ Như nói không nên lời.

Triệu thị không có chủ kiến, vừa nghe lời này của nữ nhi cũng ngã oặt xuống đất, oa một tiếng rồi khóc lớn, kêu trời gọi đất muốn Mộ Tịch Dao làm chủ.

Đường phu nhân giận đến mức muốn tóm lấy đầu nàng ta mà đánh cho vài cái ngay tại chỗ, nhưng bị nha hoàn phía sau gắt gao khuyên nhủ, mới thờ phi phò kêu rằng gia môn bất hạnh, mới sinh ra một nữ nhi không biết liêm sỉ như thế.

Mặc Lan lo lắng nhìn chủ tử nhà mình, chỉ sợ chủ tử không chịu nổi đã kích bất ngờ này, nếu có chuyện gì bất trắc, nhờ đứa trẻ trong bụng... Mặc Lan sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh, lúc này lẽ ra nên đưa chủ tử rời đi luôn. Nhưng khi nhìn về trấn định của Mộ Tịch Dao, liền không dám vọng động.

Mộ Tịch Dao nhìn cả phòng khóc khóc nháo nháo, sắc mặt lạnh lùng, không khách khí nữa, “cạch” một tiếng buông chén trà xuống, lúc này mọi người trong phòng mới hoàn hồn.

“Người nói người và điện hạ đã có gần gũi về da thịt? Việc vào lúc nào?” Mộ Tịch Dao rất lạnh nhạt, trước tiên hỏi cho rõ ràng.

“Hồi bẩm trác phi, chính là buổi tối hôm hai chín tết.” Mộ Tịch Dao vừa nghĩ, đêm đó chẳng phải Tông Chính Lâm không trở về phòng? Lẽ nào... Nàng chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, lại nghe thấy Đường Tuệ Như tiếp tục khóc tố: “Thân thể của dân nữ bị điện hạ nhìn thấy, nếu cứ như vậy mà ra cung, còn ai nguyện ý muốn lấy một nữ tử thất trinh như dân nữ nữa?”

Lời này làm khiến cho chút thể diện cuối cùng của Đường phu nhân cũng mất hết rồi. Bà ta mắng một câu “Hạ lưu” rồi tức giận đến khó thở, khiến nha hoàn phía sau vội vã ấn huyết nhân trung, vỗ ngực.

Đường Nghi Như vội lấy một thanh ngọc như ý ném qua, khiến Đường Nghi Như hoảng sợ thét lên né tránh. Triệu thị hoàn toàn bị dọa sợ, chỉ biết che mặt khóc lớn.

Mộ Tịch Dao nhìn cả một gia đình rối ren, cảm thấy mình đúng là đã được mở rộng tầm mắt.

“Tất cả câm miệng!” Mộ Tịch Dao nổi giận, liên tục vỗ mạnh hai cái lên bàn. Nhìn một đám nữ nhân lộn xộn ở bên dưới, hai tròng mắt híp lại, giọng nói băng như lạnh: “Việc này cần hỏi qua điện hạ rồi mới có thể định đoạt.” Vỗ xong mới âm thầm cảm thấy đau tay.

Sau đó quay người sang nhìn Đường phu nhân và Triệu thị đang thở dốc: “Hôm nay hai vị hãy mang Đường tiểu thư hồi phủ trước đã.” Thái độ vô cùng cường ngạnh, không cho phép cãi lại.

Sau đó lại nhìn Đường Tuệ Như: “Đường tiểu thư cứ an tâm dưỡng bệnh trước đã, việc gì cũng phải dưỡng thân thể tốt rồi nói.” Thấy nàng ta không chịu thuận theo, giọng nói liền hạ thấp vài phần, nét mặt rất nghiêm túc: “Điện hạ đường đường là hoàng tử chẳng lẽ còn có thể chối cãi sao? Nếu chuyện này có thật, phủ hoàng tử chắc chắn sẽ làm rõ.” Nghe vậy Đường Tuệ Như mới rất không cam lòng bị đưa ra ngoài, nhưng vẫn thấy sự cố chấp trong mắt nàng ta, Mộ Tịch Dao đương nhiên sẽ không tin nữ nhân này sẽ chịu an phận.

Chờ trong phòng yên tĩnh lại, Mộ Tịch Dao mới xoay người nói Đường Nghi Như cố dưỡng bệnh cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều. Tuy dặn dò thế nhưng trong lòng lại biết rất rõ, sợ rằng Đường thị sẽ còn bệnh thêm một khoảng thời gian, có một thứ muội rắc rối như thế làm cho tức giận vài lần, nàng ta không muốn suy nghĩ nhiều cũng khó.

Sau chuyện hôm nay cho thấy, chắc chắn Đường Nghi Như muốn mau chóng đuổi người ra ngoài, lại không ngờ Đường Tuệ Như điên cuồng như vậy, không để ý danh tiết, ở trước mặt mọi người nói bản thân mình bị Lục điện hạ động chạm thân thể. Thật đúng là gặp phải quái nhân.

Lần này con dao sắc của Đường thứ phi không có tác dụng, trái lại tạo thành sự n lư luyện cho Đường Tuệ Như.

So sánh hai tí muội Đường thị, một người thua thiệt về khuôn mặt, một người không để ý thanh danh ở lại nhà ngóng trông vinh hoa phú quý.

Mộ Tịch Dao âm thầm thấy đáng tiếc, chỉ sợ hôm nay không thể đi dạo ngự hoa viên được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hiểu Lâm

Mộ Tịch Dao dẫn người đi đến phía trước, mới phát hiện Tông Chính Lâm đã chờ trong sân. Một thân bào phục màu thiên thanh, tư thế oai hùng, gò má góc cạnh rõ ràng, lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm túc.

Người đàn ông như thế, đầy đủ mọi thứ từ thân phận, tướng mạo đến quyền thế, cũng khó trách được người nhớ thương. Mộ Tịch Dao bĩu môi.

“Điện hạ” đi đến gần, nhìn khuôn mặt nhu hòa của nam nhân, Mộ Tịch Dao mở miệng muốn xác nhận giải thích của Đường Tuệ Như.

“Điện hạ đêm hai chín hôm đó ngài chưa từng trở về phòng, có phải là chạm qua Đường Tuệ Như hoặc nhìn thấy thân thể của nàng?”

Ma ma nói tí muội Đường thị là bị khiêng trở về phòng, sau đó ngự y bắt mạch, không có khả năng từng tiếp xúc. Vậy là ở trước đó sao?

Mộ Tịch Dao nghĩ đến tình tiết kinh điển cô em vợ và anh rể, trong bụng thấy buồn nôn.

Vệ Chân vốn ở một bên, nghe thấy trắc phi hung hăng chất vấn như vậy, sợ đến mức không dám ở lâu, lui hai bước ra ngoài.

Chuyện buổi tối hôm ấy Vệ Chân vẫn nhớ rõ, lúc đó điện hạ cực kỳ tức giận.

Tông Chính Lâm vốn đang chờ nàng đến, nhưng không ngờ đến chậm chưa nói, còn nghênh đón hấn bằng lời chất vấn.

Đây có còn để mình vào mặt hay không? Trên mặt không nén được ý giận, thần sắc cũng không khá hơn là mấy.

Tuy rằng Tông Chính Lâm thích tính tình ngay thẳng của Mộ Tịch Dao, nhưng cũng không thích đến nỗi cam tâm tình nguyện bị nàng hạ thấp thể diện. Dù hấn có dung túng thế nào đi chăng nữa, hấn cũng đường đường là hoàng tử Đại Ngụy, sao có thể cho phép nữ nhân của mình khiến mình mất mặt.

Mộ Tịch Dao nhìn hấn biến sắc, cho rằng thực sự có chuyện này, liền tận lực thực hiện chức trách của trắc phi, đợi nghe chỉ thị của Lục điện hạ, quyết định nạ hay không nạ người.

“Điện hạ, chuyện hôm nay đã âm ỉ đến mức mọi người đều biết, điện hạ có chủ ý gì?” Mộ Tịch Dao chăm chú hỏi.

Tông Chính Lâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao nửa hoang mang, nửa chắc chắn, tức giận đến mức buồn bực trong lòng.

Mình rõ ràng đã cho nàng trưởng tử, sao có thể trong thời kì nàng mang thai mà gây thêm rắc rối?

Ngoại trừ Đan Như Uyển, hấn chưa từng đi đến đâu, dù vậy chỉ đổi lấy nghỉ ngơi, không thể để cho nàng toàn tâm tín nhiệm hấn sao?

Tông Chính Lâm mặt trầm như nước, giọng nói nghiêm khắc, lần đầu tiên ngay trước mặt hạ nhân, giáo huấn Mộ Tịch Dao một trận.

“Nàng đang nói những lời vô liêm sỉ gì? Bản điện làm hay không, đâu đến lượt nàng chất vấn?” Chạm phải điểm cường thế bá đạo của nam nhân, ngữ khí của hấn càng thêm cứng rắn.

Mộ Tịch Dao bị hấn đồ lửa giận xuống đầu, vẻ mặt khê biến, nhìn nam nhân trước mắt khí thế sắc bén, lúc này trăm mặ, không nói.

Nghe giọng nói lạnh lùng của hấn, lại nhìn sắc mặt của hấn nữa, hình như không phải thẹn quá hóa giận, mà là vô cùng bất mãn với mình?

Mộ Tịch Dao suy tư chốc lát, gật đầu nói: “Thiếp đã hiểu.”

Cũng trách mình không cẩn thận, tùy tiện thành quen, đã quên thân phận của nam nhân này, bị đại boss cảm thấy nàng quản quá nhiều.

Từ nhận thức khác biệt của đôi bên, Mộ Tịch Dao căn bản không tìm được điểm chính, hiểu lầm nguyên nhân khiến Tông Chính Lâm tức giận, đem việc tín nhiệm quy kết thành quyền lực và trách nhiệm.

Ngẩng đầu mỉm cười, nỗ lực hòa dịu không khí: “Bây giờ điện hạ có còn muốn đi ngắm ngự hoa viên không?” Nếu không có khả năng quản chuyện này, ta liền đổi đề tài?

Tông Chính Lâm vừa mới bị nàng làm cho tức giận, không ngờ nữ nhân này đảo mắt liền thay đổi khuôn mặt tươi cười, hấn cũng không tốt tính như thế, phát tay áo vào thư phòng, không nói một lời.

Mộ Tịch Dao nhìn bóng lưng Tông Chính Lâm rời đi, ngưng mắt nhìn cửa lớn thư phòng đóng chặt trong chốc lát, rồi cũng mang người trở về.

Tâm trạng Mặc Lan lo lắng, sợ nàng vốn được sủng ái, không chịu nổi khi bị điện hạ quát lớn, lỡ như tức giận luẩn quẩn trong lòng, sẽ không tốt với đứa trẻ.

Đang muốn an ủi đôi câu, lại phát hiện chủ tử hình như không có chuyện gì, lác lác trở về Đan Như Uyển, vẫn đánh đàn đọc sách cho thỏ ăn như cũ.

Mộ Tịch Dao đương nhiên không có chuyện gì. Nàng với Tông Chính Lâm chỉ thỉnh thoảng có chút chuyện phong, cho rằng như thế là đương nhiên.

Hoàng đế nào mà chẳng có điểm phúc sâu, giai nhân vờn quanh?

Từ ngày đầu tiên quen biết Tông Chính Lâm, nàng liền hiểu rõ cuộc sống mình mà sau này nàng phải đối mặt. Hôm nay chỉ là một Đường Tuệ Như nhỏ, Mộ Tịch Dao không hề đặt ở trong mắt. Dù sao cho tới bây giờ điều nàng mong cầu cũng không phải toàn bộ là Tông Chính Lâm.

Nói khó nghe một chút, Mộ Tịch Dao coi như là mang theo tính toán cực mạnh, từng bước mưu kế đến hôm nay, được Tông Chính Lâm đặc sủng.

So với việc một đêm ân sủng, nàng còn quan tâm đến những mặt đối xử khác của Tông Chính Lâm hơn. Mà muốn cho một người nam nhân thấy mình độc nhất trong một đám nữ nhân, vậy thì càng phải phí công sức, trừ sủng ái ra, còn phải có tôn trọng.

Hôm nay xem ra, là bản thân nàng không nắm vững chừng mực cho tốt, đi quá giới hạn. Nếu muốn được người khác tôn trọng, đầu tiên cần phải tôn trọng ý nguyện của người đó.

Vừa rồi Tông Chính Lâm răn dạy mình, chắc là nói mình quá nhiều, vượt quá phận sự. Làm trái phi tuy rằng phải ra mặt xử lý chuyện của hậu viện, nhưng không được quản lên đến tận trên đầu hoàng tử. Giống như lời hắn nói, làm hay không làm, đều là chuyện đương nhiên của hắn, người bên ngoài không có quyền hoài nghi.

Mộ Tịch Dao căn cứ vào lý giải của mình, trong nháy mắt liền thông suốt. Nếu boss đại nhân cho rằng như vậy là không được, vậy thì phải sửa. Tựa như boss nói bản kế hoạch này hắn không hài lòng, lập tức người phải suy nghĩ lại, viết bản khác.

Mộ Tịch Dao căn cứ vào sở thích của Tông Chính Lâm, trong chớp mắt điều chỉnh con đường làm sủng phi. Lục điện hạ thích nữ nhân biết thủ bốn phần, từ nay về sau, đừng tỏ vẻ hưởng thụ quá mức, chung sống với nhau cũng phải có ý tứ, phải phân biệt với người nhà và họ hàng gần. Về phần hoa cỏ trong phủ, hay hoa cỏ đại ngoại phủ, đều là chuyện của chính phi, nàng không cần hỏi đến.

Nghĩ thông suốt, tâm trạng Mộ Tịch Dao buông lỏng, cảm thấy tiền đồ rõ ràng, cực kỳ tốt.

Tông Chính Lâm ở trong phòng đọc sách, ánh mắt dừng lại trên một tang giấy thật lâu, nửa canh giờ cũng không lật qua.

Thờ dài, ném sách qua một bên, mới chợt nhớ lại nữ nhân gì đó mà Mộ Tịch Dao nhắc tới. Trong mắt phượng lập tức chỉ còn lại băng lãnh lạnh thấu xương. Là ai liều mạng dám chạy đến Đan Nhược Uyển nói huyền thuyên?

Dùng tay ra hiệu cho ám vệ đi thăm dò, Lục điện hạ cầm lấy tuyên bút, tĩnh tâm tập viết.

Giờ Ngọ tự dùng cơm canh xong, Mộ Tịch Dao liền đi nghỉ tạm. Tông Chính Lâm ở thư phòng nhìn báo cáo của ám vệ, thực sự rất đặc sắc.

Dựa theo tập tục của Đại Ngụy, nếu cứng rắn muốn dính liú, Đường Tuệ Như cũng coi như thất tiết. Có điều người biết việc này cũng chỉ giới hạn trong hai nhà, trực tiếp ngậm miệng là được. Tông Chính Lâm để cho Diên Phúc Sơn truyền lời tới Đường gia, nghiêm lệnh không được tiết lộ chuyện này. Về phần nữ nhân kia, tự mình cưới gả, không liên quan đến nhau.

Lại hồi tưởng đến sáng sớm Mộ Tịch Dao chất vấn mình, chẳng lẽ nàng cho là mình thừa dịp nàng mang thai, ngủ với nữ nhân khác?

Lục điện hạ cho rằng Mộ Tịch phi là ghen tuông, chợt cảm thấy về tình thì có thể lượng thứ, hắn hình như đã quá nghiêm khắc.

Nhưng Tông Chính Lâm cũng thấy tức giận, nếu muốn ngủ với nữ nhân khác, hà tất phải đợi đến hôm nay? Nhưng mà hành động lần này cũng không được. Ngày sau nữ nhân trong phủ càng ngày càng nhiều, nàng lỗ mãng như thế, nếu bị chính phi xử lý, chẳng lẽ hắn còn phải tìm cách che chở, không cho chính phi thể diện?

Tông Chính Lâm thấy vẫn nên nói chuyện với Mộ Tịch Dao một chút, dựa theo trí tuệ của nàng, chắc cũng không đến nỗi không hiểu ý tốt muốn nhắc nhở của mình.

“Điện hạ?” Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm vào phòng, mặt mang ý cười kêu Huệ Lan dâng trà: “Hôm nay điện hạ đến sớm vậy?”

Tông Chính Lâm vốn tưởng rằng tiểu nữ nhân sẽ dối, không ngờ sự tình hoàn toàn không như vậy, nàng vẫn như cũ yêu kiều mềm mại, trả lời cũng êm ái ôn nhu nghe rất hay, thái độ rất nhu hòa, tựa như sáng sớm nay chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Nàng...” Tông Chính Lâm muốn nói lại thôi.

“Điện hạ, có chuyện gì?” Mộ Tịch Dao nhìn thái độ hơi chán chường của hắn, âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ là chờ mình cho hắn bậc thang bước xuống, xóa cảm giác buổi sáng nay tan rã trong không vui?

Trong lòng cười thầm, chút chuyện nhỏ này còn khó chịu như thế, nam nhân này thật đúng là cao ngạo.

“Điện hạ có phải muốn nói chuyện lúc sáng? Thiếp đã nghĩ rồi, là thiếp không phải. Thiếp cam đoan, tuyệt đối không có lần sau.” Mộ Tịch Dao thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình, thái độ thành khẩn chỉ thiếu nước vỗ ngực mà thôi.

Tông Chính Lâm bị thái độ bình thản của nàng khiến cho chẳng biết mở miệng ra sao, đành không thể làm gì khác là buông tha không đề cập tới. Nhưng mà trong lòng hắn ẩn ẩn có loại cảm giác hình như có chỗ nào không đúng.

Mộ Tịch Dao nhận sai, hai người vẫn hòa thuận như ngày thường, thỉnh thoảng luyện chữ chơi cờ, câu cá dạo vườn. Lúc này đám người trong Đan Như Uyển mới yên lòng. Thầm nghĩ chủ tử anh minh, biết chịu thua trước, không vì nhỏ mà mất lớn.

Thế nhưng tất cả mọi người đều không biết là, Mộ Tịch Dao đã đi càng ngày càng xa trên một con đường cực kì quỷ dị. Nàng dựa theo lí giải của mình một lòng hòa theo tâm tính của boss, vững bước tiến về phía trước trên con đường sùng phi.

Những kết hợp tốt đẹp mà hai người có trước kia, bị Mộ Tịch Dao bỏ quên hoàn toàn, chỉ cho rằng đó biểu trưng cho tâm tính tốt của boss. Cái này cũng làm cho nàng hoàn toàn quên mất còn có một thứ gọi là tình cảm, khiến cho chút tình ý và thấu hiểu đối với Tông Chính Lâm hoàn toàn biến mất.

Sau đó Mộ Tịch Dao và Lục điện hạ sớm chiều ở chung, giống y như dự tính, không tệ chút nào, càng ngày càng thấy hòa thuận.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nâng Thiếp

Mấy ngày đầu tháng Giêng, Mộ Tịch Dao không ngừng giao tiếp qua lại với các cung các phủ, nhận lễ tặng lễ rất bận rộn.

Đường Tuệ Như thì cũng bận tuyệt thực ở Đường phủ, nhằm chống đối với Đường đại nhân. Nàng ta tuyên bố nếu muốn bức tử mình, vậy sẽ để cho chuyện xấu trong nhà Đường gia trở thành chuyện cười ở thịnh kinh.

Đường đại nhân bị thứ nữ như bị điên này làm cho tức đến giậm chân, nhưng cũng sợ Đường Tuệ Như sẽ không có kị gì mà làm bùng bét lên.

Nhưng nghĩ đến lệnh cấm của Lục điện hạ, ông ta cảm thấy nếu chuyện này làm lớn ra thì không chỉ Đường gia mất mặt, mà Lục điện hạ cũng sẽ dính dáng vào trong đó. Để tránh cho đến lúc đó bị điện hạ giận chó đánh mèo, chỉ bằng bây giờ nhanh chóng có thái độ, làm theo ý tứ của điện hạ mới tốt.

Tông Chính Lâm đang tiếp đãi thân tín trong phủ, được bẩm báo là Đường gia đưa thư đến. Chân mày hẩn cau lại, mở thư ra xem. Đường Tuệ Như quả nhiên quyết tâm muốn dựa vào người quyền thế. Luôn miệng nói trong sạch của nữ tử quan trọng đường nào, thà rằng đến hậu viện làm thị thiếp, cũng không muốn làm chủ mẫu nhà bình thường. Nữ tử như vậy, Tông Chính Lâm cực kì chán ghét. Lập tức viết một phong thư, cho người đem thị rồi khỏi Thịnh Kinh.

Đường Tuệ Như ngồi trên xe ngựa, nhìn cửa thành gần trong gang tấc, trong lòng biết nếu cứ chờ đợi nữa, sợ là đời này sẽ hoàn toàn không còn hi vọng, bao tâm huyết lúc trước sẽ tan thành mây khói. Đáng sợ hơn là, hôm nay nàng ta đã âm ỉ với người nhà, nếu ra khỏi kinh, sợ là chỗ dựa cuối cùng cũng không có tác dụng nữa.

Quyết tâm được ăn cả ngã về không, Đường Tuệ Như xốc mình xe đang dập dềnh do ngựa chạy kia lên, nhào người nhảy từ xe ngựa xuống. Gia đình đánh xe ngồi đằng trước nghe tiếng động bèn quay đầu lại, mới phát hiện tiểu thư nhà mình điên rồi nhảy xuống, khắp khiêng chạy ngược về phủ. Đang muốn quay xe đuổi theo, lại nghe thấy tiểu thư hô to: “Kẻ cướp, thổ phỉ”, còn quay đầu chỉ vào hấn, còn tiểu thư thì chạy trốn dọc con phố.

Bị đám người xung quanh chỉ trỏ, người đánh xe bị hoảng loạn, chỉ kịp vội vã trở về Đường phủ, báo tin cho Đường đại nhân. Đâu còn dám bắt Đường Tuệ Như nữa.

Tông Chính Lâm đang ở thư phòng sắp xếp lại tin tức từ các nơi truyền về, nghe Diên Phúc Sơn báo lại tiểu thư Đường gia đang quỳ gối ngoài cửa cung, cầu gặp Trắc phi.

Tông Chính Lâm cười lạnh hừ một tiếng, khuôn mặt không biểu cảm, chỉ trầm ngâm trong chốc lát, liền để cho Diên Phúc Sơn đến Đan Như Uyển thỉnh trắc phi đứng ra xử lí việc này. Dựa theo tính khí của tiểu nữ nhân của hấn, loại người dám có tâm cơ đùa giỡn trước mặt nàng, tuyệt đối sẽ không chiếm được thứ gì tốt.

Mộ Tịch Dao nhận được tin, nhìn nữ nhân trước mặt đang quỳ gối cầu xin, nàng miễn cưỡng xoa cảm, nhón lấy một viên táo chua cho vào miệng.

“Người nói, không phải điện hạ sẽ không gả?”

“Hỏi bẩm trắc phi, dân nữ đã thất tiết rồi, sao có thể một mình giấu diếm mà gả cho người khác? Nếu phủ hoàng tử không muốn nạp dân nữ, dân nữ thà rằng làm bạn với thanh đăng cổ phật suốt đời.” Đường Tuệ Như bi thương che mặt, thất thanh khóc rống.

Mộ Tịch Dao nhìn nữ nhân đang quỳ trên đất, liên tục lắc đầu. Phí nhiều sức lực như thế, còn có thể nói ra lời sẽ làm bạn với thanh đăng cổ phật? Người không sợ Phật tổ thấy người mưu đồ thất bại, không muốn gặp người hay sao?

Nữ nhân này sống chết xin vào phủ, chẳng qua chỉ là đồ mất với hư ảo của ân sủng tôn quý, hôm nay còn âm ỉ đến tận cửa cung, thật là có đủ dũng khí.

“Nếu đã vậy, thì vào phủ làm thị thiếp đi.” Mộ Tịch Dao vừa để cho Huệ Lan rửa tay cho nàng, vừa vô tư đồng ý.

Không để ý đến sự vui sướng như điên của Đường Tuệ Như và về không thể tin nổi của đám người Triệu ma ma, Mộ Tịch Dao chỉ cho người trở về báo với Tổng Chính Lâm rằng tất cả đều ổn thỏa, liền tự mình đi thư phòng.

Lần trước bởi vì việc nữ nhân này vào phủ, Tổng Chính Lâm đã trách mình vượt quá quy củ.

Lần này nàng đặc biệt không thể vượt quá quy củ, boss chưa nói không muốn, vậy cho người vào là xong chuyện.

Phàm là nữ nhân, nếu đã để cho nàng xử lý, vậy tất cả đều nâng vào phủ.

Mộ trắc phi đối với việc trong phủ muốn đưa bao nhiêu nữ nhân vào, sẽ không có nửa câu ngăn cản. Bồng lộc phủ hoàng tử có nhiều, nuôi ba mươi hoặc năm mươi nữ nhân cũng không thành vấn đề. Về phần tốt hay xấu, sau này tự có chính phi xử lý.

Còn Đường Tuệ Như, cũng khá thú vị. Không biết sau khi Đường thứ phi nhận được tin này sẽ có phản ứng thế nào. Có thể làm cho Đường thứ phi ảm ức, Mộ Tịch Dao cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Trải tờ giấy Tuyên Thành ra, cầm bút mực nước, tĩnh tâm sao chép một bản chữ mẫu thẻ Liễu*, chỉ trong chốc lát nàng đã cực kì nhập tâm.

*Thẻ chữ Liễu: là thẻ chữ do nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường Liễu Công Quyền sáng tạo ra.

Tổng Chính Lâm nhận được bẩm báo, chiếc bút lông Hồ Châu cầm trong tay bỗng dừng lại. Gác bút, tầm mắt hẩn dừng lại ở trên giấy, thật lâu không nói gì.

Nàng chắc chắn hẩn chán ghét Đường Tuệ Như nên sẽ không coi trọng ả, hay là lừa phải hao tâm tổn sức nên cứ nâng vào cho xong chuyện? Tổng Chính Lâm cực kì khó chịu khi Mộ Tịch Dao tự mình nâng thiệp cho hẩn, nhưng lại không có cách nào trách cứ với sự tự chủ trương này của nàng.

Lần này mình để cho nàng quyết định, nhưng không ngờ nàng không hề hỏi mình, lại có thể hào phóng như thế, cái loại dễ nói chuyện chết tiệt này.

Tổng Chính Lâm dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh ở trước ngực, ánh mắt âm u đến đáng sợ.

Diễn Phúc Sơn im lặng cúi đầu, mãi đến khi điện hạ ngầm thừa nhận quyết định của trắc phi, mới yên lặng lui ra ngoài.

Lau mồ hôi, Đại quân sự càng ngày càng thấy không hiểu rõ với Mộ trắc phi.

Nhưng mà tiếp đó lại không xảy ra chuyện mà Diễn Phúc Sơn lo lắng, hai vị kia vẫn chơi cờ về tranh, nắm tay tản bộ, nét mặt không có gì khác thường, trong Đan Như Uyển vẫn có thể thường xuyên nghe thấy Mộ Tịch Dao và Tổng Chính Lâm trêu chọc nhau như cũ.

Cứ chung sống như vậy qua mấy ngày Tết, Đường gia đưa tiểu Đường thị nhập phủ.(gọi là Tiểu Đường thị là vì trong phủ đã có Đường thứ phi nhé mọi người)

Mộ Tịch Dao yêu kiều tức giận đẩy bàn tay đang giờ trò xấu của Tổng Chính Lâm ra, vẻ mặt rất hiền lành nhắc nhở hẩn có người mới nhập phủ, đôi mắt đẹp đảo quanh, hết sức xinh đẹp.

Khuôn mặt vừa rồi còn vẻ nhu hòa của Tổng Chính Lâm lập tức trầm lại, nhìn thẳng Mộ Tịch Dao một lát. Sau đó thờ ơ quần tóc nàng, dùng ngón trỏ vừa quần vừa thưởng thức, nét mặt lười biếng mà chuyên chú, không hề mảy

mảy có ý mở miệng.

Mộ Tịch Dao cảm thấy như bị nội thương, người đàn ông này thực sự là càng ngày càng khó hầu hạ, trở mặt như lật sách, thỉnh thoảng còn có tiết mục “cho người đoán”.

Nhiều lần đối mặt với Tổng Chính Lâm như vậy, Mộ Tịch Dao thật sâu lo.

Ví dụ như lúc này, Lục điện hạ ngài lẽ ra nên tùy tiện trêu đùa mấy câu, Mộ trắc phi nàng đây sẽ thuận theo thời thế, nũng nịu quần người. Lúc trước ở chung không phải đều là như thế này hay sao?

Sắc mặt Tổng Chính Lâm tuy nhu hòa, nhưng thâm ý trong mắt lại làm cho Mộ Tịch Dao phải tự tìm cơ lấp liếm.

“Chẳng phải là thiệp luyện tức điện hạ sao? Không có điện hạ, thiệp ngủ không yên.” Chu miệng, như người bị vạch trần tâm tư, làm bộ xấu hổ.

Trong bụng lại âm thầm phỏng đoán dụng ý của Tổng Chính Lâm, đây mới là kiểu mà hẩn thích đúng không? Vui vẻ khi thấy nàng biểu hiện cực kì không muốn xa rời, thỏa mãn dục vọng chinh phục của nam nhân? Trong lòng Mộ Tịch Dao tính toán thật nhanh, Tổng Chính Lâm lại có dáng vẻ dễ nói chuyện như cũ, dất tay nàng đi vào bên trong nội thất, phân phó mọi việc ổn thỏa.

Mộ Tịch Dao mơ mơ hồ hồ bị đổ đi vào giấc ngủ, không biết Tổng chính Lâm đưa mắt nhìn nàng ngủ cho đến tận canh ba mới thôi.

Ngày hôm sau tiểu Đường thị kính trà, Lục điện hạ ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn, làm như không thấy chén trà kia.

Khuôn mặt Mộ Tịch Dao co rút, không thể làm gì khác hơn là giảng hòa, nhận trà dâng nói mấy câu khách khí, lại thường trâm cài tóc, coi như là kết thúc buổi lễ.

Đường thứ phi ốm bệnh vắng mặt, đám thi thiếp tuy trong lòng cáu giận, nhưng nét mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ khách sáo chào hỏi.

Về vui mừng lộ rõ trên mặt Tiểu Đường thi, không hề sợ điện hạ sẽ ném nàng vào khuê phòng một mình tịch mịch.

Nàng ta biết rất rõ, những nữ nhân ở trong hậu viện này, người vẫn là xử nữ không riêng gì mình nàng ta, cũng không tính là mất mặt. Hôm nay phải nghĩ xem làm thế nào để khiến cho điện hạ vui mới là đại sự.

Quả nhiên sau tết Nguyên Thành Đế đốc sức chinh đồn binh lực tại Mạc Bắc và Tam châu Ký Bắc, liên tiếp thay quân, điều binh lực, điều động Vũ Kiến Tư chuẩn bị xây dựng doanh trại sát biên cương phía Bắc, luyện binh liên tục trong vòng nửa tháng, ý định muốn dùng tướng quân tuổi trẻ thay thế quan quân cổ hủ trong đại quân.

Huynh trưởng của Mộ Tịch Dao là Mộ Cẩn Chi cũng tuân lệnh điều động, từ doanh trại phòng thủ ở Mục Châu điều đến doanh trại dự bị của Vũ Kiến Tư, chức vị từ thất phẩm phó úy thăng thành ngũ phẩm Thiên tòng.

Mộ Tịch Dao được tin, chỉ trả lời một câu, nói cần phải an tâm ở doanh trại dự bị, mượn cơ hội này giành lấy sự tán thưởng của Viên Kỳ Chiêu.

Mộ Cẩn Chi là người ngay thẳng, luôn có một bầu nhiệt huyết, Mộ Tịch Dao chỉ có thể vì hấn mà lựa chọn người có tính tình phù hợp với hấn là Viên Kỳ Chiêu, mà bỏ qua người mà nàng tán thưởng hơn là Diệp Hoài Vãn. Suy cho cùng nếu đi theo bên người Diệp Hoài Vãn, sẽ phải mưu tính để giành thắng lợi, cần phải có tính tình nhẫn nại chờ thời cơ. Đáng tiếc Mộ Cẩn Chi không có tri thức và tính nhẫn nại như thế.

Sau khi hồi âm, Mộ Tịch Dao an phận ở Đan Như Uyển dưỡng thai, đến tháng thứ sáu bụng đã lộ rõ, bước đi không còn linh hoạt như trước, nhưng vẫn kiên trì mỗi ngày đều đến trong sân chơi đùa mấy chậu hoa cỏ, cho cá chép và thỏ ăn.

Ngày hôm đó, Xuân Lan do dự đi tới chỗ Mộ Tịch Dao đang ngắm hoa nói: “Chủ tử, nô tì vừa mới nghe nói điện hạ đến Thư Oái Uyển nghe đàn.”

Ánh mắt Mộ Tịch Dao hơi ngừng lại, chỉ nhàn nhạt gật đầu ý bảo đã biết, rồi tiếp tục sửa sang cây cảnh.

Mấy ngày qua Tông Chính Lâm đều nghỉ ở Đan Như Uyển, ngoại trừ khi công việc bận rộn làm trễ giờ thì ngủ lại ở thư phòng, cũng không một lần đến viện khác. Hôm nay chẳng những đến hậu viện mà còn đi Thư Oái Uyển nghe đàn?

Hắn bỗng nhiên nổi hứng, hay là ám hiệu cho mình biết, tỏ rõ lời hứa “tạm thời như nàng mong muốn” đã hết hiệu lực?

Mộ Tịch Dao sờ sờ cái bụng đã sắp được bảy tháng, ba tháng cuối thai kỳ sẽ không thể làm chuyện đó, Tông Chính Lâm có ý muốn cũng là hợp tình hợp lý, xem ra kiếp sống độc sủng đã kết thúc, nàng cũng sắp tiến vào hàng ngũ tranh sủng ở hậu viện rồi.

Huống hồ mấy ngày gần đây ánh mắt của Tông Chính Lâm càng lúc càng quý dị, Mộ Tịch Dao có chút không chống chịu nổi. Luôn cảm thấy hấn có một thâm ý khác, nhưng mỗi lần hỏi đến, hấn lại né tránh. Lẽ nào đó chính là ánh mắt “người thật nhảm chán” trong truyền thuyết sao?

Mộ trắc phi ở Đan Như Uyển suy tư, nghĩ đây là một quá trình tất phải trải qua. Thứ gì cũng phải như gần như xa mới có thể lâu dài, nếu gặp mặt mỗi ngày, ngay cả nàng cũng thấy phiền chán.

Một cách hết sức tự nhiên nàng đem mục tiêu sắp tới của mình sửa thành “Gắn bó ít trước khi sinh, tranh thủ tình cảm sau khi sinh.” Sau đó căn dặn mọi người trong Đan Như Uyển không được trêu chọc thị phi, tán gẫu bàn tán, chỉ an an ổn ổn làm việc là được.

Bên kia Tông Chính Lâm đang ở trong Thư Oái Uyển, hồi tưởng lại trò cười của mọi người trong Tự Tiên lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Biến Hóa

Hôm nay, lúc mọi người tụ tập uống rượu, Tông Chính Vãn nhướng mi cười, nhìn Đại hoàng tử Tông Chính Thuận nói: “Đại ca, tứ đệ ta nghe nói gần đây trong phủ huynh có thu một mỹ cơ,” ánh mắt lại dừng trên cổ hấn: “Xem ra, đại ca rất thỏa mãn.” Nói xong cả đám mới phát hiện bên trên cổ Đại hoàng tử có hai vết cào, hiểu rõ ý trong đó, không khỏi hải hước trêu ghẹo.

Bàn tay to của Tông Chính Thuận ngăn lại: “Trắc phi trong phủ ghen tuông, ầm ỹ kịch liệt với ta.”

“Huynh cưng chiều mỹ cơ đó quá mức, khiến cho mỹ nhân ghen tức hả?” Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh cũng nhân cơ hội trêu đùa.

Thái tử càng hỏi thẳng ra: “Có phải là huynh lén lút thu dụng Mỹ cơ đó, nhưng lại không thông báo cho trong phủ biết?”

Mặt Tông Chính Thuận khinh thường: “Nói gì vậy? Nam nhân thu một thị thiếp, chẳng qua là một đồ chơi, còn cần đến nữ nhân gặt đầu sao?”

“Đại ca, với vết cào này, có thể thấy trắc phi của ngươi quá thiếu khoan dung, không hề rộng lượng như trắc phi của tiểu Lục.” Tông Chính Vân vỗ vỗ vai Tông Chính Lâm, nháy mắt với hắn, nét mặt trên ghẹo.

“Từ đệ, ngươi cũng không biết. Đây là đại ca có cách chế ngự nữ nhân, thu phục nữ nhân hậu viện đến khăng khăng một lòng, nếu không sao trắc phi lại vì một tiểu nữ cơ nho nhỏ mà tức giận như vậy?” Thái tử ra dáng là người trong cuộc, nói đầu ra đây. Ánh mắt lại nhìn về phía Tông Chính Lâm, ám chỉ.

Tông Chính Lâm ngồi trong đó, hoàn toàn không để ý tới ân ý trào phúng của thái tử.

Trắc phi của hắn đầu chỉ rộng lượng, còn tâm tâm niệm niệm muốn nâng thiếp, còn muốn hắn viên phòng với người ta. Tông Chính Lâm vừa nghĩ đến liền tức giận, đầu ngón tay hơi dùng sức vuốt chén rượu.

Chiều hôm đó tiểu nữ nhân nói chuyện chọc cười, làm nũng, hắn cũng coi như không biết, thuận theo nàng không truy cứu đến cùng. Thế nhưng trong tháng gần đây, hai người tuy như hòa thuận, nhưng lại không phù hợp như trước nữa.

Tông Chính Lâm vẫn chưa tìm ra điểm mấu chốt, nên cứ tùy nàng giả tạo, sống an nhàn. Chờ hắn thăm dò ra đầu đuôi, còn rất nhiều thời gian từ từ thanh toán với nàng.

Lần khoe mẽ trước đây của tiểu nữ nhân là yêu kiều kêu một câu: “Thiếp luyện tiếc điện hạ.”

Tông Chính Lâm ngửa đầu uống cạn ly rượu, trở về phải thử thăm dò một phen, xem nàng còn vờ vịt đến khi nào.

Hạ quyết tâm hỏi phủ, thái độ của Tông Chính Lâm khác thường, không đến Đan Như Uyển mà lại vòng đến Thư Oái Uyển nghe đàn.

Đường Nghi Như thấy điện hạ giá lâm, vui mừng đến nỗi hai tay giấu dưới ống tay áo khẽ run lên. Đây là lần đầu tiên điện hạ đến, lẽ nào có nghĩa là trong mắt điện hạ nàng ta vẫn còn chút phân lượng?

Đường Nghi Như kiềm chế niềm vui rạo rực trong lòng, quy củ hành lễ, lại dâng trà Quân Sơn Mao Tiêm tốt nhất, nghe nói điện hạ khi ở chỗ trắc phi chỉ yêu thích loại trà này.

“Đường thị,” Tông Chính Lâm mở miệng: “Có biết đánh đàn không?”

Tâm trạng Đường Nghi Như thật vui mừng, hơi ngượng ngùng: “Nếu điện hạ không chê, thiếp tất nhiên sẽ đánh đàn trợ hứng điện hạ.”

Tông Chính Lâm nằm ngửa trên tháp, bên tai là làn điệu réo rắt. Chỉ thầm than, Đường thị này cuối cùng cũng còn có chút tài lẻ, không bôi nhọ gia giáo thế gia.

Nhìn dung mạo Đường thị hôm nay, đoan trang, ôn hòa, thực nhã, trong đầu liền nhớ lại cái tát đầy sức lực đêm đó, Tông Chính Lâm thấy nữ nhân ở hậu viện của hắn thật quá rắc rối, ở trước mặt hắn thì người nào cũng đều có dáng vẻ ôn dịu ngoan thuận.

Hắn cũng đang dự đoán sau khi Mộ Tịch Dao nhận được tin tức thì lúc nào sẽ đến Thư Oái Uyển, hắn đột nhiên ngừng mọi suy nghĩ, linh quang lóe lên.

Ôn dịu ngoan thuận?

Tông Chính Lâm lập tức liên tưởng đến nữ nhân trong Đan Như Uyển kia, bây giờ chẳng phải cũng rất vâng lời, ngoan thuận sao?

Rốt cuộc cũng tìm ra đầu mối, chân mày Tông Chính Lâm cau lại, dứt khoát nhắm mắt trầm tư, tay nhẹ nhàng gõ lên trên tháp.

Lúc này Tông Chính Lâm nào còn nhớ đến dự tính ban đầu khi đến Thư Oái Uyển, trong đầu chỉ nghĩ đến từng biến hóa của nữ nhân kia.

Đường Nghi Như thấy sắc mặt của Tông Chính Lâm càng lúc càng tệ, cho là cảm nghệ của mình không đủ tốt, không thuận tai điện hạ, tâm trạng lo lắng liên tục gây sai mấy lần, trán bắt đầu có mồ hôi.

Tông Chính Lâm đang vội vàng làm rõ mọi hoài nghi, lại bị tiếng đàn lộn xộn của Đường Nghi Như quấy nhiễu, nhất thời mặt hắn lộ vẻ không kiên nhẫn, vừa quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Đường thị, thấy thị thấp thỏm bất an nhìn mình, trong mắt có ái mộ, có e ngại, có bất an.

Mất phương của hắn híp lại, Tông Chính Lâm chậm rãi đứng dậy, màu sắc đen thui, tối tăm khó hiểu.

Cuối cùng cũng tìm ra điểm mấu chốt.

Là ánh mắt của nàng! Ánh mắt của nàng đang tận lực thu liễm mọi tâm tình, đem Mộ Tịch Dao thực sự ngăn cách ở bên trong, khiến cho hình tượng của nàng lúc này trở thành người phù hợp với Lục điện hạ Tông Chính Lâm. Hôm nay nàng chỉ là trắc phi trong phủ, mà không phải là Mộ Tịch Dao.

Cả tháng nay nàng ngoan thuận, chẳng qua chỉ là tận lực xu nịnh, lấy lòng hắn.

Nữ nhân kia lại có thể quả quyết đến vậy, bóp chết bản thân, xa lạ với hắn đến vậy.

Đây là những gì có được sau ngày ấy bị mình răn dạy nàng đáp “Thiếp hiểu”? Đây là kiểu hiểu quý quái gì?

Trên mặt Tông Chính Lâm u ám, nhớ tới một Mộ Tịch Dao làm cho mình động tâm động thật lớn, lúc nàng chém ngựa trên đường, bước bình trước mặt mọi người, cố ý làm loạn trước mặt hắn, nội tâm ngổn ngang trăm mối, buồn bức đến mức khó chịu.

Nhất là khi nhớ tới mấy ngày trước, Tông Chính Lâm lại càng tức giận.

Bên kia Đường Nghi Như thật vất vả mới trấn định lại, gầy đàn trôi chảy, lại thấy điện hạ đột nhiên nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng.

Tính tình Tông Chính Lâm đang lúc bức xúc, không thể nghe nổi những âm điệu vui mừng, bèn giận chó đánh mèo hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa mà đi.

Đường Nghi Như bị dọa đến mức đứng sững ngay tại chỗ, thân thể run rẩy. Hoàn toàn không biết vì sao mình lại chọc giận điện hạ, khiến người phát hỏa lớn như vậy.

Tông Chính Lâm rời hậu viện, lập tức tiến vào thư phòng, khề lật sách, nhìn thẻ kẹp sách quen thuộc, lại sờ sờ chiếc nhẫn mang theo bên người, cảm thấy trong lòng trăm vị ngổn ngang.

Những hồi ức tươi đẹp như vậy, nàng đều có thể cắt đứt một cách sạch sẽ, nàng rốt cuộc có nghĩ tới tình nghĩa và quan tâm của hắn hay không?

Tông Chính Lâm vô cùng kiêu ngạo, tuyệt đối không cho phép mình động tâm mà không được hồi đáp lại. Huống chi việc này so với việc không chiếm được nàng càng thêm đáng giận hơn.

Nhớ đến những cảnh khi hai người chung sống, Tông Chính Lâm nghĩ mình quá sùng ái nàng, thế nên tất cả đều thuận lý thành văn, coi chuyện đó là đương nhiên.

Tình cảm có được quá dễ dàng, Mộ Tịch Dao sao có thể dụng tâm mà nhận lấy? Tạm thời buông xuống, để cho nàng từ từ hiểu rõ.

Tông Chính Lâm hạ quyết tâm, khi màn đêm buông xuống liền không hề trở lại, chỉ ở thư phòng nghỉ ngơi.

Trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao nghe Xuân Lan báo lại, hạ quyết tâm phải an ổn đến cùng. Ít nhất phải đợi đến khi bào thai trong bụng chào đời, sau đó sẽ từ từ mưu tính.

Kể từ đó, hai người dù chưa hòa hợp lại, nhưng tựa như là đã thương lượng xong, cùng yên tĩnh lại. Mộ Tịch Dao cũng không ngừng việc đưa cơm canh, nhưng tuyệt không lộ diện. Tông Chính Lâm mượn cớ chính sự bận rộn, vẫn chưa đặt chân đến hậu viện.

Cứ như vậy một tháng qua đi, Mặc Lan Huệ Lan không nhin nổi nữa.

Đây là làm sao vậy? Điện hạ chưa bao giờ vắng vẻ chủ tử như vậy, chứ đừng nói là đã hơn một tháng, hơn nữa lúc này chủ tử đang ở thời điểm cần có người chăm lo. Hơn một tháng nay, điện hạ chỉ thường xuyên phái người tới hỏi, cũng không xuất hiện, chẳng lẽ chủ tử chọc điện hạ không vui?

Mộ Tịch Dao từng có tiền sử bất lương trong mắt đại nha hoàn của nàng nên khiến các nàng hoài nghi.

“Chủ tử, điện hạ đã có một tháng chưa đến, có phải trong lúc lo lắng ngài đã chọc giận điện hạ không?” Mặc Lan rất bối rối nhắc nhở. Ý nói là, nếu ngài gây chuyện, nhanh nghĩ cách bù đắp. Thật là khiến cho người khác phải lo lắng.

Mộ Tịch Dao ngẩng lên từ trong trang sách, khó hiểu nhìn Mặc Lan: “Điện hạ bận rộn chính sự, vì sao lại thành ta trêu chọc hắn?”

Nam nhân kia gần đây rất cổ quái, lại thông qua hành động ám chỉ thời kỳ “tạm thời” của mình đã qua. Mình rất thức thời không làm ầm ĩ, sao lại thành gây chuyện rồi?

“Huống hồ cả hậu viện điện hạ cũng không đi đến chỗ của ai, chính sự bận rộn không có thời gian. Không cần suy nghĩ nhiều.” Mộ Tịch Dao trấn an Mặc Lan.

Có một số việc Mộ Tịch Dao không tiện giải thích, đặc biệt là trong một năm qua ý đồ của Nguyên Thành Đế với Mặc Bắc ngày càng rõ ràng, chúng hoàng tử âm thầm tranh đoạt là rất bình thường. Tông Chính Lâm gần đây đi sớm về trễ, nhiều việc phải sắp đặt đương nhiên sẽ bận rộn.

Tâm trạng Mộ Tịch Dao cảm thấy rất yên ổn, tiếp tục vui đầu đọc sách.

Nhóm người Triệu ma ma ở một bên bắt đầu nhìn trác phi, đây là nữ nhân được điện hạ sùng ái sao? Chẳng phải nói nữ nhân khi gặp phải chuyện tình cảm đều sẽ trở nên không còn lý trí sao? Thấy đáng vẻ của chủ tử chẳng hề giống chút nào?

Tông Chính Lâm đang đọc báo cáo của ám vệ, ngay lập tức khước miệng mím chặt. Hắn dần lòng chờ nàng tỉnh ngộ, kết quả lại thành như thế này ?? Đầu óc nàng đang nghĩ gì vậy? Hay là hắn ra tay không dứt khoát? Để cho nàng vẫn còn cảm thấy may mắn?

Buổi chiều ngày hôm đó, Tông Chính Lâm lần thứ hai đặt chân vào hậu viện, vào Trúc Âm điện của Trương thị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thăm Dò

Mộ Tịch Dao biết Tông Chính Lâm lại đến viện khác thì thờ phào nhẹ nhõm. Vậy là được rồi, đây mới là chuyện nam nhân nên làm. Âm chi kia đã xuất hiện nhiều ngày rồi, nếu như Tông Chính Lâm không có hành động, nàng sẽ bắt đầu hoài nghi mình đã phán đoán sai mất. Bây giờ xem ra tất cả đều nằm trong khống chế, kết luận trước đó vẫn đáng tin cậy, chỉ cần kiên trì là được.

Hôm nay Tông Chính Lâm đến chỗ của Trương thị, Mộ Tịch Dao rất hài lòng. Ít ra thì Trương thị rất cung kính với mình, thỉnh thoảng còn tặng chút đồ may vá, trong mắt người ngoài nhìn vào thì đây là có ý theo phe mình. Lần này Tông Chính Lâm lâm hạnh hậu viện, lần đầu tiên liền chọn Trương thị, người khác sẽ cho rằng đây là do Mộ Tịch Dao tán thành, vì thế sẽ không ảnh hưởng đến uy vọng của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao thoải mái rửa mặt chải đầu rồi đi nghỉ, so với ngày thường còn thoải mái hơn vài phần. Thấy nàng như thế đám người Triệu ma ma nhủu chặt mày lại. Lúc chủ tử mang thai cũng không có nhiều bệnh trạng, lẽ nào đến giai đoạn cuối thai kỳ lại sinh bệnh, đầu óc mất đi sáng suốt? Bọn họ thấp thòm ra khỏi cửa, ngơ ngác nhìn nhau, không có biện pháp.

Tin bên Đan Nhược Uyên tắt đèn truyền tới tai người đang chờ phản ứng của nàng là Tông Chính Lâm, hần bỗng nhiên giận dữ, ôm Trương thị ném lên giường, bản thân hần cũng nằm lên giường, chỉ nói hai chữ lạnh như băng “Nghỉ ngơi”, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

Tông Chính Lâm cố kiềm chế, suy nghĩ nhiều lần, rốt cuộc nữ nhân kia quả thật là vô tâm, hay là tâm tính nàng tu dưỡng tính quá tốt khiến hần tự thẹn trong lòng?

Tối nửa đêm, Tông Chính Lâm đột nhiên xoay người ngồi dậy, đôi mắt như hai đám lửa, dọa Trương thị dịch sát vào tường, không dám động dậy.

Tối nay Vệ Chân thực sự bận rộn, vội vã phỏng đoán tâm tư và dụng ý của điện hạ.

Vốn tưởng rằng điện hạ sẽ giống như lần lâm hạnh Không thị, sau khi xong việc sẽ quay về tiền điện tắm rửa nghỉ ngơi, nhưng không ngờ đứng ở bên ngoài cho đến tận canh tư vẫn chưa thấy người đi ra. Trong lòng còn thầm nghĩ, lẽ nào điện hạ đột nhiên thay đổi khẩu vị, coi trọng Trương thị. Đang lúc cân nhắc, đã thấy điện hạ khoác bào đẩy cửa đi ra ngoài, ngay cả vạt áo cũng không chỉnh lại, cả người lạnh lẽo đi vòng đến Đan Như Uyên.

Mộ Tịch Dao đang ngủ say, mơ màng đột nhiên bị người khác ôm lấy, đầu nàng còn bị nhấc lên mạnh mẽ, cánh tay cũng bị hung hăng vuốt ve vài cái.

Khó khăn mở hai mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Tông Chính Lâm, trong con ngươi là một mảnh thâm u, dọa Mộ Tịch Dao run một cái, cả người tỉnh ngủ vài phần.

Nam nhân này định diễn “Ác quỷ lúc nửa đêm” hay sao? Tim Mộ Tịch Dao đập mạnh, nếu không nhớ rõ đây là đại boss, rất có thể sẽ tiện tay đánh hần mấy phát.

“Điện hạ?” Giọng nói đượm vẻ buồn ngủ, hơi khàn.

Tông Chính Lâm không thèm để ý đến giọng nữ mềm mại đã lâu chưa được nghe, chỉ âm u chất vấn: “Nàng không biết bốn điện đã ngủ lại trong phòng của Trương thị hả?”

Mộ Tịch Dao nghe thấy vẻ bất mãn trong lời nói của hần, ngây người trong chốc lát, tình huống gì đây? Suy nghĩ một chút, lập tức biến sắc, liền hồng vành mắt, rất là ủy khuất.

“Điện hạ, thiếp tuyệt không có ý quấy rầy ngài nghỉ ngơi. nô tài Đan Như Uyên cũng không có gan làm trái ý chủ tử.”

Đầu óc Mộ Tịch Dao xoay chuyển cực nhanh, có người dám tính kế mình như thế, thật sự là muốn chết! Nửa đêm đoạt người là tội kị của hậu trạch, muốn hại nàng bị Tông Chính Lâm chán ghét mà vứt bỏ, thật sự là tính toán rất hay. Trong lúc nhất thời ánh mắt hung ác và nham hiểm.

Tông Chính Lâm nhìn sắc mặt Mộ Tịch Dao biến hóa, chỉ cảm thấy con tức trong người giảm bớt không ít.

Đầu óc của nữ nhân này có thể từ tế chút được không? Không sợ thất sủng, ngược lại canh cánh trong lòng việc “đoạt người”, hần hận đến mức nghiền răng nghiền lợi.

Chuyện này không thể trách Mộ Tịch Dao, nữ nhân này trong nháy mắt liền liên tưởng đến tình tiết kinh điển là tiểu thiếp của vị gia nào đó được sủng ái tính kế nửa đêm gỡ trò để đoạt người. Trong tiểu thuyết đều viết như thế còn gì. Vì vậy Mộ Tịch Dao phản ứng theo bản năng, cảm giác mình bị người khác gây phiền phức, khiến Tông Chính Lâm oán giận. Nếu không thì vào lúc nửa đêm hần lại một thân lạnh lẽo đến chất vấn mình là vì sao?

Tông Chính Lâm nâng cằm nàng lên, mắt phượng đối diện với đôi mắt nàng.

“Nàng còn biết cả chuyện ”đoạt người” này?”

Mộ Tịch Dao cực kì ủy khuất nhưng vẫn gật đầu.

Đầu ngón tay Tông Chính Lâm dùng sức, bóp chiếc cằm dưới khéo léo tinh xảo của nàng, chậm rãi nói.

“Biết rõ bản diện ngủ với nữ nhân khác, nàng vẫn an tâm đi ngủ?” Giọng nói bộc lộ rõ vẻ nguy hiểm.

Mộ Tịch Dao ngây ngốc nhìn Tông Chính Lâm, sao lời này nghe kiểu gì cũng không được tự nhiên? Người đi ngủ với nữ nhân khác, chẳng lẽ còn muốn ta biểu hiện ra sự thống khổ? Hắn đang chê mình quá yên phận sao?

Lục điện hạ nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, không thấy trả lời, cười hừ một tiếng: “Thế nào? Chưa từng nghĩ đoạt người?” Ánh mắt hung ác nham hiểm sắc bén, khiến Mộ Tịch Dao run rẩy.

“Nhưng mà...” nàng bị nắm quai hàm hơi do dự, vẫn thử mở miệng, chẳng lẽ mình lý giải sai rồi?

“Chẳng phải điện hạ đã ám chỉ cho thiếp biết kỳ hạn cuối “tạm thời như nàng mong muốn” đã đến rồi?

Tông Chính Lâm suy nghĩ thật lâu, mới bừng tỉnh hiểu ra tâm tư của nữ nhân này. Thật là quá tốt, nữ nhân chủ động tránh né sủng ái như thế này, sợ rằng hậu viện của hắn cũng chỉ có một người thôi.

Trước kia một lòng một dạ nghĩ cách làm sao để nữ nhân hậu viện được an phận, bây giờ gặp phải một người còn an phận thành thật hơn hẳn so với mong muốn của hắn, lại còn là người mà hắn toàn tâm toàn ý thương nhớ, Tông Chính Lâm tự mỉa mai chính mình.

“Kiều kiều, nàng hiểu chuyện như vậy từ bao giờ?” Nói xong nhẹ nhàng vuốt gò má của nàng, ánh mắt dò xét một vòng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mới buông nàng ra rồi tự cời áo khoác ngoài.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm lên giường, còn chưa hoàn hồn, đã bị hắn chặt chẽ ôm vào người.

“Kiều kiều, nàng quả thực khác người khác, bản diện rất nhẫn nại. Việc nâng thiếp, sau này sẽ thanh toán với nàng.”

Nói xong liền nhắm mắt, hô hấp từ từ chậm lại.

Đầu óc Mộ Tịch Dao vốn chưa thanh tỉnh, vốn còn rất mơ màng, bị Tông Chính Lâm hỏi lung tung một hồi, hoàn toàn không thăm dò ra điều gì. Cảm thấy người này mới có mấy ngày không gặp, sao lời nói càng ngày càng uyên thâm, nàng bắt đầu không còn sức ứng phó nữa.

Còn muốn tiếp tục suy nghĩ một chút, nhưng đầu óc lại mơ mơ màng màng, những lời vừa rồi cũng không nhớ kĩ. Không chống đỡ lại được sự ham ngủ của phụ nữ có thai, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Đợi Mộ Tịch Dao chìm vào giấc ngủ, hai mắt Tông Chính Lâm mở ra, nhìn đỉnh đầu của nàng, chớp mũi còn vương hương khí của nàng. Ánh sáng trong mắt hắn mờ đi, một lần nữa kéo nàng ôm chặt vào trong ngực.

Không có ngoại lệ, Tông Chính Lâm hẳn đã muốn, Mộ Tịch Dao dùng hông chạy thoát.

Đầu óc nữ nhân này đúng là không dễ dùng, hắn cũng không cần hư hư thực thực với nàng nữa.

Ngày hôm sau Trương thị với sắc mặt tái nhợt đến Đan Như Uyển thỉnh an, lại phát hiện tinh thần của Mộ trác phi cũng giống như nàng, cả người mệt mỏi tựa trên tháp mềm, thỉnh thoảng còn rất thanh tú mà ngáp vài cái.

Mộ Tịch Dao nhìn Trương thị mệt mỏi đến mức phải để cho nha hoàn đỡ, khẽ gật đầu.

Hôm qua Tông Chính Lâm thật là cảm thú. Chiều tối Trương thị, đến nửa đêm không hiểu tại sao đánh úp bất ngờ, làm hại nàng tinh thần rất kém, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó.

Thấy trong mắt Trương thị là nỗi sợ hãi bất an, Mộ Tịch Dao âm thầm phỏng đoán, lẽ nào cả đêm hôm qua Tông Chính Lâm đều quý dị như vậy? Thảo nào hôm nay Trương thị hoảng hốt đến thế. Ngay cả mình cũng nghĩ nam nhân kia khiến kẻ khác phát sợ, đừng nói đến thị thiếp chưa quen thuộc với Tông Chính Lâm.

Các nữ nhân còn lại ngồi ở phía dưới cũng không rảnh rỗi như Mộ Tịch Dao, ai cũng miễn mạn suy nghĩ không thôi. Mọi người thấy Trương thị suy yếu không chịu nổi, chỉ ghen tị đến hai mắt đỏ lên, âm thầm túm chặt khăn lụa trong tay, trong lòng hận không thể cho nàng ta hai cái bạt tai. Giỏi cho một tiện tì, không biết ngâm câu dân điện hạ thế nào, còn có thể giữ người lại qua đêm.

Những nữ nhân này đều biết điện hạ qua đêm ở chỗ Trương thị, không hề biết hắn nửa đường rời đi vòng đến Đan Như Uyển.

Sắc mặt Đường Nghi Như càng trắng bệch, ngồi cũng không ngừng run rẩy. Không có cách nào đối mặt với sự thật Tông Chính Lâm chọn Trương thị mà bỏ qua mình.

Mộ Tịch Dao lười biếng ngủ gật, trong lúc lơ đãng quét qua, nháy mắt phát hiện sự khác thường của Đường thứ phi. Trong mắt Đường Nghi Như là nỗi đau đớn rõ nét, căn bản không có cách nào che giấu được, vẻ thương tâm gần chết lộ rõ ra ngoài.

Đời này Đường Nghi Như thế mà lại có tình với Tông Chính Lâm! Trong ngày thường cho dù che giấu tốt, một khi đối mặt với Tông Chính Lâm thì nàng ta không có cách nào che giấu, cảm tình luôn lộ rõ.

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình gặp phải quỷ rồi. Đời trước Đường Nghi Như cứng cỏi biết bao? Đừng nói là một Trương thị, ngay cả đối mặt với cả hậu cung tràn ngập phi tần xinh đẹp, Đường Nghi Như cũng vững vàng thoải mái, tâm tư ẩn sâu, không lộ chút nào. Hôm nay người trước mặt nàng vẫn là một người đó sao?

Nhìn Đường Nghi Như bị người đỡ trở về Thư Oái Uyển, Mộ Tịch Dao cau mày, ngưng mắt thật lâu không nói gì.

Ý nghĩ của nàng đang hoàn toàn chạy theo Đường Nghi Như, một lòng một dạ nghiên cứu Đường Nghi Như kiếp trước và kiếp này.

Mà lại quên sạch câu nói cuối cùng của Tông Chính Lâm đêm qua.

Mặc Lan thấy chủ tử nhà mình chăm chú nhìn chằm chằm bóng lưng của Đường thứ phi, liền cảm thấy đau đầu chóng mặt.

Đây là lúc nào rồi, sao đầu óc chủ tử không thể suy nghĩ đến chính sự vậy? Điện hạ gọi tẩm Trương thị, chủ tử không hề có chút biểu hiện khác lạ nào, đây là làm sao? Đột nhiên trong đầu Mặc Lan hiện lên những suy đoán lần trước của mình, cả người chấn kinh, hình hoàng không ngớt.

Từ ngày hôm đó, Tông Chính Lâm lại mỗi ngày đều ngủ lại Đan Như Uyển, không chỉ một đám người hầu hạ không nghĩ ra, ngay cả Mộ Tịch Dao cũng chẳng hiểu ra sao.

“Ám chỉ” bị thu hồi? Đây là có ý tiếp tục cái “Tạm thời” kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Mộ Thị

Mộ Tịch Dao vẫn an nhàn thoải mái dưỡng thai ở Đan Như Uyển. Mỗi ngày đều nhớ đưa cơm cho Tông Chính Lâm, một bữa cũng không thiếu, rất chu đáo.

Vệ Chân nghĩ Dao chủ tử không đưa cơm còn tốt, chứ mỗi lần điện hạ thấy cơm không thấy người đều âm lãnh dọa người, nhưng lại cứ nhất định phải ăn cơm canh đưa tới. Quả thật quái dị.

Trong Trúc Âm Điện Trương thị đang thấp thỏm lo âu, tự mình đau khổ. Trải qua lần trước điện hạ đột nhiên thị tẩm, Trương thị bị dọa không nhẹ.

Nàng thậm chí hoài nghi, liệu có phải là điện hạ cố ý tới đây không, như vậy sẽ khiến cho mình thành cái bia ngắm, ngăn cản tai họa cho Mộ trác phi đang mang thai? Sau đó thì lại hâm mộ trác phi được điện hạ toàn tâm bảo vệ, đó mới là sủng ái chân chính.

Lúc này toàn bộ nữ nhân hậu trạch đều nhìn chòng chọc nàng đến đỏ cả mắt, chỉ mong sao có thể cướp đoạt lấy. Hận ý trong mắt những nữ nhân kia, khiến Trương thị ngủ cũng không được an ổn. Nàng ta tự biết mình vốn không được sủng ái để làm chỗ dựa, nên làm gì cũng càng cẩn thận, ngay cả ra vào trong sân cũng rất chú ý.

Mộ trác phi được người khác hâm mộ đang nặn bánh bao, dương dương tự đắc trong Đan Như Uyển. Mỗi ngày tin tức đưa lên đều là “Trác phi khỏe, thần thái sáng láng”. Vệ Chân vừa nghe thấy bốn chữ này liền run lên. Quả nhiên, sắc mặt của điện hạ còn khó coi hơn.

Cho tới bây giờ, Vệ Chân sao còn không rõ sao, điện hạ là đang thi gan. Rõ ràng mỗi đêm đều phải về Đan Như Uyển nghỉ ngơi, ban ngày tuy trung ra khuôn mặt lạnh băng, nhưng lúc ở thư phòng vẫn thường hỏi tin tức bên kia.

Ngóng trông người nhưng không nói ra, nhìn trác phi gần đây đầu óc mơ hồ, mỗi lần nói chuyện cùng điện hạ đều cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt, nếu cứ như thế này, sợ là càng ngày càng xa so với kỳ vọng của điện hạ.

Đáng tiếc là quân sư tiền sinh gần đây không ở trong kinh thành, nếu không sẽ có người cùng thảo luận.

Một tháng này đối với Tông Chính Lâm mà nói rất không ổn. Mỗi lần đối mặt với Mộ Tịch Dao luôn muốn hỏi phải thế nào nàng mới bằng lòng thuận ý, đừng gây ngốc an ổn ở một chỗ, không chịu đến gần hắn.

Thế nhưng vì mỗi lần đầu tiên yêu đương, Lục điện hạ chẳng biết mở miệng ra sao, càng không thể đánh mất thể diện, nên vẫn tiếp tục kiềm chế, giằng co với nàng.

Mộ Tịch Dao lại không hề lĩnh hội được tâm tư phức tạp của Tông Chính Lâm, chỉ cảm thấy boss gần đây có thay đổi, đoán chừng là nam nhân trong giai đoạn phát dục, chắc giống với phụ nữ thời kỳ mãn kinh. Tính tình khó hiểu, là hoàn toàn có thể lý giải, vì vậy trong lúc ở chung với hắn nàng luôn sẵn

sóc bao dung vô cùng.

Gần đây Thục phi nương nương trong cung mặt mày rạng rỡ, thấy Mộ Tịch Dao thảnh an, liền thân thiết kéo tay nàng cùng dùng trà, tình cảm mẹ chồng nàng dâu từ từ thân thiết.

Trong mắt Thục phi thì Mộ Tịch Dao chính là phúc tinh, từ khi có nàng, tật xấu của nhi tử cũng dần dần bớt lại, đối đãi với thị thiếp cũng thay đổi hẳn. Mặc dù mới đến viện khác một lần, nhưng ai có thể nói là sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba chứ?

Tông Chính Lâm tiến cung thảnh an đón Mộ Tịch Dao, nhìn nàng cười híp mắt nhận thưởng của Thục phi ban cho, cảm thấy cực kì chói mắt.

Người bên ngoài cho chút đồ tốt, nàng rất vui sướng. Người sống sờ sờ trước mắt nàng, nàng lại chẳng màng tới. Có hoàng tử của triều đại nào bị người khác coi thường như hân thể này sao?

Lục điện hạ thấy khó chịu, liền mẹ của mình cũng trở thành người ngoài.

Mắt phượng nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân với khuôn mặt tỏa sáng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng tức giận. Minh thì trôi qua không được như ý, nàng ngược lại sống thật thoải mái.

“Hôm nay em bé khỏe không?” Tông Chính Lâm quyết định tìm đề tài, một lần nữa dẫn dắt nữ nhân này.

Mộ Tịch Dao không ngờ Tông Chính Lâm đột nhiên hỏi chuyện của đứa bé khi đang trên đường đi, có chút nghi hoặc, chẳng phải sáng sớm vừa mới hỏi qua sao? Nét mặt chăm chú đáp lời: “Tất cả đều mạnh khỏe, điện hạ không cần lo lắng.” Giọng nói đầy vẻ sẵn sóc ôn nhu, khiến Tông Chính Lâm chẳng biết nói tiếp thế nào.

Nhìn chút ôn nhu của nàng khi nhắc tới đứa trẻ, Tông Chính Lâm khó có thể tiếp tục kiềm chế trước sự khoan dung của Mộ Tịch Dao.

“Mộ thị?” Âm thanh Tông Chính Lâm trở nên trầm thấp, trang nghiêm khiến ngực Mộ Tịch Dao nhảy lên. Mộ thị?? Đây là đang gọi nàng??

Ngẩng đầu nhìn vào trong mắt Tông Chính Lâm, chỉ thấy một mảnh thâm thúy.

Giọng người đàn ông trầm xuống, cúi người dặn dò: “Thu dọn một chút, ngày mai đi biệt viện ở.”

Ngày hôm sau Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao đi biệt viện ở ngoại ô kinh thành, không phải là chỗ với câu cá lần trước. Viện này có rừng mai rất lớn, tiếc là đã bỏ lỡ khoảng thời tiết đẹp nhất.

Tông Chính Lâm phát tay cho người lui ra, kéo Mộ Tịch Dao ngồi ở bên cạnh, bàn tay to đặt lên bụng bầu của nàng, cảm nhận được những cái máy thai quen thuộc.

“Lúc đó mẫu phi không cho nuôi sủng vật. Bản điện hạ sở dĩ đọc sách mấy ngày, chưa từng rời thư phòng nửa bước. Đợi khi phụ hoàng kiểm tra bài vở, được nhận xét tốt, mới được phép lấy một con từ trong cung đem tới trong cung mẫu phi nhờ nuôi.”

Tông Chính Lâm chậm rãi giải thích, mắt phượng chỉ quan tâm tới thần sắc của Mộ Tịch Dao.

“Bốn tuổi thì lại muốn bái sư học võ, mẫu phi không cho phép. Bản điện hạ tự giam mình ở thư các trong cung, xem sách tròn ba tháng. Sau đó khảo chính luận được phụ hoàng khen ngợi, cuối cùng cũng được thống lĩnh cận vệ tốt nhất trong cung dạy võ.”

Mộ Tịch Dao yên lặng nghe, nghĩ hành động này của Tông Chính Lâm tất có thâm ý khác. Nam nhân này bình thường rất ít nói, không thể bỗng nhiên lại vô duyên vô cớ kể chuyện thời niên thiếu cho nàng nghe.

“Cho đến khi mười tuổi, khi ta thấy ngựa tốt mà ngoại phiến tiến cống, rất động tâm.” Mâu quang hân chợt lóe lên: “Sau đó đã nghĩ mọi cách để đoạt lấy từ tay đại ca.” Lời này đã bộc lộ tài năng của hân.

“Khi mười một tuổi, rốt cuộc hoàn thành đại sự ấp ủ hai năm, mỗi ngày chỉ ngủ một canh giờ cũng thấy cam tâm tình nguyện.” Lúc đó Nhạc Lai các cuối cùng cũng có cơ sở ngầm trải khắp Đại Ngụy, trở thành con át chủ bài chưa lật cực kỳ quan trọng trong tay hân.

Mộ Tịch Dao nghe hân giảng giải, có chút hiểu ra.

“Hôm nay bản điện hạ có một nỗi vấn vương động tâm khác.” Bàn tay to với những vết chai mòng, chậm rãi vuốt ve gương mặt của Mộ Tịch Dao, mắt phượng sát gần nàng: “Đáng tiếc lần này có chút khác đi, trong chốc lát, không thể gấp được.” Lời nói thực chậm, trong đó còn lộ vẻ tiếc nuối. Nếu không phải giữa hai hàng lông mày vẫn là sự bá đạo nhất định cần có, sẽ không ai nghĩ rằng hân có thể dùng giọng nói ôn hòa như vậy để nói chuyện, bởi lúc này toàn thân hân đều là dục vọng chiếm hữu rất rõ rệt.

“Kiều Kiều, nàng nói xem nên thế nào cho phải?” Hân kề sát vào vành tai Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng ngậm lấy.

“Nếu như cưỡng đoạt, có thể được như bản điện hạ mong muốn không?” Tay Tông Chính Lâm hơi dùng sức vuốt lên trên cần cổ của nàng.

Tĩnh quang hiện ra trong con ngươi Mộ Tịch Dao, rồi biến mất trong nháy mắt. Mượn việc chỉnh sửa tóc mai mà cúi mi.

Người đàn ông này quá mức nguy hiểm, tựa giấc thật nhạy bén! Quả nhiên là không lừa gạt được để vương tương lai. Mới qua một năm đã bị hấn nhìn ra mảnh khõe, thật sự rất không cam lòng.

Một Tông Chính Lâm như thế này, cả “hai đời” Mộ Tịch Dao đều ít thấy. Cho dù là làm hoàng tử với đã tâm bưng bưng, hay là Bá chủ nắm trong tay cả thiên hạ, đều không cho phép người khác nói một chữ “không” với quyết định của.

Mộ Tịch Dao tự trào phúng trong lòng, sau này hấn sẽ nắm giữ hậu cung, phồn hoa rực rỡ. Đã như vậy còn muốn mình biểu hiện quyết tâm, thành tâm, thật tình? Nằm mơ!

“Điện hạ, thiếp thế mà lại biết trên thế gian có một câu là – tương kính như tân.”. Mộ Tịch Dao cười sáng láng, lần đầu tiên đối mặt với Tông Chính Lâm lời nói sắc bén có ý bức hấn.

Hiện trên tay nàng có một lá bài tốt, có hài tử, có sủng ái, có tình ý.

Tông Chính Lâm lại có thể động tình! Mộ Tịch Dao hơi mỉm cười, rất tốt, sự kinh hỷ này nàng chưa từng nghĩ đến, vậy mà lại ở đây chờ mình.

Ngẩng đầu nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt Mộ Tịch Dao không hề che lấp. Ở trên chiến trường tình cảm, nàng không chiến mà thắng, giờ đây làm người chiến thắng, đương nhiên không hề sợ hãi.

Tông Chính Lâm rốt cuộc nhận rõ sự ngạo mạn của cô gái này, trong mắt của nàng không có sự hèn mọn và trói buộc trước thống trị của hoàng quyền, ánh mắt trong suốt không tí vết, sáng cả một khoảng không, cao xa bát ngát.

Đối diện với một Mộ Tịch Dao hoạt bát như vậy trong chốc lát, Tông Chính Lâm cúi đầu cười rộ lên, thần thái trên khuôn mặt tuấn tú là vẻ phấn khởi. Cúi sát xuống đôi môi mộng nước cực kì mê người của nàng, trần trọc miết.

“Kiều Kiều của bản điện hạ thật nhanh nhẹn nhanh miệng.” Hấn hôn sâu đến khi hô hấp Mộ Tịch Dao rối loạn, mới buông tha nàng.

Âm thanh Tông Chính Lâm trầm trầm, nhưng từng chữ lại rất rõ ràng.

”Cho tới bây giờ bản điện chưa từng muốn tương kính như tân, mà là – cầm sắt hòa hợp”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Biến Cố

Từ ngày ở biệt viện cho đến khi hồi cung, hai người ăn ý không hề nhắc lại chuyện đó, tất cả vẫn giống như trước, chưa từng thay đổi.

Mấy ngày sau khi Tông Chính Lâm và Đệ Ngũ Dật Triều có một phen nghị sự bí mật, sau đó Lục điện hạ trình lên một tấu chương thỉnh điều động bộ binh, giúp đỡ công việc luyện binh ở Thịnh Kinh và các khu vực trực thuộc Thịnh Kinh. Nguyên Thành đế đang lúc cần dụng binh đối với Mạc Bắc, thiếu người đắc lực giúp đỡ, thấy Tông Chính Lâm xin lệnh, lập tức chuẩn tấu.

Bước vào Đan Như Uyển, từ xa Tông Chính Lâm đã trông thấy trong phòng lộ ra ánh nến, trong lòng liền mềm đi.

Nữ nhân kia mặc dù lảng tránh hấn cường thế ép buộc, lại lấy một loại phương thức khác thăng thán mà thành khẩn.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm vào phòng, đứng dậy đi tới cời áo khoác đưa cho Mặc Lan, lại bưng trà nóng cho hấn, cười híp mắt ngồi xem hấn thưởng thức trà, tựa như xa cách và tranh đấu trước đó chưa từng tồn tại.

Tông Chính Lâm đã phát hiện ra điều khác thường, Mộ Tịch Dao cũng lười che giấu, dứt khoát bày ra loại bộ dạng “chính là đáng về này”, Tông Chính Lâm nhìn lại có vẻ rất hưởng thụ.

“Lúc này điện hạ đến Đan Như Uyển, chắc là có chuyện quan trọng?” thường thì vào lúc này Tông Chính Lâm sẽ ở thư phòng xử lí công việc.

Mắt phượng của hấn đón lấy đôi mắt đẹp ngập nước của nàng. Tông Chính Lâm lơ đãng vuốt ve chén trà trong tay: “Bản điện phải đi quân doanh một khoảng thời gian, trong lúc đó nếu có chuyện gì, cứ gọi Diên Phúc Sơn, nếu như không có cách nào quyết định, hãy vào trong cung tìm mẫu phi xin chỉ thị.” Với sự sắc bén của nàng, chắc có thể tự nghĩ thông suốt vài phần trong đó.

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm nói muốn đi quân doanh, liền biết là vì chuyện gì. Hơi suy tư, cúi đầu ôn nhu nhìn cái bụng tròn vo của mình, rồi ngược mắt nhìn hấn: “Khi đứa bé chào đời, điện hạ sẽ hồi cung chứ?”

”Nhất định sẽ về, đừng lo lắng. Nhớ kĩ chiều cổ tốt bản thân.” Tông Chính Lâm đi tới ôm lấy người, bàn tay hấn đặt lên bàn tay nhỏ của nàng.

Mộ Tịch Dao quay đầu nhìn người nam nhân với vẻ mặt nghiêm túc, ngọt ngào cười rộ lên: “Được, thiệp và con sẽ chờ điện hạ.”

Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao, nhìn nàng phân phó nha hoàn thu dọn hành trang cho mình đầu ra đây, mang theo thuốc cấp cứu trị thương, lại chuẩn bị bao tay bao đầu gối, cảm thấy được an ủi.

Mắt phượng khẽ dờn, lại nhìn nữ nhân bụng bầu được hân ôm trong lòng vì hân lo liệu chuẩn bị, trong lòng có chút ôn tình, lại có chút mất mát.

Nàng thân là trắc phi phải đảm đương tất cả, nhưng lại keo kiệt đáp lại tình ý của hân. Có lẽ có, nhưng chẳng qua là với phân vị trắc phi, không thể toàn tâm toàn ý, không hề giữ lại.

Tầm mắt Tông Chính Lâm vẫn dừng trên ở sườn má Mộ Tịch Dao, thấy gò má nàng ửng hồng, xấu hổ né tránh.

Đợi khi tất cả thu dọn thỏa đáng, Tông Chính Lâm mới dắt người vào trong buồng, ôm ở một chỗ lại cắn tai nàng.

Mộ Tịch Dao là phụ nữ có thai, vốn ham ngủ, mới nói có mấy câu liền ngọt ngào đi vào giấc ngủ trong lòng ngực nam nhân.

Tông Chính Lâm ôm nàng trong ngực, cảm thấy Mộ Tịch Dao có thai thật sự là giày vò, khiến hân mấy tháng sống không tốt. Lẳng lẳng vuốt mái tóc đen mềm như thác của nàng, cúi người xuống trộm hôn một cái.

Rồi ngước mắt lên, trong ánh mắt là vẻ kiên nghị mà quả quyết.

Tông Chính Lâm hân, phàm là đã muốn, chưa có gì không chiếm được. Cho dù là quyền to thiên hạ, một ngày nào đó hân cũng có thể nắm trong tay. Mộ Tịch Dao là sự động tâm hân chưa bao giờ có, mọi thứ của người nữ nhân này thuộc về hân là chuyện đương nhiên. Kiểu ngạo như Tông Chính Lâm tuyệt đối sẽ không trốn tránh, càng sẽ không thừa nhận mình thất bại trên chuyện tình cảm.

Hôm nay hân tạm thời bao dung cho sự do dự bất định Mộ Tịch Dao, nhưng tuyệt đối không cho phép nàng cả đời đều lưỡng lự không tiến lên. Tạm thời để cho nàng tự tại mấy ngày, chờ hân làm xong việc, tâm tình thư thái, rồi trở về chính đồn nữ nhân “an thù bốn phận” này.

Hôm sau, Tông Chính Lâm dắt Mộ Tịch Dao đi tới ngoài cửa chính, không có kị ánh nhìn của người khác, thay nàng chỉnh lại mũ trùm đầu, cuối cùng ngưng mắt nhìn một lúc, đem người giao cho Mặc Lan, đánh ngựa đi.

Lục điện hạ rời phủ, tất cả nữ nhân hậu viện đều một mực trở về sân viện, trong lúc nhất thời phủ hoàng tử yên ổn vắng lặng chưa từng thấy.

Vốn có một đám nữ nhân thấy điện hạ có thị tâm với người khác, mừng rỡ như điên, tưởng là đã phai nhạt trắc phi, rốt cuộc có hi vọng. Nhưng không ngờ việc tốt lại ngắn ngủn như vậy, ngày hôm sau lại đi đến chỗ phụ nữ có thai kia. Mộ thị thật sự là ngoan cố đáng chết, sao cứ chắn ở đằng trước mãi không tan là sao?

Tỷ muội Đường thị ghen ghét nhìn nhau, hai bên đều đang lúc cực kỳ căm hận, cho rằng đối phương làm cho mình bị xấu mặt, đánh mất thể diện, khiến cho điện hạ không thích. Người nào cũng ở trong phòng lập mưu làm sao để diệt trừ đối phương, tránh để lại tai họa. Còn Trương thị nữa, bây giờ không diệt thì còn đợi đến lúc nào?

Sau nửa tháng, hậu viện yên ả đột nhiên bùng nổ. Trương thị chỉ được thị tâm một ngày bị tra ra có thai, mặt Điền Phúc Sơn vằn vẹo nghe thuộc hạ hồi báo, cảm giác mình thấy được khuôn mặt âm trầm ngoan lệ của điện hạ.

Lần đó điện hạ thị tâm rất khác thường, vốn khiến cho Điền Phúc Sơn âm thầm kinh ngạc, cho rằng điện hạ chuẩn bị “mưa móc ban đầu”. Sau lại biết được là do âm mưu với vị kia nên không được tự nhiên, chẳng qua là đem Trương thị làm quân cờ. Thị tâm xong cũng ban cho thuốc ngừa thai, không hề có ý nguyện ban thưởng con nôi dòng.

Hôm nay Trương thị có thai, nếu để cho vị chủ tử kia biết được, trong lòng tức giận dồn nén, ngộ nhờ, đừng nói điện hạ, ngay cả Thục phi nếu không xé xác hân mới lạ.

Điền Phúc Sơn thật sự là biết chuyện nhưng chẳng làm gì được, lúc đó lẽ ra nên nhìn chăm chăm người uống hết thuốc, chứ không phải chỉ đưa qua, đánh gãi thấp lá gan của những nữ nhân này. Đây là Trương thị hiền lành, nếu sau đó những người khác được điện hạ ân sủng cũng học theo, vậy vị trí Đại quân sự của Điền Phúc Sơn hân cũng theo đó mà chấm dứt.

Mộ Tịch Dao chợt nghe tin báo Trương thị có thai, hai mắt khép lại, hừ lạnh một tiếng, nam nhân quả nhiên không đáng tin. Vốn định yên lặng sinh bánh bao nhỏ ra, không ngờ biến cố tràn lan. Tông Chính Lâm kia, thật đúng là luôn gây thêm phiền toái cho nàng vào lúc mấu chốt nhất.

Lúc này cũng không thể phạm sai lầm. Lục điện hạ xuất môn ra ngoài, bất luận là cái bụng của nàng hay là của Trương thị, nếu như có gì sơ xuất, Mộ Tịch Dao sẽ phải gánh tội danh chiếu cố không chu toàn.

Thậm chí, nếu chỉ mình Trương thị xảy ra điều ngoài ý muốn, nàng lập tức sẽ đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió. Tội danh mưu hại thị thiệp, hạ độc giết chết con nôi dòng, xin thứ cho Mộ Tịch Dao bất tài không dám nhận.

Mộ Tịch Dao âm thầm nhắc Tông Chính Lâm vài lần. Luôn mồm nói để cho nàng sinh trường tử, còn đặc biệt đi biệt viện giả bộ biểu đạt tình ý, đến bây giờ lại tạo ra được một sinh mệnh mới là ra làm sao?

Ngay lập tức bị Mộ trắc phi đang mang bầu âm thầm ghi nhớ một khoản: Kiến An để tương lai, lại ăn nói bừa bãi, nhiều lần làm trò tiểu nhân!

Lục điện hạ bị nàng âm thầm oán hận đến mức chết cũng không được tha thứ.

Đại quân sự Điền Phúc Sơn vội vội vàng vàng tới hồi bẩm, trực tiếp nói rằng điện hạ có ban thuốc, nay Trương thị có thai chỉ là do ngoài ý muốn, thực tế điện hạ cũng không mong muốn.

Mộ Tịch Dao thấy Điền quân sự cố xóa tội lỗi thì cười nhạt, Tông Chính Lâm ngủ với nữ nhân cũng có thể xảy ra việc ngoài ý muốn? Chẳng lẽ ngôi vị hoàng đế của hắn cũng có được như vậy sao?

Hôm nay Trương thị đã chán ra hi mạch, lại vào lúc nàng làm chủ hậu viện, vậy tuyệt đối không thể để cho thị gây sự thị phi.

Phân phó Điền Phúc Sơn báo cáo cho Thực phi, thỉnh Thực phi ban cho hai ma ma chu đáo hiếu sinh dưỡng và bốn người hầu hạ, rồi đem tất cả những người theo hầu Trương thị gộp cả vào trong sân viện yên lặng ở hậu viện, đóng cửa đường thai.

Thực phi nghe nói Mộ Tịch Dao an trí thỏa đáng, âm thầm gật đầu. Nha đầu kia vậy mà cũng rất lanh lợi, hành sự cũng quang minh lỗi lạc. Rõ ràng đây chính là cảnh cáo đám nữ nhân hậu viện biết cái thai này có nàng và nương nương trong cung trông coi, không cho phép làm càn. Có trách phi bảo vệ, thị thiếp này của Tông Chính Lâm cũng coi như là có phúc.

Lúc này vị Trương thị đang được mọi người chú ý lại thấp thòem lo âu, nội tâm cực kỳ sợ hãi. Bây giờ ngoài điện hạ ra, không ai có thể bảo vệ được nàng. Nhưng lúc này điện hạ không ở đây, ngay cả một người để khóc lóc kể lể cũng không có, Trương thị mỗi ngày đều lo lắng, rất sợ hôm sau sẽ có kẻ nào hại đến tính mạng mình.

Nhóm nữ nhân hậu viện nghe tin Trương thị có thai xong, tức giận đến lục phủ ngũ tạng không có chỗ nào không đau.

Càng thêm hận Mộ Tịch phi xen vào chuyện của người khác, bản thân sắp sinh đến nơi, còn nhúng tay bảo vệ tiện tì kia. Nàng ta cũng thật biết làm người, còn vội vàng nịnh nọt cho Thực phi vui mừng.

Tề thị ở trong phòng tức giận đến mức muốn phát điên. Vốn dự định sử dụng thủ đoạn hạ thuốc trong nước uống của Trương thị, nhưng không ngờ bị Mộ Tịch Dao nhúng tay, phá hủy toàn bộ kế hoạch. Trương thị cũng là một tiện phụ, điện hạ thế mà lại cho phép nàng ta có con? Rốt cuộc là có chỗ nào lọt mắt điện hạ, lẽ nào bởi vì ả nương nhờ trách phi, liền có vài phần coi trọng ả?

Tông Chính Lâm trong quân doanh nhận được tin báo của Điền Phúc Sơn, lập tức nổi giận, một cước đá tung bàn thư án ngã lăn trên mặt đất.

Toàn bộ tham lĩnh bị dọa sợ không dám lên tiếng. Ngày thường Lục điện hạ đã đủ uy nghiêm rồi, đến quân đội lại càng khiến người sợ hãi.

Tông Chính Lâm giận tím mặt với chuyện Trương thị mang thai. Dám ở phủ hoàng tử giờ mất mặt, quả là tìm chết!

Bây giờ Trương thị đột nhiên có thai, theo tính nết yêu ghét rõ ràng của tiểu nữ nhân, chắc sớm đã đem người nuốt lời là hán mắng mấy lần.

Tông Chính Lâm nhớ đến về Mộ Tịch Dao ai gương nanh múa vuốt lúc phát giận, lại cảm thấy đáy lòng khê dân ra. Nhưng lại lo lắng tâm tình nàng bất ổn, động thai khí.

Hoi trầm tư một chút, Tông Chính Lâm viết hai lá thư, giao cho ám vệ cấp tốc đưa đến Thịnh Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Dưa Chín

Mộ Tịch Dao phái Xuân Lan đưa gấm Tứ Xuyên trong cung ban cho Trương thị, lại phát hiện ở cửa có hai tên thị vệ trông coi, đồ vật đưa đến đều cần kiểm tra cẩn thận.

Xuân Lan trở về hồi bẩm việc này, lúc đầu Mộ Tịch Dao còn nhú mảy, sau đó lẳng lặng suy tư trong chốc lát, trong lòng dần dần có phỏng đoán.

Tông Chính Lâm hành động như vậy, rất khác lạ. Hắn trông coi cả viện, không thể chỉ vì bảo vệ cái thai của Trương thị. Nếu hắn gấp gáp con nối dòng đến thế, vậy bây giờ bị bao vây chính là Mộ Tịch Dao nàng mới phải. Điểm tự tin ấy nàng vẫn có.

Như vậy, phải chăng là bào thai trong bụng Trương thị xảy ra vấn đề gì? Chẳng lẽ nhanh như vậy đã có người động tay động chân, lại còn giờ thủ đoạn ngay dưới mí mắt nàng, lại khiến nàng không hề hay biết?

Mộ Tịch Dao nghĩ cần phải đặc biệt sắp xếp công việc sinh sản một lần nữa, nhất định phải làm đến không chút sơ hở mới được.

Sau ngày hôm đó, Trương thị rất ít khi xuất hiện trước mắt mọi người, một mình yên lặng ở một góc phủ hoàng tử, an tâm dưỡng thai.

Khi được chín tháng, Mộ Tịch Dao cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy cái bụng tròn vo của mình, ngay cả chân cũng không nhìn thấy, nàng cũng bắt đầu hơi lo lắng.

Cách ngày sinh dự tính năm ngày, Lục điện hạ Tông Chính Lâm phong trần mệt mỏi chạy về đến phủ.

Mộ Tịch Dao ở Đan Như Uyển nhìn thấy người, khuôn mặt nhỏ nhắn lắc một cái rồi không để ý tới hắn, vênh môi thật cao.

Tông Chính Lâm bận rộn liên tục hơn nửa tháng, đã rất mệt mỏi, bèn đi tắm gội rửa mặt, nghỉ ngơi trong Song Yến trì nửa canh giờ, mới đem theo đôi mắt đầy tơ máu đi ra.

Không hề nói gì, bế người liền hôn, tựa vào trên tháp cần nàng một hồi.

Mộ Tịch Dao giãy dụa che cái miệng nhỏ, đôi mắt tròn vo tức giận bất bình, cả con mắt đều là lên án.

“Thật là trong lòng trách mắng bản điện?” Tông Chính Lâm nhìn đáng tiểu nữ nhân như nói tự ngơoi hiểu, cũng biết mấy ngày nay nàng nhất định là không muốn gặp mình lắm.

Tông Chính Lâm thờ dài một tiếng: “Bao giờ mới có thể toàn tâm tin tưởng?” Lại nhớ tới ngày ấy hắn tức giận đợi nàng thể hiện ở trong phòng Trương thị.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt có chút tức tối: “Ngày ấy bản điện đợi nàng thật lâu. Kiều Kiều thử nói xem, làm sao ta còn có hứng thú trên người nữ nhân khác?” Ngón tay hắn chậm rãi miêu tả đôi mi thánh tú của nàng, con ngươi cũng tiến gần đến đôi mắt của nàng, bên trong rõ ràng ý muốn tính sổ.

Mộ Tịch Dao bị khóa chặt trong ánh nhìn của hắn, trái tim nhỏ run lên, không dấu vết rụt một cái.

Trong miệng nghiền ngẫm thâm ý của câu nói này, thoáng chốc cái miệng nhỏ cả kinh mở ra, nửa ngày nói không nên lời.

“Điện, điện hạ, Trương thị đội nón xanh cho ngài sao?” Mộ Tịch Dao lắp bắp, cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Ở trong cung lại dám lên lút với người khác? Mà còn vụng trộm đến trên đầu Lục điện hạ?

“Nàng muốn ăn đòn có đúng không?” Ngón tay Tông Chính Lâm gõ vào ót của nàng, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Bất cứ người đàn ông nào bị người khác nói bị đội nón xanh đều không có cách nào dễ dàng tha thứ. Cho dù hắn có quan tâm đến nữ nhân kia hay không.

Mộ Tịch Dao vội vã nhắm mắt né tránh, duyên dáng kêu đau. Nàng biết vừa rồi nhất thời nhanh nhẩu, phạm phải điều kiêng kỵ của nam nhân.

Tông Chính Lâm mới nhẹ nhàng động nàng một chút, liền thấy nàng kêu trời kêu đất xin tha, vừa tức vừa buồn cười, lại cắn chóp mũi nàng một cái.

Mộ Tịch Dao giận mà không dám nói, đứa trẻ phạm sai rất đáng thương.

Sau khi vui đùa ầm ĩ qua đi, sát khí trong mắt Tông Chính Lâm chợt lóe lên, giọng nói lại càng khiến người sợ hãi: “Là độc.”

“Độc?” Trong lòng Mộ Tịch Dao chậm rãi nghĩ ngợi: “Tây tử hoài châu?”

Tông Chính Lâm hơi ngạc nhiên: “Kiều Kiều cũng biết?”

Đôi mắt Mộ Tịch Dao đầy vẻ khinh thường, nói thừa, ngay cả Mặc Lan Huệ Lan cũng biết loại độc này, nàng sao lại không biết?

Tây Tử Hoài Châu chỉ có tác dụng đối với phụ nữ có thai, sẽ khiến thai phụ cạn kiệt sức khỏe, khiến cho không đủ sức khỏe để chịu đựng việc sinh đẻ, nhẹ thì mất con, nặng thì một xác hai mạng.

Nhưng mà độc này có một công hiệu rất kì lạ, nếu nữ tử chưa có thai, nếu trúng độc sẽ gặp cảnh hỗn loạn sinh lý, biểu hiện có dấu hiệu giả mang thai.

Kẻ hạ độc lựa chọn “Tây tử hoài châu” quả nhiên tàn nhẫn, rõ ràng là không để cho Trương thị có đường sống. Sơ hở duy nhất, chỉ sợ là sẽ không ai ngờ Lục điện hạ Tông Chính Lâm lại giả bộ thị tẩm, còn có cấm khẩu lệnh với Trương thị.

Mộ Tịch Dao nghĩ, những mưu tính của người hạ độc bị một nét bút của Lục điện hạ xóa sạch không còn một mảnh, kết cục sau này thì càng không cần nói cũng biết, nàng lại cảm thán, giờ trò đùa giỡn Tông Chính Lâm thật quá khó.

Còn định tiếp tục truy vấn độc thủ sau bức màn, không ngờ bụng đột nhiên quặn đau, cắt đứt câu hỏi sắp rơi khỏi miệng của nàng.

Tông Chính Lâm liếc thấy Mộ Tịch Dao chau mày, nét mặt đau đớn, các đốt ngón tay nhỏ đang nắm lấy mình cũng trở nên trắng bệch. Nhìn xuống dưới, mới phát hiện nước ối của tiểu nữ nhân đã vỡ, cẩn thận bế người lên, vội vàng đi tới phòng sinh. Đọc đường đi gọi người, còn không quên nhẹ giọng trấn an cảm xúc của Mộ Tịch Dao.

“Đau quá.” Mộ Tịch Dao không chịu nổi loại đau đớn này, hốc mắt ướt át, giọng nói mềm yếu đến đáng thương.

“Ngoan, Vào phòng sinh phải nghe lời ma ma, nhớ kĩ phải tiết kiệm sức lực.” Tông Chính Lâm cúi người xuống gần trán nàng, lại ôn nhu trấn an vài câu, mới nhìn người được ma ma đỡ vào phòng sinh.

Mộ Tịch Dao ở bên trong được Triệu ma ma và Quế ma ma chậm rãi dìu từng bước, cắn răng chịu đựng cơn đau bụng sinh càng ngày càng nhiều lần. Thật vất vả nghe thấy ma ma đỡ đỡ nói được rồi, mới nằm lại trên giường, tê tái hít thở, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Mặc Lan và Huệ Lan không ngừng lau mồ hôi cho nàng, nghe tiếng Mộ Tịch Dao kêu đau, cũng khẩn trương không hề dám khinh thường, đôi tay cầm khăn lụa lau cũng run rẩy đầy mồ hôi.

Bên ngoài Tông Chính Lâm nghe thấy Mộ Tịch Dao kêu la thảm thiết, sắc mặt căng cứng, nắm ngón tay sau lưng nắm chặt thành quyền, khí thế sắc bén bức người. Dọa Đại quân sự và ngự y cách hẳn thật xa.

Đang lúc nôn nóng, Tông Chính Lâm quay đầu thì nhìn thấy một đám nữ nhân hậu viện diêm dúa lòe loẹt từ từ tiến đến không chờ bọn họ quỳ gối hành lễ, liền cực kì nóng tính quát to một tiếng: “Cút!”

Không thi đi ở đằng trước, chân chưa kịp thu lại, liền ngã ngổ trên mặt đất, tay bị trầy sát. Ngẩng đầu lại thấy sát khí cuộn cuộn trong mắt điện hạ, sợ đến cuống quýt thỉnh tội, ngay cả xiêm y cũng không kịp chỉnh sang lại, liền để cho nha hoàn đỡ mình chập vật lảo đảo mà quay về. Các nữ nhân còn lại thấy không ổn, chạy đến cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

Ngự y bị dáng vẻ nổi giận của Lục điện hạ dọa đến nhũn cả chân, đang giơ tay lên xoa ngực, chỉ thấy cặp mắt tràn đầy hung ác kia đã quay lại nhìn thẳng mình.

“Điện, điện hạ, nữ nhân sinh con đều như thế, nhìn chút liền qua. Trắc phi tuổi còn quá nhỏ, lại là thai đầu, nên phải chịu chút khổ sở.”

Còn chưa nói dứt lời, Tông Chính Lâm cũng nhớ tới tuổi mộ Mộ Tịch Dao mới mười lăm, sinh sản gian nan là có thể tưởng tượng được. Sắc mặt hẳn càng kém, thần sắc không tốt liếc nhìn ngự y, ngoảnh đầu lại nhìn mảnh che, đáng người thẳng đứng, cao lớn mà bất động.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn nhìn bóng lưng đứng chấp tay của điện hạ, trong bụng thầm than, chỉ mong trắc phi sinh sản thuận lợi, nếu không hôm nay sợ là gặp nạn.

Mộ Tịch Dao nằm trên giường, lúc đầu còn phối hợp với ma ma, điều chỉnh hô hấp, nhìn đau dùng lực. Thế nhưng qua hai canh giờ như vậy, đau đến không chịu nổi, trong lúc đau đớn đến tê tâm liệt phế vẫn nghe thấy câu nói lặp đi lặp lại: “Dùng sức, cố lên.”

Trong lúc nhất thời tính nhẫn nại của Mộ Tịch Dao đều mất hết, lại nghĩ mình vô duyên vô cớ đến nơi này, còn phải chịu nỗi khổ này, nhất thời bất đầu phát cáu, nâng người lên, đập bùm bụp lên gối mềm bên cạnh.

Mọi người trong phòng dọa đến sợ hãi kêu liên tục, Triệu ma ma và Quế ma ma nhào tới ngăn nàng, không ngừng nói lời dễ nghe, cố gắng trấn an.

Nữ nhân Mộ Tịch Dao này mặc kệ là ở nơi đâu cũng đều được nuông chiều từ bé, cho tới bây giờ mới gặp phải đau khổ. Tính tình lại được chiều chuộng quá mức, lúc này bị người đè lại, cáu kỉnh liền véo người, đầu còn nhớ đến sinh sản.

Lúc này là lúc liên quan đến tính mạng người mà ngày thường nàng coi trọng nhất, nàng lại mặc kệ không quan tâm mà nổi nóng chửi má nó.

Mộ Tịch Dao nổi giận quả thực khiến phòng sinh âm ỉ đến tận trời, ma ma trong cung đưa tới cũng chưa từng thấy qua sản phụ nào hung hãn như vậy, sinh đứa bé còn khóc lóc om sòm, cũng sợ đến mức không ngừng lau mồ hôi.

Mấy người liên tục trấn an, không có tác dụng, đành phái một người ra ngoài cầu điện hạ giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đế Vương Hạ Thế

Tông Chính Lâm vốn đang nôn nóng chờ ở bên ngoài, nghe tiếng Mộ Tịch Dao kêu đau đã vang đủ hai canh giờ. Đang muốn để cho ngự y tìm cách trợ sản, lại chợt nghe thấy tiếng động lớn trong phòng âm ỉ ồn ào, xen lẫn trong đó là tiếng gầm vô cùng mạnh mẽ của tiểu nữ nhân.

Tông Chính Lâm vén áo bào lên, cất bước định đi vào nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ là nô tài nào hầu hạ không tốt, vào lúc quan trọng khiến tiểu nữ nhân tức giận?

Đại quân sự Điện Phúc Sơn thấy điện hạ sắp vén rèm xông vào, vội vàng chạy tới ngăn cản, nói không thể.

Tông Chính Lâm không kiên nhẫn đang muốn đẩy người, liền nhìn thấy một ma ma đầu đầy mồ hôi lao tới, nhanh chóng nói rõ tình hình của Mộ trắc phi.

Biết được không phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà là tiểu nữ nhân phát cáu nổi giận, chậm trễ sinh sản, Tông Chính Lâm tức giận đến lồng ngực phập phồng, một đấm đập lên án ki bên cạnh, chén trà trên bàn nảy lên.

Lục điện hạ thật giận dữ, nữ nhân này, rõ ràng đã nhắc nhở nàng thật tốt, đào mắt liền quên mất không còn một mảnh.

Nếu nhẹ nhàng trấn an vô dụng, hai mắt hấn híp lại, vậy thì dứt khoát thay đổi phương. Đối xử với nữ nhân Mộ Tịch Dao này, thật sự không thể nương tay.

Âm thanh thuần hậu kiên quyết của nam nhân vang lên, hướng vào trong phòng lớn tiếng cảnh cáo: “Trắc phi Mộ thị, còn quấy rối nữa, sau khi sinh cảm tức nửa năm, hủy bỏ việc du hồ ở trong Kinh!”

Lần này tông Chính Lâm cực kì quả quyết, lấy chuyện cảm tức nàng ghét nhất và chuyện đi du ngoạn nàng chờ mong nhất ra.

Lục điện hạ cũng bị tức mà trở nên tàn nhẫn, chưa từng nghe qua nhà ai sinh con sinh đến nông nổi như vậy, phải dựa vào uy hiếp mới chịu ngoan ngoãn nghe lời.

Phút chốc không gian trở nên im lặng, sau đó chợt nổi lên tiếng gào kịch liệt của nữ nhân bên trong: “Tông Chính Lâm, đồ khốn khiếp!” sức lực quả nhiên mạnh mẽ mười phần, rất vững vàng.

Sau đó lại yên tĩnh, hiển nhiên lời cảnh cáo trước đó bắt đầu có tác dụng.

Thấy Mộ Tịch Dao bị chế trụ, Tông Chính Lâm mới lên thở phào.

Nữ nhân sinh sản tựa như đi qua Quỷ Môn quan, không cho phép nàng càn quấy. Hôm nay hấn coi như tìm được chút phương pháp, có thể đè nén tính nết của nữ nhân kia chỉ có thể dùng đe ép, nếu không nàng sẽ đập lên mặt mũi của người.

Về phần câu “khốn khiếp” kia? Khóe môi Tông Chính Lâm cong lên, hừ nhẹ một tiếng, lại ghi nợ thêm một khoản! Ngược lại đối với chuyện Mộ Tịch Dao gọi thẳng tục danh của hấn thì không hề khó chịu, không thấy khác thường.

Hai người ở trong ngoài màn che sắc bén giao phong, không để ý tới những người xung quanh đều sợ gần chết.

Ngự y ở bên ngoài mồ hôi đổ như mưa, trong tai không ngừng vang lên hai chữ “khốn khiếp” phát ra từ miệng trắc phi, cả người ngây ngốc, rõ ràng là bị kinh sợ quá độ.

Trong phủ Lục điện hạ thật là dọa người. Trắc phi hung hãn như vậy, điện hạ cũng không kém là bao.

Cho dù là bình thường nữ nhân sinh đứa bé, gặp nhiều lần dây vò, dọa đến gan người cũng run rẩy. Nhưng lời nói mạo phạm và kiêu kị đều nhiều như thế này, hiếm thấy điện hạ không hề nổi giận.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn chỉ mong có thể tự chôn mình xuống đất. Hôm nay điện hạ không rảnh để ý tới họ, nếu lúc bình thường, nhớ đến chuyện này, không chừng còn xui xẻo hơn.

Sắc mặt mọi người hầu hạ trong phòng sinh nở cũng trắng bệch, mồ hôi ẩm ướt cả y phục.

Trắc phi sinh sản đau đến hồ đồ, ngay cả lời này cũng dám nói ra.

Không biết điện hạ muốn xử lí vị chủ tử kinh hãi thế tục này thế nào, các nàng cũng đừng mong được tốt hơn. Bây giờ nghĩ kỹ, vẫn nên nhanh chóng giúp đỡ sinh nhi tử ổn thỏa, rồi ngóng trông điện hạ trong lúc mừng rỡ, nhanh chóng quên chuyện này đi.

Mộ Tịch Dao mượn chút dũng khí cuối cùng kêu gào một hồi, không còn dũng mãnh như trước, lại bị Tông Chính Lâm giáo huấn uy hiếp, đành phải nằm xuống thành thành thật thật tiếp tục sinh sản.

Thấy thế Mặc Lan và Huệ Lan mới thở dài một hơi, chủ tử như vậy, thực sự là khổ tâm.

Lại qua nửa canh giờ, trong phòng sinh chợt vang lên tiếng trẻ con khóc to vang dội, âm thanh điếc tai người khác.

Mộ Tịch Dao chỉ cảm thấy dưới thân buông lỏng, nghe được tiếng khóc của đứa bé, rốt cục cũng không chống đỡ nổi nữa, hôn mê bất tỉnh.

Tông Chính Lâm ở bên ngoài một tay xiết chặt tấm tựa lưng trên ghế, đứng ở đại sảnh chân mây cau lại, chợt nghe tiếng trẻ con khóc và âm thanh hạ nhân vui vẻ chúc mừng, lập tức chỉnh lại dáng đứng, gắt gao nhìn cửa phòng, mặt cũng không chớp một cái.

Triệu ma ma vén màn, trên mặt tràn ngập ý cười, liên tục báo hi, nói mẹ con đều bình an, trái tim đang treo lơ lửng của Tông Chính Lâm mất một lúc lâu mới trở về chỗ cũ.

Ánh mắt nhìn vào khối tã lót trong lòng Triệu ma ma, cứng ngắc đưa tay cẩn thận tiếp nhận, ôm vào trong ngực cẩn thận nhìn ngắm.

Đứa bé rất khỏe mạnh, đang oa oa khóc lớn, thanh âm vang dội, tinh khí mười phần. Nếp nhăn trên mặt rất ít, béo núc ních vừa nhìn đã biết là rất khỏe mạnh. Nhẹ nhàng vuốt ve, mới từ từ an tĩnh lại, uốn éo cái đầu nhỏ, ngoan ngoãn không náo loạn.

Tông Chính Lâm nhìn con trai nho nhỏ, đường nét dung mạo có phần hơi giống mình, trong lòng mềm nhũn đến rớt tình rớt mù. Nổi vui mừng khi lần đầu làm cha hiện rõ ở trên mặt, hiếm khi hấn lại lộ ý cười trước mặt người khác.

Triệu ma ma nhìn vẻ vui mừng của điện hạ lộ rõ trên nét mặt, trong lòng cũng cảm thán, quả nhiên là huyết mạch tương liên, lãnh đạm như điện hạ cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy. Nhẹ nhàng nói trẻ con không thể gặp gió, liền ôm lấy trở về phòng sinh.

Tông Chính Lâm nắm chặt hai tay vừa ôm qua nhi tử của mình, nội tâm rất thỏa mãn, rốt cuộc nàng đã sinh hạ con nối dòng, còn là trưởng tử trong phủ, như vậy coi như là viên mãn.

Sai Điền Phúc Sơn thưởng cho mọi người, lại cẩn thận căn dặn chăm sóc Trắc phi và tiểu chủ tử, mới yên tâm trở về phòng chính tẩy rửa rồi nghỉ ngơi. Lục điện hạ liên tục cười hai con ngựa trong một ngày, lại lo lắng đến hơn nửa đêm, chống đỡ được đến khi Mộ Tịch Dao sinh nhi tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau Thục phi ở trong cung vừa dậy liền nhận được tin tốt, kinh ngạc và vui mừng đan xen, cả ngày đều cười vui vẻ, không ngừng khen Mộ thị quả là không chịu thua kém. Nguyên Thành đế thì càng cười lớn khen tốt, miệng vàng lời ngọc nói hôm tám ba ngày sẽ đích thân đến gặp.

Được tin, chư vị hoàng tử lập tức bất mãn. Lão gia tử sao chỉ coi trọng trưởng tử của lão Lục, còn muốn đích thân đến xem? Đây là phúc khí mà ngay cả thứ trưởng tử của thái tử cũng không có. Lẽ nào Mộ thị sinh trưởng tử còn có thể vượt qua cả trưởng tử của thái tử sao? Trong lúc nhất thời không ngừng suy đoán dụng tâm của Lão gia tử.

Nguyên Thành đế lại là thật tâm quan tâm con nối dòng của Tông Chính Lâm. Cuối cùng bây giờ cũng thỏa mãn tâm nguyện, nhất thời vui vẻ, hiển nhiên muốn đến xem, xem hoàng tôn mà ông thật sự chờ mong đã lâu.

Tiền đường mượn chuyện tám ba ngày, thử đám nô tài kia một chút, kẻ được việc thì sớm an bài vị trí thích hợp, chuẩn bị đủ cho chiến sự Tây Bắc năm sau.

Khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau. Mới mở mắt ra, đã nhìn thấy Tông Chính Lâm ngồi dựa ở một bên, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên cạnh giường là chiếc nôi trẻ em nàng đặc biệt cho người làm, không nhìn thấy đứa bé, chỉ thấy bàn tay của Tông Chính Lâm đang đặt ở trên đó.

“Tỉnh rồi?” Tông Chính Lâm nghe động tĩnh của Mộ Tịch Dao, mở mắt nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ vui mừng và ôn nhu.

“Điện hạ.” giọng nói của Mộ Tịch Dao hơi khàn, nhìn ánh mắt chuyên chú của hắn, khóe môi nhếch lên.

Cùng nuôi dưỡng con cái với một người đàn ông như thế này, cũng không quá tệ. Chỉ ít ở thời đại Đại Ngụy này, có thể có một phu quân luôn quan tâm đến mình, đã không dễ. Bao nhiêu nữ tử thế gia, suốt đời không được nam nhân thương yêu cưng chiều, chỉ có thể sống nhạt nhẽo, phù phiếm suốt đời, bị ai vô cùng.

Tông Chính Lâm nhẹ nhàng đỡ Mộ Tịch Dao dậy, gọi người tiến đến hầu hạ rửa mặt, lại dứt canh cá còn ấm cho nàng, sau đó mới bế đứa bé cho nàng xem.

“Con trai hay con gái?” Nàng ầm ĩ quá mức, sau khi ngắt đi thì chẳng biết gì nữa.

Lông mày Tông Chính Lâm nhếch lên, cười nhìn nàng: “Dĩ nhiên là con trai.”

Nàng luôn khẳng định là con gái, làm đồ vật đều chọn màu hồng hoặc vàng nhạt, hoàn toàn không nghe lời hắn khuyên nhủ. Hôm nay xem nàng thu dọn ra sao.

Mộ Tịch Dao ngơ ngác nhìn chiếc tã lót được bọc kín, gương mặt đau khổ. Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người a!

Nàng cũng không nghĩ lại coi, nàng vào phủ được sủng ái, rất nhanh đã có thai, điều này khác hẳn với kiếp trước?

Mộ Tịch Dao cẩn thận tiếp nhận khối tã lót, tỉ mỉ quan sát tiểu tử béo tròn ở trong lòng, cảm thấy giống Tông Chính Lâm như đúc, chu mỏ không vui. Dựa vào cái gì mình vất vả hoài thai mười tháng, nhận hết dằn vặt, lại sinh ra một nhi tử giống Tông Chính Lâm như vậy chứ?

“Vi sao đứa bé lại giống điện hạ như vậy, không có điểm nào giống thiếp?” Mộ Tịch Dao ủy khuất nhìn Tông Chính Lâm, đôi mắt đẹp đầy nước, thực đáng thương.

Mặt của Lục điện hạ co rút, nữ nhân nhà ai mà chẳng mừng rỡ như điên bởi vì sinh con trai giống cha sẽ càng được sủng ái, chỉ có nàng lại muốn tranh cãi, thật sự giãy vò.

Tông Chính Lâm nhớ đến nỗi vất vả và khi nàng sinh sản, cảm thấy thật bất đắc dĩ, chỉ đành an ủi: “Vành tai nhi tử mượt mà, có phúc tướng giống nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Hút Sữa

Hai người ôm con trai nói chuyện một lúc, đột nhiên thấy tiểu tử kia tỉnh, đầu cọ cọ, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy.

Tông Chính Lâm so với cái người mới làm mẫu thân là Mộ Tịch Dao đã thích ứng hơn một buổi sáng, đoán chừng con của hắn đói bụng, ý bảo Mộ Tịch Dao đưa con cho hắn.

“Có lẽ là đói bụng, để nhũ mẫu cho hắn bú sữa.” Tông Chính Lâm nhìn đáng vẻ mơ hồ của Mộ Tịch Dao, đưa tay liền ôm đi.

“Bú sữa?” Mộ Tịch Dao nghe vậy giật mình tỉnh lại, nàng vốn dự định tự mình nuôi nấng bánh bao, dinh dưỡng trong sữa mẹ tốt như vậy, sao có thể lãng phí.

Không biết Đại Ngụy có tập tục quý nữ không thể tự mình cho con bú hay không? Nếu toàn bộ đều để cho nhũ mẫu làm, vậy niềm vui sinh tiểu bánh bao lại thiếu đi một chút.

Ngẩng đầu nhìn gò má tuần lã của hắn, Mộ Tịch Dao định thử một chút, dù sao Tông Chính Lâm luôn thương lượng những việc nhỏ cùng nàng, có lẽ hắn có thể lý giải một mảnh dụng tâm của nàng là vì hài tử.

“Điện hạ,” Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng kéo vạt áo trước ngực hắn: “Thiếp từng đọc sách, trên đó có nói sữa mẹ tốt với đứa bé, có thể giúp đứa bé lớn lên khỏe mạnh.”

Đôi mắt đẹp chớp chớp như nước trong veo nhìn hắn: “Có thể để thiếp tự mình nuôi nấng hắn hay không?” Tất cả trong mắt là vẻ chờ đợi và khát vọng.

Chân mày Tông Chính Lâm cau lại, thực sự chưa từng nghe việc nữ tử thế gia tự mình cho con bú. Ngay cả hoàng tử trong cung đều là sinh ra liền giao cho nhũ mẫu, đến tận khi tròn ba tuổi.

Nhưng mà Mộ Tịch Dao cũng sẽ không dám làm bừa, làm mẫu thân dù thế nào cũng sẽ không lo cho con mình. Thấy nàng nhìn chăm chăm nhi tử tràn ngập vui mừng, rõ ràng là yêu đến tận xương tủy.

Tông Chính Lâm nghĩ đi nghĩ lại, những nhà gia cảnh khốn khổ cũng đều là nữ nhân tự mình nuôi nấng, nào có nhũ mẫu gì đó, đứa bé chẳng phải vẫn trưởng thành tốt sao?

“Thực sự muốn tự mình đích thân cho bú?” Bàn tay hắn chậm rãi vuốt mái tóc phẳng dài của nàng.

Mộ Tịch Dao thấy thái độ của Tông Chính Lâm khá buông lỏng, liền vội vàng gật đầu, trong mắt là vẻ kiên định.

Hiếm thấy tiểu nữ nhân cố chấp như vậy, Tông Chính Lâm gọi Triệu ma ma đến hỏi ý kiến một phen, xác định không có tổn hại đối với cơ thể mẹ, mới gật đầu đồng ý việc này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao lập tức sáng lên, không thềm để ý Triệu ma ma còn đang ở đây, ngẩng đầu thơm một cái lên cằm của Tông Chính Lâm, âm thanh vang lên to vô cùng.

Lục điện hạ bị nàng thỉnh linh làm ra hành động thân thiết như vậy khiến cho ngây người trong chốc lát, buồn cười bóp chớp mũi nàng, lại chọc chọc trêu đùa trán nàng: “Kiều Kiều lấy lòng, rõ ràng như vậy sao.”

Mộ Tịch Dao không hề thẹn thùng ning bợ boss, hợp lý hợp tình, mặt tươi như hoa: “Thiếp lấy lòng phu quân của thiếp, có gì mà không thể?” Trong lời nói lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

Tông Chính Lâm cười to, quả nhiên rất hưởng thụ. Lại thấy tiểu nữ nhân nháy mắt, lanh lợi, bèn bế lấy nàng mà cắn.

Triệu ma ma bị hai vị chủ tử coi như không tồn tại mà thoải mái ngọt ngào, yên lặng lui ra ngoài, để lại một gia đình rất vui vẻ ở bên trong.

Bánh bao nhỏ bọc trong tã lót đợi lâu không thấy có người để ý tới, lập tức mặc kệ, oa oa khóc lên, hai người cả kinh lập tức tách nhau ra, cùng cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy tiểu tử kia mấp máy cái miệng nhỏ, ra sức khóc.

.

Mộ Tịch Dao vội vàng kéo vạt áo liền muốn cho con bú sữa, sau đó mới phát hiện ra có điều gì không đúng, nam nhân bên cạnh sao vẫn ngồi nghiêm trang, không hề có ý tránh đi?

“Điện hạ,” Mộ Tịch Dao khẽ gọi, ánh mắt ý bảo hắn tạm thời tránh ra ngoài, cho nàng đỡ xấu hổ. Nào ngờ mới ngẩng đầu liền lọt vào mắt phượng thâm u của hắn.

Tông Chính Lâm ngồi sát vào đầu giường, hai mắt nóng rực phát sáng, nhìn chăm chăm vào bầu ngực đã trở nên căng đầy đà cao vút của tiểu nữ nhận, mắt phượng tà tư, mặt mày khê nhếch lên, ý bảo nàng mau cho con bú.

“Điện hạ~~” Mộ Tịch Dao hờn dỗi, với đức hạnh của hân thi đuổi người đi cũng vô vọng, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt, không tự nhiên nghiêng người đi, ngăn ánh mắt không có ý tốt của hân, còn không quên yêu kiều lườm hân một cái.

Tông Chính Lâm vốn đã nấy thán không làm, bị nàng lơ đãng liếc một cái, bỗng thấy hứng trí.

Từ trên cao nhìn xuống Mộ Tịch Dao cố che đi, lộ ra một nửa đầy đà no đủ trắng nõn, ánh sáng trong mắt phượng của Tông Chính Lâm càng tăng lên.

Mộ Tịch Dao đã nghiêng người đi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực phía sau, sắc mặt ửng đỏ, âm thầm nghĩ Lục điện hạ không có tiết chế, chuyện gì cũng dám làm.

Rốt cuộc thì vẫn là nhi tử quan trọng hơn, Mộ Tịch Dao nâng một bên no đủ tiến gần bên miệng tiểu tử kia, liền thấy bánh bao nhỏ lắc lắc ừn ừn đầu, cái miệng nhỏ nhắn mở ra ngậm một bên đỉnh, quai hàm mút mút vài cái. Thế nhưng mới hút vài hơi, khuôn mặt lại đỏ lên, tựa như muốn khóc.

Mộ Tịch Dao thấy nhi tử sức nhỏ, liều mạng dùng sức mà không hút ra được chút nào, cũng sốt ruột, đang muốn gọi Triệu ma ma tiến vào hỗ trợ, bất ngờ cả người bị Tông Chính Lâm ôm lấy, phần thân trên trần trụi đối diện với hân, trong nháy mắt mặt nàng đỏ rực lên.

Đang muốn mở miệng, liền thấy nam nhân kia dí lại gần, vẻ mặt thật thoải mái: “Đừng vội, bản điện giúp nhi tử.”

Lời vừa nói xong, liền cúi người ngậm lấy đỉnh núi đỏ tươi, nhẹ nhàng hút vài hơi.

Mộ Tịch Dao bị câu trả lời cực kì vô si của Tông Chính Lâm làm tức giận đến xấu hổ. Đây là Lục điện hạ mà cả triều ca tụng, nghiêm chỉnh đoan chính, không ham nữ sắc sao? Bọn họ đều có mắt chó nên mù cả rồi, nam nhân này rõ ràng chính là sói đói đầu thai, hơn nữa còn phúc hắc ghê gớm.

Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy vị sữa hơi ngọt tanh tràn vào miệng, ấm mượt như lụa, cực kì ngon miệng. Bất giác liền mút thêm hai ngụm, chọc cho Mộ Tịch Dao giãy dụa chống cự, buồn bực kêu to: “Điện hạ!”

Hân đã ăn đậu hủ nàng còn đoạt sữa với con trai hân, càng ngày càng không ra sao.

Tông Chính Lâm thấy vậy mới không tình nguyện rời ra, nhìn con hân thay vị trí hút lấy hương vị thơm ngọt.

Đến khi thấy cái nắm tay nhỏ xíu của tiểu gia hỏa cũng đặt trên một bên ngực khác của Mộ Tịch Dao, sắc mặt Tông Chính Lâm bỗng trầm xuống, khê đây tay thẳng bé của đặt lên người mình, khiến cho tiểu tử kia bất mãn hừ hừ hai tiếng rồi tiếp tục bú sữa.

Mộ Tịch Dao khinh bỉ nhìn hân, người đàn ông này thực sự là keo kiệt, con trai người chạm vào thì làm sao chứ, còn tính toán so đo với một đứa bé.

Tông Chính Lâm vốn đã xao động, bị con người đầy câu dẫn của Mộ Tịch Dao thoáng nhìn một cái, lại nhìn nhi tử đang ngậm lấy nơi đầy đà kia, căn bản không đáp lại cái nhìn chăm chăm của Mộ Tịch Dao, trực tiếp đổi vị trí, cúi đầu ngậm một bên còn lại kia.

“A~~” Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm bất ngờ liếm khiến thân thể trở nên mềm nhũn. Nam nhân kia mang theo ý ám chỉ rõ ràng, vừa cắn vừa hút, ban tay to còn vuốt ve bầu ngực.

Tay Mộ Tịch Dao ôm con trai, không có cách nào ngăn hân, chỉ có thể chịu đựng tùy hân chọc ghẹo.

Cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ hút sữa, hoàn toàn không giống Tông Chính Lâm. Việc cho con bú bị nam nhân này quấy rối, được, lập tức thay đổi mất ý nghĩa.

Mộ Tịch Dao thẹn quá hóa giận, một tay ôm chặt nhi tử, tay còn lại kéo tóc hân, nhưng hân quyết tâm không buông tha, dường như còn nảy sinh ý ác độc muốn trả thù nên cắn cắn day day nàng, Mộ Tịch Dao giận dữ nhéo tai hân.

Bàn tay to lớn của Tông Chính Lâm nắm lấy tay nhỏ của nàng một phen, vỗ vỗ, ý bảo nếu gây chuyện nữa, hân sẽ lập tức thu thập nàng.

Mộ Tịch Dao yếu thế, bất đắc dĩ nhìn một lớn một nhỏ chen đầu trước ngực mình chùn chụt hút sữa, trên mặt nóng như bị bỏng.

Nếu như bị người khác biết nàng và Lục điện hạ làm chuyện hoang đường như vậy, sao còn có thể ra ngoài gặp người khác đây?

Chờ vật nhỏ ăn no, Tông Chính Lâm kéo chăn che đi thân thể của Mộ Tịch Dao, gọi Triệu ma ma tiến vào ôm nhi tử ra gian ngoài tìm nhũ mẫu, sau đó quay đầu hơi híp mắt nhìn Mộ Tịch Dao.

Vừa rồi tiểu nữ nhân vui vẻ nhéo tai hân, bây giờ không có con trai, vừa hay có thể chính đồn tính tình ngang bướng của nàng.

Mộ Tịch Dao vừa nhìn dáng vẻ của Tông Chính Lâm, liền biết thằng nhãi này đang rắp tâm hại người, con người xoay tròn, yêu mị liếc mắt nhìn hân nhắc rèm trướng lên: “Điện hạ, thiếp vẫn không có cách nào hầu hạ.” Âm thanh như nước, con mắt xinh đẹp nửa khép nửa mở có chút vui sướng nhìn người gặp họa, tràn đầy khiêu khích.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân bướng bỉnh không nghe lời, cũng cười rộ lên: “Kiều Kiều chỉ cần thông cảm là được, bản điện hạ đã muốn nàng rất lâu

rời.” Nói xong ở ngay trước mặt Mộ Tịch Dao cởi áo bào, còn tháo đai lưng.

Mộ Tịch Dao thấy không ổn, kinh hô trốn tránh, nhưng bị hấn ôm vào trong lòng, cầm tay nàng đặt lên nơi đã nóng rực, không cho phép rời đi.

Tông Chính Lâm cúi đầu hôn lên đôi môi phấn hồng của nàng, bàn tay hấn lôi kéo tay nàng chuyển động không ngừng.

“Làm với nó đi, mấy tháng nay thật là đã nhịn rất vất vả.” Đầu Tông Chính Lâm chậm rãi chuyển tới bên cổ nàng, ngay lập tức trên đó hằn lên những dấu vết ẩm ướt.

Mộ Tịch Dao thở dốc buồn bực. Lục điện hạ ngay cả nữ nhân ở cũ cũng không buông tha, cảm thú!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Tắm Ba Ngày

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm đè chặt, giúp hấn sáng khoái một hồi, mới miễn cưỡng được buông tha, mặt không đỏ lau tay sạch sẽ.

“Điện hạ, định đặt tên cho tiểu gia hỏa là gì?” Mộ Tịch Dao đặc biệt thích biệt danh bánh bao nhỏ, nhưng chắc chắn Lục điện hạ không đồng ý, chỉ có thể tạm thời gọi là tiểu gia hỏa.

Tông Chính Lâm nghe nhắc đến chuyện này sắc mặt kém đi mấy phần. Sáng nay Lão gia tử truyền lời tới, nói là ngày mai tắm ba ngày sẽ đến, ngay cả tên con trai trưởng của hấn cũng đã nghĩ kỹ, ngày mai lúc đến chơi sẽ ban tên trước mặt mọi người.

Lão gia tử muốn làm gì Tông Chính Lâm cũng đoán được bảy tám phần, nhưng mà chuyện tên con hấn, hấn thật đúng là không vừa ý.

Vạn nhất ngự tứ một cái tên mà hấn không vừa lòng, cũng chỉ có thể tạ ơn, không thể lấy tên mà hấn đã cùng Mộ Tịch Dao thương lượng ?

Lại nói, cũng bởi vì vậy sẽ khiến mẫu tử Mộ Tịch Dao bị đặt vào nơi đầu sóng ngọn gió, chưa nói đến những huynh đệ kia của hấn không hài lòng, mà chắc chắn tất cả nữ quyến của các phủ cũng không thoải mái.

Mộ Tịch Dao nhìn hấn nhũ mào, cho rằng lại có điều gì kiêng kỵ, “Chẳng lẽ tiểu hài tử phải một tuổi mới có thể chính thức lấy tên?”

Nàng đến Đại Ngụy cũng mới hai ba năm, thật sự chưa từng tiếp xúc chuyện tới chuyện của tiểu hài tử. Chỉ là nghe nói một số nơi đến một tuổi mới có tên, rồi mới chính thức ghi vào gia phả.

“Không có quy củ này. Nhưng mà thường thì đợi đến trăm ngày.” Tông Chính Lâm đỡ nàng đổi tư thế, tựa vào trước ngực hấn nói chuyện.

“Lần này nhi tử lại bắt đồng, ngày mai Lão gia tử sẽ ban thưởng tên.” Tông Chính Lâm nhìn Mộ Tịch Dao không hiểu ý tứ trong đó, vuốt tóc nàng, đem người ôm vào ngực, tỉ mỉ nói đến việc trưởng tử của thái tử.

Mộ Tịch Dao vừa nghe vừa nhũ mào, ngay cả trưởng tử thái tử cũng là ban tên ở trên tiệc trăm ngày, mà ngày mai bánh bao nhỏ lại bị thưởng trước một bước, đây chẳng phải đã chọc người đồ mắt sao?

Theo tính khí hẹp hòi của thái tử kia sẽ không chấp nhận được, liệu có ghi hận không?

Tông Chính Lâm thấy nàng lạnh mặt, cũng ôm nàng, ánh mắt sâu xa. Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau, hồi lâu không nói.

Mộ Tịch Dao trong lòng ghi hận Nguyên Thành đế, thuận tiện gán cho thái tử một cái danh xấu. Quyết định tùy thời sẽ tìm cơ hội trợ giúp nam nhân nhà nàng đem tên thái tử lòng dạ hẹp hòi, tâm tính thô bạo, không biết điều trả đũa một phen.

Trong lòng đã có quyết định, nên cũng không tiếp tục suy nghĩ đến tên con nữa. Đây là đại sự cả đời, nếu tên có cảm giác trở ngại hoặc là quá mức nổi bật, nàng tình nguyện lại đặt một cái khác, nếu không thì ngày ngày phải ứng phó, mọi người đều không chịu nổi.

“Điện hạ, ngài xếp thứ tự hàng chữ “Chính”, vậy hoàng tôn là hàng chữ gì?” Mộ Tịch Dao hỏi thăm cố vấn chuyên nghiệp của mình.

Tông Chính Lâm đỡ khोक dở cười, giả bộ hung ác niết khuôn mặt nàng.

Mộ Tịch Dao thường ngày thích đọc sách, khiến thức khá sâu sắc, không ngờ cũng xuất hiện sơ hở không nên có như vậy.

“Hoàng tộc Đại Ngụy họ —— Tông Chính”. Mất phượng tà tử nhìn nàng, bên trong là vẻ trêu chọc.

Quả nhiên, tiểu nữ nhân có phản ứng lại, lập tức quần bách. Vạn vẹo chui vào trong lòng hấn, còn không biết xấu hổ oán trách, “Ai bảo không rõ tên hứ

mà, đương nhiên là không hiểu rõ”.

Mộ Tịch Dao trong lòng thấy thật xấu hổ, gả cho người ta , sinh cả con rồi, thế mà cả họ của người ta cũng sai, đúng là ... nàng ngượng ngùng giấu mặt.

Một câu này lại nhắc Tông Chính Lâm nhớ câu nói “Khốn kiếp” đầy khí lực hôm qua.

Lúc ấy nàng gọi tục danh của hắn rất thuận mà, có thể thấy nàng âm thầm không hề khách sáo với hắn, trong lòng không biết đã mắng bao nhiêu lần. Tông Chính Lâm cảm thấy bị người gọi tên rất tốt, rất thân thiết. Đáng tiếc lúc tiểu nữ nhân thanh tỉnh lại giả bộ quy củ, không dám mở miệng.

Âm thanh trầm thấp của nam nhân vang bên tai nàng, “hôm qua giọng Kiều kiều cực kỳ cao, một câu “khốn kiếp” gọi bản điện hạ rất có cảm xúc ”. Nói xong bàn tay hắn lại vuốt ve gáy nàng, làm bộ muốn tính sổ.

Mộ Tịch Dao ai oán, xú nam nhân, đã sinh đứa nhỏ xong còn nhớ lời chuyện cũ ra, vậy phải làm thế nào cho phải? Lúc đó nàng chẳng qua chỉ là nỗi khủng quát tháo, nhất thời tức giận. Bây giờ thì nào dám kêu gào nữa?

Giờ tay ôm lấy cổ Tông Chính Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nhẹ nhàng chạm vào má hắn, không biết xấu hổ muốn quyệt nợ, “Khi đó thiếp đau đến mức hồ đồ, thật sự không nhớ được. Nếu như có chút không cẩn thận mạo phạm điện hạ, vậy thiếp nên...” mắt Mộ Tịch Dao đảo một vòng, hiển nhiên là đang tìm cách trấn an boss.

Tông Chính Lâm vốn chỉ là nói như vậy, muốn chọc nàng cho vui. Nhưng vừa thấy tiểu nữ nhân dâng lên, làm sao có thể bỏ qua.

“Ah? Nên như thế nào thì nên như thế đó?” Hảnhững trí chờ mong.

Mộ Tịch Dao dừng một lát, tâm tư xoay chuyển, khuôn mặt là vẻ phong tình vạn chủng, nũng nịu lại gần, liếm yết hầu của Tông Chính Lâm, rồi ngửa đầu ghé vào lỗ tai hắn yêu mị nói ra hai chữ.

“Lấy thịt bồi thường.” Dẫn đến hắn giận dữ gầm một tiếng, đè xuống mà giày vò.

Cho đến tận buổi chiều, Mộ Tịch Dao đột nhiên nhớ tới chuyện Trương thị bị hạ độc còn chưa làm rõ ràng, vừa nhẹ nhàng đứng đưa cái nôi của bánh bao nhỏ, vừa hỏi thăm Lục điện hạ đang đọc sách.

Tông Chính Lâm cũng không ngẩng đầu, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không hài lòng khi không bắt được người. Lại dặn nàng chú ý nhiều hơn, sợ liên lụy đến việc khác. Có thể trốn thoát ám vệ của hắn, tuyệt đối không đơn giản chỉ là nữ nhân ở hậu viện.

Sáng sớm hôm tám ba ngày, Mộ Tịch Dao hưng trí bùng bùng, sáng sớm liền thức dậy chỉ huy Mặc Lan chuẩn bị cho bánh bao nhỏ, nhìn hắn ngoan ngoan không khóc náo, sau khi ăn no liền ghé vào lòng nhũ mẫu thôi bông bóng, càng nhìn càng yêu.

Do Mộ Tịch Dao thể có chất đặc thù, tiểu gia hỏa mỗi ngày đều được ăn sữa mẹ, lớn rất nhanh, thật sự rất khỏe mạnh, nếp nhăn trên mặt dường như sắp mất hết, không giống trẻ con bình thường mới sinh có làn da hồng hồng nhăn nheo như người già. Cả người mấp mấp trắng trẻo, tựa như một nắm gạo nếp.

Mộ Tịch Dao cầm quần áo nhỏ mà phòng may vá làm gấp, càng nhìn càng vừa lòng, thúc giục người thay cho tiểu bánh bao, nhìn chăm chăm con trai vui vẻ . Ăn mặc như vậy thật sự quá đáng yêu, Mộ Tịch Dao nhìn thấy thần thái cũng rạng rỡ vô cùng.

Đám người Quế ma ma, Huệ Lan nhìn chăm chăm tiểu chủ tử mặc một thân quần áo hình tiểu hổ, hận không thể ôm chặt một cái, quần áo chủ tử tự mình làm quả nhiên đẹp mắt. Chả trách buôn bán của Giai Nghệ phường luôn là nhất đẳng .

Lúc Tông Chính Lâm tiến vào ôm con, thấy một đám người tạo thành một vòng tròn, lúi rúi chụm đầu vào một chỗ vui cười âm ỉ.

Ho nhẹ một tiếng, đám người tản ra, lúc này hắn mới nhìn rõ Mộ Tịch Dao đang ngồi ở chính giữa đắc ý dáo dạt khoe khoang con của hắn, trên mặt là sự kiêu ngạo và thỏa mãn.

Lại cẩn thận nhìn lên, con của hắn mặc một thân quần áo da hổ, còn có cả tai và đuôi!

Cái này thì Lục điện hạ không vừa ý. Con trai bảo bối của hắn, bị Mộ Tịch Dao trêu ghẹo... Hơn nữa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt mình, nhìn thế nào cũng cảm thấy nữ nhân kia rắp tâm bất lương.

Lại nhìn mình mặc một thân bào phục của hoàng tử màu tím sậm có viền vàng, rõ ràng là lễ phục trang trọng quý phái, muốn bé con như thế đi ra ngoài, Tông Chính Lâm cảm thấy không chừng sẽ bị người chê cười.

Lục điện hạ từ nhỏ được nuôi trong ổ phú quý, một thân trên dưới đều là tôn quý, có nề nếp quy củ hoàng tử . bây giờ nhìn thấy, con của hắn quả thực chính là độc nhất trong cung, không theo quy củ chút.

Đang do dự có nên thay cho con một thân quần áo đúng đắn hay không, lại thấy tiểu nữ nhân mặt mày sáng sủa tươi cười, đem con đặt vào lòng hắn, đắc ý rung đùi mong nhận được tán thành.

Tông Chính Lâm đau đầu vô cùng, lại nhìn bộ dạng con trai, cảm thấy nếu cứ như thế đi ra ngoài khẳng định sẽ bị tội. Những phu nhân bên trong kia chẳng lẽ còn không vội vàng đi lên tra tấn con hắn?

Đáng tiếc Mộ Tịch Dao sống chết không cho thay quần áo khác, lại già bộ đáng thương, lã chã chực khóc.

Không còn cách nào, Lục điện hạ cứng ngắc ôm con trai, gương mặt lạnh như cũ, bước chân vững vàng, nghiêm túc đi thường đi về phía trước.

Hôm nay tất cả triều thần đều đến chúc mừng, nghe nói Nguyên Thành đế sẽ đến, đã mang theo chính thê đến chúc mừng từ sớm, cực kỳ coi trọng.

Chư vị hoàng tử cùng nữ quyến tất nhiên cũng đã tới chính tề, ngay cả Thái tử phi cũng ôm con trai trưởng ốm yếu đang đợi ở đại sảnh cùng Ngũ hoàng tử phi nói chuyện.

Còn đang tụ tập nói chuyện phiếm, mọi người liền thấy Lục điện hạ bước đến, lập tức giữ vững tinh thần muốn tiến lên chúc mừng, không ngờ lại thấy ngự giá Nguyên Thành đế cũng đã đến, theo sau còn có nghi trượng của Thục phi nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ban Thưởng Tên

Mọi người rào rào quỳ nghênh thánh giá, Nguyên Thành đế tâm tình vui vẻ miễn lễ cho mọi người, rồi tiến vào sảnh chính ngồi lên chỗ của mình.

Nhìn Tông Chính Lâm mặc một thân lễ phục, rất thỏa đáng, lại nhìn khối nhỏ trong lòng hân, trời ạ, thật sự là quá chói sáng, gây chú ý, Hoàng đế thấy thật vui mừng phấn khởi, vội gọi Tông Chính Lâm ôm đến cho mình nhìn.

Hôm nay Thục phi tốn bao công sức cầu xin ân điển, cũng đến phủ con trai thăm cháu trai. Không ngờ vừa nhìn liền thấy là một thằng bé mập đáng yêu vô cùng, vội đứng lên xem, nhìn kỹ không chớp mắt.

Sau khi nhìn kỹ thì phát hiện chẳng những có vẻ ngoài tốt, mà nuôi dưỡng cũng rất tốt. Liền liên tục khen Mộ Tịch Dao, lại nhẹ nhàng cười đùa với Nguyên Thành đế.

Nguyên Thành đế nhìn bé con mặt mày thực giống Tông Chính Lâm, lại nhìn một thân quần áo trang phục nổi bật, sau khi liếc nhìn khuôn mặt cứng ngắc của Lục hoàng nhi, thì cười lớn, liền tục khen tốt.

Hoàng đế đang chế nhạo dáng vẻ xấu hổ của Tông Chính Lâm, thì phát hiện đứa bé mập mập kia đang vận vẹo thân hình, từ từ hơi hé mắt.

Đôi mắt như hai quả nho đen, cái miệng chưa có răng nhếch lên cười với ông ta, sau đó lại tiếp tục thổi bong bóng tự mình chơi đùa.

Thục phi vui mừng đón lấy bé, cái ôm đầy che chở, ngón tay khẽ chạm vào hai bên má bụ bẫm, yêu thích không buông tay.

Các phu nhân phía dưới cũng nhìn không chớp mắt, liền tục khen tiểu hài tử đáng yêu, ước gì được ôm một chút. Sau khi biết được bộ quần áo nhỏ kia là kiểu dáng mới của Giai Nghệ phường, trong lòng lại rục rịch không thôi.

Nguyên Thành đế càng nhìn càng cảm thấy đứa nhỏ làm cho mình vui vẻ, lại nghĩ tới nụ cười vừa rồi, thì đứa con mặt than của ông đương nhiên là không thể so sánh được rồi.

Cảm thấy đứa cháu trai này cũng coi như là hợp ý mình, ông ta cho rằng nên sửa cái tên mà mình đã chọn trước đó, bây giờ nghĩ đến cái tên đó với khuôn mặt của thằng bé thì không vừa lòng. Bụng chén trà nhìn Thục phi đùa đứa nhỏ, trong lòng tính toán mấy lần, cuối cùng cũng chọn được một cái tên vừa ý.

Nguyên Thành đế gọi Tông Chính Lâm lại gần, khí thế đế vương uy nghi vô cùng.

“Không đức không đáng quý, muôn dân trăm họ đều hướng tới một chữ đức. Nay ta ban thưởng tên là Tông Chính Đức. Con cần phải cẩn thận dạy dỗ, mới có thể sánh với chữ Đức, đừng phụ hy vọng của trăm”

Mọi người kinh hãi, đây là ban thưởng tên trước mặt mọi người? Đứa nhỏ này mới ba ngày, ngay cả trăm ngày cũng chưa đủ, sao đột nhiên lại có thể vừa mặt Nguyên Thành đế? Hơn nữa đây chỉ là thứ tứ, lại có thể lấy chữ “Đức” làm tên. Việc này liệu có ân ý gì bên trong không?

Nội tâm Thái tử và Đại hoàng chấn động không thôi. Chỉ là thứ tứ, lại được hưởng long ân như thế, mặc dù là con trưởng tử của bọn hắn, cũng không thể hơn được. Lão gia tử làm việc càng ngày càng không thể nắm bắt được, đứa trẻ này ở đâu có năng lực gì đặc biệt hơn người khác? Có phải đây là dấu hiệu ông sắp trọng dụng lão Lục không?

Đại hoàng tử trong lòng bỗng thấy không yên. Khoảng thời gian trước Tông Chính Lâm đã nhúng tay vào binh bộ, bây giờ đang chương quản việc tuần tra kinh đô và các vùng lân cận, nhưng Tông Chính Lâm rõ ràng thuộc phe Thái tử, nếu hắn được trọng dụng chẳng phải sẽ đề đầu cười cổ mình hay sao. Phải nghĩ biện pháp ngăn chặn hắn mới được, nếu không thì ngay cả một hoàng tử đứng thứ sáu cũng có thể bò lên cao, người làm đại ca như hắn

chẳng phải sẽ uất ức lắm hay sao.

Nhưng Thái tử chẳng những không vui mừng, mà lại thấy ghen ghét khó chịu. Lão Lục đã có mấy bận được lão gia tử khen ngợi, chiếm hết nổi bật, vừa nhìn là biết càng ngày càng không an phận. Ngoài mặt tuy là cũng phe hấn, nhưng sau lưng lại không biết đang có mưu đồ gì. Trong lòng cân nhắc nên áp chế lão Lục như thế nào, để hấn càng ngày càng không đúng mực, quên hết cả tôn ti.

Tông Chính Vân nhìn đệ đệ lại được việc tốt, nhủ mày, chỉ cảm thấy đạo gần đây Tông Chính Lâm hơi nổi bật quá, sợ là sẽ có chuyện.

Tông Chính Minh thì lại thấy vô cùng châm chọc, Thái tử có biểu hiện không chào đón lão lục, Đại hoàng tử càng không thể dung hấn ta, thật sự là rất tốt.

Tất cả những tâm tư của bọn họ đều giấu được ánh mắt của Nguyên Thành đế. Ông ta chỉ bung một chén trà nhỏ, thoang thả nhấp một ngụm trà. Lần này ban thưởng tên cho trưởng tử của Tông Chính Lâm, đương nhiên đầu tiên là vì ông ta thực sự vui mừng, nhưng thứ hai cũng có ý thăm dò.

Mấy nhi tử của ông ta đã trưởng thành rồi, tâm tư cũng phức tạp hơn.

Ở phía dưới, đám đại thần tụ tập thành nhóm, âm thầm liếc nhìn nhau, Nguyên Thành đế nhìn những điều đó càng thấy bất mãn.

Thái tử lại càng khiến cho người ta thất vọng, càng ngày càng không có sự độ lượng rộng rãi, một người có lòng dạ như thế, tương lai nào sao có thể trị quốc an bang.

Đánh giá thân sắc những người đối diện vài lần, Nguyên Thành đế đợi đến khi kết thúc lễ tám ba ngày, mới cùng Thực phi khởi giá hồi cung.

Tông Chính Lâm ở tiền viện xã giao chào hỏi các huynh đệ và đồng liêu trong triều, Mộ Tịch Dao thì tán gẫu vui vẻ với chúng hoàng tử phi và nữ quyến các phủ ở hậu viện.

Đặc biệt là Tứ hoàng tử phi, vốn đã là chị em dâu, lại thường xuyên gặp Mộ Tịch Dao ở chỗ Thực phi, nên thân thiết hơn vài phần.

Sau khi đoạt được bánh bao nhỏ liền không chịu buông tay, vô cùng yêu thích. Nghĩ bản thân dưới gối không có con cái, rất hâm mộ vận mệnh tốt của Mộ Tịch Dao.

Đại hoàng tử phi là người sắc bén, tính khí vô cùng mạnh mẽ, không ưa khi Mộ Tịch Dao được sủng ái, lại sinh được con trai. Chẳng qua chi là một Trắc phi, dựa vào cái gì mà lại may mắn tốt đẹp hơn nàng ta như thế.

Tuy trên mặt ý cười trong suốt, nhưng ngữ khí lại thật chanh chua.

“Hôm nay Mộ Trắc phi sinh ra nhi tử, lại được hoàng thượng ban thưởng tên. Không biết là đến khi Lục đệ muội vào cửa, liệu có cảm thấy bị người khác đoạt mất thứ tốt, trong lòng không thoải mái hay không.” Nói xong lại như dò xét liếc nhìn Mộ Tịch Dao.

Như chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như vậy, hoàng đế vừa mới đi khuất liền nói ra những lời như vậy, khó trách Đại hoàng tử không ưa. Mộ Tịch Dao cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn rất quy củ đáp lời.

“Có thể được chỉ làm Chính phi của Lục điện hạ, chắc hẳn dung mạo khí độ vô cùng tốt”. Ngụ ý nói cho thị biết, chút độ lượng đó mà cũng không có, sẽ không thể chiếm được danh Chính phi.

Mấy người còn lại thấy hai người giao phong, cũng không nhúng tay vào, chỉ im lặng dùng trà trên chốc hải tử.

Vị Trắc phi này tuy kiêu ngạo và nhỏ tuổi, nhưng lại không dễ bị người nấn bóp, nói chuyện làm việc đều nắm hết phần lý, ngay cả việc đáp trả cũng ẩn chứa sắc bén, đương nhiên là không dễ chọc vào.

Khó trách nàng ấy có thể độc chiếm ân sủng trong phủ, hơn nữa vào phủ gần năm đã sinh được con trai.

Tứ hoàng tử phi thấy đại tâu bị đáp trả sắc mặt khó coi, chỉ biết nếu cứ để cho nàng ta kiêu khích tiếp, Mộ Tịch Dao không chừng còn hung hăng khiến cho nàng ta tức giận thêm, vội vàng đổi chủ đề khác, mới giảm bớt vài phần xấu hổ.

Sau giờ ngọ mọi người cáo từ, Mộ Tịch Dao cho người tiễn khách ổn thỏa xong, mới thở phào một cái, cho bánh bao nhỏ bú sữa.

Tông Chính Đức??? Cái tên này cũng coi như dễ gọi. Nhưng lúc bình thường ở trong nhà ai lại gọi như vậy? Hơn nữa chữ Đức này, không thích hợp làm biệt danh.

Chắc chắn phải kêu Tông Chính Lâm đặt tên tự mới được, nếu không thì Mộ Tịch Dao sẽ tự tiến cử, gọi là bánh bao nhỏ rất tốt.

Buổi chiều Tông Chính Lâm trở về phòng, vừa nghe Mộ Tịch Dao nhắc tới muốn hấn đặt tên tự cho con, lập tức hứng trí. Cũng không vội rửa mặt chải đầu, cụp mắt một lát, ghi ghi vẽ vẽ một lúc trên bàn, cuối cùng chọn được hai chữ “Thành Khánh”.

Mộ Tịch Dao đọc đi đọc lại tới mấy lần, cảm thấy không tìm được vấn đề gì, đánh phải phần nộ buông tính toán bản thân xuống, gật đầu đồng ý.

Tông Chính Lâm được đặt tên tự cho con, cảm thấy được an ủi mấy phần, ôm lấy Mộ Tịch Dao và tiểu nhi tử, không khí một nhà ba người thực ấm áp.

“Hôm nay Đại hoàng tử phi kiểm chuyện với nàng sao?” Tông Chính Lâm cũng không giấu giếm việc mình xếp người ở Đan Như Uyển, nên biết được tin tức.

Mộ Tịch Dao cũng lười hỏi người hán cái đến là ai. Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cực kỳ khinh thường hừ hừ vài tiếng, ý bảo nàng đại nhân đại lượng không chấp nữ nhân không có kiến thức kia.

Thấy tiểu nữ nhân ngẩng cao đầu, biết nàng không thèm để trong lòng cái lý do mà đại tâu muốn khiêu khích.

Tông Chính Lâm vuốt ve đỉnh đầu nàng, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, chuyện chọn Chính phi sợ là phải khiến mẫu phi hao tâm tổn trí rồi, phải chọn một người cực kỳ hiền lành mới được, nếu không hậu viện chắc chắn sẽ bị tiểu nữ nhân này hủy mất.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Vũ Cơ

Lúc Mộ Tịch Dao ở cũ, Tông Chính Lâm trở về quân doanh liên tiếp luyện binh một tháng, sau đó khi trở lại kinh thành báo cáo công tác, tiếp quản việc xây dựng binh doanh ở kinh đô và các vùng lân cận. Đến lúc này thì Lục hoàng tử Tông Chính Lâm đã có chỗ đứng vững chắc ở Binh bộ, chuẩn bị xong một bước đệm cho việc chinh chiến Mạc Bắc.

Chờ đến khi Tông Chính Lâm bước được vào Đan Như Uyển, Thành Khánh đã đủ một tháng tám ngày.

Khuôn mặt của tiểu gia hỏa đã hoàn toàn nảy nở, có chút rắn chắc, cánh tay và cẳng chân nhỏ vùng vẫy như múa rất vui sướng. Đón Thành Khánh từ trong lòng Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm tinh tế nhìn đôi mắt phượng đen nhánh của con trai, thật giống hần. Vỗ vỗ các mông nhỏ, tiểu gia hỏa vuron tay kéo một nhúm tóc mai của Tông Chính Lâm, lắc lắc rồi đưa vào miệng.

Mộ Tịch Dao đi qua đón lấy con, bỏ tóc Tông Chính Lâm ra, một tay nâng Thành Khánh, một tay vỗ vỗ con, dỗ hần ngủ.

Trẻ con luôn ngủ nhiều, thằng bé bị mẹ ru không chống đỡ nổi nữa, giờ hai tay đặt ở bên miệng, cái miệng nhỏ nhắn hơi mím lại, rất nhanh đã ngủ say. Mộ Tịch Dao đưa Thành Khánh đưa cho nhũ mẫu xong rồi mới quay lại gấp thức ăn cho Tông Chính Lâm.

Hai người dùng xong cơm, Tông Chính Lâm nắm tay của Mộ Tịch Dao ngồi lên giường êm cạnh cửa sổ, một tay hần vòng qua eo nàng, tay còn lại chậm rãi vuốt ve mái tóc dài hơi rối của nàng.

“Hai ngày nữa sẽ có người vào phủ.” Tông Chính Lâm tùy ý nói.

“Có người vào phủ?” Mộ Tịch Dao ngay lập tức dãi hiểu.

Tông Chính Lâm lại có thể chủ động đề cập đến việc cho người nhập phủ? Chẳng nhẽ hần coi trọng kỳ nữ nào đó? Kiếp trước dù có bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp muôn hình muôn vẻ ở trước mặt thì Kiến An để vẫn sừng sững bất động.

Tông Chính Lâm nhìn tiểu nữ nhân đang ngây người, gõ nhẹ cái trán nàng một cái, “Không phải đoán. Là vũ cơ mà đại ca tặng.”

Hôm qua Đại hoàng tử Tông Chính Thuận lấy cớ làm tiệc tẩy trần cho Tông Chính Lâm, trong bữa tiệc liền tặng hai vũ cơ mỹ mạo, nói là để giúp vui. Sao Tông Chính Lâm lại không biết tính toán của Tông Chính Thuận, đơn giản là muốn cái người nằm vùng, nếu có thể làm loạn hậu viện của hần thì càng tốt.

Tông Chính Lâm có chút lạnh nhạt đẩy người đi, nhưng sau đó bị mọi người ồn ào, Tông Chính Lâm liền hiểu ra gần đây mình quá nổi bật, khiến nhiều người tức giận. Cup mắt một lát, gạt đầu đồng ý, rồi khách sáo cảm ơn Đại hoàng tử. Nhưng trong lòng có tính toán gì, thì không cần nói với người ngoài.

Bây giờ hần nói cho Mộ Tịch Dao nghe, là muốn để cho nàng biết nguồn gốc của những nữ nhân đó, trong lòng cũng tự có tính toán.

Mộ Tịch Dao vốn thông minh, đối với việc đàm đàn ông tặng mỹ cơ cho nhau, hay các kiểu ngáng chân can thiệp hậu viện chỉ cười nhạt, cũng chỉ có Đại hoàng tử mới làm được việc ngốc nghếch này.

“Vũ cơ cũng tốt, thích nhất là ngắm hoa xem múa”. Ánh mắt mỉa mai hoặc xinh đẹp của nàng khiến cho ngón tay của Tông Chính Lâm động đậy.

Bắt người ở thư phòng, cũng không kịp về phòng ngủ, hần ấn Mộ Tịch Dao lên trên thư án mà thân thiết một hồi. Tông Chính Lâm chờ Mộ Tịch Dao ở cũ đã mất hết nhẫn nại, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Hai người ở thư phòng triền miên quay cuồng tới canh ba mới nghỉ. Thấy Mộ Tịch Dao không ổn, đau khổ cầu xin, nàng lại hứa hẹn sau này sẽ cho hần

nhiều lợi ích hơn, Tổng Chính Lâm mới miễn cưỡng thu binh, bế nàng đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Hôm sau, có hai người mặc quần áo thanh lịch, dáng người yếu đuối được đại quân sự mang đến Đan Như uyển bái kiến Trắc phi và các vị chủ tử ở hậu viện.

Nhìn hai người đang quỳ phía dưới, chẳng những không hề có chút mùi lẳng lơ nào, hơn nữa lại còn rất quy củ.

Cử chỉ đúng mực, khiêm tốn mà cung kính đáp lời, hoàn toàn khác hẳn với dự đoán của Mộ Tịch Dao yên. Nghe tên hai nàng, cũng rất thanh tao lịch sự, tên gọi Ngọc Ninh và Ngọc Nghiên.

Đối với việc rõ ràng là Hồng Mẫu Đơn lại vờ làm Bạch Liên Hoa này Mộ Trắc phi cực kỳ không vừa mắt. Lẽ ra người người đều phải hướng tới hoa mẫu đơn khuynh quốc khuynh thành, sao lại có người tâm tư bất chính, làm trái với nghề nghiệp như vậy? (ở đây ý nói 2 vị cơ vũ đáng ra phải có vẻ lẳng lơ, mị người thì hai nàng kia lại tỏ vẻ thanh cao như tái tử, nên Mộ yêu nữ cảm thấy bọn họ đã làm trái lương tâm nghề nghiệp rồi đó)

Ánh mắt Đường Nghi Như và một đám nữ nhân ngồi bên cũng rất bất thiện, đây mà là tưng cơ kỹ hay sao, rõ ràng là rắp tâm muốn bò lên giường người ta. Tiểu Đường thị hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, rõ ràng là không hề chào đón đối hai người này.

Mộ Tịch Dao ngồi trên ghế chủ vị, nhìn khí độ của hai người kia, chỉ là vũ cơ thể mà cũng có thể áp chế được khí khái của thị thiếp phủ hoàng tử. Đây chẳng phải là rõ ràng đến đoạt địa bàn, câu nam nhân hay sao?

Đại hoàng tử là người thô tục, thể mà lại có thể tìm trăm chọn một, dạy dỗ ra hai người nhan sắc tốt như vậy, thật sự là đã khiến hắn bỏ rất nhiều công sức, quên mình vì người khác.

Mộ Tịch Dao thấy đã hiểu rõ, bèn lơ đãng. Đối phó với những việc hậu viện này, nàng thật sự sẽ không để người khác được việc tốt.

Chỉ thấy nàng nâng bộ móng tay vàng, chỉ vào hai cái ngọc gì đó, cất miệng khiến cho đám người trong phòng phải choáng váng.

“Thân là vũ cơ, với tính tình như thế, làm sao có thể câu dẫn người khác được?”

Mắt đẹp của Mộ Tịch Dao tà tà nhếch lên, ngữ khí lộ vẻ ghét bỏ, “Khô khan chất phác như thế, không hiểu phong tình, làm sao có thể khiến cho nam nhân thấy thú vị?”. Nhìn hai người phía dưới, Mộ Trắc phi liên tục lắc đầu, trong miệng tặc tặc lưỡi liên tục, vẻ mặt thì lộ một vẻ khinh thường.

Nhìn hai người kia kinh ngạc tròn mắt há mồm, đầu ngón tay Mộ Tịch Dao vung lên, phác họa từ xa.

“Ánh mắt không đủ mị hoặc, dáng người không đủ uyển chuyển, xiêm y không đủ lả lơi. Vai và eo đều phải lộ ra. Về sau, ngày nào cũng phải chọn chút y phục nửa che nửa hở, giống như quần lụa mỏng, khi mặc như thấy lại như không thấy mới hợp lý.”

Mộ Tịch Dao cũng không quản nhưng người khác đang nhìn nàng như nhìn quý, thân thể nghiêng về trước một chút, hé mắt cẩn thận dò xét một lát, lát sau vung khăn lụa lên, xuy một tiếng ~ cười lên.

“Làm vũ cơ sao, thanh quý như thế này, nam nhân sao mà ra tay được? Quay về soi gương suy ngẫm đi. Khi nào có thể đạt đến trình độ chỉ liếc mắt một cái, lại như nhìn thấy yêu tinh mê hoặc, lúc ấy thì đến hiến vũ trợ hứng cho điện hạ.”

Nói xong thì đứng sừng sững ở đó, giao việc cho đại quân sự, cấp sân nhỏ cho hai người đã “Cải tà quy chính” kia. Lại nói thẳng bọn họ không có tiến bộ, phải chăm chỉ khổ luyện, đừng để “Mặt mặt xấu hổ” trước mặt điện hạ.

Nhóm nữ nhân trong phòng đều bị lời nói không có chừng mực của Trắc phi làm cho xấu hổ không thôi. Rồi lại âm thầm suy đoán hay là Mộ Trắc phi dùng giọng điệu này, mới câu được độc sùng của điện hạ?

Còn hai vũ cơ kia, tuy rằng cũng chỉ là thứ đồ giúp vui trong các phủ, nhưng cũng không đến mức không đứng đắn như lời của Trắc phi nói. Tại sao sau khi nghe xong lời nói từ miệng Trắc phi nói ra, mấy vũ cơ này chẳng khác gì con hát hạ lưu vậy?

Nhìn Điền Phúc Sơn dẫn hai người mặt mày xanh lét lui xuống, Mộ Tịch Dao lại trở về với người để nói chuyện thường ngày, lúc Trắc phi chủ tử giảng đạo lý. Chẳng hề có sự khắc nghiệt bén nhọn như vừa rồi.

“Trong phủ ấy à, phải có quy củ mới tốt. Bằng không sẽ khiến người khác hiểu lầm những kẻ biểu diễn mua vui này là người ở hậu trạch của điện hạ, như vậy sẽ rất mất mặt.”

Lời này được Mộ Tịch Dao nói ra, không biết có bao nhiêu người ở phía dưới âm thầm tự nhủ: người không có quy củ nhất trong trong phủ này chính là vị đang phát biểu đó.

Mộ Tịch Dao nào có nhân rồi để ý tâm tư những người kia đang nghĩ gì, nàng còn đang đắc ý khi đã ra chiều cho Đại hoàng tử.

Người ý vào thân phận đại ca mà đem đồ không sạch sẽ cho hậu viện của đệ đệ, còn không phải đều bị Mộ Tịch Dao nàng đá đi sao?

Hiện giờ tất cả trong cung đều biết, Mộ Trắc phi nàng đây là ái thiếp của Lục điện hạ, cái trò ngang ngược đuổi người gì đấy, quá tầm thường rồi.

Nữ nhân thôi mà, đùa giỡn được, chịu đựng được, đây mới coi là bản lĩnh.

Mộ Tịch Dao tỉnh tề thường thức chén trà nhài Mặc Lan mới pha, toàn thân lười biếng dựa vào lưng ghế, rất là thỏa mãn.

Nhóm nữ nhân bên dưới nhìn dung nhan kiều mị của Trắc phi, trong lòng ai cũng xót xa khó chịu.

Lại nhìn nàng hôm nay như đã trở thành người khác, ăn nói chanh chua, không chút lưu tình. Chỉ cảm thấy Mộ Trắc phi cũng không phải là người dễ chọc, nói không chừng ngày bình thường là nguyệt trang, hôm nay vì cùng cố sủng ái, mới lộ bộ mặt thật.

Nhưng khi nhớ tới sắc mặt trắng bệch của hai vũ cơ và thần sắc xấu hổ giận dữ muốn chết, trong lòng bọn họ cũng thoải mái hơn vài phần.

Trắc phi đúng là ra tay tinh chuẩn, từng chữ sắc như dao. Rõ ràng là vạch trần người khác, chẳng bằng nhục nhã ngay trước mặt, thật sự quá sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Âm Toán

Đường Nghi Như nhìn mộ Tịch Dao diễn về nhu hòa hiền lành nhã nhặn, trong lòng hừ lạnh. Nữ nhân này đúng là giỏi giả bộ, ngày bình thường hiền thực cao hoa, miệng lưỡi nào có bên nhọn độc ác như lúc này chứ.

Đáng tiếc điện hạ không thấy bộ mặt thật của Mộ thị, nếu không sẽ không bị nữ nhân hai mặt như thế mê hoặc.

Đường Thứ phi thăm than thở vận mệnh không tốt, nhìn dáng người Mộ Tịch Dao sau khi càng phát triển nẩy nở hơn, hận đến mức đầu ngón tay cũng run lên.

Đường Tuệ Như ở phía sau nhìn đích tỳ chỉ mãi nhìn chăm chăm Trắc phi, không hề phát hiện bản thân mình biểu hiện rất khác thường, trong lòng ả cực vui vẻ. Nữ nhân này chẳng qua cũng chỉ là sống qua ngày mà thôi, vậy mà còn có ý tranh giành tình nhân, quả thực là đáng bị chết sớm.

Người biến mất từ khi “mang thai” là Trương thị hôm nay cũng xuất hiện. Thai mới hai tháng, bụng còn chưa lộ ra, thế nhưng Trương thị lại rất cẩn thận đỡ bụng, trên mặt hiện ra nét then thùng ôn nhu.

Mộ Tịch Dao nhìn hành động tỉ mỉ cẩn thận của Trương thị cảm thán không thôi. Nữ nhân ở hậu viện quả nhiên ai ai cũng bất phàm, tất cả đều có tuyệt kỹ riêng.

Vừa phát tay ra hiệu Trương thị đến bên cạnh ngồi nói chuyện không cần khách sáo, đột nhiên thấy ngọc bội nóng lên. Khiến Mộ Tịch Dao cả kinh. Ngọc bội phát tính hiệu cảnh báo, là có nguy hiểm?

Xác nhận cẩn thận lại, quả thật là trên người Trương thị xảy ra vấn đề.

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, nàng chẳng nhẽ còn dám ra tay với mình hay sao? Đừng nói là sau khi việc xảy ra nàng ta sẽ khó bảo toàn tính mạng, hơn nữa muốn động thủ cũng không thể chọn vào lúc này.

Nếu đã không thể trực tiếp ra tay, vật thì phải là gián tiếp. Mộ Tịch Dao suy nghĩ, không cách xa như vậy, liệu có phải là hạ độc?

Mộ Tịch Dao ngoài mặt vẫn cùng Trương thị nói chuyện, nhưng trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ, Trương thị chắc chắn là đã bị người khác xuống tay. Ngọc bội đã cảnh báo, là muốn nhắc nhở mình có thứ không sạch sẽ.

Cũng không biết là độc này chỉ nhắm vào Trương thị, hay là mượn cơ hội này diệt luôn cả mình đây.

Nói chuyện một lát, Mộ Tịch Dao cũng tiễn khách. Đợi khi tất cả nữ nhân đầu đã rời đi, nàng vội kêu người hầu hạ tắm rửa thay quần áo, đưa bộ quần áo ngoài vừa mặc cho đại quân sự kiểm tra, còn trung y hoặc đồ lót đều đốt đi.

Tông Chính Lâm đang thư phòng, nhận được tin, mắt phượng nheo lại, lớn tiếng phân phó, “Tra!”.

Sai người âm thầm kiểm tra toàn bộ đồ vật thường ngày Trương thị sử dụng, lại lấy một ít dụng cụ đưa đến chỗ Hồng cô, chờ kết quả.

Hai ngày sau âm vệ báo lại, quần áo Trương thị mặc hôm ấy có nhiễm “Biến Tiêm”.

Đây không phải độc, mà là một vị thuốc, sẽ khiến đứa trẻ bị dị dạng.

Mất Tông Chính Lâm hiện lên sát ý. Đây là muốn mưu hại “thai nhi” trong bụng Trương thị, hay là muốn một mũi tên trúng hai con chim, ngay cả Thành Khánh cũng không buông tha?

Không cần phải nghĩ nhiều, người hạ độc thủ nhất định là trong mấy vị huynh trưởng tốt của hắn.

Tông Chính Lâm nhìn mặt báo, cảm thấy thật may mắn. May mà tiểu nữ luôn có sự quan sát tỉ mỉ và rất nhạy cảm với độc vật, nếu không rất có thể giờ này con hắn đã phát độc rồi.

Đây là lần thứ hai Mộ Tịch Dao có biểu hiện hơn người đối với độc vật, Tông Chính Lâm nhớ rất rõ, lần đầu tiên là sự kiện nhện độc Chập Chu lúc tuyển tú. Xem ra, tiểu nữ nhân cũng có không ít bí mật.

Tông Chính Lâm hạ lệnh theo dõi sân viện của Trương thị, âm thầm tìm hiểu nguồn gốc. Lại dẫn theo mẹ con Mộ Tịch Dao vào cung thỉnh an Thục phi, vờ vịt khách sáo ngủ lại một đêm. Nhân cơ hội cho người vào Đan Như uyển dọn dẹp sạch sẽ, mới yên tâm đưa người về phủ.

Lại sau hai ngày, âm vệ dâng báo cáo, Tông Chính Lâm sắc mặt đen như đất nồi. Thì ra liên quan đến việc này không chỉ có một người.

Buổi tối hôm đó, một tỷ nữ và một thị vệ trong phủ Lục hoàng tử biến mất không một tiếng động.

Mà thị thiếp Khổng thị nhìn gói thuốc bột đột nhiên xuất hiện trong phòng, cả người xui xẻo, sắc mặt trắng bệch, cắn khăn lụa nghẹn ngào run rẩy.

Trong Đan Như uyển, Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao chậm rãi nói việc này cho nàng biết.

Thì ra là Khổng thị nghe lời nha hoàn trong viện giật dây, hận Trương thị nhập phủ muộn hơn so với mình mà lại có con trước, nên cố ý thừa cơ ra tay với Trương thị lúc gặp nhau trên đường. Nên tra được “Biển Tiềm” từ chỗ thị.

Khổng thị đúng là ngu không ai bằng, ngay cả nha hoàn hầu hạ hai năm bên người cũng không biết nguồn gốc rõ ràng, trong viện mình có ba nha hoàn nghi đáng chết không rõ ràng, đề bạt đúng người nằm vùng mà Đại hoàng tử sắp xếp, thuốc bột cũng từ đó mà có. Nhưng mà đối tượng bọn họ muốn mưu hại không phải bảo thai trong bụng Trương thị, mà là con trai trưởng của Tông Chính Lâm tức Thành Khánh.

Về phần tên thị vệ, là đồng hương với nô tỳ trong phủ Thái tử, có tình ý với nhau, bình thường lúc gặp mặt cũng vô cùng cẩn thận. Không ngờ lại bị Thái tử phát hiện, bắt người yêu của hắn làm uy hiếp. Thị vệ kia không thể không phản bội, âm thầm cho độc “Tây Tử hoài châu” vào trong trà của Trương thị.

Thái tử vốn muốn dùng Trương thị làm con cờ náo loạn hậu viện Tông Chính Lâm, tốt nhất là có thể vu oan hãm hại, kéo hai ba nữ nhân khác xuống đài, để cho Nguyên Thành đế thấy hậu viện lão lục không yên ổn mà không trọng dụng hắn nữa. Mộ Tịch Dao dựa vào trong ngực Tông Chính Lâm. Nghe lời nói trầm thấp đầy mỉa mai của hắn, ánh mắt sắc nhọn như dao.

Tông Chính Thuần dám ra tay với con của nàng, Mộ Tịch Dao nàng đây cũng không phải người dễ khi dễ.

Thứ mà tên mắng phu kia có thể khoe khoang nhất chính là quân công. Đánh rắn phải đánh giáp đầu, từ trước tới giờ Mộ Tịch Dao đều xuống tay rất ngoan tuyệt quyết đoán.

Đòn đánh trả hay nhất dành cho hắn chính là không để cho hắn ra được chiến trường, không có công lao, chỉ có thể tro mắt nhìn đệ đệ được phong vương phong Bá.

Về phần Thái tử, Tông Chính Lâm sẽ ứng phó, hắn chưa trực tiếp đánh đến nàng, thì nàng cũng không có ranh đoạt mất niềm vui chém giết của Tông Chính Lâm.

Mộ Trắc phi nghĩ đến hai kẻ khiến người phiền lòng kia, lại nhìn về trấn định của nam nhân nhà mình, hắn như đã đoán trước sự việc, nàng khẽ cười ra tiếng.

“Điện hạ, thiếp thấy Thái tử và Đại hoàng tử đối với ngài vẫn còn tương đối rộng lượng.” Mộ Tịch Dao vuốt một nhúm tóc mai Tông Chính Lâm, dùng lọn tóc nhẹ nhàng đảo gãi gáy hắn.

“Nghịch ngợm”. Tông Chính Lâm bắt cái tay đang giờ trò xấu của nàng, kéo người về phía trước, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn rục rờ lên, chỉ thấy mặt nàng đầy vẻ mặt tính toán, cười đến ngọt ngào.

Từ khi hai vũ cơ nhập phủ đã nửa tháng, sau khi được Mộ Trắc phi tự mình kiểm nghiệm, cuối cùng cũng đã có cơ hội hiển vũ.

Mộ Tịch Dao vịn tay vào ghế dựa, bàn tay trắng muốt lộ vò trái vãi phía nam tiến cống, chậm rãi đút cho nam nhân lười biếng bên cạnh, ánh mắt lại quét một vòng xuống bên dưới.

Hôm qua nàng đã thả tin, nói nàng muốn tự mình thiết yến tìm vui cho Tông Chính Lâm, còn cố ý gọi vũ cơ trình diễn, nhóm nữ nhân hậu viện sao có thể ngồi yên được. Hôm nay liền quần là áo lượt kéo nhau đến, ngay cả Trương thị có thai ba tháng cũng không chịu cô đơn, vịn tay nha hoàn, ngồi phía dưới Đường thứ phi.

Mọi người thấy hai vũ cơ được Mộ Trắc phi dạy dỗ, quả nhiên phong tình bắn ra tứ phía, đáng về câu hồn đoạt phách.

Chỉ thấy hai nàng ta che mặt bằng khăn lụa, mông uốn éo, bên hông thất một sợi dây chuyền thủy tinh, ánh sáng lấp lánh phát ra theo từng bước di chuyển. Hai chiếc eo nhỏ chậm rãi khoe ra, đường cong là lướt, đôi ngực như ẩn như hiện dưới sa y trong suốt, động tác phập phồng, khe rãnh trước ngực nổi bật không thể nghi ngờ.

Mộ Tịch Dao âm thầm cảm thán, cũng may người mà Tông Chính Thuận lựa chọn đã không có cô phụ bộ vũ y tự tay nàng vẽ .

Hai nữ nhân này bản lĩnh vô cùng vững chắc, giờ tay nhắc chân không ngừng câu dẫn mỉa mai, cho thấy là đã được được dạy dỗ rất đặc thù.

Người thô bỉ như Tông Chính Thuận, vậy mà cũng có năng lực nhìn người như thế. Chỉ sợ là do đám đàn ông từ nhỏ lớn lên trong tình sắc nên có thiên phú dị bẩm, công lực thâm hậu. Ngay cả Lục điện hạ xưa nay luôn tỏ ra lạnh lẽo Tông Chính Lâm nhưng nói thẳng ra cũng có am hiểu sâu sắc về chuyện ấy, còn rất ham thích.

Nghiêng đầu nhìn Tông Chính Lâm đang chuyên chú thưởng thức mỹ nhân nhẹ nhàng nhảy múa, Mộ Tịch Dao nở nụ cười.

“Điện hạ, mỹ nhân có được không?”. Hai mắt lần thu thủy mờ ám liếc sang, trêu chọc Tông Chính Lâm đến xuất thần.

Bàn tay lớn bị che lấp dưới váy dài xoa bóp nàng, “Để ý hử?”. Chằm chằm nhìn bộ dạng lên án của nàng, động tác cũng không dừng lại.

“Hai cô gái này biết võ”. Tông Chính Lâm thấp giọng khẽ cắn vành tai Mộ Tịch Dao nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hỗn Loạn.

Mộ Tịch Dao sững sốt, còn có võ công? Đây là đùa vui cơ hay là tặng “người thuần sói”? Nhất thời chưa kịp bắt bẻ đã bị Tông Chính Lâm nghiêng người nắm lấy cái hông nhỏ, trên mặt nàng ửng đỏ. Nam nhân này kể cả lúc ở bên ngoài cũng càng ngày càng không kiêng dè gì cả, lấy thân mình ngăn cản tầm mắt của người khác liền vuốt ve đụng chạm.

“Kiều Kiều đã từng nhận lời bản điện hạ , sẽ tặng ta một điệu múa”. Mắt phượng của Tông Chính Lâm nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi cúi người xuống.

Mộ Tịch Dao sợ tới mức nhỏ giọng hô một tiếng, cổ kỹ ánh mắt bất mãn ngập cả phòng, đành phải vội vã đồng ý, nói là sau khi du hồ về sẽ để hẳn thưởng thức điệu múa vùng về của mình.

Tông Chính Lâm lộ vẻ tiếc nuối, tiểu nữ nhân thật là khôn khéo, tính toán thật tốt, chưa từng thấy nàng chịu thiệt thòi bao giờ. Thả lỏng người khẽ vuốt ve lưng nàng, tiếp tục xem múa.

Đám người ngồi ở phía dưới tuy là ánh mắt đều nhìn về phía vũ cơ, nhưng không lúc nào không lưu ý Lục điện hạ và Mộ trác phi đang ở trong lòng hân. Mộ thị được phúc nhờ con, càng thêm bừa bãi. Bây giờ lại được độc sủng một thời gian dài, ý vào con trai, thường xuyên nấu canh đưa cơm cho điện hạ.

Tề thị là người đầu tiên ngồi không yên, bụng chén rượu nhỏ thút tha đứng dậy , đi đến trước vị trí chủ vị, “Điện hạ, nô tỳ kính ngài một ly, chúc mừng ngài có được trưởng tử, chúc mừng Trác phi có được Lân nhi”. (mọi người đừng thắc mắc tại sao lại là Lân Nhi: Lân ở đây là Lân trong Long, Lân, Quy, Phụng, có ý nói đứa con quý báu đó). Thị nói xong nhẹ nhàng giờ cổ tay trắng nõn lên, đôi môi đỏ mọng dán lên chén rượu bạch ngọc, chậm rãi uống cạn.

Mộ Tịch Dao cảm thấy Tề thị như gái tiếp rượu ở hiện đại vậy, như hoa anh túc xán lạn điểm lệ.

Tông Chính Lâm gật đầu, ngửa đầu uống cạn chén rượu ngon, hiếm khi lại cho Tề thị sắc mặt tốt.

Tề thị lộ vẻ mặt vui mừng, lại quy củ hành lễ với Mộ Tịch Dao mới nhanh nhẹn trở về bàn. Các nữ nhân còn lại lần lượt lên kính rượu, tranh thủ lấy lòng. Mộ Tịch Dao ôn hòa ngồi trên ghế, lười nhác dựa vào Tông Chính Lâm, cùng hân hưởng thụ cảnh gấm hoa rực rỡ, giai nhân vờn quanh.

Chỉ là thời điểm đến lượt Không thị, thấy nàng hoàn toàn không có vẻ xinh đẹp bức người như xưa, ngược lại dè dặt cẩn trọng, chớ chút sợ hãi rụt rè khiếp đảm.

Cuối cùng hai vũ nữ một trái một phải dán lên hân, Tông Chính Lâm tận hưởng điểm phúc.

Mộ Tịch Dao bị một đám nữ nhân vây quanh cả buổi tối, chớp mũi đầy một mùi son phấn, che ống tay áo, vụng trộm gãi gãi chớp mũi, thật vất vả mới áp chế cảm giác khó chịu, không lộ ra vẻ khó chịu trước mặt mọi người.

Tông Chính Lâm thoáng nhìn động tác nhỏ Mộ Tịch Dao, trong lòng cười thầm, vẫy tay để mọi người lui về, lại đỡ nàng đổi tư thế, cho người mở cửa sổ, khôn ngoan hơn nhiều.

Nhạc sĩ trong phủ nhẹ nhàng chậm rãi rải tấu ca điệu, các nữ nhân tụ lại nói chuyện phiếm, trong lúc nhất thời oanh oanh yến, phồn hoa rực rỡ.

Mộ Tịch Dao thì thoảng cũng đáp lời với Đường Nghi Như, Trương thị thì thành thật ngồi đó, dùng quả tiến cống mà Mộ Tịch Dao thưởng.

Đang trong lúc náo nhiệt, chén rượu trong tay Đường Tuệ Như ba~ một tiếng rơi xuống, đưa tay ôm ngực đột nhiên ngã xuống, thuận tay nắm lấy quần áo Ngũ thị, Ngũ thị sợ tới mức kêu ra tiếng, bỗng nhiên nhảy ra ngoài.

Ngũ thị nhảy lên, làm mọi người trong phòng lập tức kinh ngạc, đều nhìn về chỗ tiểu Đường thị.

Lúc này mới phát hiện về mặt tiểu Đường thị thống khổ, hô hấp gấp gáp, ho khan không ngừng, hơi thở hỗn hển, tựa như có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Trong lúc nhất thời chính sảnh vô cùng hỗn loạn, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên.

Hai nha hoàn hầu hạ Tề thị và hai vũ cơ bên cạnh cũng xúm lại bên cạnh điện hạ, đỡ chủ tử đi về phía sau.

Nhóm nữ nhân cũng học theo, nhân cơ hội tiếp cận Tông Chính Lâm, bỗng chốc nhao nhao mà đến.

Không ngờ lúc này Trương thị đột nhiên bị một vũ cơ vung chưởng đánh ngã xuống đất, ôm bụng kêu đau, làn váy đã nhuộm máu.

Lúc này trong sảnh đã loạn càng thêm loạn, hai nữ nhân ngã trên mặt đất, khiến mọi người luống cuống tay chân.

Mặt vũ cơ kia trắng bệch, run rẩy chỉ ngón tay về phía sau, liên tục hô có người hung hăng đẩy nàng một cái. Nhưng mọi người nhìn lại, phía sau nàng ta rõ ràng cũng chỉ có một vũ cơ khác về mặt kinh hoàng hết nàng ta.

Khuôn mặt tuần tú của Tông Chính Lâm đen lại, mắt đảo một vòng, mọi người đều co rúm lại lùi về sau hai bước.

Mộ Tịch Dao lập tức đứng lên, để Triệu ma ma nâng Trương thị đến Đan Như uyển, tức tốc thỉnh ngự y. Lại để sai quân sự áp giải hai vũ cơ xuống, nghiêm hình tra khảo.

Mộ Tịch Dao nhìn Đường Tuệ Như, rất giống phát bệnh hen suyễn. Vội gọi Mặc Lan, cẩn thận giao phó vài câu.

Mặc Lan nhận chỉ thị của Mộ Tịch Dao, đỡ Đường Tuệ Như chính Tiểu Đường thị thành nửa nằm nửa ngồi, chậm rãi mát xa lưng nàng ta, lại bình tĩnh trấn an cảm xúc của thị, sau đó mới thấy hô hấp của Đường Tuệ Như ổn định lại.

Tông Chính Lâm ở một bên, vẻ mặt kín như bưng, nhìn tiểu nữ nhân tinh táo bình tĩnh thỉnh ngự y bất mạch.

Mộ Tịch Dao lui sang một bên, đôi mày thanh tú cau lại.

Chuyện hôm nay, có một nửa công lao của nàng, nhưng nửa còn lại thì hoàn toàn ngoài dự liệu.

Lâu nay Đường Tuệ Như ở trong phủ cũng chưa bao giờ thấy phát tác bệnh hen suyễn. Đường gia dám đưa nàng nhập phủ, tất nhiên không phải người ốm yếu, nếu không thì sẽ không thể hầu hạ điện hạ. Tất cả đều quá mức trùng hợp.

Ngự y chẩn mạch, lại viết phương thuốc, chỉ nói là ăn phải đồ ăn không thích hợp, khiến cho bệnh tình phát tác. Mộ Tịch Dao đã hiểu, đây là bị dị ứng.

Cẩn thận đưa người về nghỉ ngơi, đám người mới chậm rãi rời đi. Lúc đi về còn khe khẽ bàn tán, nghị luận Trương thị vẫn còn ở Đan Như uyển, tiểu Trương thị thật là dọa người.

Tông Chính Lâm đưa Mộ Tịch Dao về trong sân, mới trở về thư phòng, nhìn tờ giấy trên bàn, thần sắc khó nắm bắt.

Mưu kế của Tiểu nữ nhân là được hấn đồng ý. Thứ nhất có thể miễn cho Trương thị phải chết, thứ hai có thể thuận tay loại trừ bỏ “vũ cơ” của Tông Chính Thuần, cuối cùng còn có thể phản kích trả hấn một đòn.

Không ngờ ngoài Mộ Tịch Dao, còn có người khác đánh chủ ý đến yến hội. Thật sự là tính toán tốt.

Hậu viện của hấn, thật đúng là người tài liên tục xuất hiện. Còn việc hạ “Biển Tiêm”, vậy mà dám liên quan đến tiền triều. Tông Chính Lâm nhú mày, xem ra trong phủ cần tẩy trừ một lần, nếu không thì mặc dù có ám vệ, cũng không thể chắc chắn không có sơ hở.

Mộ Tịch Dao cũng đã đã cân nhắc ra, nếu nói người thống nhận tiểu Đường thị nhất thì cũng chỉ có Đường thứ phi. Đáng tiếc nhân thù của thị không đủ, nếu không chắc hẳn có thể tìm ra manh mối.

ở trong Thư Oái uyển, sắc mặt Đường Nghi Như vô cùng dữ tợn, một mình đứng trước bình sứ, hận không thể bóp chết Mộ thị một cách thống khoái nhất. Lại là Mộ thị, lần trước nhúng tay vào việc Trương thị, lần này lại giúp tiện nhân kia, Mộ thị đã nhiều lần đối nghịch với mình. Nếu không phải tại à, hôm nay con tiện nhân kia sẽ vĩnh viễn câm miệng, sẽ không thể có tâm tư ám hại mình nữa.

Đáng hận nhất là, rõ ràng biết bị người khác ám toán, lại không thể tố giác, thật sự là rất uất ức! Phải mau chóng loại trừ nữ nhân kia, nếu không theo cái tính điên kia, sợ là sẽ cá chết lưới rách với mình.

Tề thị ở phía sau nhìn Tiểu Đường thị bị nâng đi, trong lòng thấy hơi kỳ lạ, xem ra tính toán của à ta là công cốc. Chỉ sợ sau này mình cũng bị nàng ta liên lụy. Bây giờ chỉ đành hoàn toàn cắt đứt, cắt sạch sẽ, nếu không sẽ có hậu họa vô cùng.

Tiểu Đường thị uống thuốc xong, dần dần tỉnh lại. Không cần nghĩ gì cũng đã rõ, người hại nàng chắc chắn là đích tử không còn nghi ngờ gì nữa. Trên tay mình có nhược điểm của nàng ta, thị đã dám xuống tay, đáng tiếc cho thị là mình đã tránh được một kiếp, những ngày lành của thị đã hết.

Thật sự là đánh nhận còn bị nhận mô vào mắt! Mình một lòng muốn độc chết Đường Nghi Như lại không ngờ để cho nàng đắc thủ trước một bước.

Mộ Tịch Dao ở trong Đan Như uyển vờ vịt trông Trương thị một canh giờ, cuối cùng ngự y bấm bảo, “Thai nhi” trong bụng Trương thị không giữ được, người mẹ cũng cần tĩnh dưỡng hai tháng mới được.

Lục điện hạ nổi giận, cho người thăm vấn hai vũ cơ kia, rồi đánh chết. Lại cho người truyền lời tới phủ Tông Chính Thuần, báo hấn cho người đến nhặt xác về, cho thấy hấn vô cùng tức giận.

Trong cung Thực phi nương nương nhận được tin, biết mất “cháu trai”, vội tìm Nguyên Thành để khóc lóc kể lể, nước nở khôì ngừng.

Đội khi Nguyên Thành để đánh mặt rồi đi, bà mới buông khăn lụa, khoe môi mang ý cười.

Mới đầu Thực phi cho rằng con mình lại có tin vui, còn đưa người cho Mộ Tịch Dao sai sử. Nào biết về sau con trai gửi cho mình một mật hàm, mới biết là bị người khác tính kế. Hôm nay Trương thị gặp chuyện không may, có thể thấy là chính Tông Chính Lâm động thủ.

Thực phi lau mặt, nghĩ đến cảnh ngộ tiếp theo của Đại hoàng tử và Quý phi, thì toàn thân khoan khoái dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Khách Đến Thăm

Bên ngoài hoàng cung, thư phòng của đại hoàng tử.

Tông Chính Thuần hôm qua bị một câu “Nhật xác” của Tông Chính Lâm làm tức giận đến mức rút kiếm chém đứt bình cầm trong phòng, hôm nay lại bị Nguyên Thành để gọi vào ngự thư phòng răn dạy.

Nguyên Thành để lạnh lùng nhìn hấn nói một câu “Chuyện bàng môn tà đạo là chuyện mà một người huynh trưởng có thể làm sao?” khiến cho cả người hấn vô cùng lạnh lẽo.

Vừa xuất cung thì lại nhận được tin, đêm qua Nguyên Thành để giá lâm Ngọc Diệp cung của quý phi, ở lại một lát liền quay về. Nghe nói sau đó Quý phi đuổi tất cả mọi người ra ngoài, một mình buồn bực ngồi cả đêm.

Tông Chính Thuần ngồi xuống nhìn phụ tá, vẻ mặt hung ác, âm độc mở miệng:

“Việc này có phải là do Lục đệ sử dụng thủ đoạn không?”

Vũ cơ mà hấn tặng là người chọn trăm lấy một, được nuôi dưỡng năm năm. Sao lại có thể bắt tài vô dụng như thế?

“Điện hạ, chuyện thị thiếp của Lục hoàng tử sinh non là thật, ngày hôm qua Thái y viện liên tục đưa hai vị ngự y đến khám.” Một mưu sĩ tuổi trung niên đứng dậy bẩm báo.

“Lục điện hạ tuyệt đối không thể lấy tính mạng huyết mạch của mình để đổi với tính mạng của hai nữ nhân kia. Trái lại thân hoài nghi, có phải là vị kia hay không?” Nói xong còn chỉ về phía hậu viện.

Những người còn lại tỉnh ngộ trong nháy mắt, chắc là thế rồi? Nếu là do vị kia động thủ, vừa có thể trừ khử cái thai như cây đinh trong mắt xong, lại có thể phế đi quân cờ tranh thủ tình cảm với Lục điện hạ.

Mọi người vội vàng phụ họa, đều nói chắc chắn chủ mưu là Mộ trắc phi.

Tông Chính Thuần nhớ đến nữ nhân được Tông Chính Lâm ôn nhu chiều chuộng kia, nàng thật sự có thể phế đi người của mình vậy sao?

Ngang đầu, hấn đã có phán đoán. Nếu đã có hiềm nghi, vậy không thể buông tha. Người đàn bà kia dám làm hại hấn cùng quý phi bị Nguyên Thành để chán ghét vứt bỏ, dù là mỹ nhân khác người đi nữa hấn cũng có thể khiến cho nàng hương tiêu ngọc vẫn.

Mộ Tịch Dao ở trong Đan Nhược Uyển nhân nhả ôm Bánh Bao, mấy ngày gần đây hậu viện vắng vẻ lạnh lẽo một cách lạ thường .

Đầu tiên là Trương thị sinh non, sau đó là vũ cơ bị đánh chết, rồi Tiểu Đường thị lại bị truyền ra cần tỉnh dưỡng nửa tháng. Hơn nữa Khổng thị bị Tông Chính Lâm cảnh cáo. Trong lúc nhất thời đám nữ nhân hậu viện bị phế đi một nửa, khó trách lại yên ả kỳ dị vậy.

Bánh bao nhỏ bây giờ rất hoạt bát, dù mấy ngày nữa mới đầy ba tháng đã rất muốn xoay người, khoảng thời gian chơi đùa cũng càng ngày càng dài. Hắn thích nhất chính là dính lấy phụ thân, đặc biệt là rất yêu thích đùa nghịch tóc mai của Tông Chính Lâm hoặc là được phụ thân nâng hẳn lên cao.

Mộ Tịch Dao thường xuyên ngồi một bên, nhìn Tông Chính Lâm cực kì nhẫn nại với con trai của hắn, đưa mắt nhìn, thấy rất ấm áp. Chỉ tiếc là thời đại khác nhau, nếu không thì cũng coi như là viên mãn như ý.

“Điện hạ” Mộ trắc phi bước nhẹ đến, đón lấy nhi tử với đôi mắt đang hưng phấn đảo qua đảo lại trong tay Tông Chính Lâm rồi gọi nhũ mẫu vào đưa hắn xuống. Bánh bao nhỏ gần đây ngủ không ngoan, phải dỗ dành mới bằng lòng nhắm mắt ngủ.

Đưa tay giúp Tông Chính Lâm vuốt lại trung y bị Thành Khánh vò nhăn, mới mở miệng.

“Thiếp nghe nói mấy ngày nữa là tết Khất Xảo (ngày tết có thời nhà Chu, vào ngày 7/7 âm lịch, vào ngày này phụ nữ sẽ cầu Chức nữ cho mình tài may và thêu thùa), Tây hồ sẽ có hội đèn lồng, ngài và thiếp cùng đi có được không?” Mộ Tịch Dao nhớ rõ Tông Chính Lâm đã hứa với mình sẽ cho mình đi du ngoạn nhưng còn chưa được thực hiện.

Tông Chính Lâm nhìn nàng đứng trước ngực cúi đầu chỉnh đốn lại quần áo, dịu dàng an tĩnh, liền kéo nàng tựa vào trong lòng, bàn tay to vuốt mái tóc dài mềm mượt của nàng.

“Khi đến mùa Đông, các dân tộc Tây Bắc thô bạo sẽ cướp bóc càng lúc càng tùy tiện. Công việc ở binh bộ bề bộn, thời gian sắp tới chắc ta sẽ thường xuyên về muộn. Nếu nàng muốn đi, dẫn theo Vệ Chân, đi sớm về sớm.”

Trong mắt Mộ Tịch Dao lóe tinh quang, Tông Chính Lâm không đi được? Thật là chuyện tốt! ! !

Ngày hôm sau, Mộ trắc phi theo thường lệ ôm bánh bao nhỏ vào cung thỉnh an, Thục phi nương nương đối với vẻ lòng hiếu thuận của trắc phi rất là vừa lòng.

Mỗi lần bà thấy Thành Khánh đều yêu thích không thôi, đến khi trêu đùa hắn một hồi rồi, sẽ ở bên cạnh nhìn hắn tự mình đùa giỡn ầm ĩ.

Một nhóm nữ nhân thấy thẳng bé tự mình xoay qua xoay lại, thì cười vui vẻ. Hơn nữa quần áo mùa đông rất dày, thẳng bé nhìn càng thêm mập mạp, càng khiến cho người khác thêm yêu thích.

Ngay cả Nguyên Thành đế từng tình cờ gặp gỡ hắn một lần, thấy tôn tử ra sức diễn xuất, long nhan rất vui vẻ, không ngớt khen ngợi Mộ Tịch Dao rất giỏi, nuôi dưỡng tiểu tử kia có thân thể khỏe mạnh, tinh lực tràn đầy.

Mộ Tịch Dao ôm Bánh bao nhỏ, cùng Tứ hoàng tử phi đi dạo ở ngự hoa viên, nói đến chuyện du hồ vào tết Khất Xảo, vô cùng hăng hái.

“Ngươi đã là mẫu thân rồi, còn hí hửng như vậy. Đều tại điện hạ nhà ngươi quá cưng chiều ngươi, bằng không làm sao ngươi lại có thể ung dung tự tại như thế.” Tứ hoàng tử phi cười khẽ lắc đầu.

Mộ Tịch Dao ôm Bánh Bao nhỏ, trên mặt là vẻ đắc ý, ” Thành Khánh nhà ta nói, lúc mà mẹ hắn đi chơi, phải mang theo hắn đó.”

Tứ hoàng tử phi xì một tiếng nhìn Mộ Tịch Dao đang vui cười, nha đầu này đúng là quỷ linh tinh.

Đến tết Khất Xảo , Mộ Tịch Dao ôm Thành Khánh, mang theo Triệu ma ma và Mặc Lan, đi lên xe ngựa của phủ hoàng tử. Vệ Chân dẫn theo thị vệ và âm vệ ầm minh trong đám đông, bảo hộ người đi đến Tây Hồ.

Mộ Tịch Dao nhìn Bánh bao nhỏ trong lòng mình, thần sắc trong mắt khẽ dao động. Nếu không phải tại trong phủ còn một vị Đường thứ phi rắc rối, nàng sẽ không đến mức lúc nào cũng phải đem theo con trai không rời mình nửa bước.

“Ma ma, hôm nay Thành Khánh giao cho người.” Mộ Tịch Dao nghiêm túc, nhìn Triệu ma ma.

Triệu ma ma chưa hề thấy cảnh này, nhưng Mặc Lan thì biết. Hễ chủ tử có vẻ mặt như thế, nhất định là sẽ có chuyện phát sinh. Lần đó khi còn ở khuê phòng, chủ tử thường như thế, lần này còn cố ý nhắc nhở, có thể thấy lần này hắn có chuyện kỳ quái.

Hơn nữa, cái gì gọi là giao cho? Chẳng lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó, sẽ khiến chủ tử không thể phân thân? Mặc Lan vội nghiêm túc lại, so với lúc trước còn đề phòng hơn vài phần.

Mộ Tịch Dao vén một góc màn lên, nhìn phổ xá thật náo nhiệt, tâm tư lại trầm tĩnh. Không biết người kia có ra tay không? Chính mình đã phá hủy chuyện tốt của hắn, còn nhân cơ hội đánh ngã một phen, hắn là đã chọc giận đối phương.

Đời trước ngay cả Thái tử hắn còn dám ám sát, đối phó với một nữ tử ở hậu viện như nàng, chắc chắn sẽ không chần chờ mới đúng.

“Mặc Lan, nhớ là không được hành động thiếu suy nghĩ” Mặc dù Mặc Lan thận trọng hơn so với Huệ Lan, nhưng chung quy vẫn là người dễ sốt ruột, chỉ sợ lúc xúc động sẽ là chuyện xấu.

Khi đoàn người đến Tây Hồ, hai bên bờ hồ đã có tiếng người ồn ào, đèn đuốc sáng trưng.

Nữ tử trẻ tuổi thì đi dạo với bạn, công tử thế gia thì dẫn theo người hầu, tốp năm tốp ba đi trên thuyền hoa, nâng chén thưởng rượu, đàn sáo quanh quẩn bên tai.

Mộ Tịch Dao ôm Thành Khánh hai mắt tỏa sáng xuống xe ngựa, mang theo đứa trẻ đang vui sướng khoa tay múa chân. Nhìn tiểu hài tử trên mặt chỉ có sự sung sướng vô tư, cảm thấy đúng là có một vài kẻ thật là chán ghét.

Chậm rãi đi lên trên thuyền hoa năm tầng mà Tổng Chính Lâm đã bố trí, vừa đi vào đã bị đồ trang trí hoa lệ làm cho hoảng sợ. Ai nói Lục điện hạ không thích xa hoa phung phí, chỉ cần một cái thuyền này, liền đã có thể cho Mộ Tịch Dao nâng tận hưởng cả đời.

Xem ra nam nhân kia cũng biết cách làm giàu, còn kiếm nhiều hơn hẳn so với Giai Nghi phường của nàng.

Mộ Tịch Dao giao Thành Khánh cho ma ma ôm, trong thuyền có đặt thêm ấm lò nên nàng cởi áo lông hồ ly của bé ra.

Sai Vệ Chân dẫn người bảo hộ cho Thành Khánh, canh giữ một tắc cũng không rời. Nàng được Mặc Lan chỉ dẫn đi thẳng lên đỉnh thuyền, lại sai nàng châm huân hương, dâng trà.

”Nếu không được truyền thì không được lên, không cho ai đi vào.” Mộ Tịch Dao châm ngọn lửa của hỏa lô, thận trọng phân phó Mặc Lan, sau đó phát tay cho nàng lui ra.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Mộ Tịch Dao ngồi ngay ngắn ở sau án, một mình pha trà, rất lịch sự tao nhã. Trà Long Tỉnh đã được pha xong, mới bung chén trà, thờ dài một tiếng.

Đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ánh sáng ngọn đèn dưới lầu óng ánh phát sáng trên mặt hồ, nữ nhân mặt mày như tranh vẽ, cũng không về chỗ ngồi, lười biếng tiếp đón.

“Các hạ tới thật đúng lúc, có muốn uống một chén trà không?”

Ngọc bội trước ngực lại nóng rực, không biết có bao nhiêu người tới?

Hai ám vệ đang nấp trên xà đột nhiên cả kinh, hai mắt nhìn nhau, hay là đã bị chủ tử phát hiện? Còn đang nghi hoặc, chỉ thấy trên xà ngang đối diện nhảy mất có sáu gã Hắc y nhân, toàn bộ đều lấy khăn đen che mặt, thân thủ mạnh mẽ, vừa nhìn là biết người có luyện công phu.

Ám vệ đang muốn lao ra bảo vệ chủ tử, châm pháo phát tín hiệu, không ngờ sau cổ đã bị chủ tử khống chế, không thể động đậy, phía sau bọn họ còn bị hai người theo dõi.

Mộ Tịch Dao nhìn thấy mấy người xuất hiện chính tề, không hề kích động, đi đến ngồi xuống bên cây đàn cổ, ngón trỏ gảy một cái, âm thanh như tiếng phá đá.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sắc Sảo

“Không phải là thị vệ trong phủ, cũng không phải nữ nhân, như vậy...”. Khóe miệng Mộ Tịch Dao hơi nhếch lên, hưng trí nhìn về phía đối diện, “vậy thì chắc là Huyết tử?”

Sáu người vốn định ra tay động thủ thoáng chốc cứng đờ, nội tâm chấn động.

Bí mật huyết tử, nữ nhân này làm sao biết được? Nàng ta còn có thân phận khác, hay là Lục điện hạ nói cho nàng biết?

Kẻ cầm đầu chau mày, nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao đầy vẻ thoải mái thanh thản, bỗng trở nên kiêng dè. Đang cân nhắc xem có nên hành động nhanh chóng rồi về bẩm báo, thì nghe nữ nhân kia mở miệng một lần nữa.

“Mấy ngày trước ‘Họa Mĩ’ đưa về có hài long không?” Tiếng đàn dưới tay nàng chậm dần lại, đại sảnh bỗng chốc vắng lặng khiến cho đám người đang đứng phải rùng mình.

Hắc y nhân không thể trấn định hơn nữa, trán đã đầy mồ hôi.

Nữ nhân này tuyệt đối không phải là sủng thiếp ở hậu trạch, ngay cả chuyện cơ mật của phủ hoàng tử quen thuộc như lòng bàn tay, sợ rằng thân phận của nàng ta không đơn giản.

Trước đây đã từng nghe nói dưới tay Nguyên Thành đế có một cơ sở mật thám, cực kỳ bí mật. Một khi đã ra tay là án lớn, chưa bao giờ thất bại.

Hay nữ nhân này có liên quan đến đội ngũ đó? Đang sợ hôm nay khó có thể an toàn rút lui, chỉ thấy nữ nhân đối diện từ từ đứng dậy.

“Trà nghệ đã không vừa mắt các vị, đại nhân lại không thích nghe đàn, vậy liền thi theo thiếp thân vào phủ một lát được không?” Nói xong đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chằm chằm đám người vừa tới, thản nhiên cười.

Hắc y nhân thấy tình thế không ổn định bỏ chạy, mới cất bước thì thấy toàn thân tê liệt, không có khí lực, ngay cả việc cắn thuốc độc trong miệng tự vẫn cũng không kịp.

Mộ Tịch Dao bốn thân ảnh từ trên xà ngang rơi xuống, chính xác tìm được ám vệ nhà mình, đôi mắt đẹp chớp chớp, vẻ mặt thông cảm trước vẻ kinh hãi của bọn họ.

Chờ một lát, lư hương tàn, nàng gọi Mặc Lan tiến vào.

Mặc Lan vừa mới vào bèn không ngăn được kêu lên một tiếng. Thấy trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một phòng đầy hắc y nhân đang nằm đó, nàng ta thấy vàng đầu hoa mắt. Lại nhìn chủ tử nhà mình, may mà không tổn hao gì vẫn đứng trong sảnh, còn dùng chân đá đá mấy tên nam nhân nằm trên mặt đất.

Lúc Vệ Chân xông vào, đã thấy Mặc Lan đang kéo Dao chủ tử, người đang cố sức đá chân, trên đất nằm la liệt hắc y nhân còn có hai ám vệ đang muốn rời đi.

“Lấy được hoàn trong miệng bọn chúng ra, trói lại, bịt miệng, mang hồi cung”. Mộ Tịch Dao tùy tiện chỉ tay sai Vệ Chân đem tám người này trở về.

Mang theo Mặc Lan vẫn đang lải nhải, Mộ Tịch Dao tâm tình sung sướng xuống lầu ôm bánh bao, nhìn dòng người nào nhiệt bên bờ sông, chờ Vệ Chân thu dọn sạch sẽ.

Vệ đại thống lĩnh nghe những lời trả lời lộn xộn của ám vệ, cảm thấy choáng váng cả người.

Đây là Dao chủ tử làm? Còn Huyết Tử và Họa Mi trong miệng ám vệ nhắc đến là vật gì? Tại sao đám hắc y nhân nghe xong khúc nhạc Dao chủ tử đàn liền ngã quỵ tất cả?

Vệ Chân cảm thấy mình đã đón phải củ khoai nóng bỏng tay, tốt nhất vẫn nên nhanh chóng đưa người về cho điện hạ mới thỏa đáng. Về phần vị thần thông quảng đại Dao chủ tử, tự mình không quản được người a.

Chờ đến khi Tông Chính Lâm ở thư phòng nhận được tin tức, Mộ Tịch Dao đã dỗ bánh bao nhỏ đi vào giấc ngủ, đang nằm trong Song Yến trì thoải mái tắm rửa.

Nghe ám vệ và Vệ Chân bẩm báo, Tông Chính Lâm chau mày, ngón tay vuốt lên miếng kẹp sách hình chiếc lá, trầm mặc không nói.

Tất cả đều cho thấy Mộ Tịch Dao đã sớm có dự đoán, rõ ràng là nàng đã lấy thân làm mồi còn mang theo con của hắc nữ? Ánh mắt Tông Chính Lâm lộ vẻ không tốt.

Còn có Huyết Tử và Họa Mi trong miệng nàng, rõ ràng chính là thế lực mà hắc nữ đang tra xét. Đáng tiếc ám vệ của hắc nữ ngay cả đến tên gọi cũng không tra ra nổi, thế mà Trắc phi của hắc nữ, thật sự là rất bản lĩnh, thuận miệng liền kêu ra một cách vô cùng chính xác.

Từ đâu mà Mộ Tịch Dao biết được cơ mật của Tông Chính Thuần? Chẳng nhẽ thân phận của nàng còn có điểm gì khác nữa? Còn bản lĩnh phân biệt độc được của nàng, là từ đâu mà có?

Tông Chính Lâm nhìn mật báo của ám vệ trình lúc trước, bên trên là gia thế bối cảnh của Mộ Tịch Dao, quá trình trưởng thành của nàng đều vô cùng sạch sẽ. Căn bản không thể nào tương xứng với thủ đoạn mà nàng đã dùng hôm nay, chứ đừng nói đến chuyện một nữ tử khi đối mặt với sinh tử tồn vong lại còn có vẻ vui mừng không sợ, kín đáo bình tĩnh làm người khác lóa mắt.

Tông Chính Lâm vuốt ve thẻ sách một lần cuối, thả nó vào trong trang sách, khép sách lại, suy nghĩ ý định của đám sát thủ kia.

Sai Nghiễm Thừa Chu dẫn người đi thăm vấn, Tông Chính Lâm một mình lặng lẽ ngồi ở thư phòng, suy tư một đêm. Ngày thứ hai lại triệu Đệ Ngũ Dật Triều đến, hai người lại mật đàm một phen, cuối cùng đem kết quả thăm tra và tất cả nguyên do sự tình viết thành tấu chương, chỉ có điều đã xóa sạch dấu vết mà Mộ Tịch Dao có liên quan, lấy thị vệ trong phủ thay thế.

Nguyên Thành đế xem tấu chương, phái người đến phủ Lục hoàng tử chứng nhận. Sau khi hai người được phái đi hồi cung đã nộp lên hai lệnh bài đặc thù, một cái là dạng hình đường vân, và độc được còn dư trong miệng tặc nhân “Tự sát”.

Việc này là ám sát hoàng thất, Nguyên Thành đế rất chú ý, phái mật thám tra xét mấy lần Thịnh Kinh. Cuối cùng bắt được hơn mười người có ấn ký đường vân ở ngoại thành, trong đó còn có hai nữ tử.

Trải qua nghiêm hình tra tấn của hình bộ, chỉ có hai người không chịu nổi mở miệng cung khai, đám người còn lại thà chịu chết chứ không khuất phục.

Nguyên Thành để thấy hai người cho lời khai không tỉ mỉ, chỉ một mặt khai có liên quan đến Thái tử, nhất thời hoàng đế giận dữ. Xử trảm toàn bộ đám người, lại giận dữ mắng mỏ chủ mưu lòng lang dạ sói trên triều, phát bố cáo, truy nã trên toàn Đại Ngụy những trọng phạm là những người có hình xăm giọt huyết.

Trải qua chuyện này, Nguyên Thành để đối với thế lực của các hoàng tử theo dõi càng chặt chẽ. Đặc biệt hiềm nghi nhất là con lớn Tông Chính Thuần. Mặc dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng mật thám lại dò xét được trong một trạch viện tư nhân, tra ra được tàn độc giống hệt như độc của đám người kia. Tra ra kẻ đất của trạch viện này thuộc về gia quyến nội thân của Tông Chính Thuần.

Đại hoàng tử bị Nguyên Thành để triệu kiến, mới đến cửa thư phòng. Hoàng đế không thèm quát một câu nào, chỉ ném ra một tập khế đất, để hắn tự quỳ gối ở bậc thềm, quỳ cho đến ngất.

Mộ Tịch Dao đối với những lời đồn đại về Tông Chính Thuần khiến mặt rồng phần nộ cũng không hề để tâm. Điều nàng đang lo lắng chính là Tông Chính Lâm đầu óc quá mức xoay chuyển.

Sau khi được Vệ Chân bẩm báo, đã liên tục ba ngày Lục Điện hạ không đến nghỉ ở Đan Như uyển, ngay cả con trai Thành Khánh của hắn cũng không có nhìn qua. Xem ra là đang khúc mắc với nàng.

Mộ Tịch Dao nhìn vườn Mai qua cửa sổ, đôi mi thanh tú hơi khép. Tranh thủ tình cảm thì dễ dàng, nhưng để có được sự tin tưởng thì phải trả giá. Huống chi lần này nàng làm quá mức sạch sẽ, với tính nghi ngờ của Tông Chính Lâm, sợ là phải đợi một thời gian nữa, nam nhân này mới ngừng suy lung tung.

Lần hành động này, là thành ý lớn nhất của nàng với Tông Chính Lâm. Chỉ là không biết hắn có dễ dàng vứt bỏ lòng nghi kỵ của đế vương, nghĩ đơn giản chuyện này chỉ là sự hồi báo của nàng.

Từ sau khi Đại hoàng tử Tông Chính Thuần bị Nguyên Thành để vắng vẻ, đã ba ngày không đến thư phòng. Suốt ngày mượn rượu giải sầu, tính tình cuồng bạo dễ giận, ngay cả đám phụ tá trong phủ cũng tránh không gặp.

Vẫn là phụ thân của Quý phi là An quốc công ra mặt mới trấn an được cảm xúc của hắn. An quốc công nghe nói Tông Chính Thuần làm ra chuyện hồ đồ, nhắm mắt không nói. Nhưng sau khi nghe ngoại nhắc đến Mộ Trắc phi thì tỉnh cả ngủ.

Ông ta không biết nhiều lắm về Huyết Tử và Hòa, nhưng có thể trong một đêm có đi không có về, rõ ràng là trúng bẫy. Nếu là Lục điện hạ phát hiện và thiết kế cục diện thì coi như không lạ. Nhưng nếu như là nữ nhân kia có mưu lược được như thế, vậy thì cực kỳ không tốt.

Tông Chính Lâm vốn là kẻ lão luyện thành thực, lòng dạ rất sâu. Năm trước còn có được phụ tá rất cao minh là – Đệ Ngũ Dật Triều, đã như hổ thêm cánh, hiện giờ còn có một nữ mưu sĩ tọa trấn hậu viện, như vậy phủ của Lục hoàng tử càng ngày càng vững chắc, rất khó dao động hơn nữa.

An quốc công nhìn ngoại tôn mình không tốt chỉ có thể thăm than mà thôi. Thật sự là không tốt cho Lý gia, có một tôn tử lỗ năng mà không biết mưu lược như hắn, tiền đồ của An quốc công phủ thật đáng lo ngại.

Thái tử cũng bị Hoàng thượng từ chối không gặp, luôn bất mãn với chuyện xấu ở Hộ bộ của hắn.

Lúc này Lục điện hạ quả thực quá mức nổi bật. Nếu không áp chế, chỉ sợ sau khi thế lực của hắn hình thành, có hối hận thì đã muộn.

Nếu chính diện không thể chống chọi, vậy tương lai chỉ có thể trông cậy vào hậu viện. Thời cơ cũng sắp đến, cần phải nắm chắc. Hình như đại hôn của Lục điện hạ cũng không còn xa, quả nhiên là có thần trợ giúp.

An quốc công và Tông Chính Thuần mật đàm một phen, sau đó Đại hoàng tử đã chấn chỉnh lại, có vài phần tiến bộ so với trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ngộ Ra

Tông Chính Lâm cảm cờ trắng, nhìn thế cờ quân đen của Đệ Ngũ Dật Triều như đang sơ hở rất nhiều, nhưng lại giấu diếm cơ quan.

Hai người đã đánh cờ ở chính phòng nửa canh giờ, cả hai đều không gấp gấp vội vã, mỗi người mỗi về.

“Điện hạ đang băn khoăn với những việc làm của Trắc phi?” Đệ Ngũ Dật Triều thấy Lục điện hạ gần đây thường xuyên có điều suy nghĩ, cũng có thể đoán ra bảy tám phần. Đừng nói là điện hạ, ngay chính ông cũng thấy có chút kinh dị khi lần đầu nghe thấy việc này.

Tất cả những hiểu biết của hắn về Mộ Trắc phi phần lớn là từ lời của con gái Đệ Ngũ Ngạc Oánh ông kể lại. Mặc dù hiện thời ra ngoài không tiện, nhưng hai người cứ mỗi tháng một bức thư, chưa bao giờ gián đoạn.

Mỗi lần Đệ Ngũ Ngọc Oánh nói đến Mộ Tịch Dao đều khen không dứt miệng, xưng nàng là kỳ tài trong vạn người.

Trước kia ông luôn cảm thấy đối với một người con gái, lời khen này hơi quá mức, nhưng lần này ông đúng là đã được mở rộng tầm mắt. Trắc phi thắng vì đánh bất ngờ, không thua kém nam tử chút nào. Hơn nữa đối với nhân tâm nắm chắc, ra tay thập phần chính xác. Đáng quý nhất là, phong cách không như nữ tử tầm thường khác là thường nương tay, nàng lại là một kích phải trúng, sạch sẽ lưu loát.

Chỉ trong một đêm, những mưu tính nhiều năm của Đại hoàng tử Tông Chính Thuần đã bị hủy sạch.

“Tiên sinh có biết ngày đó bản điện vì sao chưa đợi qua năm mới, liền vội vàng đi Thanh Châu, tìm đến phủ ngài đẳng môn báỉ phòng?” Tông Chính Lâm gõ nhẹ đầu ngón tay.

Đệ Ngũ Dật Triều cảm thấy rất hứng thú. Lần đó Lục điện hạ đêm khuya báỉ phòng, hẳn cũng cảm thấy quá mức ngạc nhiên.

“May có người tiến cử tiên sinh cho ta, khiến cho bản điện hạ có được mưu sĩ tài năng vô song là tiên sinh.” Tông Chính Lâm nhớ tới tờ giấy bị mình vò nát, nếu sớm biết có ngày hôm nay, nhất định sẽ giữ lại để tưởng niệm.

Đệ Ngũ Dật Triều vẫy vẫy vạt áo, ngồi xếp bằng ngay ngắn, thần sắc nghiêm chỉnh. “Điện hạ có thể cho biết, người đề cử Dật Triều là ai không?”

Tông Chính Lâm nhìn ngọc lộ phần hương trong bình sáp mà Vệ Chân đưa đến, vẻ tiếc nuối không thôi, “Không thấy người, chỉ có được một tờ giấy với nét chữ từ bút son”.

Đệ Ngũ Dật Triều lập tức nhú mày, “Có phải chỉ là tờ giấy Tuyên Thành tầm thường, mấy chữ trên đó không hề có manh mối gì, chỉ như nét chữ của trẻ em?”

Tông Chính Lâm chợt quay đầu, khiếp sợ nhìn chằm chằm Đệ Ngũ Dật Triều, “Tiên sinh biết?”

Mọi lo lắng của Đệ Ngũ Dật Triều dần dần tan biến, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, “Quả thực đã từng thấy.”

Nhìn ánh mắt Tông Chính Lâm ngập tràn màu sắc, ông chỉ khẽ lắc đầu, giọng nói có chút thất lạc. “Chính là như điện hạ nói, vẫn chưa từng gặp mặt”.

Ánh sáng trong mắt Tông Chính Lâm nhạt dần, trầm mặc một lát, vẫn mạo muội mở miệng. “Tiên sinh có thể cho biết, lời vừa rồi là sao?”

Đệ Ngũ Dật Triều than một tiếng, “Nếu bản về đánh giá con người, Dật Triều không bì kịp”. Nhớ lại ba cái tên tựa như trò đùa trên tờ giấy kia, Đệ Ngũ Dật Triều chăm chú đáp, “Trên giấy chỉ có tục danh ba người, Dật Triều đều đã tiến cử dưới trướng điện hạ”.

Trong chớp mắt, Tông Chính Lâm sáng tỏ thân phận ba người này, rõ ràng là một hành động chọn đúng nhân vật anh kiệt, khó trách tiên sinh tự than thở không bằng.

Hai người đối mặt thật lâu, sớm đã vô tâm đánh cờ.

“Điện hạ đột nhiên nhớ tới, là có manh mối gì sao?” Đệ Ngũ Dật Triều cực kỳ nhạy cảm, lập tức hiểu ra, Lục điện hạ tuyệt đối không thể nào nói mà không có mục đích.

Tông Chính Lâm thả quân cờ xuống, cực kỳ thận trọng hỏi. “Nếu bản điện đoán thân phận người này là một nữ tử, tiên sinh có cảm thấy buồn cười không?”

Thần sắc Đệ Ngũ Dật Triều hơi dừng một chút, tự rót đầy chén nước trà, cúi đầu nhám nháp.

Tông Chính Lâm cũng không thúc dục, mắt phượng hơi khép, nhìn ngọc lộ cung phần tràn đầy.

“Điện hạ hoài nghi thân phận của Trắc phi?” nói chuyện với một người thông minh chính là nói một đã hiểu.

Tông Chính Lâm buông hai chân đang ngồi xếp bằng ra, đứng dậy đi tới trước bình sáp, cúi sát người vào, hít sâu mùi hương hoa mai, “Ý đồ của nàng đã rõ ràng như thế, chỉ tiếc là người bên gối, cũng không nguyện một lòng đối đã.”

Đệ Ngũ Dật Triều nhú mày, nao loạn nửa ngày, thì ra là không cam lòng, chứ không phải nghi kị làm bất hòa.

Nhẹ cười ra tiếng, lời nói của ông ta lộ vẻ chế nhạo, “Điện hạ đừng để ý Trắc phi chưa từng nói rõ. Nếu suy đoán trong lòng điện hạ là thật, một nữ tử có trí tuệ như thế, chẳng lẽ không biết sau sự tình đêm đó sẽ bị lộ tẩy hay sao?”

Thật đúng là người trong cuộc, thì lại không thấy một mảnh dụng tâm của Trắc phi.

Tông Chính Lâm sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, hiểu ra tại sao mấy ngày hôm nay Mộ Tịch Dao lại im hơi lặng tiếng. Chẳng lẽ nàng muốn để tự mình hiểu ra?

Nhìn bóng lưng Đệ Ngũ Dật Triều rời đi, Tông Chính Lâm thở dài một tiếng. Thì ra nàng đã sớm cho thấy, đáng tiếc bản thân bị nhiều tạp niệm quấy nhiễu, vô duyên vô cớ khiến nàng đợi lâu.

Buổi chiều Tông Chính Lâm trở về Đan Như Uyển như thường lệ, Mộ Tịch Dao đang đùa với Thành Khánh, cười đến thoải mái.

Nhìn Tông Chính Lâm đột nhiên đến, nàng rất kinh ngạc.

Nam nhân này nhanh như vậy đã thông suốt? Không hề giống tác phong của hắn. Chỉ bằng cái tính tình thối kia, không qua hơn nửa tháng đúng là thật ngạc nhiên.

Mộ Tịch Dao đảo mắt cười, “Tiên sinh về rồi?”. Người có năng lực đánh thức hắn, trong phủ chỉ có Đệ Ngũ Dật Triều chứ không có ai khác.

Tông Chính Lâm từ khi vào phòng, một mực chuyên chú nhìn thần sắc Mộ Tịch Dao, thấy nàng lúc đầu khiếp sợ, sau lại giật mình, lại đoán ra hết sự tình hôm nay, hắn cảm thán, quả nhiên là nàng.

Đối với nhân tâm nắm chắc, tiểu nữ nân đúng là thuận buồn xuôi gió. Được một Mộ Tịch Dao như thế, Tông Chính Lâm bất đắc dĩ đến cực điểm.

Có thể lật tay là bẻ gãy thế lực của Tông Chính Thuận, con mắt tinh tường nhìn rõ anh tài, đúng là không thể cứng rắn với nàng. Bằng không có trời mới biết nữ nhân này sẽ làm ra chuyện gì với hắn.

“Kiều kiều chơi rất vui về sao?” trong lời nói của hắn có ám chỉ rõ ràng.

Mộ Tịch Dao mắt mày thư thái, cực kỳ hào phóng, “Coi như đã nghiền.”

Tên mãng phu Tông chính Thuận kia, chặt một tay của hắn chỉ coi như là giáo huấn, cuối cùng có muốn lên đại tiệc hay không, còn phải xem sự thức thời của hắn ta rồi.

Tông Chính Lâm thấy con người Mộ Tịch Dao lóe ra tinh quang, đã biết trong lòng tiểu nữ này sợ là còn có nhiều chủ ý.

“Mang theo Thành Khánh còn dám lấy thân mình ra mạo hiểm, hà?” Lòng dạ của Lục điện hạ thật sự rất hẹp hòi, cho đến bây giờ còn không quên tính sổ. Hơn nữa Mộ Tịch Dao lại rục rịch, hình như còn chưa tỉnh ngộ?

Mộ Tịch Dao đã sớm nghĩ ra cách đối phó, vuốt nhẹ tóc mai, mị nhãn như tơ, “Thiếp còn nhớ rõ, còn thiếu điện hạ một điệu múa”.

Hồ hấp của Tông Chính Lâm cứng lại, thiếu chút nữa đã quên yêu nữ này quý kẻ đa đoan. Chỉ là không ngờ mới nói một lời chỉ trích, kết quả thu được lại là như thế, “Kiều kiều định dùng mỹ nhân kế?”

Mộ Tịch Dao không nhanh không chậm, bế Thành Khánh đưa cho ma ma ru hắn ngủ, sau đó trở lại nội thất, nhìn nam nhân đang dựa vào sập mềm, chậm rãi cời ngoại bào.

“Nguyện – người – mắc - cầu”. Đầu ngón tay vung nhẹ, trung y đã rơi xuống.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân trước mắt trắng trợn câu dẫn, hừ lạnh một tiếng, “Trắc phi của bản điện hạ, thật là lớn mật”. Ngôn ngữ dù cương quyết, nhưng hành động lại không chậm.

Một tay vung lên, tiểu nữ nhân đã rơi vào trong ngực, màn lụa bay xuống. Lục điện hạ dù sao vẫn luyện tiết khi mỹ vị dâng đến tận miệng.

“Ngày mai bản điện chờ điệu múa khuynh quốc của Kiều kiều”. Nói xong đem Mộ Tịch Dao lột sạch, ăn sạch sẽ.

Khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại, Tông Chính Lâm đã qua Binh bộ làm việc. Đầu năm mới, xuân còn chưa tan nhưng tình hình chiến sự biên giới càng lúc càng gấp gáp, xem ra đời này Lục điện hạ không cam nguyện lưu lại Thịnh Kinh phối hợp tác chiến, mà muốn ra ngoài ngăn chặn chỉ huy quân đội giành lấy chiến thắng.

Nhớ lại hôm qua Tông Chính Lâm muốn xem “điệu múa khuynh quốc”, Mộ Tịch Dao trầm ngâm, thế nào mới được coi là Khuynh quốc? Nếu Lục điện hạ không vừa lòng, về sau lại phải cân não tính toán, đã thế lại còn không có người dung túng.

Sự việc quan trọng, Mộ Trắc phi lập đi lập lại, cân nhắc kỹ càng, cuối cùng quyết định được ăn cả ngã về không, hạ quyết tâm, kêu Huệ Lan tới giúp đỡ.

Sau bữa trưa ở Đan Như uyển, Mộ Tịch Dao tìm nhạc công, gõ gõ đánh đánh hai canh giờ, cuối cùng cũng thỏa mãn gật đầu.

Sau khi dùng xong cơm tối, Mộ Tịch Dao rửa mặt trang điểm, mặc vũ y, lặng lặng đợi chủ nợ đến.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ác Mộng

Tông Chính Lâm mới đến phòng chính của Đan Như uyển, đã bị Mặc Lan mời đi, dẫn đến Noãn các ở thiên điện.

Phất tay đẩy cửa ra, hai bên bày những giá nến đỏ cao đến thắt lưng. Trên chủ vị còn có mấy nhuễn thấp, còn có lò sưởi nhỏ đang hâm nóng rượu.

Mặc Lan hầu hạ hẩn rửa tay, rồi im lặng lui ra, chỉ còn một mình Tông Chính Lâm nằm nghiêng người trên giường mềm, tay trái cầm chén, ngón tay vuốt ve quanh chén nhẹ nhàng thưởng thức.

Đôi chân thon dài của hẩn duỗi thẳng thoải mái, vô cùng nhàn nại khi phải tự mình uống rượu.

Trong đại điện yên tĩnh vô cùng, đột nhiên, tiếng trống nổi lên, mãnh liệt mà rõ nét.

Ánh mắt Tông Chính Lâm như phát sáng long lanh, cho đến khi trong đó điện một bóng thân ảnh, đồng tử của hẩn đột nhiên co rút, tim như ngừng đập.

Nữ nhân phía trước mặc một bộ vũ y màu vàng, đang bước đến trên nền tiết tấu cực kỳ thanh thoát, cứ như ánh sáng ban mai đầu tiên trong đêm tối, cứ như vậy hiện ra, lấp lánh chói lòa.

Thân trên của nàng mặc một mảnh áo ngực bó sát, hở eo lộ bụng, bên trên có chuông làm đẹp. Thân dưới mặc một quần lụa mỏng xẻ tà, đùi ngọc trắng tấp, như ẩn như hiện. Ngẫu nhiên lộ ra đôi chân ngọc trong suốt trần trụi, trên mắt cá chân trắng muốt đeo vòng nhạc bằng chuông nhỏ đang rung rinh theo từng bước chân nàng.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân ăn mặc vô cùng nóng bỏng, hai mắt như phát hỏa, gât gao nhìn thẳng khuôn mặt yêu dã như ẩn như hiện sau tấm mạng che mặt.

Mộ Tịch Dao có đôi mắt đen câu hồn đoạt phách, cánh môi đỏ kiêu diễm ướt át, thật sự rất kích thích dã tính của nam nhân.

Tiểu nữ nhân chân trần vừa nhấc, tiếng chuông trong trẻo vang lên, tiếng nhạc thì ngừng lại.

Eo nhỏ khoe ra, xoay hông nâng hông, động tác múa mạnh mẽ mà không bị cản trở.

Vũ công không kiềm chế được linh hồn tự do, giống như nghênh đón gió lốc, tựa như không sợ lửa thiêu đốt, lại giống như một dòng suối tự do đang tuôn chảy.

Chưa bao giờ Tông Chính Lâm thấy một Mộ Tịch Dao như thế này. Lộng lẫy chói mắt, hào quang chiếu khắp. Giống như một viên Minh Châu, không kiêng dè gì cả, như hoa nắng nở rộ khắp nơi. Nữ nhân như vậy mới chân chính là Mộ Tịch Dao, kiêu ngạo phô trương không bị bất cứ thứ gì kiềm chế, tự tin đến mức không si có thể xen vào.

Nữ nhân khi thì quyến rũ, khi thì khiêu khích, da thịt như ngọc dưới quần lụa mỏng lúc ẩn lúc hiện, điệu múa mê hoặc ánh nhìn của hẩn, cả người rung động.

Tông Chính Lâm nhìn thân ảnh tươi sáng phía trước, nhìn nàng thoải mái múa, nhìn động tác nhuần nhuyễn tinh tế của nàng.

Nếu kiếp này không thể chinh phục được một người độc nhất vô nhị như Mộ Tịch Dao, thì đương nhiên Tông Chính Lâm sẽ không cam tâm.

Hẩn ném chén rượu đi, bỗng nhiên ngồi dậy. Đôi mắt phượng tràn ngập các loại sắc màu, sáng như sao.

“Kiêu kiêu, lại đây”. Âm thanh của trầm thấp, vô cùng mê hoặc.

Mộ Tịch Dao hé mắt, uốn éo vòng eo, từng bước tiến đến lại như con rắn nước quấn thân đến gần.

Đã lâu chưa được nhảy điệu sát mặt ai, hôm nay Mộ Tịch Dao rất hăng hái.

Tông Chính Lâm bị nàng sự cợt xát vỗ về chơi đùa một cách lộ liễu của nàng làm cho toàn thân rung động, lại luyến tiếc khi thấy nàng chủ động thân mật một cách hiếm có như vậy, chỉ cố gắng khắc chế, ngồi ngay ngắn, nhìn nàng càng ngày càng gần trong gang tấc, vẻ đa tình mà hoa lệ.

Mộ Tịch Dao nhảy rất thoải mái, thấy vẻ quân tử trong sáng, khí độ nhẹ nhàng của Tông Chính Lâm. Chân nhỏ như ngọc lập tức chui vào vạt áo nam nhân, nhẹ nhàng cợt xát điểm nóng rực đang thẳng đứng của ai đó.

Bụng dưới của Tông Chính Lâm căng cứng, nhìn vạt áo đã phồng lên, chỉ mới nghĩ một cái, đã bị chỗ xinh đẹp nào đó của nàng mê hoặc.

Mộ Tịch Dao còn chưa thỏa mãn, đầu ngón tay câu lên, quần lụa mỏng bay xuống, chỉ còn hai mảnh vải che lấy nơi tư mật nhỏ hẹp.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao sự nóng bỏng đến kinh thế diễm tục của nàng kích thích khiến cho ngồi không yên, hô hấp hỗn loạn, thò tay bắt lấy người.

“Điện hạ”, Mộ Tịch Dao hờn dỗi kêu một tiếng, né tránh. Như thế càng như đổ dầu vào lửa, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt qua ngực mình, thấy yết hầu nam nhân nhấp nhô, nắm ngón tay hẩn nắm chặt.

Đôi chân nhỏ của nàng không ngừng lại, hai tay vòng ra sau lưng kéo một cái, áo ngực màu vàng chớp mắt rơi xuống, chỉ còn lại một đám dây lụa khó

khăn lấm mới che được đỉnh núi, hai luồng no đủ cứ như vậy ngao ngễ lộ ra, mạnh mẽ vươn về phía trước, cực kỳ cản trở thiêu đốt hai mắt của Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ chưa bao giờ gặp qua nữ nhân khiêu gợi không tuân thủ quy củ như vậy, bàn tay to đưa lên xé nát dây lụa, nhìn đỉnh hồng mềm bật lên như kêu gọi, hơi thở nghiêm nghị đã trở nên bất ổn.

“Học được cái này từ đâu, còn phóng dăng như thế?” ngoài miệng thì nghiêm khắc giáo huấn, nhưng động tác trên tay lại không chút khách khí, thật sự thống khoái.

Mộ Tịch Dao hấn đến chết vẫn muốn sĩ diện, dứt khoát một cái, trực tiếp đỉnh ngực lên trước môi hấn, mê hoặc dụ dỗ, “Điện hạ ~~, không cần ư?”

“Phóng dăng?” xú nam nhân như muốn nói với nàng đừng có nhúc nhích.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao được một tác lại muốn thêm một tác, câu dẫn khiêu khích không rảnh chú ý bên cạnh, hấn nào còn nhớ chuyện lúc trước, há mồm ngậm lấy nơi mơ ước đã lâu, cổ họng rên lên một tiếng, rốt cục cũng dập được dục hỏa đang thiêu đốt đau đớn.

Mộ Tịch Dao một chân đặt trên người hấn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngân thương của hấn, tùy ý đùa bỡn, mỗi khi Tông Chính Lâm sắp lên đỉnh, nàng lại dừng lại, giãy vò đến liên tục.

“Kiều kiều, mau, ta đã không chịu nổi.” Toàn thân Tông Chính Lâm run rẩy, trán đầy mồ hôi.

Mộ Tịch Dao nhẹ nâng hạ thân, từ từ cỡi nốt mảnh vải nơi tư mật trước mặt hấn, nắm lấy chóp mũi hấn nhẹ phẩy, chỉ thấy Tông Chính Lâm nâng cảm cao lên, nặng nề thở gấp.

“Điện hạ cần tiếp hầu hạ?” âm thanh là lướt, thực trêu chọc người.

Cũng không đợi hấn đáp lại, bàn tay nhỏ bé cố chống đỡ, chậm rãi ngồi xuống.

“Yêu nhân đáng chết này”. Tông Chính Lâm không chịu nổi sự chậm chạp của nàng, ôm người, nhanh ấn vòng eo, tiến vào. Một đường tiến vào không hề có ý dừng lại, mới vừa vào ngõ động liền điên cuồng đỉnh vào.

Trải qua thời gian chờ đợi gian nan, trong nháy mắt khi vào được đào nguyên, Tông Chính Lâm như được uống cam lộ, cái tử hoàn sinh.

“Kiều kiều, hôm nay dù nàng có xin tha, bản điện cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Tư thế của tiểu nữ nhân thật quyến rũ, khi vào được lại quen thuộc bên trong, thật đúng là mất hồn.

Có vụ vật như thế này làm bạn, nếu không phải bình thường Tông Chính Lâm rất khắc chế, lại thương tiếc nàng, thì làm sao nàng có thể vênh mặt hát hàm sai khiến như thế? Sợ là ngày hôm sau nàng căn bản không có cách nào đứng dậy.

Mộ Tịch Dao bị sự điên cuồng công phạt xưa nay chưa từng thấy của Tông Chính Lâm, sợ tới mức khóc nức nở, thân thể khó chịu, nhưng lại không ngừng lại được, thân dưới co rút không ngừng, kẹp chặt Tông Chính Lâm khiến hấn rên rỉ không ngừng.

Trong lúc nhất thời, cả Noãn các đều là âm thanh nam nữ giao hoan, mãnh liệt mê mông, kéo dài không thôi.

Mặc Lan dẫn theo tiểu nha hoàn thủ ở bên ngoài đến hơn nửa đêm, mới nghe điện hạ gọi nước. Vốn tưởng rằng chủ tử sẽ ở Noãn các nghỉ ngơi, không ngờ một lúc sau, tiếng nước nở trong phòng lại vang lên. Nàng ta vội vã dẫn theo người đứng xa một chút, chờ gọi mới đến hầu hạ.

“Điện hạ ~~, đừng mà”. Mộ Tịch Dao ngay cả nói cũng không nói được hoàn chỉnh, nằm dưới thân Tông Chính Lâm, mềm nhũn như bùn.

“Đừng?” Tông Chính Lâm hôm nay dứt khoát muốn thu thập nàng, sao có thể nghe nàng kêu mà mềm lòng. “Kiều Kiều không ngoan, từ ngày làm thiếp bản điện hạ đến giờ đã từng nói đừng bao giờ chưa?”

Mộ Tịch Dao không ngờ xú nam nhân ở thời điểm này còn tính nợ cũ, thậm chí quá hóa giận, lại không thể chống lại sức đỉnh dưới thân, đành phải năn nỉ ỉ ôi, thề thốt, sẽ không dám nữa.

“Còn mấy việc nữa, Kiều Kiều nếu đồng ý, hôm nay ta sẽ cho qua ở đây, sẽ không truy cứu nữa”. Tông Chính Lâm cúi người nói nhỏ bên tai Mộ Tịch Dao một lát, chỉ thấy sắc mặt nàng đỏ ửng, tức giận mắng hấn, “Vô sỉ!”

Mắt phượng của Tông Chính Lâm hơi khép lại, cười cười nhưng không có ý tốt, “Lại thêm một lần nữa.” ôm Mộ Tịch Dao muốn đi đến bên cửa sổ.

Mộ Tịch Dao phát giác ý đồ của hấn, sợ tới mức run rẩy ôm chặt hấn, liên tục nói, “Đồng ý, tiếp đồng ý”. Tông Chính Lâm lúc này mới vòng vào phòng, đặt người trên tường hung hăng nghiền nát.

Mộ Tịch Dao thấy hấn lật lọng, hơi thở hỗn hển, xấu hổ giận dữ chỉ trích, “Thiếp đã đồng ý rồi, sao điện hạ có thể nói mà không giữ lời thề chứ?”

Dưới thân Tông Chính Lâm đang bị Mộ Tịch Dao hút lấy một cách thoải mái, tốt tính nhắc nhở, “Bản điện hứa hôm nay không truy cứu các chuyện khác, nhưng hôm nay là trùng trị”. Nói xong liền hung hấn yêu cầu, ngay cả thời gian thờ dục cũng không có, chỉ đến khi Mộ Tịch Dao kêu rên thật

hiều, ý loạn tình mê.

Trời hừng sáng, Tông Chính Lâm mới ôm Mộ Tịch Dao được chải đầu rửa mặt rồi đi ngủ.

Đám người Mặc Lan gắng gượng tinh thần, cuối cùng cũng đợi được Triệu ma ma mang theo Huệ Lan đến đổi ca, sau đó mới hốt hoảng về phòng ngủ.

Nhưng mà trong lòng vẫn rất lo lắng, điện hạ tình lực cường thịnh như vậy, chủ tử có ứng phó nổi không?

Người được nàng tâm tâm niệm niệm là Mộ Trắc phi thì đang gặp ác mộng.

Trong mơ nàng bị Đại ma vương đuổi theo, nàng chạy trốn khắp nơi, cuối cùng vẫn bị Ma vương hung mãnh, bắt nàng trở về trấn áp dưới núi Ngũ Chỉ suốt tám trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Hoa Rơi

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã sang năm Chương Hòa thứ ba mươi.

Đạo này việc khiến Mộ Tịch Dao nhức đầu nhất chính là con trai Thành Khánh của nàng, bé đã hơn bốn tháng, bánh bao nhỏ lúc nào cũng y y nha nha vô cùng ầm ĩ. Chắc là gân cốt tốt nên, bánh bao đã biết xoay người rất thông thạo, nhìn tư thế của thằng bé, đã tâm bưng bưng, giống như một con ếch nằm sấp, tay chân không hề nhàn rỗi, sợ là sau một khoảng thời gian không lâu nữa, bánh bao nhà nàng ngay cả bò cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa bánh bao nhỏ còn được cha bé vô cùng nuông chiều, mỗi ngày đều muốn "bay" một lần, nếu không mất đôi mắt đen nhánh của hắn sẽ nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, tự mình bị ba bị bỏ nói chuyện, không để ý đến bé thì bé sẽ không vui, có khi còn khóc đến kinh thiên động địa.

Lúc đầu Mộ Tịch Dao không tìm ra cách, còn tưởng rằng Thành Khánh bị bệnh, sai người mời ngự y, vậy mà Tông Chính Lâm vừa đưa tay đón lấy, bánh bao nhỏ liền ủy khuất thút thít ngừng khóc lóc, còn vui vẻ chơi đùa với cha.

Mộ Tịch Dao tức giận, thằng nhóc xấu xa này sắp thành tinh đến nơi rồi, mới hơn bốn tháng chỉ biết bắt nạt nàng. Vội sai người tiễn ngự y trở về, lại ngượng ngùng đưa tạ lễ, mới coi như thỏa đáng sử lý chuyện thằng bé gây ra.

Mộ Trắc phi hùng hổ trở về cáo trạng với Tông Chính Lâm, nói con trai nàng bị cha nó chiều đến hư rồi. Không được nuông chiều thằng bé nữa, tuổi còn nhỏ mà tính tình nghịch ngợm, nếu không nghiêm khắc với hắn sợ là sau này rất khó dạy dỗ.

Lục điện hạ trong miệng thì đồng ý, nhưng quay đầu liền quên mất. Chỉ cần bánh bao thấy hắn là nhào qua, thấy vậy hắn nhất định sẽ chiều theo tính tình của bé, nâng bé lên cao bay một vòng.

Mộ Tịch Dao chỉ bảo hai cha con bao nhiêu lần, nhưng thấy không có tác dụng, tức giận đến kể khổ với Thục phi nương nương, vậy mà về mặt Thục phi nương nương lại vô cùng từ ái, khen nàng nuôi dưỡng con rất tốt, Thành Khánh thông tuệ hơn người. Chẳng hề có một câu trách cứ, còn liên tục khoe khoang với những người xung quanh, nói tôn tử nàng từ nhỏ đã có tiền đồ, tương lai nhất định sẽ vô cùng có triển vọng.

Ý đồ tìm kiếm đồng minh của Mộ Tịch Dao hoàn toàn tan vỡ, chỉ có thể nhân lúc Tông Chính Lâm không có ở trong phủ, nghiêm khắc dạy dỗ con, nàng không quen nhìn tính nết của bé nên hạ quyết tâm uốn nắn, cuối cùng khiến cho bánh bao hiểu rõ một đạo lý: ở trước mặt mẹ sẽ không có chuyện "cứ khóc là có kẹo ăn".

Tông Chính Lâm xem báo cáo ám vệ dâng lên, bên trong viết Mộ Trắc phi dạy dỗ con hắn như thế nào, ngay cả những việc nhỏ nhất cũng ghi lại.

Lục điện hạ nghĩ tới cảnh con thỏ nhà hắn làm mặt nghiêm với một đứa bé liền cảm thấy rất buồn cười. Dù sao Thành Khánh mới hơn bốn tháng, nào có hư như nàng nghĩ.

Nhưng mà tiểu nữ nhân quân giáo hải tử rất tốt, không nuông chiều như nữ nhân nhà khác, thậm chí còn nghiêm khắc hơn hắn vài phần.

Có một người mẫu thân biết cách dạy dỗ như vậy, Tông Chính Lâm có kỳ vọng rất lớn đối với Thành Khánh.

Lục điện hạ và Mộ Trắc phi ở trong Đan Như Uyển vui vẻ lý thú nuôi dưỡng con, chưa bao giờ đề tâm đa nghĩ đến những nữ nhân hậu viện khác.

Tiểu Đường thị tình duyên được nửa tháng, mới có thể xuống giường dẫn người chỗ Tề thị thăm hỏi. Ban đầu hai người còn nói chuyện khách sáo, càng về sau càng hiểu sao lại nổi lên xung đột, cuối cùng âm thầm tan rã không vui, ngay cả Mộ Tịch Dao cũng nhận được tin báo.

Đường thứ phi dùng mọi cách tìm hiểu, cuối cùng tìm được thời cơ, chọn thời điểm Tông Chính Lâm đang ở Đan Như Uyển thì đến ngồi một lúc, vài lần muốn nói lại thôi, có vẻ như vô cùng khó xử.

Mộ Tịch Dao không chịu nổi khi thấy nàng ta "Diễn trò" vất vả như vậy, bèn thuận theo ý nàng ta cất tiếng hỏi.

Vì thế Đường thứ phi liền lấy chuyện bệnh tình của tiểu Đường thị để nói, nhân cơ hội ở trước mặt Lục điện hạ nói xấu thứ muội của nàng ta, Mộ Tịch Dao nghe xong tròn mắt. Làm bộ làm tịch một hồi, thì ra là chuyện này.

Dựa theo cách nói của Đường Nghi Như, bệnh tình của tiểu Đường thị mơ hồ không rõ, chẳng biết lúc nào sẽ phát tác, ngộ nhờ lần tới phát bệnh không cẩn thận làm kinh sợ đến tiểu chủ tử, vậy thì không tốt.

Trên mặt Đường Nghi Như là vẻ khó xử không ngừng, đáng vẻ vô cùng đau đớn nhưng vẫn quyết tâm nói ra ý của mình, Mộ yêu nữ trong lòng liền rất hiểu kỳ, nếu nàng ta biết có một người bị nhập hồn đang ngồi ở đây, thì liệu có bị hù chết hay không.

Mặc dù Tông Chính Lâm không để tâm đến chuyện hậu viện, nhưng cũng biết chuyện xấu giữa hai tỷ muội Đường thị. Hôm nay thấy đích tỷ dùng trăm phương ngàn kế muốn tống thứ muội đi thôn trang, nàng ta một lòng muốn nổi bật như thế, quả nhiên rất có quyết đoán.

Trong lòng tuy không thích Đường Nghi Như, nhưng với đề nghị của nàng thì lại có tình đồng ý.

Trong mắt Tông Chính Lâm, tiểu Đường thị chẳng qua cũng chỉ có một cái danh, chính là thiếp mà Mộ Tịch Dao nâng vẻ cho hắn. Chỉ với điều này, Tông Chính Lâm không hề có chút hứng thú nào với nàng ta, cách càng xa càng tốt. Trong phủ có một nữ nhân khiến hắn bực mình, Lục điện hạ cũng rất vui vẻ tùy hứng một lát.

Mộ Tịch Dao đang muốn kéo dài hai ngày, định vụng trộm đưa tin tức cho Đường Tuệ Như, muốn xem hai nữ nhân này đấu đá nhau, không ngờ Tông Chính Lâm lại gạt đầu rồi, nên cũng không nhắc lại nữa. Dù sao với chuyện tiểu Đường thị nâng đã được giáo huấn sâu sắc rồi, nào có can đảm tái phạm, Mộ Tịch Dao giật mình, nàng không muốn vuốt râu hùm đầu.

Đường Nghi Như nhận được sự chấp thuận, cả người thoải mái quay về điều vô dương oai trước mặt Đường Tuệ Như.

"Thân thể muội muội đỡ chưa? Tỷ tỷ mới từ chỗ trắc phi trở về, tiện đường đi ngang qua thăm muội."

Đường Nghi Như nhìn người đang tác oai tác quái trước mặt mình, áp chế nổi tức giận, vui vẻ đáp lời: "Tạ ơn tỷ tỷ, muội khỏe nhanh như vậy cũng là nhờ được tỷ tỷ chăm sóc."

Ý tứ trong lời nói này, hai người đều biết rõ.

"Muội muội nghĩ thoáng được như vậy, đương nhiên sẽ nhanh khỏe hơn rồi. Có điều a, làm tỷ tỷ vẫn muốn khuyên muội vài câu. Bình thường cũng đừng hao tổn tâm cơ quá mức, nếu không sẽ không có phúc đâu."

Quả nhiên đã bị nàng ta phát hiện, xem ra Tề thị kia đã lật lọng, đầu phục tiện nhân này. Đường Tuệ Như tức đến mức đau cả gan, nhưng người lại càng trở nên trấn tĩnh hơn.

"Muội muội cảm ơn tỷ tỷ đã quan tâm, sau này chắc chắn sẽ noi theo tỷ tỷ thành tâm hướng Phật, hiếu kính trước mặt Trắc phi."

Đường Nghi Như bị đã kích, lấy cớ sao chép kinh thư để tập trung dưỡng khí, chẳng qua là tạm thời ngủ đông mà thôi, chờ thời cơ trời dậy. Không ngờ bị Đường Tuệ Như đâm cho một nhát ở ngay trước mặt, nhưng nghĩ tới ngày mai mằm họa này sẽ bị đưa đi, về phần sau đó xảy ra chuyện gì thì đó chính là ý trời. Liên kiềm chế lửa giận bốc lên trong lòng, chỉ mỉm cười, dẫn người rời đi.

Đường Tuệ Như thấy vẻ đã nắm chắc phần thắng trong mắt nữ nhân kia, tâm trạng không khỏi bất an, lẽ nào ả lại có thủ đoạn gì mới? Lập tức dẫn nha hoàn đến Đan Như Uyển cầu kiến Mộ Tịch Dao, không ngờ nhận được thông báo Lục điện hạ đã theo mẹ con Trắc phi đến biệt viện ở ít ngày, vừa ra khỏi hoàng cung nửa khắc đồng hồ trước.

Sắc mặt Đường Tuệ Như thay đổi, tay hơi run run. Thì ra là thế, nàng biết nữ nhân kia sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc mình khiêu khích trước mặt ả một cách dễ dàng như thế, chỉ tự trách mình nhất thời sơ suất, thiếu quyết đoán. Hôm nay mất đi tiên cơ, không biết nữ nhân kia sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nào để đối phó mình.

Sau khi Đường Tuệ Như trở về thì cảm thấy thấp thỏm phập phồng, cảm giác bất an càng lúc càng mãnh liệt. Ngồi ở trước thư án ngơ ngác sững sờ, cho đến giờ Tý mới quyết định đặt bút viết nhanh một bức thư.

Ngày hôm sau, Đường Tuệ Như nhìn Đại quân sự và hai gã sai vặt ở trước mặt, không thể tin vào lỗ tai của mình.

Điện hạ lại có thể đồng ý đưa nàng rồi đi? Sao có thể như thế? Nàng là thị thiếp của hoàng tử, chưa từng nghe qua có thị thiếp của hoàng tử bị đưa đi bao giờ? Hậu trạch hoàng thất có nữ tử phạm sai lầm, nghiêm trọng nhất cũng chỉ phạt đánh đến chết, thứ hai là đưa vào từ đường hoặc giam cầm suốt đời, nào có đạo lý đưa đi?

"Đại quân sự, cái này... có nhầm lẫn gì phải không? Thị thiếp của hoàng tử sao có thể tùy tiện đưa đi? Cho dù là tội không thể tha, cũng phải tu hành ở từ đường!" Đường Tuệ Như nóng lòng như lửa đốt, sợ hãi nắm lấy ống tay áo của Điền Phúc Sơn, nhưng trong tim lạnh lẽo vô cùng.

Điền Phúc Sơn nhìn nữ nhân trước mắt chỉ cảm thấy thật thảm thương đáng tiếc. Phí hết tâm tư mura toan vào phủ, lại cố sống cố chết van xin trắc phi, phạm vào diêm tối kỵ của điện hạ. Hôm nay số phận như vậy, đừng nói là ân sủng phú quý chẳng bao giờ được hưởng, mà ngay cả tuổi xuân mới mười

sáu cũng sẽ lụi bại, thật ngu xuẩn biết bao.

”Chính mệnh điện hạ đã hạ lệnh, ngay trước mặt trác phi và thứ phi, sao có thể sai lầm được? Tiểu chủ vẫn nên thu dọn đồ đạc, dẫn theo nha hoàn đi thôi.” Điền Phúc Sơn kéo ống tay áo, xua tay.

Đường Tuệ Như ngã trên nền đất, điên cuồng cười to, từng giọt nước mắt rơi xuống làn váy, không để ý đến sự huyền can của nha hoàn, tuyệt vọng khóc lóc thảm thiết.

Đây là nhân duyên mà nàng toàn tâm toàn ý mưu tính, đây là vọng tưởng của nàng khi nhất định được ăn cả ngã về không.

Tất cả suy tính đều là hư không, đều là hư không.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thạch Xuất

Chậm chạp thu dòng nước mắt, Đường Tuệ Như vịn vào nha hoàn đứng dậy, ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn vào gương trang điểm.

Nhìn khuôn mặt thiếu nữ trong gương, Đường Tuệ Như đột nhiên nhớ tới khi nàng ta còn bé, ngồi ở xích đu nhìn ra bên ngoài, trời mưa hoa rơi, mới phát hiện ra mình thật đáng buồn, nay mình cũng đã thành bùn, không người hỏi thăm.

Nhẹ nhàng mon trón tóc tai, Đường Tuệ Như nàng đã nhất định vĩnh viễn không chịu sống yên ổn cam chịu qua ngày, nếu đã rơi vào vũng bùn, vậy thì đích tỳ của mình, kẻ hãm hại mình phải rơi vào cảnh khổ sở này, sao có thể vui vẻ tươi cười một mình được?

Đường Tuệ Như thu thập thỏa đáng, cuối cùng nhìn lại tiểu viện nơi mình tịch mịch chờ đợi vô số đêm một lần nữa, sau đó mới mang theo nha hoàn rời đi không quay đầu lại.

Cho đến cửa phủ, Đường Tuệ Như mới quay người lại hành lễ. “Đại quân sự, Đường thị biết mình trời sinh ngu dốt, không được điện hạ yêu thích. Bây giờ chỉ còn một chuyện muốn nhờ, thỉnh đại quân sự giúp đỡ.”

Sau đó nàng ta lấy ra một phong thư, đưa tới gần, “Làm phiền quân sự chuyển cho Trác phi, Đường thị bái biệt.” Nói xong hơi quỳ gối, dẫn theo nha hoàn lên xe ngựa, cũng không dừng lại.

Điền Phúc Sơn nhìn phong thư trong tay, nhớ tới ánh mắt tiểu Đường thị phẳng lặng động nước, lắc đầu thở dài.

Lúc này trong Thư Oái uyển cũng rồi ren vô cùng.

“Chủ tử, Hồng Tụ mới đưa tin tới, hôm qua nàng bị tiểu Đường thị đánh hôn mê, sáng nay mới tỉnh!”

“Phế vật!” Đường Nghi Như vung tay ném trâm cài tóc trong tay đi, tức hận đan xen.

Hồng Tụ là nha hoàn nhị đẳng trong sân Đường Tuệ Như, bị nàng dùng một số tiền lớn thu mua, thường truyền chút tin tức ra bên ngoài. Hôm qua vừa nghe nói nữ nhân kia vội vàng xin gặp Trác phi, trong lòng liền biết có điều gì đó không ổn. May là trước đó Đại Đường thị đã suy nghĩ chu toàn, không để cho ả ta gặp được Trác phi, nếu không bây giờ ai gặp cảnh không hay còn chưa biết.

Đã mất công bố trí như thế mà còn bị nàng ta tìm ra chỗ trống. Giữ lại Hồng Tụ vốn là để phòng ngừa, giữ lại chút an toàn, nếu nàng ta có dị động gì, thì mình cũng sẽ nhanh chóng xoay chuyển được tình thế. Nhưng không ngờ nữ nhân kia cuối cùng vẫn còn có chút bản lĩnh, loại bỏ cơ sở ngầm của mình thì thôi, đã thế ả còn lưu lại tai họa ngầm nữa.

Đến cuối cùng thì tới hôm qua Đường Tuệ Như đã làm gì?

Cuộc sống của mình rất có thể sẽ không được yên ổn, vì vậy bên sai Hồng Tụ cẩn thận lục lọi trong phòng một hồi, nhưng cũng không phát hiện dấu vết gì. Thị cảm thấy không ổn, nhưng lại không thể làm rõ.

“Chủ tử không cần lo lắng, bên cạnh tiểu Đường thị căn bản không có người được việc, nên không có sơ hở nào”. Mi Sách thấy chủ tử nhú mày, liền biết nàng đang lo lắng.

Đường Nghi Như nhẹ nhàng đùa nghịch ngón tay, cắn môi trầm tư một lát, “Không phải, chắc chắn phải có sơ hở. Nếu không tiện nhân kia vì sao lại có ý khiến cho Hồng Tụ hôn mê? Lễ nào trong viện của nàng ta không có ai được việc?”

Mi Sách cực kỳ chắc chắn lắc đầu, mới khiến cho Đường Nghi Như thoáng an tâm. Nhưng mà Đường Thứ phi đã an tâm quá sớm, một phong thư đã kẹp trong công văn trình cho Tông Chính Lâm mỗi ngày, đưa về biệt viện.

“Phụ thân có từng đồng ý thu xếp người cho à ta?” hay là đưa nàng đi chỉ là vì muốn thuận tiện ra tay.

“Trong nhà có đưa tin tới, mới đầu lão gia rất do dự, sau khi phân tích lợi hại, mới quyết đoán hơn.”

“Vây là tốt rồi. Lần này cuối cùng cũng đã kết thúc”. Nếu biết tâm tư của Đường Tuệ Như sớm hơn, thì lúc còn ở khuê phòng đã không lưu nàng lại. Đáng tiếc sau khi mình tiến cung, phụ thân lại không hạ được quyết tâm, kéo dài thời gian, khiến cho sự việc vì chậm mà sinh biến.

Chạng vạng, Mộ Tịch Dao muốn nhận được thư tiểu Đường thị, mở ra đọc, rốt cục mới tìm được đáp án mà mình đã mất công suy nghĩ suốt hai năm.

Thì ra Đường Nghi Như nhiều lần tránh né tiểu Đường thị là vì vậy. Thật sự là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Đang mãi suy nghĩ, thấy Tông Chính Lâm vội về mặt lạnh băng đi vào phòng.

“Điện hạ”. Mộ Tịch Dao vội đứng dậy lại gần hầu hạ.

Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, kéo người ngồi xuống ghế.

“Xe ngựa của tiểu Đường thị không may gặp cướp, nha hoàn thiếp thân bỏ mình. Sai vật của phủ hoàng tử bị thương, đã đưa về chữa trị. Tiểu Đường thị được hiệp khách giang hồ đi ngang qua cứu đi, không rõ tung tích”.

Về mặt Mộ Tịch Dao lộ vẻ sợ hãi, Đường Nghi Như thật đúng là quá độc ác, ngay cả đường sống cuối cùng cũng muốn cắt đứt một cách sạch sẽ. Lại không nghĩ hành động này càng xác định tính chính sắc trong lời nói trong thư của tiểu Đường thị.

Mộ Tịch Dao hừ lạnh một tiếng, một người đàn bà điên như thế, không thể nào lưu lại được.

Trong phủ hoàng tử có thể chấp nhận tranh thủ tình cảm để leo lên vị trí cao hơn, nhưng tranh đấu đến mức tàn nhẫn thì tuyệt đối không dung được. Mấy trò thủ đoạn của nữ nhân thì nàng có thể ứng phó, nhưng khi đã đến trình độ công khai dùng đao dùng thương, thì vẫn nên giao cho Tông Chính Lâm mới thỏa đáng.

Mộ Tịch Dao liền lấy bức thư ở trên bàn, đưa cho Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm nhận lấy thư, nét chữ viết hoàn toàn xa lạ, là chữ của nữ tử, trình độ cũng chỉ bình thường. Nhưng khi đọc nội dung bức thư, thần sắc hần ngay càng ngưng trọng, đến lúc xem hết cả phong thư, hần liền tục cười lạnh.

“Độc phụ rắn rết”. Lúc này, hần mới lại nghĩ đến cảnh ngộ tiểu Đường thị gặp phải, đâu còn gì không rõ ràng nữa đây?

“Điện hạ, trước giờ tranh đấu trong hậu trạch vẫn luôn rất hung hiểm. Nhưng dù sao cũng chỉ là chút thủ đoạn mà thôi, hai bên nếu không có đại thù đến người sống ta chết, thì cũng còn có chút khắc chế. Nhưng hành động lần này của Đường Thứ không khác gì thuê người đoạt mạng, điều này cũng quá mức rồi”. Mộ Tịch Dao không hề che giấu sự chán ghét của mình với Đường Nghi Như, người này nếu còn chưa diệt trừ, hậu trạch sẽ khó bình an.

“Lần trước tiểu Đường thị đột nhiên bị bệnh, cũng không phải là ăn phải đồ ăn không tốt, mà bị kích thích khiến cho bệnh cũ tái phát. Khô nổi thiếp không có chứng cứ, nên chưa nói ra”.

Tông Chính Lâm nghe vậy, lông mày xiết chặt. Vốn hần đã cảm thấy quá mức trùng hợp, nhưng sau chuyện này, thì không thể không nghi ngờ.

“Nếu lúc đó Mặc Lan không cứu kịp, liệu có mất mạng?”

Mộ Tịch Dao nhớ lại tình hình ngày đó, khẳng định chắc chắn, “Không đến nửa khắc, sẽ chết ngay lập tức”.

Tông Chính Lâm hung hăng híp mắt, khuôn mặt thâm trầm.

“Kiều Kiều yên tâm, hậu viện của bản điện không thể dung những kẻ điên”.

Nếu nữ nhân như vậy mà phát điên lên, hần lo lắng mẹ con Mộ Tịch Dao sẽ có điều sơ xuất.

Mộ Tịch Dao được Tông Chính Lâm hứa hẹn, cảm thấy thoải mái. Cái nữ nhân kia thật sự là tự mình làm loạn trận tuyến của mình. Bản thân mình còn chưa ra tay, à ta đã rất chịu khó tự quấy rối gây chuyện. Cũng may có một tiểu Đường thị ngáng chân nàng ta, nếu không thì mình sao có thể thoải mái ở Đan Như Uyển như vậy đây.

Trong lòng Mộ Tịch Dao bỗng có cảm giác được an ủi, nâng thiếp rất tốt, nâng một nữ nhân mà Tông Chính Lâm vĩnh viễn không chạm vào, lại còn có thể giúp nàng phân ưu giải nạn. Đáng tiếc boss đại nhân không vui, về sau kiểu phúc lợi như vậy sẽ khó có thể có nữa. Muốn vụng trộm lưới một chút, cũng thật không dễ dàng gì.

Hai người ăn cơm trong sảnh, Thành Khánh uống sữa xong đang được Quế ma ma ôm ở một bên tiêu thực. Tiểu gia hỏa nhìn cha mẹ đều ở đây, cao hứng nhìn hai người y y nha nha rất hăng say.

Mộ Tịch Dao vừa chia thức ăn cho Tông Chính Lâm, vừa nhìn bánh bao nhỏ cười ngọt ngào.

“Chuyên tâm dùng cơm”. Lục điện hạ thấy tiểu nữ nhân phân tâm không chú ý hấn, sắc mặt lộ vẻ khó chịu.

Mộ Tịch Dao bĩu môi, xú nam nhân thật nhiều tật xấu. Phàm là lúc hầu hạ hấn, phải hết sức chăm chú, nếu không hấn sẽ tỏ thái độ khó chịu cho nàng xem.

Đào mất một vòng, Mộ Tịch Dao đem đồ ăn mà Tông Chính Lâm ghét đưa đến gần, gấp rau cần bỏ vào chén của hấn.

Lục điện hạ nhìn trong chén có thêm một chút rau cần, sắc mặt tương đối nghiêm trọng.

“Điện hạ, Thành Khánh đang nhìn đó. Điện hạ có thể làm gương hay không.” Mộ Trắc phi tỏ vẻ mặt thành thật, nghiêm chỉnh yêu cầu Lục điện hạ làm gương tốt cho con.

Khóe miệng Tông Chính Lâm co lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt to đen nhánh của con nhìn mình. Cúi đầu do dự một lát, động tác tao nhã gấp đồ trong chén lên, nhai kỹ nuốt chửng toàn bộ.

Mộ Tịch Dao về mặt cứng cỏi của hấn, thấy thực buồn cười. Mặc cho bên ngoài nguoi ra vẻ thế nào, trong mắt của người khác là không chê vào đâu được, nhưng khi trở về phòng rõ ràng là một kẻ kén ăn. Hừ, chị đây không thu thập được nguoi, chị sẽ cho con của nguoi thu thập nguoi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Manh Mối

Dù sao trong lòng Đường Nghi Như vẫn có chút khúc mắc, không thể làm rõ chuyện đêm hôm đó, điều này làm cho thị đứng ngồi không yên.

Cũng may rất nhanh đã nhận được tin từ nhà truyền đến, nói rằng tất cả đều ổn, lúc này mới khiến cho ả có chút an ủi.

Đợi đến khi điện hạ dẫn trác phi hồi phủ được bảy tám ngày, trong phủ cũng không có bất kỳ điều gì khác thường, lúc này Đường Nghi Như mới thả lỏng tinh thần.

Ngày hôm đó, Đường thứ phi mời Tề thị đến Thư Oái Uyển thưởng thức điểm tâm mới làm, hai người ngồi ở nhà thủy tạ, không cho người hầu hạ.

“Mấy ngày gần đây muội muội có khỏe không? Nếu như thiếu cái gì, cũng đừng khách khí, cứ nói với ta.” Nét mặt Đường Nghi Như dịu dàng, nhưng trong lòng lại nghĩ Tề thị rất biết cách sử dụng hương thơm, nếu có thể đòi chút huân hương hữu ích với chuyện nam nữ từ thị thì tốt quá.

Tề thị nhìn Thứ phi đã có sức sống hơn ngày xưa rất nhiều, cũng đoán được nguyên nhân là vì tiểu Đường thị bị “rời cung điều dưỡng”. Vốn tưởng rằng mưu tính của thứ phi đã thất bại, nào ngờ đầu lại có thể xoay chuyển mọi chuyện.

“Nô tì tạ ơn thứ phi săn sóc. Trong phủ có trác phi trông nom, bọn nô tì cũng không dám cất xén tiền bạc.” Tề thị khách sao đáp, tựa như hoàn toàn không nghe thấy tiếng “muội muội” đầy thân thiết của Đường thứ phi.

Bàn tay đang nắm khăn dưới bàn đá của Đường thứ phi hơi xiết chặt lại, nhưng trên mặt vẫn thân thiết như cũ. Hai người nói giỡn một hồi, Đường Nghi Như mới đề cho Thư Mi tiễn Tề thị trở về.

“Đúng là loại không biết điều.” Đường Nghi Như lạnh lẽo nhìn Tề thị rời đi.

Giờ phút này phải nên dứt khoát sạch sẽ, nhưng tính tình nàng ta vẫn cứ nhu nhược như thế. Khó trách vĩnh viễn không thể có tiền đồ.

Bên kia Tề thị mới trở về phòng liền đuổi người hầu xuống dưới, một mình ở trong phòng nhớ lại những việc kỳ quái vừa rồi trong Thư Oái Uyển.

Ban đầu khi thấy Đường Nghi Như không đánh mà thắng giải quyết tiểu Đường thị, bản thân Tề thị dự định đến lấy lòng. Nhưng lúc mới mở miệng, lại bất ngờ người thấy được một làn hương thơm ngan ngát.

Tuy là một mùi hương thơm rất nhạt, nhưng lại khiến cho nàng tỉnh táo lại.

Đây không phải là mùi hương tầm thường, mà là thứ muốn đòi mạng mình.

Đây là lần thứ hai Đường thứ phi bị người mưu hại, đều là ra tay trí mạng. Lần đầu tiên là tiểu Đường thị ra tay, Đường Nghi Như được nàng tỉnh cơn hiểu rõ chỉ điểm.

Thế nhưng bây giờ tiểu Đường thị đã bị loại đi, lại còn có người muốn ra tay với mình.

Tề thị đứng dậy, chậm rãi bước vào trong phòng, thị luôn cảm thấy còn thiếu một điều gì đó. Cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên, sắc mặt Tề thị trắng bệch, thân thể cứng ngắc đứng một chỗ không nhúc nhích.

Thật sự là thiếu chút nữa thì đụng phải rồi. Nhớ tới cặp mắt lạnh lùng kia, trong lòng Tề thị thấy e ngại, thăm nghĩ hiểm thật.

Thật sự quá nguy hiểm. Tốt nhất là tránh càng xa càng tốt.

Sau ngày hôm đó Đường Nghi Như lại tới mời một lần, nhưng không ngờ Tề thị cáo ốm không ra, Đường thứ phi tức giận đến mức xé bức vẽ sắp hoàn thành.

“Chỉ là một thị thiếp, lại dám không coi chủ tử ra gì, đây rõ ràng là muốn tránh chúng ta.” Thư Đào tức giận tố cáo.

Sắc mặt Đường Nghi Như thực khó coi, những tiện tỳ này, thấy mình không được sủng ái, ngay cả giả bộ vờ vịt cũng không muốn.

Vốn muốn đi Đan Như Uyển thỉnh an, nhân cơ hội lộ mặt trước mặt điện hạ, ai ngờ mấy ngày nay thân thể trắc phi không khỏe, đóng cửa từ chối tiếp khách, ngay cả người cũng không thấy.

Người thân thể không khỏe mà Đường Nghi Như đang nhớ đến, đang ở trong Đan Như Uyển ăn đồ đến đồ bùng cả mặt

.

Mộ Tịch Dao mất cả một ngày hầm canh, đang dùng nước dùng chần viên cá viên cho Tông Chính Lâm ăn. Hai người đều không thích ăn cay, Mộ Tịch Dao chọn canh vịt và nấm, rất là ngon. Đặc biệt là vào mùa đông, lúc ăn thì cả người cũng ấm lên, ngay cả Lục điện hạ kiêng ăn cũng liên tục tán thưởng.

“Thị ta muốn gặp nàng?” Thái độ không muốn gặp Đường Nghi Như đã bộc lộ ngay trong cách xưng hô của Tông Chính Lâm. Trước còn gọi là Đường thị, cho chút thể diện. Hôm nay khi hắn đã cực chán ghét nữ nhân kia, cảm thấy thị đã làm mất mặt danh vị.

“Đạ, thiếp cáo ốm nên tránh được.” Mộ Tịch dao cũng không có kiêng kỵ như cổ nhân. Phải biết chiếm tiện nghi chứ, kiêng nói bị bệnh là có thể không bị bệnh hay sao? Nàng hằng ngày đều bị dày vò khổ cực như vậy là vì cái gì.

Tông Chính Lâm bắt mẫn đặt đĩa: “Đừng có không coi bản thân ra gì.”

Mộ Tịch Dao chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn chụt một cái lên gò má Tông Chính Lâm, cười híp mắt làm nũng: “Sau này còn phải nhờ điện hạ nhắc nhở.”

Tông Chính Lâm thấy nàng làm xấu, nhưng lại yêu đến chết nộ cười yêu kiều của nàng, đành phải bắt lấy người hôn cắn một trận nữa. Không nở giáo huấn, chỉ đành trừng phạt ở trên giường vậy.

Mộ Tịch Dao buồn bực, đang dùng com mà, xú nam nhân này không biết xấu hổ, không thấy trong phòng còn có người ngoài sao?

Còn nữa, mùi gì đây?

“Điện hạ, thiếp ghét mùi củ cải.” Miệng Mộ Tịch Dao mở ra đóng lại, vội vã hà hơi.

Tông Chính Lâm bị nàng chọc cười.

Con thỏ mà lại có thể thờ phỉ phỉ vì không thích củ cải nên oán giận mình?

Lục điện hạ bất ngờ quyết định, nhất định phải dứt nàng ăn củ. Nhìn thỏ gặm củ cải, rất thú vị.

Nhưng mà thỏ này của hắn không phải là thỏ nuôi trong nhà, tính tình có hơi hung ác. Thích ăn thịt, cũng là lẽ đương nhiên.

“Lúc này lại không làm gương tốt nữa rồi? muốn lật lọng hả?” Nữ nhân này đúng là điển hình của loại người hai mặt, nhưng đối với nàng lại vô cùng rộng rãi.

Mộ Tịch Dao cười rộ lên, đầu ngón tay phải chỉ vào chóp mũi của mình, lại chỉ vào trong phòng nơi vú em đang chăm sóc bánh bao nhỏ.

“Phu Từ viết: duy nữ tử cùng tiểu nhân na dương ~~” giọng nàng trầm bổng du dương, cực kỳ đắc ý.

(phụ nữ và tiểu nhân đều khó đối phó như nhau)

Tông Chính Lâm cười to, ném bát đĩa sang một bên bệ nữ nhân đang cực kỳ tự đắc đi vào thư phòng phía trước.

“Phu Từ có dạy cho Kiều Kiều biết ‘hồng tự thêm hương’?” Lục điện hạ nói năng vô cùng theo thứ tự.

Mất thấy nữ thực cách mình càng ngày càng xa, Mộ Tịch Dao tức giận đến đá loạn: “Điện hạ, thiếp vẫn còn đói.”

Tông Chính Lâm đem đôi tay đang vung loạn xạ của nàng đặt ra sau gáy, bàn tay vỗ vào mông nàng.

“Đừng ăn nhiều, cẩn thận khó tiêu.”

Mộ Tịch Dao kinh ngạc. Cài gì là đừng ăn nhiều? Nàng mới chỉ động có non nửa bát thôi? Đúng là đồ tinh trùng lên não, chỉ biết đề trướng thôi!

Hai người đang ồn ào ở một chỗ, chợt thấy Điền Phúc Sơn vội vã đi tới.

Tông Chính Lâm nhìn Đại quân sự dù thấy rõ hai người ở cùng một chỗ cũng không lảng tránh, liền biết có chuyện quan trọng. Buồng Mộ Tịch Dao ra, đỡ nàng đứng ngay ngắn, phát tay miễn lễ.

“Điện hạ, Bình tu nghi không ổn. Hoàng thượng và Bát hoàng tử đang trông chừng, các chủ tử hậu cung cũng đã đều đã qua đó.”

Bát hoàng tử năm nay cả tuổi mới mười bốn, Bình tu nghi là nhị phẩm Cửu tần, Tông Chính Hàm vẫn luôn do Bình tu nghi tự mình dạy dỗ, nên tình cảm sâu sắc.

Về mặt Tông Chính Lâm hơi ngưng lại. Lúc này, nếu Bình tu nghi mất đi, thế lực của các nơi tất có biến động. Huynh trưởng của Bình tu nghi chính là vị quan mà Nguyên Thành đề trọng dụng, Tây tổng binh Trần Ngạn Khuê.

Mộ Tịch Dao cũng suy nghĩ như Tông Chính Lâm, trong nháy mắt liền biết tình thế có biến.

“Điện hạ có chuyện quan trọng cần làm, thiếp cáo lui trước.” Nói xong quỳ gối thi lễ, liền rời khỏi.

“Đội đã.” Tông Chính Lâm thấy nàng sắp rời đi, lập tức gọi Vệ Chân tiến người tới hậu viện. “Trên đường cẩn thận.” Nữ nhân này thường xuyên gây cho hắn chút rắc rối, Không cho người trông nom nàng hắn sẽ không yên lòng.

Mộ Tịch Dao trở lại Đan Như Uyển, đã mất đi hứng thú ăn cơm.

Bình tu nghi vậy mà lại có bệnh tình nguy kịch? Kiếp trước chưa từng xảy ra chuyện này.

Nếu bà ta đi vào lúc này, Nguyên Thành đề tất nhiên sẽ thấy áy náy với Bát hoàng tử, có ý muốn bồi đắp. Hơn nữa nhà mẹ đẻ của Bình tu nghi khá có quyền thế trong quân đội, Chọn đúng vào lúc này, bà ta đúng là đã chọn đúng thời gian. Người đàn bà này...

Kiếp trước ngoại trừ Tông Chính Lâm ra, người có cơ hội đoạt ngôi nhất, không phải là Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh, mà là Bát hoàng tử Tông Chính Hàm. Người này tâm tính cứng cỏi, cực kì biết ân nhân, hơn nữa còn lạnh lùng, ra tay ngoan tuyệt. Đây quả thực là một con sư tử con bị người khác bỏ qua.

Nếu hắn vào cuộc sớm hơn, vậy việc tranh giành đoạt ngôi ở kiếp này sẽ càng thêm khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Mãnh Thú

Bình Tu Nghi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt nhìn Nguyên Thành đế và Tông Chính Hàm, khóe môi run run, nước mắt không ngăn được trào ra.

“Hoàng thượng, là nô tỳ không tốt, về sau không thể hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nữa”. Giọng nói nghẹn ngào bi thương, từng tiếng rơi vào tai Nguyên Thành đế.

Vỗ nhẹ mu bàn tay nổi đầy gân xanh của Bình Tu nghi, Nguyên Thành đế cũng không đành lòng.

Nữ nhân này mình cũng không phải mười phần yêu thích, nhưng cũng ở bên cạnh mình gần hai mươi năm. Hôm nay cũng muốn đi rồi, đến cuối cùng vẫn có chút thương tâm.

“Ngự y nói, phải an tâm dưỡng bệnh, uống thuốc, rồi sẽ tốt. Trẫm sẽ bớt thời gian đến thăm nàng, đừng nghĩ nhiều.” Nguyên Thành đế nhìn người phụ nữ gầy như que củi nằm ở trên giường, cuối cùng cũng lộ chút vẻ xúc động.

Bình Tu nghi quay đầu nhìn Tông Chính Hàm đứng ở bên giường hai mắt đỏ bừng, trong mắt đầy vẻ lo lắng thật sâu.

“Hoàng thượng, nô tỳ bình sinh cũng chưa từng cầu người điều gì. Cuối cùng trước lúc ra đi, chỉ mong hoàng thượng có thể bề tình nô tỳ hầu hạ người nhiều năm, có thể đồng ý một chuyện”. Bà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Nguyên Thành đế, ánh mắt đã tan rã, nước mắt như suối chảy ra, “Chỉ cầu hoàng thượng đối với đứa con duy nhất của nô tỳ chăm sóc một chút, để cho hắn bình an khỏe mạnh, con nói dối quanh gối, nô tỳ không còn gì tiếc nuối nữa”.

Tông Chính Hàm đã khóc thành tiếng, Nguyên Thành để im lặng một lát, cầm tay nàng, “Được, trầm đồng ý với nàng”.

Bình Tu nghi khẽ cười. . . , nhớ tới mặt hàm truyền đến từ gia tộc truyền, nhắm mắt lại. Kiếp sau, nàng chỉ mong không phải đầu thai đến thế gia vọng tộc, chỉ cầu có người thân yêu thương, mình và phu quân được một lòng đến đầu bạc.

Ngày mười bảy tháng một năm Nguyên Thành để thứ mười ba, mẹ đẻ của Bát hoàng tử Bình Tu nghi qua đời. Đại đế đau thương, truy phong Bình Tu nghi thành chính nhị phẩm Nguyên phi, hạ táng theo lễ nhất phẩm phi, nhập hoàng lăng.

Qua bảy ngày đầu Nguyên phi, Nguyên Thành để lệnh Thái tử ở Hình bộ làm việc, chuyển Bát hoàng tử nhập Hộ bộ, thuyền chuyển này vừa đưa ra, xôn xao cả triều đình.

Thái tử đã ở Hộ bộ hai năm, căn cơ vững vàng, đột nhiên bị điều đi Hình bộ, Nguyên Thành để muốn Thái tử rèn luyện nhiều hơn, hay là không vừa ý với biểu hiện mấy tháng qua của Thái tử, nên mới đổi Bát hoàng tử tới chủ sự?

Trước kia Bát hoàng tử còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm trong triều đình chưa đủ, không ngờ lúc này lại được vào Hộ bộ, nắm thực quyền.

Tông Chính Lâm nhìn vẻ cứng nhắc của Thái tử, lại nhìn vẻ vui sướng khi người gặp họa của Đại hoàng, đáy lòng thở dài. Hai vị huynh trưởng này của hắn, rõ ràng không bằng số tuổi của mình. Ngay cả ý đồ nâng đỡ Tông Chính Hàm của Nguyên Thành để cũng không thấy rõ, vẫn còn vì được mắt trước mắt mà tranh nhau, Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh còn biết thu liễm, hai người họ thì lúc nào cũng chỉ lo áp đảo đối phương.

Mộ Tịch Dao mang theo chó đến Tiền viện. Hôm qua con chó bắt đầu có vẻ mệt mỏi, Mộ Tịch Dao cho ăn cũng không thêm để ý, nên nàng tìm đại quân sự mời người đến xem.

Quê ma ma ôm Thành Khánh theo sau, bánh bao nhỏ mắt nhìn chăm chăm vào con chó, y y nha nha vui vẻ kêu.

Bình thường Mộ Tịch Dao không cho Thành Khánh tới gần con chó, sủng vật không tốt với trẻ nhỏ, chỉ để hắn nhìn từ xa. Cho nên Thành Khánh càng cảm thấy ngạc nhiên với thứ này.

Một đoàn người tiến vào Tiền viện vừa đúng lúc gặp Đệ Ngũ Dật Triều từ thư phòng đi ra, hành lễ chào hỏi, Mộ Tịch Dao vốn định rời đi như trước, đột nhiên dừng lại, lần đầu tiên gọi Đệ Ngũ Dật Triều ở phủ hoàng tử.

Đề Mặc Lan mang con chó đi tìm Điền Phúc Sơn, Quê ma ma hiểu biết liền đi theo, chỉ còn Huệ Lan chờ ở xa xa.

“Tiên sinh tài trí tuyệt đỉnh, thiếp có chút khó hiểu, có thể thỉnh giáo một chút không?”. Mộ Tịch Dao chuyên chú hỏi.

Đệ Ngũ Dật Triều thấy hơi kỳ lạ, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm quen biết Mộ Tịch Dao nói ra suy nghĩ trước mặt mình.

“Mời Trắc phi cứ nói”. Đệ Ngũ Dật Triều nhìn một Mộ Trắc phi với tài năng hơn người mà con gái ông luôn nhắc đến, có chút tò mò.

“Thiếp thân nghe nói có một loại thú, khi còn bé vô cùng nhu thuận”. Mộ Tịch Dao vừa mở miệng càng khiến cho Đệ Ngũ Dật Triều cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Nó sẽ dựa vào bề ngoài và thân thể khéo léo làm người ta thương tiếc, luôn luôn ẩn nấp, chờ đợi thời cơ lớn lên.” Ánh mắt Mộ Tịch Dao trở nên xa xăm như đang hồi tưởng chuyện gì đó, chậm rãi nói, “Loại thú này thường bởi vì tuổi nhỏ thân thể yếu, mà bị người bỏ qua. Nhưng mặc dù nhỏ, nó vẫn có bản năng còn kích. Lúc ẩn nấp, cũng biết cố gắng quan sát và nguy trang”.

Mộ Tịch Dao nhìn Đệ Ngũ Dật Triều, cười nhẹ, “Tiên sinh cũng biết lúc hắn trưởng thành, sẽ là như thế nào không?”

Mới đầu Đệ Ngũ Dật Triều còn hứng trí dào dạt nghe, sau đó lại phát hiện dường như Trắc phi có điều muốn ám chỉ.

“Trở thành kẻ am hiểu săn bắt?” Đệ Ngũ Dật Triều lên tiếng thăm dò.

Mộ Tịch Dao khẽ lắc đầu, cười một tiếng. Thủ đoạn của Tông Chính Hàm đâu chỉ là “am hiểu”. Tính tình người kia rất cực đoan, kiếp trước Bình Tu nghi còn sống, hắn cũng đã lộ ra một mặt tàn nhẫn, kiếp này Bình Tu nghi chết, chỉ sợ nội tâm hắn càng thêm tàn bạo. Chỉ sợ yu hiếp cầu hắn còn đáng sợ hơn so với Thái tử và Đại hoàng tử nhiều.

“Đi săn dã thú là bản năng, nhưng hắn lại cần người nhà”. Mộ Tịch Dao nhìn Đệ Ngũ Dật Triều đang đắm chiêu, chỉ có thể đưa cảnh báo trước, chuyện sau đó thì không liên quan đến một nữ nhân như nàng rồi.

Mang theo Huệ Lan đi đón bánh bao, Mộ Tịch Dao thút tha cất bước.

Đệ Ngũ Dật Triều dừng lại một lát, càng nghĩ càng cảm thấy mấy câu của Trắc phi có rất nhiều ám chỉ.

Nếu như hắn đoán không sai, đây là đang ám chỉ Bát hoàng tử Tông Chính Hàm? Lúc mà tất cả mọi người còn đang chú ý đến lệnh điều động của Nguyên Thành đế, chỉ một mình Trắc phi lại chỉ ra bản tính của Bát hoàng tử?

Nếu như ngày ấy điện hạ đoán không sai, vậy lời của Trắc phi, không thể khinh thường?

Đệ Ngũ Dật Triều suy nghĩ một lát, cũng không vội vàng xuất cung, lại quay ngược trở về thư phòng, ở lại thêm canh giờ liền.

Buổi chiều, lúc nằm trên giường, Tông Chính Lâm vuốt ve mái tóc của tiểu nữ nhân, nhắm mắt trầm tư.

Lời nói lúc ban ngày của Mộ Tịch Dao là để đề phòng vạn nhất hay là còn có ý khác?

“Kiều Kiều có nghi vấn, sao không hỏi bản điện hạ?”

Mộ Tịch Dao cười khê, cắn cắn điểm nhỏ trên ngực hấn. Nam nhân khê rên một tiếng, bàn tay vuốt ve cọ xát trên người nàng.

“Điện hạ, thiếp chỉ có vài ba nghi hoặc nhỏ của nữ nhân, không đáng nhắc đến. Mà thiếp ngu dốt, sợ nghe không hiểu những giải thích quá thâm sâu”. Mộ Tịch Dao thè lưỡi liếm yết hầu hấn, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cơ bụng của nam nhân.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao quang minh chính đại giả ngây, bàn tay hấn vuốt ve mông nàng, “Kiều Kiều ngốc như thế, bản điện cần phải cẩn thận dạy dỗ thêm mới được...” hấn cúi người nói nhỏ bên tai nàng, lại cắn lỗ tai nàng nói vài lời khiêu gợi.

Mộ Tịch Dao xấu hổ, Lục điện hạ lúc này đúng là nhiệt tình như lửa. Thân phận cao quý đến đâu thì lúc này cũng chỉ là người đàn ông bị dục hỏa lên đầu thôi.

Mộ Tịch Dao dịu dàng yêu kiều bò khỏi ngực hấn, ánh mắt quyến rũ, thân thể đè lên phần nào đó đang nổi lên của hấn, nghe hơi thở Tông Chính Lâm bắt đầu bất ổn, âm thanh sung sướng, “Kiều Kiều, tiếp tục”.

Đầu nhỏ dôi từ ngực xuống bụng dưới, đầu lưỡi liếm nhẹ cơ bụng săn chắc, Tông Chính Lâm hưng phấn thở gấp, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Mộ Tịch Dao bị hấn thúc dục, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đỉnh đầu nóng rực, nhẹ nhàng thổi khí.

“Ma nhân, quả thực thiếu thu thập”. Nói xong nắm lấy phần đáy dâ của nàng, dùng sức vuốt ve.

“Ách ~” Mộ Tịch Dao bị hấn nắm nơi mẫn cảm, ngâm nhẹ ra tiếng.

“Đừng quấy, nàng lâu vậy”. Tông Chính Lâm buồn bực rống lên, chặn đầu Mộ Tịch Dao lại, đã không còn kiên nhẫn.

Mộ Tịch Dao nhếch miệng, nhìn hai mắt đỏ ngầu của hấn, chậm rãi cúi đầu xuống.

“Ah~”. Tông Chính Lâm nặng nề thờ ra, cảm ngáng cao, mồ hôi rơi xuống.

“Thân thể Kiều Kiều thật đẹp, đúng là không chỗ nào không đẹp”.

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm nói thì sực sặc, thầm mắng hấn vô si. Nào còn thấy vẻ lễ nghi thường ngày của Lục điện hạ nữa, lúc trên giường chỉ còn là một người đang ông tùy hứng mà thôi, liên tục nói lời vô si.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Nhân Quả

Đường Nghi Như trơ mắt nhìn ngự y rời đi, tức giận ném cái gối trên giường.

Lang băm, tất cả đều là lang băm! Nhìn vết máu trên khăn, trong lòng Đường Nghi Như vô cùng hoảng loạn.

Nửa tháng trước nàng ta đột nhiên ngất xỉu ở trong sân, sau khi tỉnh lại uống thuốc vẫn không thấy đỡ, ngược lại thân thể không có chút sức lực nào, cả người đỏ mồ hôi lạnh, ban đêm thì ho khan không ngừng. Đến bây giờ, đã bắt đầu ho ra máu!

Hai vị ngự y đến điều trị, thuốc ngày nào cũng uống, nhưng bệnh vẫn không chuyển biến tốt chút nào.

Vị vừa rồi đến bắt mạch, đã là vị ngự y thứ ba, nhưng cũng chỉ luôn miệng nói do tâm lực hao tổn tinh thần quá độ. Chỉ cần uống thuốc đều đặn, nghỉ ngơi thật tốt là được.

Tâm lực tiêu tụy, hao tổn tinh thần quá độ? Đường Nghi Như nàng đây như vô hình ở trong phủ, có việc gì mà phải hao tổn tâm sức, lo lắng hết lòng? Rõ ràng mình bị bệnh nặng! Chứng bệnh ho ra máu, có mấy người có thể chịu đựng đến khỏi? Đáng giận là không có ai có thể chữa ra!

Trong lòng Đường Nghi Như phỏng đoán, những chứng bệnh này không giải thích được, có khả năng là do trúng độc! Đáng tiếc là ngự y không thể trông cậy được. Người duy nhất ở trong phủ này có thể nhìn ra manh mối cũng chỉ có Tề thị thôi.

Lần trước Đường Tuệ Như muốn ám hại mình, nhờ có Tề thị thông minh mới nhặt lại được cái mạng. Lần này không biết còn có thể qua được hay không.

Đường Nghi Như vội vàng gọi người đi mời Tề thị tới, chờ mãi cũng không thấy người. Cuối cùng lại có nha hoàn tới báo, Tề thị nói không cần thận cảm lạnh, đang nằm trên giường dưỡng bệnh.

Đường Nghi Như lạnh lùng nhìn nha hoàn bên người của Tề thị, hận không thể bóp chết nàng. Giỏi cho hai chủ tớ này, cho rằng nàng là kẻ ngu dốt nên lừa gạt hay sao.

Mấy lần trước là đau đầu, lần này lại là cảm phong hàn, thực không biết Tề thị lại ốm yếu như thế.

“Muội muội cứ ba ngày thì hai ngày ốm đau nằm trên giường, có cần tỷ tỷ mời ngự y đến xem không?” Đường Nghi Như mang theo Mi Sách vén rèm đi vào, nhìn nữ nhân trên giường hốt hoảng thay đổi thần sắc, cất tiếng chầm chọc.

Tề thị không ngờ Đường thứ phi lại không để ý thể diện mà xông vào, cảm thấy không tốt, thầm nghĩ hồng bét.

Thị đã vài lần ba lần thoái thác không tới, sợ là đã khiến cho nàng ta bức tức, nên giờ đến tìm phiền toái.

Tề thị cười cười, suy yếu ho khan vài tiếng, “Nô tì ta thứ phi quan tâm, chỉ là chút bệnh vặt, dưỡng bệnh là tốt rồi, nào cần phải phiền đến ngự y.”

“Chút bệnh nhỏ cũng không thể cứ để như vậy?” Đường Nghi Như cầm tay Tề thị, đem nàng ta nhìn vào trong mắt, “Hay là, muội muội làm việc trái lương tâm, bụng phải thứ không sạch sẽ gì đó?”

Tề thị trong lòng run lên, trong nháy mắt hiểu được, Đường Nghi Như đang nghi ngờ mình.

Khó trách nàng ta lại nôn nóng lo sợ vội vàng xông vào như thế, tính mạng quan trọng, nàng ta đương nhiên ngồi không yên chờ chết.

“Sao tỷ lại nói vậy, chẳng qua chỉ là không cẩn thận bị nhiễm phong hàn, đổ chút mồ hôi ra là khỏi thôi.”

Mặc kệ Đường Nghi Như có phát hiện ra manh mối hay không, tuyệt đối không thể để cho nàng ta kiểm được manh mối từ nơi mình, nếu không tai vạ khó lường.

Tề thị cắn răng ứng phó Đường Nghi Như, giả bộ cẩn thận, trong lòng lại lo lắng vô cùng.

Khi còn chưa biết rõ ràng chân tướng, vĩnh viễn sẽ không biết được sự thật rất đáng sợ. Như Đường Nghi Như vậy, giờ đây vẫn đang hoài nghi là nữ nhân nào muốn hại nàng. Tề thị nhìn Đường Nghi Như cô tự trấn định hoang mang, bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác thể lương như cáo khóc thỏ vậy.

Tuy rằng rõ ràng là Đường Nghi Như phạm vào tối kỵ của điện hạ nên mới có tai họa này, nhưng trong lòng Tề thị vẫn sợ hãi. Lục điện hạ đối với nữ nhân ở hậu viện là nhìn như không thấy, không hề thương tiếc, hiện giờ ý chí càng thêm sắt đá. Có lẽ toàn bộ hậu viện, cũng chỉ có vị ở Đan Như Uyển kia, mới có thể khiến hắn nhớ nhưng mà thôi.

Tề thị càng nghĩ càng chán nản, bỗng nhiên cảm thấy những vọng tưởng của bản thân trước kia đều chẳng bằng sống cho thật tốt. An phận thủ thường sống trong một viện, dù sao thì cũng vẫn tốt hơn người ở trước mặt này, phải chết oan uổng.

Đường Nghi Như ở trong phòng Tề thị cố dùng thủ đoạn cũng không thể hỏi được gì, lại thấy nàng ta giả ngây giả dại với ám chỉ của mình, chỉ đành lạnh mặt trở về.

Sau đó bệnh tình Đường Nghi Như càng ngày càng nặng, cuối cùng ngày ngày ho ra máu, ngay cả giường cũng không xuống được nữa.

Mộ Tịch Dao ở Đan Như Uyển nghe nói Đường Nghi Như lại phạt nha hoàn, âm thầm lắc đầu. Cái nữ nhân kia thật sự là càng sống càng tụt lùi.

Đường Nghi Như đương nhiên biết lần này là rất không ổn. Trải qua nhiều ngày nóng nảy phát tiết, đôi khi nàng ta cũng yên lặng suy tư, mơ hồ có phát hiện ra gì đó.

Trận bệnh quái lạ này, sợ là có liên quan đến con ác mộng khiến nàng không thể ngủ ngon vào ban đêm.

Rốt cuộc vẫn không thoát khỏi tính toán của Đường Tuệ Như sao? Á ta đã mượn tay ai để hại mình đây?

Nằm ở trên giường, Đường Nghi Như nhìn ánh nến lay động bên ngoài màn trướng, vẻ mặt càng ngày càng hoảng hốt.

Nếu năm đó lúc ở bên ao, nàng không buông tay tỷ tỷ ruột cầu mình, thì tình cảnh hôm nay sẽ thế nào?

Trong Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm dắt Mộ Tịch Dao chuẩn bị đi nghỉ, lại nghe Triệu ma ma vội vàng vào báo thứ phi của Thư Oái Uyển không khỏe, vẫn cố chống đỡ, cầu kiến điện hạ và trác phi.

Thần sắc Tông Chính Lâm lãnh đạm, tiếp nhận áo khoác mà Mặc Lan đưa tới phủ lên cho Mộ Tịch Dao, lại đưa lò sưởi cầm tay cho nàng rồi mới ôm

người đi sang.

Trên giường, nữ tử nằm đó với dáng dấp âm thầm, nét mặt tiêu tụy. Ánh mắt cũng không có sức sống, rã rời mà đục ngầu.

“Điện hạ.” Đường Nghi Như lên tiếng cũng rất khó khăn, chỉ mới gọi một câu, hơi thở đã không ổn định.

“Thiếp... cuối cùng cũng nhìn thấy điện hạ.” Đường Nghi Như i vừa nói ra, lệ đã chảy xuống. Nam nhân đứng ở trước mặt, là người duy nhất mà mình tâm niệm, nhưng lại chưa từng được thân thiết.

“Điện hạ vì sao không có chút thương tiếc, đối xử với thiếp không bằng một phần vạn của trắc phi?” Hơi thở nữ nhân tràn ngập bi thương, thần sắc đau đớn, trực tiếp nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt chưa từng dời đi.

Mộ Tịch Dao nhìn nàng liễu mạng cũng muốn hỏi rõ, cảm thấy thế gian si ngốc chắc cũng chỉ như thế này thôi.

Đời trước Mộ Tịch Dao như thế, đời này Đường Nghi Như cũng vậy.

Con mắt của Tông Chính Lâm vẫn không nhìn vào Đường Nghi Như, đứng khoanh tay, tầm mắt nhìn vào cung phấn ở trong phòng.

“Thứ phi của bản điện, Đường gia đại tiểu thư Đường thị Nghi Như có liên quan gì tới người sao?” Giọng nói của Tông Chính Lâm không nhanh không chậm, nhưng lại làm Đường Nghi Như như bị sét đánh, ngã vật xuống.

Ngự y đang ở ngoài vội vàng tiến vào chăm cứu, trong phòng loạn thành một đoàn.

Tông Chính Lâm không đợi ngự y bẩm báo, trực tiếp dẫn Mộ Tịch Dao trở về.

Ôm lấy thân thể tiểu nữ nhân, Tông Chính Lâm cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Đường gia dạy nữ nhi thật tốt, một người hai người, chẳng ai ra gì. May mà còn có Mộ Tịch Dao hiểu tâm ý của mình, nếu không những nữ nhân ở hậu viện này, quả thực không thể chịu đựng nổi..

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao khuôn cọ cọ vào ngực Tông Chính Lâm, tìm tư thế thoải mái mà ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Thư Oái Uyển truyền đến tin tức, Đường thứ phi đi rồi.

Thứ phi qua đời, phủ hoàng tử phái người đưa tin tới Đường gia.

Đường đại nhân nhận được tin tức, lập tức từ Hộ bộ chạy tới phủ hoàng tử, một khắc sau lại tái nhợt mặt mũi, run rẩy ra khỏi cửa lớn.

Đường phu nhân đã biết được nữ nhi mất, khóc đến hai mắt sưng đỏ, thấy ông ta hỏi phủ liên nhào tới khóc lóc tê tâm liệt phế.

“Ngọc Chi, việc này không được phép nhắc lại, bằng không đại họa giáng xuống đầu a.” Đường đại nhân nhìn vợ cả như đang bị điên, lên tiếng quát, chỉ có thể nhẫn nhịn đau đớn quyết tâm, liên tục an ủi.

Hắn dưới gối có hai nhi tử ba nữ nhi, hiện giờ ba nữ nhi đã mất hai, đứa còn lại cũng không biết tung tích. Người đã tuổi trung niên, liên tiếp nhìn nữ nhi đi trước, nào có ai không đau lòng?

Nếu không phải bị ma quỷ ám ảnh, liễu mạng mạo danh thế thân, thì sao có kiếp nạn hôm nay?

Nghĩ tới điện hạ lạnh mặt ném thư tay của Đường Tuệ Như ở trước mặt hắn, Đường đại nhân liền hối hận vô cùng, lệ rơi như mưa. Đều là hắn không biết dạy nữ nhi, không biết dạy nữ nhi a.!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Kiền Hoa

Mộ Tịch Dao nhìn Thứ phi đang đùa với Thành Khánh, thì nghe cung nữ báo Tể tướng cô nương đến.

Ba chữ “Tể tướng cô nương” vừa phát ra, Mộ Tịch Dao lập tức đoán được người đến là ai. Tính toán thời gian, cũng không chênh lệch lắm, chỉ là không biết Trần Tần của kiếp trước bây giờ trông như thế nào.

“Dì, Du nhi đến thỉnh an ngài”. Người đến là một cô gái tầm mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt tròn tròn có hai má lúm đồng tiền, cười rất ngọt ngào. Mặc một bộ quần áo màu phấn, làn da nàng ta trắng như tuyết.

“Du nhĩ không cần đa lễ, nhanh tới bãi kiến tiểu Lục tẩu của ngươi đi”. Thực phi thấy cháu gái nhà mình, tươi cười rất thân thiết.

Tăng cô nương lại không hành lễ với Mộ Tịch Dao như Thực Phi nói, mắt nàng ta nhìn chăm chăm vào Thành Khánh đang ở trong lòng Thực phi, cái nhìn hết sức chăm chú thậm chí không chớp mắt.

“Di, đây là trưởng tử của biểu ca sao? Thật là thú vị!” vừa nói vừa ngang nhiên xông đến, ý vào việc nàng ta nhỏ hơn Mộ Tịch Dao một tuổi, đẩy nàng ra ngoài, còn mình thì lách vào bên người Thực phi, vô cùng cao hứng đùa giỡn Thành Khánh.

“Đứa nhỏ này, vẫn không chịu tuân thủ quy củ như vậy. Thấy tiểu tẩu từ cũng không biết hành lễ vấn an”. Thực phi đã quen với tính tình nhanh nhẩu này, chỉ biết mình đang vui vẻ, đâu thèm để ý quy củ nữa. Đây cũng là vì muội muội của Thực phi khó sinh mất sớm, chỉ để lại có đứa con gái này, trong nhà không khỏi nuông chiều một chút. Dù là ở trong cung, Thực phi cũng rất ít khi áp đặt nàng, niệm tình tỷ muội, cũng sẽ dung túng nàng ta nhiều hơn.

“Di, ngài cũng nói là tiểu tẩu tử, người một nhà, cần gì so đo với ta?” Nói xong nhìn Mộ Tịch Dao, ngọt ngào cười rộ lên, “Tẩu tử, muội nói đúng không?” Bộ dáng nàng thật ngây ngơ hồn nhiên.

Mộ Tịch Dao cười khẽ. Giả bộ ngoan ngoãn khéo léo với nàng sao, thật sự là tìm đúng người rồi đó.

Nàng nghiêm sắc mặt, “Đương nhiên là không hợp quy củ rồi”.

Lời này vừa nói ra, cả cung đều yên tĩnh lại.

Thực phi giật mình nhìn Mộ Tịch Dao đoan chính ngồi đó, khí thế Trắc phi thể hiện vô cùng rõ ràng, vô cùng nghiêm túc.

Thực phi cảm thấy kỳ quái, đứa nhỏ này sao đột nhiên lại tính toán rõ ràng vậy, hơn nữa đối tượng còn là cháu gái mình? Điều này là không nên. Nàng vốn lạnh lợi, thông minh như vậy, dù không thích Du nhĩ, cũng nên chú ý đến bản thân của mình giả vờ giả vịt mới phải.

Tăng Du càng cảm thấy vui mừng, xem ra Mộ thị được sủng ái đã lâu, nên không chịu được khi người khác khiêu khích. Lúc này mới chỉ là thăm dò, đã bị kích thích. Trong lúc nhất thời nàng ta rất coi thường Mộ Tịch Dao. Nữ nhân như vậy, làm sao xứng đôi với biểu ca cơ trí của nàng chứ? Đơn giản là vì đến trước, chỉ vì lớn hơn nàng có một tuổi, đoạt được chú ý của biểu ca. Chờ nàng ta chính thức nhập phủ, gả cho biểu ca, những người này lấy đâu ra cơ hội mà lộ mặt?

Mộ Tịch Dao nhìn vẻ đắc ý trong mắt nàng ta, cười thâm. Nha đầu chưa đủ lông đủ cánh, đã học người khác tranh giành tình nhân. Một lòng chọn mình làm đối thủ, thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Muốn như kiếp trước giờ trò thủ đoạn để vào phủ? Nằm mơ.

Đào mắt mọi cái, cả người nàng lập tức không còn khí độ của Trắc phi cao cao tại thượng nữa, đôi mắt đen nhánh ngập nước chớp chớp, nghiêng đầu qua, vui vẻ cười rộ lên.

“Không hành lễ, vậy lễ gặp mặt của thiếp có thể giảm được rồi. Bộ trang sức mới của Giai Nghệ phường vừa vận có thể giữ lại dùng, từ từ đeo. Nương nương thấy rõ nhé, không phải thiếp keo kiệt đâu đó”. Nói xong lại vươn tay lên trên hờ ra vòng tay Từ Linh nơi cổ tay, khoe khoang giờ cao lên, miệng chặc chặc tán thưởng không ngừng.

Thực phi nhìn nàng trêu chọc Tăng Du như trêu chọc trẻ con, liên tục cười mắng nàng ta không có dáng vẻ của người đã làm mẹ. Lớn như thế rồi, mà không có dáng vẻ ôn trọng của trưởng bối.

Sắc mặt Tăng Du cứng đờ, biết bản thân đã bị người trêu đùa.

Mộ thị đáng chết, vốn định nhờ vào khí thế của di để nàng kinh sợ một phen, không ngờ cũng là loại cặn bã cứng rắn. Thủ đoạn thường ngày đối phó với di nương trong nhà, vậy mà bị nàng nhẹ nhàng hóa giải. Xem ra nữ nhân có hai năm độc sủng ở phủ hoàng tử, cũng không phải là người lương thiện gì.

Mộ Tịch Dao thấy cũng không còn sớm, liền bế Thành Khánh cáo lui với Thực phi, mang theo Triệu ma ma đi tìm Tông Chính Lâm rồi hồi phủ.

Đi đến con đường nhỏ ở hoa viên, liền bị một giọng nữ nũng nịu gọi lại.

“Tiểu tẩu tử” Tăng Du mang theo nha hoàn chân thành đi đến. “nếu Tiểu tẩu không ghét bỏ có thể đi cùng một chút không?”

Mộ Tịch Dao nhìn sự chán ghét trong mắt nàng ta khi nhìn mình, không chút khách khí nói, “Biểu cô nương không thích thiếp, cần gì phải miễn cưỡng ở cùng một chỗ?”

Chơi đùa với lolita, nàng rất vui khi đóng vai phụ nhân độc ác.

“Biểu cô nương, tạm biệt”. Nói xong mang người rời đi, bóng dáng xinh đẹp yêu kiều không hề quay đầu lại, một đường đi xa.

Tăng Du sầm mặt. Quả nhiên lúc ở trong cung nói giỡn đều là vì lấy lòng di. Bây giờ mới vừa ra ngoài, không để cho nhau chút mặt mũi nào, liền trở mặt rồi.

Triệu ma ma và Mặc Lan ở phía sau nhìn Trắc phi diễn trò liền biết thời gian thái bình đã kết thúc rồi. Có người sắp không hay ho, vậy các nàng cũng đừng mong được tốt. Có chủ tử tính tình như vậy, người thì chơi đến vui vẻ, còn các nàng ở một bên nhìn mà kinh hồn bạt vía?

Giống như vừa rồi, có ai lại trắng trợn bày sắc mặt cho cháu gái Thực phi xem như thế không? Đây chẳng phải là đắc tội người khác hay sao? chỉ có chủ tử nhà nàng, mới làm như vẻ hợp tình hợp lý như thế thôi. Nhìn như vậy, chuyện này còn chưa xong. Theo tác phong trước sau như một của chủ tử, ở đây phải “chịu ủy khuất lớn” như thế, sao có thể không cáo trạng?

Về việc cáo trạng với ai? thì còn phải hỏi hay sao, đương nhiên là Lục Điện hạ càng ngày càng nuông chiều nàng rồi. Vị chủ tử kia cũng thật là đặc biệt, còn cam tâm tình nguyện sủng ái nàng.

Quả nhiên, Mộ Tịch Dao vừa thấy Tông Chính Lâm, lập tức như cô vợ nhỏ nhào qua, mắt to ướt sũng nhìn hấn, mềm mại dịu dàng kể mình bị ủy khuất.

“Điện hạ, biểu muội thân ái kia của ngài không chào đón thiếp. Không hành lễ với thiếp thì thiếp cũng không cần, nhưng mà ánh mắt chán ghét của nàng ấy, thực làm cho người phải chán ghét”.

Mộ Tịch Dao đối với người mà nàng ghét, chỉ cần có cơ hội thể hiện ra sẽ lộ ra ngay trên mặt.

Tông Chính Lâm nhìn nàng chu miệng làm nũng, liền biết nữ nhân này chắc chắn không muốn chịu thiệt thòi. Nàng nếu đã chịu thiệt rồi, còn có thể ở nơi này càn quấy hay sao? Sớm nghĩ biện pháp để thu thập người ta rồi ấy chứ.

“Kiều Kiều, lúc nàng diễn trò còn có thể phân tâm sao? Chán ghét nàng ta thì thôi đi, nhưng vì sao lại dính vào bản điện hạ hăng say thế?”

Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nhàn rỗi bên hông mình của nàng, khóe môi nhếch lên. Mặc kệ tâm tư của Mộ Tịch Dao như thế nào, nhưng nàng luôn quang minh chính đại như thế, đã chán ghét người ta còn muốn kéo mình làm chỗ dựa.

Nhưng mà nhớ tới tính tình của Tăng Du, Tông Chính Lâm cũng không thích. Nếu không có mẫu phi thương tiếc nàng ta mất mẹ từ nhỏ, sai hấn chiếu cố nàng nhiều một một chút, thì hấn cũng không cần chịu đựng cái tính tình đó của nàng ta. Hơn nữa cái gì là “biểu muội thân ái”, Tông Chính Lâm càng nghe càng thấy khó chịu. Nhớ đến một Tăng Du càn quấy, trong lòng Lục điện hạ thấy rất khó chịu.

Muốn nhanh chóng trừ bỏ phiền toái, không bằng phái Tăng Vĩnh Niên đi xa. Năm nay người chịu trách nhiệm đánh giá quan viên là Trần Thủ Chính?

Tông Chính Lâm cũng không nghĩ nhiều, vị biểu muội này mới hồi kinh chưa đến ba ngày, đã không được hấn ưa thích, còn có chút ghét bỏ, nên hấn đã nghĩ làm thế nào đuổi người ra bên ngoài.

“Điện hạ, thiếp biết rõ biểu ca biểu muội phần lớn đều là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, tình cảm thuần nhỏ, cảm tình rất thâm hậu?”

Tông Chính Lâm vừa nghe thế, sắc mặt đã đen lại.

Mộ Tịch Dao hình như có tới ba biểu ca, cái người có cảm tình thâm hậu là ai đây?

Mộ Tịch Dao đâu biết bản thân mình mới chỉ trêu đùa một câu, Lục điện hạ đã tự liên tưởng đến người không liên quan đến mình rồi. Hơn nữa vốn nàng muốn cảnh tỉnh cho Tông Chính Lâm, cho hấn biết tâm tư của Tăng Du, nhưng nàng cũng không thể ngờ tới nam nhân này căn bản không thấy ý muốn của nàng, hiểu sai không chỉ một ít đâu.

“Biểu ca biểu muội, tình cảm thuần nhỏ?” Tông Chính Lâm kéo Mộ Tịch Dao, đem người gắt gao áp vào trước ngực, nhìn thẳng vào hai mắt nàng.

Nội tâm của Mộ Tịch Dao kêu lộp bộp, lập tức biết có điều không tốt. Nghe giọng điệu Tông Chính Lâm, chuyện này không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Mở Màn

Edit: Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm bắt được điểm yếu, chinh đón một phen, nãi đến buổi trưa mới ngủ dậy. Nhớ tới hôm qua lúc trở về phủ, chính mình bị hấn nửa ôm nửa khiêng vào phòng, Mộ Tịch Dao lại tức giận.

Rõ ràng là nàng có lòng tốt muốn nhắc nhở, Tăng Du đối với hấn là tình nghĩa thâm thiết, để hấn đề phòng một chút, tránh cho hấn bị tính toán giống như kiếp trước. Kết quả nam nhân kia không cảm kích thì thôi lại còn vu oan cho nàng có lòng “nhớ thương” tình cảm anh em họ.

Nhưng mà nhớ lại đêm qua khi mình trả thù, gọi bảy bảy “biểu ca” khiến cho khuôn mặt tuần tú của Tông Chính Lâm sau khi nghe xong thì cứng ngắc, đầy vẻ kinh ngạc, vừa yêu vừa hận, Mộ Tịch Dao nghĩ mục đích của mình đã vượt mức mong đợi.

Quả nhiên, lần thỉnh an Thục phi sau đó, bệnh cũ của Lục điện hạ tái phát.

”Biểu ca”, Tăng Du ngọt ngào nở nụ cười gọi, bước thêm vài bước đến hành lễ trước mặt Tông Chính Lâm.

Thần sắc Tông Chính Lâm hơi cứng lại, nghiêng mắt nhìn ra ngoài, nhìn thấy khoe môi Mộ Tịch Dao khẽ nhếch lên. Quả nhiên, tiểu nữ nhân này cố ý khiến cho hắn không được tự nhiên. Bây giờ chỉ cần nghe hai từ “biểu ca”, hắn cảm thấy cả người không được thoải mái. Trong đầu đều là dáng vẻ mềm mại câu dẫn nóng bỏng như yêu tinh của Mộ Tịch Dao, bên tai hắn như vẫn nghe thấy tiếng “biểu ca” đầy ngửa ngáy. Khi nhớ tới nàng xinh đẹp như đóa hoa nở rộ dưới thân hắn, nội tâm hắn liền xao động, đứng ngồi không yên.

“Không hiểu quy củ, về học lại từ đầu đi” Tông Chính Lâm dạy dỗ người ta ở ngay trong chính điện đầy phòng cung nhân.

Khắp trong cung này, không có một ai lại mở miệng gọi “biểu ca” lúc gặp điện hạ cả.

Thục phi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nhi tử, lại nhìn cháu gái với hai mắt đỏ ửng vì chịu uất ức, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Không hiểu sao con trai mình lại thế này, từ nhỏ tới lớn cũng không thích Du nhi. Đã nhiều lần nói hắn phải bao dung con bé, nhưng kết quả vẫn là như vậy.

“Du nhi còn nhỏ, từ từ dạy nàng, đừng hù dọa nàng”

“Mẫu phi, làm việc đi đứng ở trong cung, có bao giờ vì còn nhỏ mà được tha thứ sai không?” Tông Chính Lâm nhìn thẳng Thục phi trong lời nói bao hàm ám chỉ.

Thục phi cả kinh, lập tức nhớ đến Quý phi lúc nào cũng trong tối, ngoài sáng gây khó khăn. Còn có Trần Đức phi âm thầm ngáng chân. Hiện giờ Bình Tu nghi mất đi, hoàng tử trưởng thành và có địa vị trong cung cũng chỉ có con mình và Quý phi. Bây giờ lại là lúc đầu sóng ngọn gió, chỉ cần không cẩn thận, có thể liên lụy đến nhi tử chịu dính líu.

So sánh với nhi tử, cháu gái này đương nhiên không thể bằng rồi. Trong chớp mắt, Thục phi suy nghĩ cẩn thận thiệt hơn. Nếu để cháu gái không hiểu quy củ ở trong cung thì không bằng làm cho nàng quay về chỗ cũ. Sau này sẽ tìm cho nàng một cửa hôn sự tốt, cho nhiều đồ cưới hơn một chút, vậy thì cũng coi như là đã làm tròn lời phó thác của muội muội.

Tăng Du thấy mình sắp bị đưa ra khỏi cung, vô cùng sốt ruột.

Xuất cung thì dễ, nhưng vào cung thì muôn vàn khó khăn, càng khó gặp được biểu ca, nếu phải ra ngoài thì sao có cơ hội thân cận nữa?. Hơn nữa ngày bình thường gọi biểu ca đều bình an vô sự, sao hôm nay lại nghiêm trọng đến mức bị đuổi ra khỏi cung chứ?

Tăng Du vô tình thoáng nhìn thấy Mộ Tịch Dao che miệng đang liếc mắt với Tông Chính Lâm, lập tức bùng tỉnh. Thì ra là nàng ta!

Mình chẳng qua chỉ là muốn dọa nàng ta một chút, thế mà nàng ta lại có thể âm hiểm muốn đuổi tận giết tuyệt mình, chặt đứt đường lui tới giữa mình và biểu ca!

Tăng Du tức giận đến mức máu xông lên tận óc, mắt thấy hai người “Liếc mắt đưa tình, thu ba lại lảng”, làm sao có thể nhìn được? Vốn là một cô nương mười mấy tuổi, lại được nuông chiều từ bé, được mọi người nịnh nọt tán tụng, vậy mà hôm nay lại ggawpj cảnh này, lập tức gầm lên với Mộ Tịch Dao.

”Là ngươi, tất cả là do ngươi có phải không? Là ngươi sợ ta vào phủ, đoạt mất ân sủng, liền cố ý thổi gió bên tai biểu ca, khiến cho chàng xa lạ với ta? Lại còn ở trong phòng lớn câu dẫn biểu ca trước mặt đám đông, để chàng trách phạt ta, khiến ta phải xuất cung!”

Mộ Tịch Dao đột nhiên bị Tăng Du chỉ trích liên tục mà phát hoảng. Không ngờ còn làm đổ chén trà, may mắn là nước trà chỉ hơi ấm nên chỉ làm dơ ống tay áo mà thôi.

Mộ Tịch Dao thầm hận, thổi gió bên tai nàng thừa nhận, nhưng trước mặt mọi người câu dẫn thì ở đâu ra chứ? Vừa rồi rõ ràng là Tông Chính Lâm không biết xấu hổ dùng ánh mắt ám chỉ với nàng!

Thục phi ghen ghét nhìn trân trối nhìn Tăng Du, cử chỉ thô lỗ, không hề có chút giáo dưỡng nào, đầu còn có thái độ đúng mực của nữ tử thế gia? Huống hồ nàng còn là cô nương chưa xuất giá, đây là làm sao? Lời này nếu bị người bên ngoài nghe được, thì còn giữ được thanh danh hay không đây?

Thục phi tức giận đang muốn quát lớn, lại bị Tông Chính Lâm làm trước trước một bước.

“Ngôn từ dơ bẩn, không hề có thực đức. Đưa về đóng cửa suy nghĩ, còn dám buông lời ô uế, chớ trách bốn điện không niệm tình xưa.” Tông Chính Lâm gọi thị vệ chân tiến vào, dẫn theo Tăng Du khóc nháo âm ỉ đi ra, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Mộ Tịch Dao vội mượn cớ đi thay y phục, tránh về phía sau, miễn cho hai mẹ con Thục phi ngượng ngùng đôi mắt.

Tăng cô nương thật đúng là có dũng khí. Mặc dù chỉ là nhất thời xúc động phẫn nộ, nói lời không suy nghĩ, cũng không ai biết rằng lúc đầu Tăng cô nương nói những lời coi khinh Mộ Tịch Dao, lại không ngờ rằng những lời đó lại đâm trúng tâm tư giấu kín của Lục điện hạ. Khiến cho Tông Chính Lâm thẹn quá hóa giận mới đem người giam lỏng.

Mộ Tịch Dao thầm cảm thán, Tăng cô nương thật là lớn mật mãnh liệt hơn so với kiếp trước. Lúc này mới lên sán chưa bao lâu, đã bị Tông Chính Lâm cho “Đóng cửa” rồi, chắc là có thể yên tĩnh chút đi?

Đáng tiếc Mộ Tịch Dao nghĩ quá tốt đẹp, không lâu sau đó, Tằng cô nương lại náo loạn một phen kinh thiên động địa, chứng minh cho nàng biết rằng: Một cô nương ương ngạnh, thì sẽ làm cho nàng phải bái phục đến mức nào.

Thực phi nhìn Tông Chính Lâm ngồi thẳng với vẻ mặt lạnh nghiêm, âm thầm thở dài. Hôn sự của cô cháu gái này, sợ là khó khăn. Trước còn muốn nhờ Tông Chính Lâm giúp đỡ, tìm một thanh niên tuấn tú có tiền đồ. Hôm nay lại thế này, Tông Chính Lâm chắc chắn sẽ không vừa ý.

Nói đến hôn sự, Thực phi lại đột nhiên nhớ tới hôm trước Nguyên Thành để có đề cập với mình về đại hôn của Tông Chính Lâm

“Hoàng thượng đã sai bốn cung nhanh chóng lựa chọn chính phi cho con rồi trình lên. Xem chừng là muốn con qua quan lễ là lập tức đại hôn luôn.”

Đại hôn? Tông Chính Lâm nhú mày.

Còn ba tháng nữa tới quan lễ, bây giờ tuyển phi cũng là hợp tình hợp lý, về phần người phù hợp, thì Lục điện hạ làm vào trầm tư.

Mộ Tịch Dao kia, là loại người điển hình của việc thích ăn mềm không ăn cứng, ăn mềm lại còn phải xem tâm tình. hơn nữa có một đồng榻 xấu, mà榻 xấu lớn nhất là không chịu thua thiệt. nếu dám ức hiếp nàng, chắc chắn nàng sẽ khiến hấn người ngã ngựa đổ.

Đúng là không có cách nào trị được nàng! Tiểu nữ nhân lòng dạ khó dò, đến bây giờ còn chưa nguyện ý hoàn toàn trao cả thể xác và tâm hồn cho hấn bảo vệ. Cả người đều là lòng dạ hẹp hòi, tính toán quỷ kế linh tinh. Người mà bày vẻ mặt với nàng, nàng sẽ chỉ ở Đan Như Uyển chẳng thèm quan tâm. Dễ dàng chọn việc ôm Thành Khánh với vẻ mặt thoải mái, cuộc sống của nàng vẫn trôi qua rất phóng khoáng.

Lục điện hạ để ý nhất chính là việc này. Nếu sớm biết rằng sinh Thành Khánh ra nàng sẽ càng thêm nghiêm trọng, được một tác lại muốn một thước, hấn sẽ không để nàng có con sớm như vậy.

Hấn cũng càng phải cẩn thận. Chính phi tương lai liên quan rất lớn đến an ổn của hậu trách, tiền triều đã có quy định. Sau khi suy tính một lát, Lục điện hạ nói với Thực phi về yêu cầu chọn người của mình.

“Tìm người có gia thế tốt, lại hiền lành. Ôn hoà rộng lượng”

Thực phi kinh ngạc nhìn Tông Chính Lâm, sau chốc lát liền gật đầu. Những điều nhi tử nói chẳng phải phù hợp với yêu cầu của bà hay sao? Tâm tính tu dưỡng đến mức này đâu có giống với tuổi thiếu niên của hấn.

Lúc trước Tông Chính Lâm muốn kiểu người là ” Dung mạo diễm lệ, dáng người thướt tha. Khí độ thư nhã, tài hoa xuất chúng”

Thực phi rất là hài lòng khi con trai đã thông suốt về việc chọn chính phi, nhưng bà không hề biết trong suy nghĩ của Lục điện hạ lại là một ý nghĩ hoàn toàn khác.

Nếu không phải thấy yêu cầu của mình quá hà khắc, Tông Chính Lâm còn muốn nói một câu, chính phi của hấn tốt nhất là nên hiền lành đến mức không có tính cách gì

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Đoàn Hoa

Edit: Linh Sờ Tinh

“Điện hạ có chuyện muốn nói với thiếp ư?” Mộ Tịch Dao nhận ra đây là lần thứ ba trong đêm nay, Tông Chính Lâm chăm chú nhìn mình, nên nàng mới bất đắc dĩ hỏi. Nếu cứ thế này thì làm sao mà nàng ngủ nổi? Để boss cứ ngồi một bên nhìn chăm chăm thế này, áp lực rất lớn đó.

“Kiều Kiều, sau quan lễ là sẽ đến đại hôn”

Quan lễ? Mộ Tịch Dao mê man. Khi nào? Đại hôn? Đây là chuyện sớm muộn thôi, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

“Khi nào?”

Tông Chính Lâm dùng tay xoa xoa lưng nàng. Nàng thế mà lại không biết khi nào thì đến Quan lễ của hấn ?

Hiển nhiên, Lục điện hạ lại bị Mộ Tịch Dao dắt đi. Vốn định nói với nàng về việc đại hôn, ai ngờ lại bị một câu hỏi thẳng thắn của nàng hấp dẫn mà chú ý.

“Kiều Kiều không biết sinh nhật của bản điện hạ?” Giọng điệu của hấn cao lên, đầy vẻ nguy hiểm

Mới vừa rồi còn biếng nhác, đầu óc như đang ở chu du khắp nơi, trong nháy mắt Mộ Tịch Dao lập tức hoàn hồn. Tập tục của Đại Ngụy là chỉ được chính thức chúc mừng sinh nhật sau khi trưởng thành, bình thường trưởng bối trong nhà cũng không quá chú ý đến việc chúc mừng sinh nhật cho tiểu bối. Giống như mấy năm nay, Mộ Tịch Dao, Mộ Căn Chi cũng không được tặng quà gì, mà Mộ đại nhân chỉ cùng ăn một bữa cơm, răn dạy hai ba câu là xong.

Lúc này, bị Tông Chính Lâm hỏi, Mộ Tịch Dao đương nhiên không rõ. Trước kia không ai làm, cũng chẳng có người đề cập qua, làm sao nàng có thể nghĩ đến việc này chứ?

Huống chi ngày sinh tháng đẻ của hoàng tử Đại Ngụy, có thể tùy tiện mà điều tra ra sao? Ngay cả sinh nhật của mình mà nàng còn không nhớ rõ, đều là nhờ quà của Mộ Căn Chi nhắc nhở, chuyện này đúng là làm khó nàng rồi.

“Điện hạ, sinh nhật của ngài thiếp không thể lên điều tra. Thiếp đến phủ chưa đến 2 năm, cũng không có ai đề cập đến.” Mộ Tịch Dao cũng không làm bộ mà là thực sự hoang mang.

Đời trước đúng là không có tiền đồ gì, đến thời điểm quan trọng thì tinh thần lại sa sút. Mất con rồi qua đời, trong đầu hỗn loạn, những tin tức có ích rất ít. Hiện giờ nàng tiếp tục sống thay, chỉ có thể dựa vào những mẫu ký ức vụn vặt như thế là đã không dễ dàng lắm rồi. Những việc nhỏ nhặt như sinh nhật thế này thì ..., điện hạ, ngài có thể đừng quá kiêu ngạo như thế có được không?

Tông Chính Lâm nhìn về mặt thành thật nghe chỉ giáo của nàng, mắt phượng hơi hơi nheo lại. Trong đầu Mộ Tịch Dao có biết câu “lấy phu làm trời” hay không đây.

“Mùng bốn tháng sáu”

Vừa nói xong, cơ thể đã đề lên người nàng: “Bản điện cho phép nàng tìm hiểu, có gì cứ hỏi cho rõ ràng. Nếu không chuyên tâm thì chắc Kiều Kiều cũng biết hậu quả.”

Tông Chính Lâm nắm lấy thân nàng vuốt ve nhưng vẫn tỏ ra cáu giận, Mộ Tịch Dao trong lòng oán hận, nhắc đi nhắc lại ngày mùng bốn tháng sáu mấy lần. Cái ngày này đúng là ngày xui xẻo, không chỉ sinh ra tên yêu nghiệt này, còn liên lụy mình bị hấn ăn hiếp.

“Điện hạ” Mộ Tịch Dao vừa nghĩ, liền quán lấy Tông Chính Lâm. Ngón chân đặt lên lưng của hắn mà cọ : ” Điện hạ, sau đại hôn, nếu thiếp bị bắt nạt thì làm thế nào?”

Đến lúc quan trọng, vẫn không quên ôm chân nịnh nọt một cách nhanh chóng, thể diện mặt mũi gì chứ, sớm đã bị Tông Chính Lâm gặm hết rồi.

Lục điện hạ đang được Mộ Tịch Dao cọ xát rất sáng khoái, nơi đào nguyên của nàng còn đang khiêu khích trên khối cự vật nóng bỏng đầy dục vọng của hắn, đang muốn nheo vòng eo nàng, chợt nghe nàng nũng nịu mềm mại quán quýt si mê.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao ý lại mình thì rất vui, hiện giờ lại đang động tình đầy khát khao, bị âm thanh nức nở của nàng kích thích, nào còn tâm trí nghĩ đến chuyện khác, chỉ vội vàng kéo nàng vào người mình.

Đang lúc kịch liệt, Tông Chính Lâm mở hơi như mưa, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ búng của nàng, mắt phượng thâm thúy.

“Trong lòng ta, chỉ có Kiều Kiều”. Giọng hắn khàn khàn trầm thấp, làm khoe miệng Mộ Tịch Dao cong lên.

Tông Chính Lâm nóng rực nhìn tiểu nữ nhân như hoa nở rộ xinh đẹp ở dưới thân, lý trí dần mất khống chế.

Mộ Tịch Dao hài lòng thỏa mãn cười ra tiếng. Nàng tận lực hóp bụng lại, kẹp chặt, khiến hơi thở Tông Chính Lâm rối loạn, liên tục hút khí.

“Biểu ca” Mộ Tịch Dao tỏa ra yêu khí khắp nơi, đột nhiên cong người lên, dán vào vành tai hắn, ngọt ngào gọi.

Tông Chính Lâm thỉnh linh bị Mộ Tịch Dao bất ngờ kích thích suýt chút nữa thì thất thủ, thấp giọng mắng một tiếng, rồi vui vẻ bế lấy người, phía dưới dùng sức đỉnh vào.

Trong phòng cảnh xuân tuyệt đẹp, từng trận từng trận yêu kiều.

Từ trong cung truyền ra tin Lục điện hạ muốn tuyển phi, các phủ đều tiến cử người, thế gia trong kinh đồng loạt tiến cử, phần lớn đều để ý đến vị trí Lục hoàng tử phi. Ngoài sáng trong tối đều đi lời kéo quan hệ. Khiến Thực phi ngày nào cũng bận rộn gặp gỡ các mệnh phụ tiểu thư.

Chỗ Đức phi cũng bận rộn tiếp đón, vị trí thứ phi của Bát hoàng tử Tông Chính Hàm vẫn còn trống. Nếu chiếm được vị trí này, đối với mỗi gia tộc mà nói, cũng có chỗ tốt. Huống hồ so với vị trí chính phi của Lục hoàng tử, thì bên Bát hoàng tử không nguy hiểm bằng, như thế chẳng phải sẽ bớt căng thẳng hơn sao?

Tháng tư, trong kinh thành, các danh môn khuê tú cạnh tranh sôi nổi.

Những cô gái xuân tình rực rỡ, xấu hổ ngóng trông, vốn tưởng sẽ nghe được tin tốt lành để có cơ hội lên như điều gặp gió, thì lại bị tin tức trong cung truyền ra như sét đánh, vô cùng ảm đạm.

Trắc phi Mộ thị của Lục điện hạ, vừa sinh trưởng tử bình an, lại có thai đã hai tháng.

Tin vui này làm Hoàng đế vui cười, cảm thấy phúc khí của Mộ thị không tệ.

Cưới vợ nạp thiếp không phải là để khai chi tán nghiệp hay sao? ở trong Hoàng thất lại càng chú trọng đến việc con nối dõi. Đang tuyển Chính phi mà trong phủ lại truyền ra tin hỷ, đây có thể thấy là dấu hiệu tốt. Hoàng đế đối với việc nỗ lực có con nối dõi của Tông Chính Lâm rất là vui mừng, khen thưởng cho công lao vất vả của Mộ Tịch Dao thật to.

Điều này làm cho các hoàng tử khác rất không vừa mắt. Lão gia tử có phải là quá thiên vị rồi hay không? Bọn hắn cũng chiều cơ thiếp thì bị răn dạy, Tông Chính Lâm cũng chiều Mộ thị lại thành “tận tâm tạo con nối dõi”. Hơn nữa nhà ai nếu hậu viện có thai trước khi Chính phi vào cửa, mà chẳng phải giấu giếm, sao lão Lục lại giống trống khua chiêng, khoe khoang thông báo? Thế này không phải là làm gia đình vợ khó coi sao?

Tông Chính Lâm còn phải cần gia đình vợ nâng đỡ sao ? Đây chẳng qua là mê trận mà Lục điện hạ tí mỉ, tổn tâm tư bày ra mà thôi.

Một người âm trầm như Tông Chính Lâm chưa từng lo lắng cần đến thế lực nhà vợ trợ giúp. Tuyển phi lần này tuy nói quan trọng nhưng Thực phi cũng hiểu rõ là hoàng đế muốn đem thế lực phía sau của các hoàng tử chỉnh sửa ngay ngắn một phen.

Đây là mưu quyền của hoàng đế. Mặc Bắc sắp có chiến sự, cần phân chia vị trí hậu viện các hoàng tử, để là lôi kéo triều đình làm yên lòng người, đây là lợi ích trao đổi tốt nhất.

Từ điểm ấy mà nói, đối với chư vị hoàng tử, chuyện hậu viện là chuyện xấu nhất, chứ đừng nói đến vị Lục hoàng tử Tông Chính Lâm. Nhưng với lục điện hạ thì nếu cần như thế không hiểu phải nạp bao nhiêu nữ tử thế gia vào phủ.

Đối với việc trị người mới vào phủ, Tông Chính Lâm cao giọng đưa ra tin tức, không e dè mà củng cố địa vị của Mộ Tịch Dao. Đương nhiên đây cũng chính là đem năng đặt ở đầu ngọn sóng. Nhưng mà Lục hoàng tử cũng không lo lắng Mộ Tịch Dao không ứng phó nổi. Người phụ nữ có thể khiến hắn và Đế Ngủ Dật Triều cam tâm tình nguyện bị tính kế, sao có thể dễ dàng bị người ức hiếp đến vậy.

Mộ Tịch Dao thấy Lục hoàng tử tuy vẫn chưa đăng cơ mà đã độc đoán tính kế rất là chán nản.

Nàng vốn muốn ôm Bánh Bao tạm lánh mũi nhọn, trốn ở Đan Như uyển nhân nhĩ xem kịch vui. Không ngờ Tông Chính Lâm lại rút cùi dưới đáy nồi, xóa sạch ý niệm nhân nhĩ của nàng.

Tuy rõ ràng người ngoài nhìn vào thì nàng được sủng ái vô cùng, nhưng Mộ Tịch Dao tự biết đây là do lòng dạ hẹp hòi của hắn, đơn giản là sợ nàng sống quá an nhàn, muốn nàng trước mặt mọi người tỏ vẻ được cưng chiều mà kiêu. Hắn muốn nàng biểu hiện ra rất là khản trương đối với hắn, tốt nhất là muốn nhìn thấy nàng tranh giành, đoạt sủng của hắn.

Như thế hắn không những có cơ tránh được việc nàng lấy cơ trốn mất, mà còn hưởng thụ sự hầu hạ của nàng. Tính toán thật là tốt! Thật là tính toán đáng chết!

Mộ Tịch Dao đột nhiên cảm thấy, việc chính phi nhập phủ, hình như trọng điểm có chút lệch hướng. Chẳng lẽ trạch đấu càng lúc càng chán nên vị đại thần quản lý việc xuyên không chuẩn bị cho nàng và boss giao chiến?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Cẩm Đám

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Điện hạ, đây là?” Mộ Tịch Dao nhìn 2 lá thư của Tông Chính Lâm đưa sang, cẩn thận xem qua nội dung, mí mắt sụp xuống.

“Mẫu phi đã chọn rồi, cuối cùng còn lại hai người này, nàng tự chọn đi, chọn 1 người là được rồi” Tông Chính Lâm dựa vào ghế, tiếp tục lật xem những tấm hình nhận biết đồ vật mà Mộ Tịch Dao chuẩn bị cho Thành Khánh.

Thật là có tâm, tranh cho trẻ con rất thú vị. Tinh thần của nàng có vẻ rất tốt.

Mộ Tịch Dao nhìn hai tờ giấy Tuyên thành ghi chi chút những gia thế bối cảnh của từng người, khẽ cười một tiếng. Lục điện hạ có phải muốn điều tra cả tổ tông người ta không?

“Điện hạ, thông tin trên tờ giấy này có thể tin được mấy phần?”

“Chỉ là để che mắt người khác thôi, cũng chẳng có tác dụng gì. Hai người này, có vừa ý không?” Tông Chính Lâm ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt đen như mực của Mộ Tịch Dao.

“Cũng được” Mộ Tịch Dao đứng dậy ngồi vào trước bàn trang điểm, chậm rãi vuốt những sợi tóc mai.

Tông Chính Lâm buông mấy tấm thẻ tranh xuống, chậm rãi đến phía sau nàng, nhìn nhan sắc người trong gương càng ngày càng xinh đẹp, một cái nhấc tay cũng mang về phong tình uyển chuyển.

“Điều Mộ đại nhân vào vào kinh, nàng thấy được không?” Cũng đã đến kì khảo sát quan viên năm nay rồi.

Mộ Tịch Dao hơi nhủu mi, trầm tư một lát: “Phụ thân tuổi tác đã cao, thiếp không muốn người quá vất vả. Huống chi sau khi tỷ tỷ lấy chồng, mẫu thân ở một mình cũng cô đơn, tốt nhất phụ thân vẫn nên làm chức vụ an nhàn thì tốt hơn”.

Tông Chính Lâm nghe Mộ Tịch Dao rất thành thật không che giấu, khóe môi hần cong lên.

Mộ Kính Chăm năm nay mới 40 tuổi, đã bị Mộ Tịch Dao đề nghị cho ‘An nhàn lúc tuổi già’. Từ trong lời nàng nói có thể thấy được chút thông tin có ích. Nàng là cảm thấy nam nhân yêu mến vợ tốt hơn nhiều so với lo cho tiền đồ làm quan ?

“Con đường làm quan của Mộ đại nhân trôi chảy cũng có thể bảo vệ cho Kiều Kiều nhiều hơn một chút.” Tông Chính Lâm sờ mái tóc nàng, giọng đã hơi thấp xuống.

Mộ Tịch Dao buông lược ra, tay phải chống má nhẹ nhàng cười rộ lên. Nhìn vào gương đồng, Tông Chính Lâm thật tuần lã phi phạm, đang đỡ bả vai nàng, dù là ở trong phòng, nhưng khí thế hiển hách vẫn tràn thân. Nam nhân này càng nhìn càng chói mắt.

“Mộ Tịch Dao thiếp có điện hạ để dựa vào là đủ rồi.” Nữ tử cười như hoa, con ngươi sáng lên. Nói xong từ ‘dựa vào’, trong mắt là vẻ quyết tâm chứ không có vẻ tùy hứng.

Tông Chính Lâm một tay ôm lấy nàng, một tay giữ lấy gáy nàng hôn thật sâu.

“Chức tể tửu của Quốc Tử Giám, có vừa ý không?”

Mộ Tịch Dao nghĩ đến Quốc Tử Giám, được! Chức vị này ít nhất không bị cuốn vào tranh đấu của các hoàng tử, Quốc Tử Giám lại tương đối yên tĩnh, trên có đại thần giám sự, dưới có phụ tá, cha của nàng hẳn là ứng phó được. Hơn nữa khi Mộ đại nhân vào kinh, lúc đó Tông Chính Lâm xuất cung lập phủ, nàng còn có thể thường xuyên trông thấy Vu thị, có sao không được?

“Không thể tốt hơn”

“Kiều Kiều định tạ ơn công sức của bản điện hạ như thế nào đây?” Tông Chính Lâm quan sát dung mạo xinh đẹp trong gương, trêu chọc nói.

Mộ Tịch Dao đang mang thai, cũng không biết sợ: “Thiếp tìm cho điện hạ một đoá hoa có được không?” Đừng tưởng rằng nàng không biết, lần này đón người mới vào phủ hoàng tử, sợ rằng không chỉ có một vị chính phi thôi đâu.

“Bản điện hạ có một đoá hoa là Kiều Kiều đã đủ bận rộn để ứng phó rồi, không cần thêm nhiều! Hay là Kiều Kiều nói với bản điện hạ xem, muốn giải thích ngôn ngữ đoá hoa của ta có ý nghĩa đặc biệt gì?”

Ngày hôm sau Lục điện hạ tinh thần sáng khoái cầm tay Mộ Tịch Dao viết câu trả lời vào thư gửi đi. Nghĩ đến đáng vẻ ghét bỏ của nàng, Tông Chính Lâm lại cười.

Mộ Tịch Dao ở trước mặt hần vẫn chân thật như hần mong muốn. Thẳng thẳng ghét bỏ vị chính phi chưa cưới của hần. Điều này làm hần dờ khóc dờ cười. Đến chính phi cũng chường mắt, sau này, chỉ sợ không gặp được chuyện gì tốt.

Hai ngày sau, thánh chỉ được hạ xuống.

Trưởng nữ Hách Liên Mẫn Mẫn con vợ cả của Hách Liên thế gia trăm năm ở kinh thành, gả cho Lục hoàng tử Tông Chính Lâm làm chính phi. Cha là nhị phẩm hình bộ thị lang Hách Liên Chương. Đại hôn sẽ cử hành sau quan lễ của Tông Chính Lâm 7 ngày.

Thực phi còn chọn trắc phi Tô thị, thứ phi Vạn thị, thị thiếp An thị cùng nhập phủ Lục hoàng tử.

Đồng thời, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm nâng thị thiếp Trương thị lên làm thứ phi do có công dựng dục sinh con.

Các phủ hoàng tử khác cũng đều được ban thưởng người mới, cả kinh đều vui mừng. Nữ tử của thế gia quý tộc vào phủ hoàng tử và hậu trạch hoàng thất có đến 21 người. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử khi Nguyên thành đề trị vị, trong một khoảng thời gian ngắn liên tục tứ hôn.

Mộ Tịch Dao tiếp chi cùng Tông Chính Lâm, chân mày nhăn lại.

Thị thiếp ở phía sau đều cho rằng trắc phi đang lo lắng lúc chính phi vào phủ sẽ không được sung hạnh nữa, có thể bị chính phi chèn ép, ngày sau sẽ không dễ chịu. Đều im lặng, tự động rút lui. Chỉ riêng trong mắt Trương thị đây vẻ phức tạp.

Mộ Tịch Dao đọc một lượt những người được Thực phi chỉ định vào phủ, có chút ngạc nhiên.

Tô Lận Nhu lại thành nữ nhân của Tông Chính Lâm? Đây là tình tiết nào thế? Kiếp trước Tô Lận Nhu chính là ái thiếp của Đại hoàng tử! Hơn nữa thứ

phi Vạn thị nàng cũng chưa từng nghe qua. Trong trí nhớ của nàng chỉ có một người quen đó là thị thiếp An thị.

Lần này, những người vào phủ dường như hơi kỳ lạ? Điều này chẳng lẽ là tai họa sau việc giải quyết Đường Nghi Như?

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp làm rõ ràng, thì Tăng Du kia lại xuất kỳ chiêu nhiều lần, thành thị thiếp của Tông Chính Lâm.

Mộ Tịch Dao chăm chú nhìn khuôn đen như đất nồi của Tông Chính Lâm đen lại, nhìn chăm chú theo dõi mà không hề nháy mắt.

Lục điện hạ đúng là có tài gây chuyện mà, cho dù trước đó đã nhắc nhở hần rồi, nhưng vẫn để Tăng Du thành công. Tình huống này quen thuộc đến mức đáng chết.

“Cho nàng ta ở Thư Oái Uyển đi”. Tông Chính Lâm nghĩ tới thủ đoạn của Tăng Du, giọng nói lạnh như băng.

Hôm đó trong cung đãi tiệc, hần uống khá nhiều, sau giờ Ngọ liền đến nghỉ ngơi một lát trong cung Thực phi. Không ngờ Tăng Du nhân lúc hần nghỉ ngơi, xông vào hậu điện, mưu toan lên giường. Sau khi bị hần đá xuống giường, nhanh như chớp xé áo ngoài của mình rồi kêu lên một cách sợ hãi, huyền não khiến cho mọi người trong cung đều biết.

Tông Chính Lâm chưa từng bị ai tính kế ngay trước mắt như thế. Rất nổi giận, nếu như không có Thực phi ngăn cản, hần có thể đã đá chết nàng ta rồi. Nữ nhân điên này còn dám dùng thuốc với cung nữ trông cửa của Thực phi.

Thực phi bị chất nữ nhà mẹ đẻ làm cho xấu hổ, thấy cả người Tông Chính Lâm đầy sát khí, rất áy náy. Sau khi xấu hổ xong, kêu người trói Tăng Du lại nhanh chóng đưa ra khỏi cung.

“Ai mang nàng tiến cung?” Cho dù tự ý ra khỏi phủ cũng không thể dễ dàng tiến cung được.

Sắc mặt Thực phi có chút trầm xuống, tỉnh ngộ.

“Thái tử phi”

Trong con mắt của Tông Chính Lâm là sát khí cuộn cuộn, tay hần nắm chặt đến mức nổi gân xanh. Huynh đệ của hần đúng là không có khi nào không nghĩ cách ngăn cản hần. Cho một nữ nhân như vậy ở hậu viện, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy ghê tởm.

Muốn vào phủ? Vậy thì đi làm bạn với tỷ muội Đường thị đi! Thứ đồ vô liêm sỉ!

“Điện hạ, không cần buồn bực đến vậy?” Mộ Tịch Dao cười khê. Một kẻ bốc đồng như vậy, không có đầu óc đến thế, thật là khó tìm!

Tăng Du kia cũng thật hiếm thấy. Không lấy lòng Tông Chính Lâm thì thôi, ngược lại cầu kết với Thái tử. Như thế lại còn muốn Tông Chính Lâm đối tốt với nàng ta? Chẳng lẽ nàng ta nghĩ Tông Chính Lâm và Thái tử là một phe?

Mộ Tịch Dao đang trấn an cảm xúc hưng bạo của Tông Chính Lâm ở Đan Như Uyển, tính việc sau này.

Tô phủ ở kinh thành đang dậy sóng vì Tô Lận Nhu

.

“Cha, lần này nữ tử được chỉ làm trắc phi của hoàng tử, chỉ có 3 người. Vì sao trắc phi của Đại hoàng tử, Tứ hoàng đều do hoàng thượng tự mình tứ hôn, đến Lục hoàng tử thì lại là Thực phi chỉ hôn?”

Tô Lận Nhu ủy khuất không ngừng rơi lệ.

Nàng đường đường là tiểu thư Tô gia con của vợ cả, sao có thể thấp kém hơn hai người kia? Vì sao chỉ mình nàng không có thánh chỉ tứ hôn? Hơn nữa trắc phi Mộ Thị của Lục hoàng tử không những có thánh chỉ thăng chức, còn được hoàng thượng khen ngợi. Không những đã sớm có con cả, giờ lại có hỉ mạch. Minh sao lại bị chèn ép gắt gao đến thế chứ?

Không sánh bằng gia thế của Hách Liên Mẫn Mẫn thì thôi, chẳng lẽ nàng lại kém cả Mộ thị?

Tô Lận Nhu nhìn Tô đại nhân chỉ biết khóc không dứt, hốc mắt đã đỏ ửng.

“Người chỉ biết học bản lĩnh khóc lóc hay sao hả?” Tô đại nhân hừ lạnh. “Nghĩ không thông thì cắt tóc làm ni cô đi. Đừng để đến tận khi vào phủ hoàng tử, chẳng được gì lại còn mất mạng.”

Tô Lận Nhu bị giáo huấn một trận, nhìn Tô đại nhân lại phát áo rồi đi, chỉ biết ngơ ngác ngồi đó, lúc sau ghé vào bàn, khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Vì Mình

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Mẫn Mẫn, lần này có thể được hoàng gia coi trọng ban chỉ làm Chính phi hoàng tử đương nhiên là tốt. Đáng tiếc Lục điện hạ sớm đã có trường tử, Mộ thị giờ lại có thai. Sau khi con nhập phủ, đừng vội vàng đối địch với nàng ta. Phải nhớ trước hết phải có được sự tôn trọng của điện hạ, sau đó khi có đích tử, hãy tính toán thêm”.

“Mẫu thân yên tâm, Mẫn Mẫn biết. Mộ thị kia không chỉ là cái đinh trong mắt nữ nhi, nghe nói con gái của Tô gia cũng có tính ghen tị, như thế đương nhiên sẽ có người không chờ được mà ra tay. Hơn nữa trường tử của điện hạ còn nhỏ, có thể nuôi lớn được hay không còn chưa biết, chứ đừng nói đến cái thai trong bụng kia”. Hách Liên Mẫn Mẫn tiếp tục vẽ vẽ tranh, hạ bút vững vàng, thần sắc chuyên chú.

“Vậy mẫu thân cũng an tâm. Con nhớ kỹ, con là được thánh thượng đích thân chỉ hôn, nếu không có sai lầm lớn, vị trí hoàng tử phi của con vô cùng vững chắc. Mặc dù điện hạ ân sủng Mộ thị, cũng không thể nào vượt qua con.”

“Mẫn Mẫn sẽ không để mình mắc bất cứ sai lầm nào, khiến cho kẻ khác được như ý muốn”.

Nàng không ngốc đến mức tự mình ra tay, nữ nhân hậu viện vốn đã không sạch sẽ gì, chỉ cần thêm chút thủ đoạn, còn sợ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ hay sao? Về phần con nối dòng, đến lúc Hách Liên Mẫn Mẫn nàng có đích tử, nữ nhân trong phủ không muốn theo quy củ cũng phải theo quy củ.

Kính thành, Vạn phủ.

“Tiểu thư, ngài lại không để ý bản thân nữa rồi, ban đêm gió lớn, đừng để bị lạnh”.

“ta nào có hư nhược đến vậy. Được rồi, đi xuống đi”.

Vạn Nhu Vãn nhìn nha hoàn lui ra, đến trước gương đồng cẩn thận đánh giá khuôn mặt xa lạ đã nhìn hơn mười mấy năm này.

Vạn thị? Nữ tử nhẹ nhàng cười lộ lên. Mười mấy năm qua, mỗi ngày nàng đều đè nén nỗi căm hận đục khoét tâm can, rốt cục ông trời có mắt, để nàng đợi đến ngày này.

Hách Liên Mẫn Mẫn! Nữ tử nắm chặt hai tay thành quyền, sắc mặt dữ tợn. Độc phụ kia, thân là quốc mẫu, lại ba lần bốn lượt mưu hại hoàng tử, hãm hại phi tần. Ắt hẳn được nha hoàn trong cung nàng, hạ độc con trai nàng trong một thời gian dài. Nên Tông Chính Lâm hết ân sủng Hiền phi, chiều袒 Dung Quý nhân, cũng không muốn đến Phụng Tề cung của nàng. Kiếp trước cuối cùng chỉ thấy nàng bị phế hậu vị, đáng tiếc không thể tự tay giết chết nữ nhân rắn rết kia báo thù cho con.

Lại nhớ đến Kiến An để lạnh lẽo bạc bẽo, Vạn Nhu Vãn không thể nào tiêu tan được nỗi hận trong lòng. Nếu không phải tại hấn cứ vắng vẻ mẹ con nàng, ngay cả khi hoàng nhi bị bệnh nặng, cũng chỉ biết chú ý chính sự, hoàng nhi làm sao có thể đem theo nỗi tiếc hận mà chết? Nàng vĩnh viễn cũng không quên được con trai nàng mới tám tuổi, chết rất thống khổ, cho đến tận khi chết vẫn không ngừng gọi phụ hoàng – kẻ mà vĩnh viễn không để con trai ở trong lòng!

Hiện giờ tuy nàng không biết tại sao hậu trạch của Tông Chính Lâm lại khác biệt hẳn so với kiếp trước như vậy, nhưng cũng rõ chắc chắn phần lớn vấn đề là do Mộ thị.

Không chỉ Giang Trắc phi không thể vào phủ, mà ngay cả Đường Như Nghi Hiền phi kiếp trước được thịnh sủng cũng “Bệnh nặng không chữa được” mà chết một cách không rõ ràng. Đặc biệt là bây giờ vài người mới xuất hiện, được hấn ân sủng lại là những thị thiếp mà đời trước Tông Chính Lâm không hề để ý. Điều này dĩ nhiên khiến nàng phải nghi ngờ?

Mặc kệ Mộ thị kia là như thế nào, đời trước thứ mà nàng không có được, thì đời này những nữ nhân khác cũng đừng mơ có được! Mà Hách Liên Mẫn Mẫn kia, cũng đừng mơ sẽ sớm có đích tử. Vạn Nhu Vãn nàng sao có thể để cho ả được như ý nguyện?

Mộ Tịch Dao nhìn Thành Khánh đã được bảy tháng tuổi, đang hăng hái bò trên đệm mềm mà Tông Chính Lâm đặc biệt mua, rồi lại đón Trương thị đến vấn an.

“Trắc phi nuôi tiểu chủ tử thật tốt, thiếp mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy vui mừng”. Trong mắt Trương thị đầy hân mộ, nhìn chăm chú Thành Khánh rồi sau đó lại cảm thấy đau đớn không chịu nổi.

Hai lần nàng bị người ta kẻ đơn, mặc dù tính mạng không đáng lo, nhưng lại khó có thai. Đời này không thể làm mẹ được, đối với nữ nhân mà nói, đây là nỗi đau khổ lớn nhất.

“Không thì ngươi đến đây nhiều hơn một chút, Thành Khánh quá nghịch, có người giúp coi hấn cũng tốt”. Mộ Tịch Dao biết Trương thị cảm xúc ảnh hưởng, cũng thật thõn thức.

Vốn định mượn việc sinh non đem nàng ra ngoài cung chọn mới khác, Tông Chính Lâm hiếm khi thông tình đạt lý, gật đầu đồng ý. Chi không ngờ thân

thể nàng ấy chịu tổn hại quá mức, lại mất hết can đảm, không muốn liên lụy người khác, chỉ cầu ở lại qua ngày. Kể từ đó, Tông Chính Lâm cũng lưu ý chiếu cố nhà mẹ đẻ nàng ta nhiều hơn một chút, coi như là đền bù.

“Mấy ngày gần đây Ngũ thị thường tới chỗ người?”

“Cũng không thường xuyên, một tháng cũng đến năm ba lần”. Trương thị nghe Trắc phi nhắc tới Ngũ thị thì kinh ngạc một chút. Bình thường Trắc phi ít khi hỏi đến việc trong phủ, ngoại trừ việc trong Đan Như Uyển và Tiền viện, người cũng ít khi đi ra ngoài. Không ngờ lại hiểu rõ sự tình hậu viện như vậy.

“Ừ”. Mộ Tịch Dao cũng không hỏi nhiều, cũng chỉ tâm sự mấy việc của Thành Khánh với Trương thị, hai người ở chung cũng rất hoàn thuận.

Ban đêm lúc Tông Chính Lâm đến Đan Như Uyển, về mặt tối tâm, hiển nhiên là không được vui.

Mộ Tịch Dao nhủ mảy, chủ động dán vào lòng hắn, nâng tay vuốt lên nếp nhăn giữa đôi lông mày.

“Điện hạ có chuyện phiền lòng?”

Tông Chính Lâm ôm giai nhân trong lòng, khuôn mặt cũng chậm rãi giãn ra. Cúi đầu nhìn đôi mắt lấp lánh của Mộ Tịch Dao, hắn hôn lên trán nàng.

“Chuyện chọn người lần này, sợ là có sự nhúng tay của An Quốc công phủ. Cái lão hồ ly kia, ý đồ thâm sâu khó lường”. Khó trách vài ngày trước Tông Chính Thuần liên thu liêm hơn nhiều, thì ra là muốn nhân dịp đại hôn, cho hắn một phần đại lễ. Chỉ là không biết nội gián biết được “Son chí” là người nào?

Hiện giờ trong phủ hắn lại có dấu vết của Thái tử và Đại hoàng tử, không lẽ người nào cũng phải đến góp vui mới yên tâm?

“An Quốc công phủ?” Mộ Tịch Dao cúi mắt trầm tư. Tông Chính Thuần thật đúng là người không biết nghe lời. Lần trước chặt một tay của hắn, xem ra vẫn là nỗi đau chưa đủ khắc cốt ghi tâm, sẹo chưa liền da đã quên nỗi đau rồi.

Không cần phải nghĩ, lần này An Quốc công âm thầm nhúng tay vào hậu viện của Tông Chính Lâm, “họa thủy” là nàng sẽ phải đứng mũi chịu sào. Về phần Thành Khánh, đương nhiên là mục tiêu thống khoái của bọn họ.

Kiếp trước Tông Chính Lâm đại hôn sau ba năm vẫn không có con nối dòng, trong đó đương nhiên cũng có tính toán của chính hắn, nhưng cũng nhờ vào Tông Chính Thuần “tận lực giúp đỡ”. Lần này An Quốc công phủ lại muốn “diễn lại trò cũ”?

Vốn định cho hắn nửa sống nửa chết kéo dài ngôi vị Thái tử cho Tông Chính Huy, không ngờ người ta không bằng lòng, cũng chẳng cảm kích.

Mộ Tịch Dao đứng dậy đi ra phía sau Tông Chính Lâm, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai hắn.

“Đại điện hạ vũ dũng thiện chiến, công lao về quân đội so với các hoàng tử khác chỉ hơn không kém”. Nàng vừa dứt lời, đã bị Tông Chính Lâm捏o tay, đưa người quay ra phía trước.

“Kiều Kiều ngưỡng mộ trang tuấn kiệt nơi sa trường?” Mắt phượng của Tông Chính Lâm trầm tĩnh, nhìn Mộ Tịch Dao yêu kiều xinh đẹp ở phía trước, âm thầm nhớ lại xem mình có từng thể hiện khả năng võ thuật hơn hẳn Tông Chính Thuần trước mặt nàng không.

“Đương nhiên, huynh trưởng của thiếp chính là một nam nhân rất tốt”. Mộ Tịch Dao thầm than, Lục điện hạ ,ngài có thể nghe phần quan trọng trước có được hay không?

“Tông Chính Thuần thì như thế nào?” Được rồi, Lục điện hạ ngay cả danh đại ca cũng không gọi, lại gọi thẳng tên.

Mộ Tịch Dao cười nhạo, “Chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, không hiểu mưu lược, không đáng trọng dụng”. Nếu không phải có An Quốc công phủ phụ tá mưu kế, trong quân lại có tướng lĩnh nâng đỡ, chỉ sợ là cái công trạng của hắn ở trong quân còn chưa đủ nhặt cái mạng kia của hắn về.

Lục điện hạ hài lòng gật đầu. Ánh mắt của tiểu nữ nhân coi như còn tốt, còn biết Tông Chính Thuần chỉ là hoa không kết nổi quả.

Mộ Tịch Dao thấy thật bất đắc dĩ, đáng vẻ khen ngợi “quả nhiên thông minh” của ngài bây giờ cũng không thể che dấu được sự thật rằng ngài vừa cắt ngang đề nghị của nàng. Lục điện hạ thật sự là càng ngày càng không thích nghe tán thưởng người khác. Có vị hoàng đế nào hay để ý như thế không chứ?

“Thiếp từng nghe nói, muốn đánh một người, sẽ đánh vào điểm mà hắn kiêu ngạo nhất, thủ đoạn phải ngoan một chút”. Đôi mắt đẹp của Mộ Tịch Dao mang ý cười. Chủ động ngồi lên đùi Tông Chính Lâm, tựa vào trước ngực hắn , lại cọ cọ đầu vào hắn.

“Nếu Đại điện hạ không thể lên chiến trường được, không có được công lao trong quân, thì sẽ thế nào?”

Tông Chính Lâm sững sốt, sáng khoái cười lớn. Tiểu nữ nhân chắc chắn là không vừa mắt Tông Chính Thuần, rõ ràng định cắt đứt “con đường lên cao” của hắn. Một đòn này nàng nghĩ ra, không ngờ không mưu mà hợp với hắn.

“Kiều Kiều không sợ bản điện hoài nghi nàng có tâm địa tàn nhẫn sao?”

Mộ Tịch Dao ngược mắt, giận dữ, ngón tay chỉ chỉ lên trên ngực Tông Chính Lâm. “Điện hạ có lúc nương tay nhân từ ư?”

Bà nó, chính mình cũng không phải là người tốt, còn dám ghét bỏ nàng? Làm bạch mẫu đơn, thật là buồn nôn đến chết.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao vạch trần một cách không nể nang gì, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Vào Cửa

Edit: Linh Sờ Tinh

“Tiểu thư, bên ngoài truyền tin đến, nói là điện hạ đã đi quân doanh ở ngoài thành, thống lĩnh thị vệ nhận mệnh thay mặt đi nghênh lễ.” Hồng Dụ cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đầu ngón chân, vô cùng cẩn thận.

Tô Lận Nhu cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy nha hoàn bên người đáng vẻ ủ rũ, nổi tức giận không có chỗ phát tiết: ‘Cút!’

Hồng Dụ vội vàng vàng lui ra ngoài, đóng cửa phòng, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Tính tình tiểu thư như thế này, sợ là không thể sống yên ổn ở phủ hoàng tử.

“Tiểu thư, sao phải tức giận với nha đầu đó? Hôm nay là ngày lành, đừng làm mất vui.” Đới ma ma nhẹ giọng an ủi, đưa cảm bào rắc phi sang cho nàng ta.

“Ma ma, bà cũng không phải là không nghe thấy! Điện hạ vốn không coi Tô gia ra gì, nếu không sao lại phái hạ nhân đến làm nhục ta?” Tô Lận Nhu hất tay ma ma, tinh thần xúc động và phẫn nộ.

“Ngày Mộ thị nhập phủ, chỉ là một thứ phi mà còn được điện hạ tự mình nghênh lễ, đó là mơ ước của bao thiếu nữ trong kinh. Hôm nay đến phiên Tô Lận Nhu ta đường đường chính chính là trắc phi, lại chịu tình cảnh này, người đời sẽ nhìn ta như thế nào, nhìn Tô gia ra sao!”

“Điện hạ làm việc, không đến phiên người bình luận!” Tô đại nhân ở phía trước đội cùng Nghiêm Thống lĩnh, thấy Tô Lận Nhu lâu mà không ra, đang tính trở lại để thúc giục nàng đừng làm lỡ giờ lành, lại nghe mấy câu đại nghịch bất đạo như vậy, lời nói nhắm thẳng vào việc làm của Lục điện hạ, ông ta sợ tới mức nhanh chóng quát lên.

“Cha.” Đới sự nghiêm khắc của Tô đại nhân, Tô Lận Nhu vô cùng sợ hãi.

“Bản thân người từ nhỏ mất mẹ, cũng là do ta không nghiêm, mới nuôi người thành người không biết lớn nhỏ như vậy. Kiêu căng ở trong nhà thì mọi người còn chịu được, nay gả vào phủ hoàng tử, nếu tiếp tục ăn nói không suy nghĩ như thế, người có thể đứng vững nơi hậu viện được sao?” Tô Bác Văn chau mày, tức giận khi thấy con mình không biết nặng nhẹ.

Nhìn Tô Lận Nhu vẫn không hề có vẻ hiểu ra mà chỉ biết âm ức như cũ, Tô Bác Văn trầm mặc nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, sau đó mới lạnh lùng mở miệng: “Sau hôm nay, người nếu không tiến bộ, chỉ biết phá phách, đừng trách cha sẽ báo với điện hạ, Tô gia ta không có nữ nhi ngu ngốc như vậy.” Sau khi nói xong, đặt xuống hai vạn lượng ngân phiếu, nghênh ngang rời đi.

Tô Lận Nhu chỉ ngây ngốc nhìn thấy một xấp ngân phiếu trên bàn, sắc mặt tái nhợt nhìn Đới ma ma, “Ma ma, phụ thân là có ý gì? Chẳng lẽ không muốn quản đứa con gái Tô gia như ta sao?”

Tuy ngang ngược tùy hứng, nhưng Tô Lận Nhu cũng biết nếu không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, ở hậu viện sẽ vô cùng gian nan. Bị Tô đại nhân răn dạy một phen, nàng ta không dám càn quấy, để mặc nha hoàn chuẩn bị thay quần áo, sau nửa canh giờ được ma ma đỡ lên kiệu nhỏ.

“Chủ tử, vị ở Phụng Hoa Uyển kia giờ chắc là tức giận không nhẹ.” Ngâm Sương cẩn thận đưa trầm cài đầu cho Vạn thị, rồi lui ra sau.

Tay trái của Vạn Tĩnh Văn vuốt mấy sợi dây kết của trầm cài, không nhanh không chậm mở miệng: “Có gì đáng để đắc ý? Đánh vào mặt nàng ta chính là Mộ thị kia, chẳng liên quan gì đến Giáng Tử hiền cả. Hôm qua nhập phủ, điện hạ không theo quy củ vắng mặt nạp lễ?”

Vạn Tĩnh Văn đứng dậy để Ngâm Sương vuốt lại làn váy: “Trong phủ hoàng tử nhớ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ để người ta lợi dụng.”

Hôm qua Tông Chính Lâm căn bản là không cùng nàng đi nạp lễ, động phòng hoa chúc thì chẳng thấy bóng người. Hôm nay lại đi ngoại thành, rõ ràng là đã chọn ngày tốt, đây là có ý né tránh. Ý Lục điện hạ là mặc kệ những nữ nhân mới vào phủ.

Vốn tưởng rằng Tông Chính Lâm đối xử với Mộ thị chắc cũng chỉ giống như đối với Hiền phi năm đó thôi, xem ra sự tình có thay đổi, mình đã đánh giá quá thấp Mộ thị. Nếu không Lục điện hạ đã chẳng nhân lúc có người mới vào cửa, đưa nàng ta tới biệt viện để an thai.

Về phần An thị kia, kiệu vào phủ sớm hơn nàng hai ngày. Nghe nói là ở sân viện mà Trương thứ phi ở trước kia, cũng khá gần gũi với Tề thị. Hai nữ nhân

vô dụng, gió chiều nào theo chiều đó mà ở cùng một chỗ, thật đúng là có bè có bạn, rất đáng mong đợi.

“Chu Cẩm bên kia có tin tức gì không?”

Ngâm Surong mới bị răn dạy, trên mặt không còn vẻ hả hê đắc ý, thành thành thật thật đáp lời. “Sáng sớm hôm nay có truyền tin tới, hết thầy bình thường, thuốc đã dùng một khoảng thời gian.”

Vạn Tịnh Văn cười lạnh, “Như thế thì tốt rồi.”

Đề Ngâm Surong diu mình đi dạo trong Giảng Từ Hiên một lát, Vạn Tịnh Văn giống như vô tình hỏi tình hình trong nhà, nghe thấy anh ruột vào Thủ Bị doanh ở Kinh Đô thì nhũn mày. Vẫn không vào được Võ Kiến tư sao? Chiến sự Mạc Bắc sắp tới, nhất định phải mau chóng xuống tay, nếu muộn thì làm sao chiếm được ưu việt tốt nhất?

Bây giờ Lục điện hạ chương quân tuần tra kinh thành và Võ Kiến tư ở quanh kinh thành, không thể đi theo Tông Chính Lâm, ít nhất cũng phải đến gần bên hấn mới tốt. Có căn cơ, kiểm thêm quân công cũng vào được Võ Kiến tư, nhưng mà như thế có hơi lòng vòng.

“Mẫn Mẫn, nha đầu Tô gia kia hôm nay mất hết mặt mũi. Nhưng Tô đại nhân quả thực là rất độ lượng, không hề có chút biến sắc nào, chỉ liên tục khen Lục điện hạ luyện binh vất vả, không phụ với danh tiếng xuất thân hàn lâm thanh thúy.”

“Tô Bác Văn cũng không phải là người tầm thường ở Hàn Lâm viện, danh tiếng với hấn chỉ là thứ yếu thôi. Người này ánh mắt cay độc, rất bình tĩnh. Tô Lận Nhu may mắn có người cha có năng lực như vậy, vậy mà lại không học được gì.”

“Nghehenh Lê nạp chi là nghi thức đơn giản. Bộ dạng mặt mũi đầu phải là một sớm một chiều.” Hách Liên Mẫn Mẫn khẽ vuốt ve y phục chính phi gửi tới từ trong cung, nhớ tới thân ảnh vội vàng trong cung, cảm thấy càng thêm kiên định vài phần.

Mộ Tịch Dao nhìn chén canh màu vàng trước mặt, chau mày, liều mạng trốn phía sau Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm một tay cầm cuốn sách, một tay vội ôm nàng lại, vẻ mặt thần nhiên.

“Ngoan ngoan uống đi, nếu lạnh rồi thì đi nấu lại.”

Triệu ma ma ở một bên bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng. Chưa gặp qua chủ tử không khiến người khác bớt lo lắng như vậy bao giờ. Hôm nay điện hạ mới vừa đi, trác phi liền hưng thú hừng hực chạy tới viện mới ngắm hoa ngắm hồ. Giờ thì tốt rồi, dám khiến bản thân bị trúng gió. Giờ phía uống bát canh gừng này, còn kỳ quái nhắm mắt làm ả ỉ, nào có đáng vẻ người đã làm mẹ? Còn chẳng nghe lời bằng tiểu chủ tử.

Mộ Tịch Dao liên tục liếc đến cái chén nước canh màu vàng chanh kia, cố gắng hạ quyết tâm, một ngụm uống hết. Có tý gió thổi, trúng cái gì mà trúng chứ? Thân thể nàng rất tốt, ngày mai tự nhiên sẽ khỏe lại. Giờ chỉ cần nàng ngủ một giấc, ra chút mồ hôi, là đầu vào đây ngay hay sao?

“Điện hạ, thiếp bảo đảm ngày mai không chút vấn đề nào xuất hiện trước mặt ngài, còn không được sao?” Mộ Tịch Dao đáng thương hề hề lôi kéo cổ tay áo Tông Chính Lâm, cái mũi nhỏ cọ vào gáy hấn, lại thổi hơi thở nóng bỏng lên đó.

Mặc Lan ở bên ngoài mặt mày ủ rũ. Không làm sao? Nếu không phải là không làm sao, sợ rằng đầu của các nàng sẽ phải chuyển nhà mất. Chủ tử nói chuyện thực dọa người, sao mãi chẳng thay đổi chút gì thế?

Tông Chính Lâm buông nàng ra, lật một trang sách, sờ sờ cái đầu thô đang làm nũng, rất nhẫn nại ‘Muốn nói lý lẽ ư’.

‘Còn dám hồ nháo, ngày mai sẽ xin mẫu phi đưa người trong cung tới dạy dỗ.’

Mộ Tịch Dao vừa nghe, nháy mắt nhớ lại lúc Thực phi đưa ma ma tới dạy dỗ. Quả thực là đã nuôi nàng như heo vậy, cả ngày chỉ nhìn chăm chăm nàng ăn cơm. Nếu không phải mỗi ngày đều tranh thủ chút thời gian luyện dưỡng sinh, thì sớm đã thành Ngọc Hoàn tái thể, (Ngọc Hoàn là tên gọi của Dương Quý Phi, theo lịch sử nói thời nhà Đường thích người béo, mập, Dương Quý Phi theo nhiều nhà sử học nhận xét là một người béo) sao còn dám ra khỏi cửa quấy rầy Tông Chính Lâm lên giường sinh em bé chứ?

Cầm giận cắn một ngụm vào cổ Tông Chính Lâm, hai mắt Mộ Tịch Dao vội nhắm lại, vẫn tức giận nhưng vẫn cố uống xuống.

Cuối cùng do uống quá nhanh, khiến nàng bị sặc liên tục ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Tông Chính Lâm bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng cuốn sách, nhìn tiểu nữ nhân đang liều mạng như vậy, dở khóc dở cười. Hôm nay mới biết Mộ Tịch Dao uống thuốc lại khó khăn như thế. Võ nhẹ lưng nàng, ngoài miệng thì ôn nhu an ủi, nhưng khi nhìn một đôi mắt long lanh nước mắt của nàng, thân thể hấn hơi căng thẳng.

Tiểu nữ nhân hai má hồng hồng, ánh mắt mênh mông, hơi thở gấp gấp, rõ ràng thực giống đang gọi tình. Lục điện hạ không đợi nàng bình phục hơi thở, bế người đi vào bên trong.

Mộ Tịch Dao nhìn Tông Chính Lâm muốn hóa sói, lại nhìn ánh mặt trời bên ngoài, gấp đến độ càng ho nhiều hơn.

“Kiều Kiều đừng vội, bản điện hạ nhất định sẽ tận tâm.”

Mộ Tịch Dao sống chết muốn trốn tránh, vội, nàng đương nhiên vội! Nàng vội đến mức muốn đá Tông Chính Lâm ra cửa, nếu không tên vô liêm sỉ này sẽ phá hỏng thanh danh của nàng mất.

Triệu ma ma thấy hai vị chủ tử nhón nháo, cầm bát không lắc đầu rồi đi. Điện hạ tại sao vội vã như vậy? Chẳng lẽ chủ tử nhà mình làm hấn gấp gáp?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Quan Lễ

Edit: Linh Sờ Tinh

Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao nhân nhâ biệt viện, dưỡng thai đến khi thai được hơn 4 tháng, trước ngày quan lễ nửa tháng mới trở về phủ.

“Cứ để cho mấy nàng kia im lặng ở hậu viện chờ đi, sau khi chính phi vào cửa rồi hãy đi chào”. Tông Chính Lâm bế Mộ Tịch Dao xuống xe, trực tiếp phân phó Điền Phúc Sơn trông coi người mới ở hậu viện, tránh quấy rầy Mộ Tịch Dao dưỡng thai.

“Điện hạ, ngày quan lễ ở Gia Hòa điện. Thiếp có thể cải trang đi xem được không?”- Vì sao cử hành quan lễ kia mà phải làm hoành tráng vậy? Quy củ của Đại Ngụy thật sự làm Mộ Tịch Dao không biết nói gì. Đối với nữ tử thì cũng có chút tiến bộ hơn, trong cung còn có nữ quan. Chính là lễ đội mũ quan trọng như vậy, mà phụ nữ không được xem.

“Muốn xem?”. Tông Chính Lâm nhìn đôi mắt sáng đầy vẻ chờ mong của Mộ Tịch Dao.

“Tất nhiên là muốn”. Quan lễ và lễ cập kê là hai thứ mà Mộ Tịch Dao rất tò mò. Nàng vốn cũng nên có lễ cập kê, nhưng gả quá sớm, giờ đã có con để bế rồi. Như thế cập kê đương nhiên không có duyên với nàng. Cập kê của Đại Ngụy, là dành cho những tiểu thư thế gia chưa lấy chồng, không phải ai cũng có vinh dự này đâu.

Tông Chính Lâm trầm mặc một lát, hơi suy tư. Ba ngày trước Quan lễ phải ăn chay, tắm gội, ngày cử hành Quan lễ Nguyên Thành đế cùng tam công đều tới. Người phụ nữ có thể tham gia chỉ có duy nhất một mình Thục phi mà thôi.

“Giả làm kẻ hầu ở cách rèm xem. Quan lễ làm xong, không được phép ở lại.”

Mộ Tịch Dao mừng rỡ, Tông Chính Lâm thế mà thật sự có thể sắp xếp cho nàng trà trộn vào ư? Đây thực sự là đã phá vỡ lễ pháp của đại sự. Nhưng mà những lần Lục điện hạ phá vỡ quy tắc cũng không phải ít, nam nhân luôn làm theo ý mình khó mà kìm nén được khí phách.

“Điện hạ đã về?”. Tô Lận Nhu ném nữ hồng đang cầm trên tay, ánh mắt phức tạp nhìn Đới ma ma.

“Chủ tử, người nhất định không được làm điện hạ thấy kỳ quái. Bình thường nam nhân cũng đã rất kiêu ngạo. Huống hồ Lục điện hạ không phải là chủ tử dễ chọc. Nô tì nghe người của trong phủ nói, ngoài Mộ thị ra, ngày thường Lục điện hạ đối đãi với mọi người khác đều rất lạnh lùng, thực sự uy nghiêm. Người như vậy nhất định là tâm cao khí ngạo, làm sao chấp nhận được nữ nhân làm khó dễ?”

“Ta không ngu xuẩn đến mức trêu chọc vào điện hạ”. Tô Lận Nhu tức giận, nàng chỉ cảm thấy không cam lòng: “Điện hạ đã trở về, khi nào có thể dâng trà được?”

“Quân gia mới thông báo, đội khi chính phi vào cửa, cùng nhau làm lễ”

Tô Lận Nhu ngây người, đây là ý gì?

“Không cho dâng trà?”. Vạn Tịnh Văn nhìn Chu Cẩm, đây là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ Tông Chính Lâm muốn giữ vinh quang cho Hách Liên Mẫn Mẫn. Sắc mặt Vạn Tịnh Văn âm trầm, ngón tay nắm chặt.

“Lại muốn lười nhác?” Tông Chính Lâm ôm lấy bụng Mộ Tịch Dao từ phía sau, nhẹ nhàng vuốt bụng nàng.

Nữ nhân uể oải co chân lại, cọ xát lên đùi hấn: “Bột nước chất lượng quá kém, khó chịu”

Xoa lỗ tai của nàng, Tông Chính Lâm nói: “Sao lại thích chiều chuộng như vậy? Phấn ở trong cung cũng không chịu nổi?” Nữ nhân này chính là điển hình của loại người được voi đòi tiên, không biết kiềm chế. Chỉ cần ba ngày không dạy dỗ nàng, là sẽ khiến người khác biết trò ngay.

“Ai bảo các nàng nhân lúc thiếp có thai, người nào cũng rục rờ như kiều hoa để gây chú ý chứ? Đáng ghét!” Mộ Tịch Dao bình thường không dùng phấn son bột nước, khi một đám nữ nhân này ở cùng một chỗ, đủ loại mùi vị hương thơm khác nhau, sao không khó chịu?

“Điện hạ, thanh lâu có thật sự tốt vậy sao? Tại sao nam tử đều muốn vào trong đó? Thiếp nghĩ tới chỗ kia đầy mùi son phấn là không chịu nổi. Còn cả

mấy cái khăn quyen vẩy vẩy, gặp ai cũng vung thẳng vào trên mặt, rốt cuộc bọn họ có từng thay khăn không nữa?”

Tông Chính Lâm bị ý niệm cổ quái trong đầu Mộ Tịch Dao làm bật cười, nằng lại nghĩ ra cái gì đây? Có thể vào trong thanh lâu ở kinh thành, hơn phân nửa đều là “nhã cơ” (ý là kỹ nữ nhưng rất phong nhã thậm chí còn có học hành, tài hoa), rất được văn sĩ danh gia hâm mộ. Đến trong miệng nằng lại là kỹ nữ thấp kém, không nên vào. Chẳng lẽ trong mắt thế gia quý nữ, thanh lâu chính là dơ bẩn như vậy sao ?

“Chớ có nói bậy, nếu rảnh rồi, cải trang ngầm hỏi thăm cũng không sao.” Đề tiểu nữ nhân từng trải hơn cũng hữu ích cho nằng. Kinh đô phồn hoa, nhưng cũng ô tạp. Tránh cho nằng không biết nông sâu khi ra khỏi cung sẽ chạy loạn.

Đôi mắt của Mộ Tịch Dao sáng ngời, “có thể đi xem? đến Tiểu Quan quán cũng được?”

*Tiểu quan quán : quán kỹ nam

“Cần rồi!” Tông Chính Lâm giận dữ mắng, bắt lấy người mà đánh. Còn muốn đi Tiểu quan quán? Xem ra sau khi xuất cung phải giữ nằng thật chặt mới an tâm.

Mộ Tịch Dao là tự bê đá đập chân mình, lần này thực sự bị chỉnh sửa một trận. Lục điện hạ khó khăn lắm mới khoan dung tội “Không theo Phụ đức ” của nằng, thế mà nằng lại hết lần này đến lần khác chọc tức hấn, còn không biết hối cải.

Trước quan lễ Tông Chính Lâm phải rời phủ, đôi mắt phượng nheo lại nhìn nằng một lúc lâu. “Chăm chỉ đọc sách, lúc bản điện hạ kiểm tra mà không trả lời được, mà ma giáo đường sẽ đến mất cứ lúc nào.” Nói xong cũng không đợi nằng đáp lời, rời đi.

Có ý gì vậy? Đọc sách gì chứ? Mộ Tịch Dao không hiểu, ngơ ngác nhìn Lục điện hạ rời đi.

Buổi chiều, lúc dùng cơm, Triệu ma ma cầm một chồng sách, cúi đầu trình lên.

Mộ Tịch Dao nhận lấy sách, liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đem sách ném mạnh lên trên bàn.

Tông Chính Lâm tên hỗn đản này!

Dám bắt nằng đọc ‘Nữ tử quy’, ‘nội huấn’, ‘tu nghi’, ‘nữ phạm tiếp lục’. Chẳng phải là chỉ nói có một câu Tiểu quan hay sao? Không trả thì như thế nào, có mấy phần, có mấy phần đáng chứ?

Ông hấn chứ, lần sau nhất định phải chơi trò nữ tôn, chơi NP, thực ực chế mà.

Ngày mồng bốn tháng sáu năm Nguyên thành đế Chương Hòa thứ mười ba, Lục điện hạ Tông Chính Lâm đến Gia Hòa điện cử hành Quan lễ. Hoàng đế đích thân đến, thái sư đọc lời chúc, thái bảo đọc mũ quan.

Mộ Tịch Dao mặc nghi phục màu bạc , lẳng lặng ngồi ở ghế mềm ở phòng nhỏ bên cạnh, xuyên qua màn nhìn ra ngoài. Vệ Chân ở phía sau sắc mặt đã tái xanh, khóe miệng run rẩy.

Dao chủ tử chơi đùa còn chơi đến tận Gia Hòa điện! Đây không phải muốn mạng hấn sao? Điện hạ lại vậy mà lại dung túng đến tận mức này, mặc nằng phá vỡ quy tắc tổ tông trong lễ Quan lễ. Vệ Chân đột nhiên vô cùng nhớ vị Lục điện hạ đoan trang nghiêm túc trước kia. Còn chủ tử bây giờ, Vệ Chân vô cùng đau đớn nhìn Mộ trắc phi vững vàng ngồi ở phía trước, liệu gì cũng cảm thấy người đã bị vị nữ chủ tử này dạy hư?

Mộ Tịch Dao nhìn thấy Tông Chính Lâm quỳ thẳng lưng, cho dù quỳ gối, khí thế vẫn khinh người. Người nam nhân kia có một nội tâm kiên cường cao ngạo, khó trách vận đạo hoa không ngừng chạy đến bên người.

Tông Chính Lâm quỳ gối trong đại điện, mặc quan phục đường viên hoàng tử màu tím đậm, có thêm truy bố quan, xa quan, cốn miện trên người .Dáng người uy nghiêm trang trọng.

Nguyên thành đế gật đầu khen ngợi, răn dạy vài câu.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm trước sự chú ý của mọi người , thần thái vẫn tự nhiên, khí độ ung dung. Chu môi nói thầm một tiếng, rồi mang theo Vệ Chân lặng yên rời đi.

Vệ Chân đang ngưỡng mộ điện hạ khí độ vô song, chợt nghe Dao chủ tử hăm hừ một câu” Đồ công đức thích khoe khoang”, cảm thấy dưới chân lão đạo một cái, trán đổ đầy mồ hôi.

Tông Chính Lâm phát hiện bóng người phía sau rèm đã biến mất, thu hồi tâm tư, hờ hững đón nhận những lời chúc mừng.

Mộ Tịch Dao coi bỏ nghi phục, ngênh ngang ở trong ngự hoa viên nghi chân ngắm cảnh, trong đầu lại nghĩ Tông Chính Lâm có thật khảo sát công khóa của mình hay không.

Đang phân tâm, lại bị Triệu ma ma nhẹ kéo ống tay áo. Nghe phía sau có người vấn an, lúc này mới chú ý tới trước mặt có một người nam nhân đang cười tao nhã .

Mộ Tịch Dao ngu ngơ một lát, lập tức bối rối. Vội chỉnh lại nét mặt, quỳ củ quỳ gối hành lễ.”Thỉnh an Ngũ điện hạ .”

Tông Chính Minh thấy thần sắc Mộ Tịch Dao không tự nhiên, cũng không chọc phá, khách khí miễn lễ, lại thấy quần áo nàng phong phanh, không mặc áo choàng, mảy mui lại.

“Cuối mùa xuân nhưng vẫn có hàn khí, đừng ảnh hưởng sức khỏe.” Nói xong dẫn người đi.

Triệu ma ma cùng Huệ Lan cổ quái nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao, chủ tử quen thân với Ngũ hoàng tử từ lúc nào vậy?

“Điện hạ!” Giọng nữ phía sau cắt đứt ngạc nhiên của Mộ Tịch Dao, quay đầu lại thì thấy một nữ tử xa lạ đang thấp thỏm nhìn mình, ánh mắt rõ ràng không có ý tốt.

Ai đây? Ánh mắt này là sao? Mộ Tịch Dao hơi hơi híp mắt, cố gắng nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Động Phòng

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Không phải là nói nàng đợi ta sao?” Tông Chính Minh sắc mặt khó chịu, cau mày liếc nàng ta, tiếp tục đi trước.

Mộ Tịch Dao thấy vẻ mặt nàng kia bức bối, lấy lòng đi ở phía sau, hình như đang nhỏ giọng giải thích vài câu, dáng người càng lúc càng xa.

“Chủ tử, đó là sủng cơ của Ngũ điện hạ, mới được tấn phong thứ phi cách đây không lâu.”

Mộ Tịch Dao nghĩ đến hận ý trong mắt nàng ta, trầm ngâm trong chốc lát.

“Hoa Lan, Nhược Lan, ngày mai các ngươi đến phủ Ngũ hoàng tử cầu kiến Tam tiểu thư, nói người làm tỷ tỷ ta đây có chút nhớ nàng.”

“Vâng, thưa chủ tử.” Hai người nhanh chóng nhận lệnh, nếu đã như thế này còn phải đi tìm Quế ma ma thương lượng xem ngày mai mang lễ vật gì sang đó.

Tông Chính Lâm sau giờ ngọ mới trở về phủ, thấy Mộ Tịch Dao đang ôm Thành Khánh ngủ say sưa. Hai nắm đấm nhỏ bé của cậu đặt bên khoe miệng, cuộn người lại, đầu nhỏ tựa trên bả vai Mộ Tịch Dao, khoe miệng còn chảy đầy nước miếng.

Đắp chặn kỹ lưỡng lại cho hai mẹ con xong, Tông Chính Lâm nằm xuống nghỉ ở giường trúc cách đó không xa.

Lúc Mộ Tịch Dao tỉnh ngủ, đã nghe Thành Khánh đang hưng phấn bi bô lên tiếng quấy phụ thân hân chơi đùa ở gian phòng bên ngoài. Nhớ tới tình cảnh khi hai cha con nhà này ở chung, Mộ Tịch Dao liền cảm thấy đau đầu.

Thành Khánh mới hơn 9 tháng, mặc dù biết ngồi, biết bò sớm hơn so với hài tử nhà khác, thân thể cũng lớn hơn nhưng dù sao vẫn chưa được một tuổi. Bị phụ thân hân cả ngày tung lên cao như tung một trái cầu hân lại cao hứng đến nỗi nàng muốn bế cũng không chịu. Tiểu tử thói này từ nhỏ đã không thành thật. Chẳng lẽ Tông Chính Lâm khi còn bé cũng chắc nịch như vậy sao?

Ngắm nghía bụng mình, Mộ Tịch Dao cực kỳ hy vọng lần này là một nữ nhi. Nếu lại là một tên tiểu tử nữa, nàng cảm thấy với phương thức nuôi dạy của Tông Chính Lâm, không chừng lại có thêm một dã nhân mất.

“Tĩnh rồi?” Tông Chính Lâm ôm Thành Khánh vào nhà, dù đang bế nhi tử nhưng sự uy nghi không hề bị tổn hại chút nào.

Mộ Tịch Dao nhìn hai gương mặt tuần tú giống nhau như tạc, trong lòng mềm mại vô cùng.

Ho nhẹ một tiếng, vô cùng chân chó nịnh nọt tán dương, “Điện hạ hôm nay thật là tuần mỹ tuyệt luân nha.” Muốn đoạt được điểm tốt, nàng vội vàng vuốt mông ngựa, càng buồn nôn càng tốt. Mộ Tịch Dao chớp mắt vận vẹo thân mình, đánh lên người hân lấy lòng.

Lục Điện hạ có mỹ nhân trong ngực, sao còn để ý đến tiểu Thành Khánh, trực tiếp để con của hân xuống giường nhỏ, kéo Mộ Tịch Dao sát lại, hôn nóng bỏng.

“Ngày đại hôn, nàng có nguyện ý đến tham dự không?” Tông Chính Lâm đoán, với tính tình Mộ Tịch Dao, chắc chắn là không có hứng thú xem lễ. Nếu nàng nhìn nữ nhân khác phong quang vào phủ, quang minh chánh đại áp trên đầu nàng mà không có chút điểm tức giận, Tông Chính Lâm thật không tin.

“Không muốn.” Mộ Tịch Dao ghét bỏ lắc đầu. Muốn nàng chủ động tới tự tìm phiền phức, không có cửa đâu!

“Vậy thì biết điều một chút , ngoan ngoãn ở Đan Như Uyển, không được chạy loạn. Hôm đó khách khứa nhiều, phải chú ý thân thể.”

Mộ Tịch Dao dụi dụi vào ngực Tông Chính Lâm, nàng đương nhiên phải chú ý. Nàng còn phải dựa vào cái bụng này để thị sủng mà kiêu nữa đó?

Hôm sau Xuân Lan ra ngoài thu được tin tức liền lập tức về bẩm báo.

“Tịch Đình có thai? ” Mộ Tịch Dao kinh ngạc lên tiếng, có thai cũng không biết đưa tin, còn phải đợi nàng sai người đi hỏi?

“Chủ tử, Tam tiểu thư nói thời gian còn thấp, vốn định qua tháng ba mới báo tin cho người.”

Mộ Tịch Dao nhớ tới hậu viện của Tông Chính Minh, khẽ nhủ mảy. Ngũ hoàng tử phi là người thành thật, không có năng lực gì. Trắc phi Mạc Oản Thanh tự cho mình cao cao tại thượng, sẽ không vứt hết mặt mũi mà làm khó một thứ phi. Những người khác, đặc biệt là trắc phi mới vào phủ và vị sủng cơ kia, Mộ Tịch Dao nhìn bọn họ đều không thấy thuận mắt.

“Người nói gì với muội ấy?”

“Bẩm chủ tử, nô tỳ đều nói theo ý của người, đem sự việc đều nói cho Tam tiểu thư biết. Nhìn dáng dấp Tam tiểu thư rất dễ bụng, chủ tử có thể an tâm.”

Mộ Tịch Dao gật đầu cho nàng lui xuống. Tốt nhất là mọi việc đúng như mình suy nghĩ, nếu không trong phủ sợ là lại có thứ bản thủ này nọ.

Ngày mười một tháng sáu năm Chương Hòa thứ mười ba là ngày đại hôn của Lục điện hạ Tông Chính Lâm, cưới thế gia quý nữ Hách Liên thị Mẫn Mẫn làm chính phi.

Lần này Tông Chính Lâm nghiêm túc làm theo nghi trình đón dâu của hoàng tử Đại Ngụy, quy củ vào cung hành đại lễ ba quý chín lạy với Thái hậu, Nguyên Thành đế, Thục phi. Hắn tự mình dẫn thị vệ trong phủ , đem kiệu lớn tám người khiến đến Hách Liên phủ cưới Hách Liên phủ Đại tiểu thư vào cửa. Sau lại thiết yến hơn sáu mươi bàn trong phủ hoàng tử, chiêu đãi khách. Cho đến giờ tận Hối hắn mới bị mọi người vây quanh đưa vào động phòng.

Sau một hồi ầm ĩ, Tông Chính Lâm cho người hầu lui hết, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Hắn cời ngoại bào định gọi người đến hầu hạ.

“Điện hạ, có thể cho thiếp hầu hạ? ”. Hách Liên Mẫn Mẫn cố gắng tự mình bình tĩnh, trên mặt vẫn nhuộm một màu đỏ ửng. Nàng tiến lên nhận lấy hỉ bào đỏ thắm trong tay Tông Chính Lâm, lại đem hỉ phục đỏ rực của mình đặt ở cùng một nơi.

Tông Chính Lâm thấy động tác của nàng, ánh mắt lóe lên. Vừa phát hiện nàng hơi câu nệ, hắn trầm ngâm trong chốc lát, chỉ nhàn nhạt phân phó, “cho người chuẩn bị nước tắm rửa đi. ” sau đó liền dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần. Mấy huynh đệ của hắn cũng thực ưu ái hắn, thay nhau chuốc rượu, khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi hai người tắm rửa xong, Tông Chính Lâm thay một bộ quần áo màu ánh trắng bằng bạc, vạt áo mở rộng, ngồi tựa ở đầu giường xoa xoa mi tâm.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn hắn tùy ý khoác áo, mơ hồ lộ ra thân thể cường tráng, xấu hổ đến nổi tai đỏ bừng. Nàng nhẹ nhàng bước đến bên giường, nhẹ đẩy ngón tay hắn ra, vuốt ve chốc lát rồi thay hắn chậm rãi xoa hai bên huyệt vị, giúp hắn dễ chịu hơn.

Tông Chính Lâm cau mày, đột nhiên nhớ tới tình cảnh tương tự như thế này từng xuất hiện ở thư phòng, nhưng mà nữ nhân kia khiến hắn có cảm giác khá chân thật. Không vui vì trí nhớ bị gọi lại, Tông Chính Lâm gờ tay lên vẫy , ý nói nàng ta không cần hầu hạ, cầm lấy cuốn sách bên gối tùy ý lật xem.

Hách Liên Mẫn Mẫn lần đầu ở cùng nam tử trong một phòng, lại gặp phải Lục điện hạ lãnh đạm mà xa cách. Hắn không có một câu nói chuyện hoặc sai phò nào, nàng đành phải tự mình nghiền ngẫm. Ngồi vào bên giường cời giày thêu, động tác nhẹ nhàng lướt qua Tông Chính Lâm, bỏ vào trong giường, nhắm mắt nằm ngửa.

Theo như lời ma ma căn dặn, chuyện này nàng chỉ cần cố gắng phối hợp, còn lại cứ yên tâm giao cho điện hạ, nhìn một chút là sẽ qua.

Tông Chính Lâm đợi Hách Liên Mẫn Mẫn nằm xuống, mới thờ ơ quét mắt nhìn nữ nhân xa lạ bên cạnh.

Dung mạo nàng ta không xinh đẹp điểm lệ bằng Mộ Tịch Dao, chỉ coi là bình thường. Nàng quy củ nằm đó, không hề giống tiểu nữ nhân kia luôn xoay ngang xoay dọc, ngủ không có quy củ gì .

Tông Chính Lâm không biết những hoàng tử khác có cảm giác gì lúc đại hôn. Hắn chỉ cảm thấy ý nghĩ của bản thân lúc trước và cảm nhận hiện tại hoàn toàn khác nhau.

Trước đây vì có Mộ Tịch Dao, hắn sẽ chường mắt với những nữ nhân khác. Không có việc gì cần thiết sẽ không gặp các nàng ta. Hôm nay đã cưới chính phi, tình hình đã khác. Theo lý hắn nên nước chảy thành sông, vợ chồng hòa thuận, tương kính như tân. Đối với chánh thê, Tông Chính Lâm cũng không kháng cự như những nữ nhân. Mặc dù không có một chút động tâm nào, nhưng hắn vẫn sẽ theo quy định của Đại Ngụy, đối đãi tôn trọng với chính thất.

Bây giờ đã gần đến lúc nghỉ ngơi, Tông Chính Lâm vẫn không có cách nào làm được. Nữ nhân kia cứng đờ như một thứ đồ trang trí, không kích thích nổi chút hăng hái nào của hắn. Nhìn chán hi đỏ thắm, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Mộ Tịch Dao trắng như tuyết, nồng nàn mà yêu đã mị hoặc.

Vừa nghĩ nàng, cơ thể Tông Chính Lâm lập tức có phản ứng, thân thể hắn còn trung thành với khát vọng của hắn dành cho Mộ Tịch Dao hơn lý trí của hắn nhiều. Lại nhìn khuôn mặt hoàn toàn xa lạ của Hách Liên Mẫn Mẫn, Tông Chính Lâm thất vọng vô cùng. Nếu giờ phút này tiểu nữ nhân kia ở đây,

xinh đẹp phóng túng, sẽ có tình thú đến mức nào ?

Hách Liên Mẫn Mẫn cứng ngắc nằm đó, không biết nên thế nào cho phải. Điện hạ không có còi xiêm y nàng như lời ma ma nói, cũng không có động tác khác. Cuốn sách trên tay hần cũng chưa lật tờ nào, như tổ cáo rằng tâm tư hần cũng không ở đây.

Đêm tân hôn hần lại một mình ngồi đó, tự mình xuất thần? Hách Liên Mẫn Mẫn trong đầu vừa chuyển, lập tức nhớ tới nữ nhân đang rất được ân sủng ở trong Đan Như Uyển kia.

Theo như tin đồn trong phủ, người có thể làm cho thái độ Lục điện hạ khác thường, cũng chỉ có nàng ta.

Hồ hấp nàng hơi chậm lại, hai tay để tại bên người lặng lẽ nắm chặt. Bất luận như thế nào, tối nay nàng cũng phải giữ chân hần lại đây. Nếu không ngày mai nàng chắc chắn sẽ bị cả thị tộc kinh chê cười. Danh dự của Hách Liên thế gia trăm năm, quyết không thể để bị truyền ra tiếng xấu như vậy.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn đường cong trên sườn mặt hoàn mỹ của Tông Chính Lâm, quyết định cố nén ngượng ngùng, xoay người mềm mại nhẹ ôm lấy thắt lưng của hần, đầu cũng tựa trên đùi hần.

Tông Chính Lâm không có phòng bị, nữ nhân kia đột nhiên áp sát lại, cảnh giác của thói quen luyện võ hàng năm làm hần thiếu chút nữa đã vùng chường đánh nàng. May mà hần kịp thời phản ứng lại, khó khăn lắm mới ngừng được động tác. Hần cúi đầu nhìn nữ nhân đột nhiên chủ động kia.

Hách Liên Mẫn Mẫn không hề biết mình vừa dạo một vòng qua Quý Môn Quan, đối diện với ánh mắt kiên định của Tông Chính Lâm. Nam nhân này quyền cao chức trọng, tướng mạo khôi ngô cao lớn, lại đường đường chính chính là phu quân của nàng, sao nàng có thể chấp tay nhường cho người ta?

“Điện hạ, đêm đã khuya, người nên đi nghỉ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Yên Hảo

Edít: Linh Sờ Tinh

Từ ”đi nghỉ” vừa rơi vào trong tai Tông Chính Lâm, mới khiến tinh thần của hần đang phân tâm bởi nghĩ đến Mộ Tịch Dao mà phân tán toàn bộ kéo trở về.

Đề quyền sách xuống, tay trái đưa lên, màn lụa liền nhẹ nhàng rơi xuống. Trong màn giờ chỉ còn ánh sáng nhu hòa của đèn long phượng, mông lung chiếu vào hai người.

Hách Liên Mẫn Mẫn tim đập như trống, hai tay thử thăm dò đặt lên lồng ngực Tông Chính Lâm, mới vừa tiếp xúc với da thịt nóng cháy của nam tử, thị đã như bị bỏng đến khẽ run lên. Nén ngượng ngùng, bàn tay đặt trước ngực hần, thân trên chậm rãi vươn lên.

Hách Liên Mẫn Mẫn từng bước tới gần, thân mình chậm rãi áp lên lồng ngực Tông Chính Lâm, lông mi chớp chớp, xấu hổ đến không dám nhìn thẳng hần. Nhiệt độ nóng bỏng dưới tay làm trái tim nàng co rút, giữa đầu đưa khuôn mặt sạch sẽ nhỏ nhắn sát vào Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm bị Hách Liên Mẫn Mẫn đè lên người, vừa mới cảm thấy có một làn hương bay tới đã bị nàng đè lên đôi môi. Chiếc lưới đình hương thử thăm dò đụng chạm, làm hần thấy kinh ngạc.

Hách Liên Mẫn Mẫn thử, thấy Tông Chính Lâm đều không đáp lại. đành phải làm tới, to gan đưa tay vào trong vạt áo, nhớ tới lời ma ma đã dạy, tay vuốt nhẹ dần xuống bụng hần.

Trong lòng Tông Chính Lâm cuộn cuộn suy nghĩ, do dự.

Nên thuận theo tự nhiên muốn nàng ta, giống như đa số những người khác, thế hay thiếp đều tốt đẹp? Hay là tuân theo suy nghĩ trong lòng, kéo dài chút nữa để nhìn xem?

Nhận thấy Hách Liên Mẫn Mẫn sốt ruột chủ động, mắt phượng của Tông Chính Lâm trở nên sâu thẳm.

Người đang tỉ mỉ hầu hạ hần là chính thể của mình, thế nhưng trước mắt hần lại không ngừng có những hình ảnh tinh xảo tươi cười của Mộ Tịch Dao. Tông Chính Lâm chưa bao giờ nghĩ tới, thứ đón hần vào ngày đại hôn hôm nay, lại phá vỡ cái quan niệm vốn đã bám rễ sâu trong tâm trí của hần đối với hoàng đế, hoàng gia.

Tông Chính Lâm thậm chí còn hoài nghi, ngoài hần ra, liệu còn có nam nhân nào lại cảm thấy chột dạ không nở với người khác chứ không phải với chính thể trong đêm viên phòng ở đại hôn hay không. Mà loại cảm giác kỳ quái này, nguyên nhân đều đến từ nữ nhân ở Đan Như Uyển kia.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhân lúc hấn phân tâm, bàn tay nhỏ bé đã chụp lên khối nóng rực của hấn.

Tông Chính Lâm nhớ Mộ Tịch Dao có thai, đã cảm dục nửa tháng, lúc này bị nàng ta liên tục kích thích, cuối cùng cũng nổi lên phản ứng.

Nhìn thấy Hách Liên Mẫn Mẫn làm mọi cách lấy lòng, Tông Chính Lâm một phen giữ cái gáy của nàng ta, cúi người hôn xuống.

Hách Liên Mẫn Mẫn đối mặt với sự nhiệt tình bất thành linh của Tông Chính Lâm như vậy, nháy mắt rối loạn nhịp thở, dưới tay cũng xuýt thì tuột khỏi dục vọng hấn.

Dưới thân truyền đến rung động, làm bụng Tông Chính Lâm thắt chặt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh, khiến hấn không kiềm lòng nổi kêu lên: "Kiều Kiều".

Âm thanh của người đàn ông trầm ấm, mang theo sự động tình rõ rệt. Nhưng tay hấn nhanh như điện xẹt, nhấn vào huyệt ngũ của nàng ta, khiến người mất ý thức.

Đây Hách Liên Mẫn Mẫn đang hôn mê sang một bên, Tông Chính Lâm đứng dậy kéo vạt áo. Nếu không miễn cưỡng được, vậy thì hãy để cho người khiến lòng hấn rối loạn kia bồi thường mới được.

Trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao ôm Thành Khánh ngủ say sưa. Đang lúc mộng đẹp, bị Lục điện hạ đem khuya xông vào khuê phòng. Còn chưa hoàn hồn, người đã bị ôm vào phòng tân hôn.

Mê man nhìn cả phòng đầy màu đỏ tươi, Mộ Tịch Dao chớp hai mắt, ngây ngốc nhìn chằm chằm đôi đèn cầy long phượng đang cháy trên bàn.

Còn chưa mở miệng hỏi, cái miệng nhỏ nhắn đã bị hấn vội vàng nuốt vào bụng. Con nhức nhối toàn thân của Tông Chính Lâm rốt cuộc tìm được chỗ xả, bàn tay chụp lên cơ thể nở nang của Mộ Tịch Dao, thờ dài thỏa mãn.

"Kiều Kiều, động phòng trước đây." Nói xong không đợi Mộ Tịch Dao phản ứng, trực tiếp lột nàng sạch sẽ, đặt nàng nằm lên chiếc chăn "Kỳ Lân tổng tử". (*tổng tử = tặng con)

Động phòng? Mộ Tịch Dao hận không thể một cước đá cho hấn thanh tỉnh. Lục điện hạ uống rượu say, không nhìn rõ nàng là ai, có phải hay không?

Mộ Tịch Dao thấy hấn nhìn nàng từ trên cao xuống, càn rỡ đánh giá, vừa tức vừa giận, luống cuống tay chân che đậy cơ thể. Nhưng nàng lại không biết cảnh tượng xinh đẹp này khiến cho hầu kết của Tông Chính Lâm chuyển động càng nhanh hơn. Quả nhiên là mỹ nhân xấu hổ, kiều điểm mà ướt át.

Lục điện hạ hai mắt sang quắc, âm thầm than, còn mị điểm hơn cả tượng tượng của hấn. Một bên nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn đang xấu hổ và phần nộ của Mộ Tịch Dao, một bên nhanh chóng cời bảo phục trên người.

"Kiều Kiều, bốn điện hạ hình như trứng cổ của nàng rồi, không thể rời xa nàng được." Tông Chính Lâm dè lên thân thể đã ứng hồng của nàng, ở bên tai Mộ Tịch Dao hết sức chân thành nói với nàng, mãnh liệt tham lam muốn giữ lấy nàng.

Mới vừa rồi bị Hách Liên Mẫn Mẫn, khiêu khích, trong đầu quay cuồng chỉ có hình bóng Mộ Tịch Dao. Dục hỏa đã dâng lên mãnh liệt, muốn đôi tay mềm mại của Mộ Tịch Dao làm cho hấn dục tiền dục tử, cảnh tượng này hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Mộ Tịch Dao không biết tình hình trước đó là thế nào, chỉ biết mình bị Tông Chính Lâm nổi điên, hơn nửa đêm bị lôi ra khỏi giường. Bấy giờ nghe hấn không kiêng kị mà thô lộ, lập tức sợ tới mức tỉnh ngủ vài phần.

Thằng nhãi Tông Chính Lâm này lại phát bệnh? Lần trước lúc đi biệt viện thương mai, xú nam nhân yêu cầu nàng "Cầm sắt hòa hợp". Lần này là động phòng hoa chúc, Lục điện hạ lại ép nàng "Tu hú chiếm tổ chim khách" hay sao.

Mộ Tịch Dao nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm gần trong gang tấc, trong lòng muốn khiếu nại.

Đại boss, đem tân hôn ngài không làm việc đảng hoàng, đem một phụ nữ có thai đặt ở dưới thân mà mạnh mẽ "Động phòng", có quá đáng không?

Tông Chính Lâm đầu thêm để ý đến sự oán thán của nàng, gần như không thể chờ đợi vuốt ve người mờ ra.

Mộ Tịch Dao vốn đang có thai, thân thể rất miễn cảm. Lục điện hạ am hiểu đạo lý này, thoáng trêu chọc, lập tức thấy nàng có phản ứng, ghé vào dưới người hấn mà yêu kiều rên lên.

Tông Chính Lâm cực yêu dáng vẻ đầy xuân sắc này của nàng, một khắc cũng không đợi được nữa, đỡ người, một phen đâm vào.

Mộ Tịch Dao tinh thần không tỉnh táo, như thuyền trong nước lay động đến hơn nửa đêm, trong trí nhớ chỉ còn là giường đỏ tươi và hình thù long phượng.

Tông Chính Lâm bị nàng kẹp chặt mà gằm gừ lên liên tục, rốt cuộc nhịn không được, lên đến đỉnh, hung hăng xâm nhập vài cái, run run phát tiết dục vọng.

Hai người thờ dốc ôm nhau. Mộ Tịch Dao hoàn hồn trước, gặm dừ khóc lóc om sòm, cắn, đánh Tông Chính Lâm một phen.

"Kiều Kiều sao vậy? Tức giận? Chẳng lẽ mới vừa rồi còn chưa tận hưởng?" Tông Chính Lâm tâm tình vui vẻ, ôm trán nàng.

Mộ Tịch Dao đá vào đầu gối hắn, “Vô si!” Lại vỗ vỗ giường, cực kỳ tức giận. “Điện hạ, sao lại để thiếp ngủ ở trên giường của nàng ta?”

Tông Chính Lâm hai mắt rưng rưng, tràn đầy ý cười.

“Kiều Kiều đừng ăn dấm chua, đêm chần tất cả đều đổi rồi. Kiều Kiều đặc biệt như vậy, sao để nhiễm mùi của người khác được?” Tông Chính Lâm càng thích nhìn thân hình Mộ Tịch Dao đồ mờ mờ, kiều diễm mê người.

Mộ Tịch Dao nghe hắn khoe một cách vô si, nháy mắt hơi nhụt chí. Điều này quan trọng sao?

Tông Chính Lâm trong người sáng khoái, đầu cũng tỉnh táo lại, còn một chuyện muốn cùng nàng nói rõ ràng.

“Nếu bốn điện hạ cùng chính phi viên phòng, nàng sẽ xử sự như thế nào?” Tông Chính Lâm đối với lần này cực kỳ thận trọng, không động vào Hách Liên Mẫn Mẫn, còn có một bản khoản, chính là Mộ Tịch Dao vốn hay thay đổi thất thường.

Nữ nhân này như gần như xa, thường xuyên làm cho người ta không thể nắm bắt. Tông Chính Lâm không muốn vì một Hách Liên Mẫn Mẫn mới vào phủ, khiến cho bao công sức trong thời gian dài của mình bị hủy hoại trong chốc lát. Tạm thời có Mộ Tịch Dao hắn sẽ không phạm sai lầm lúc trước, Tông Chính Lâm cảm thấy Hách Liên Mẫn Mẫn hoàn toàn có thể đặt sang một bên, sau này rồi tính.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm hỏi một câu thỉnh linh như vậy. Tông Chính Lâm và chính phi viên phòng, nàng sẽ thế nào đây?

Vì thích ứng ở thời đại này, nàng cần phải an ổn. Nếu muốn làm theo ý boss, nàng nhất định phải suốt đêm khó ngủ, nước mắt rơi ướt áo. Nếu là chính nàng, nàng sẽ hận không thể tặng một tát cho tên gian phu. Điện hạ, ngài muốn nghe ý nào?

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao suy nghĩ, hung hăng cắn gáy nàng, nghe tiểu nữ nhân kinh hô kêu lên đau đớn, mới thả ra.

“Hôm nay nếu động vào Hách Liên Mẫn Mẫn, nàng sẽ đối xử với bốn điện hạ thế nào?” Tông Chính Lâm thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, xé đi lớp nguy trang, hai mắt tập trung vào từng biến hóa nhỏ nhất của nàng, hỏi một cách rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.